

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LEGEND

*Watch your
head.*

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
KARINA HALL

Efsane

Romantizmin Gotik Tonu 2.
Kitap

Karina Halle

Copyright © 2023 by Karina Halle

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

*Kendimize gösterdiğimiz zarafet, hak ettiğimiz sevgi ve bulduğumuz aile
için*

Yazarın Notu

Merhaba, yine ben! Eğer Hollow'u okuduysanız (ve önce Hollow'u okumalısınız, **bu tek başına bir kitap değil**), bu yazdıklarımın **bir** kısmı tekrar olacak ancak aşağıdaki tetikleyici uyarılara dikkat etmeniz önemli çünkü bunlar bu düetin ilk kitabına göre değişmiş olabilir.

Birincisi, lütfen bu kitabın MF, MM ve MMF dahil olmak üzere birden fazla cinsel eşleşme içeren çok eşli / neden romantizmi seçtiğini unutmayın. Eğer bunlar size göre değilse, bu kitap size göre değil.

Tetikleyici uyarılara gelince, Efsane bazı okuyucular için hassas olabilecek aşağıdakileri içerir: kürtaj hakkında konuşma, olası kürtaj / doğum kontrol maddesi kullanımı, afyonun eğlence amaçlı kullanımı, bıçak oyunu, kan oyunu, nefes oyunu / boğma, deri ve zincirlerle esaret, darbe oyunu, tükürük oyunu, Dom / Switch / Sub dinamikleri dahil BDSM unsurları, aşağılama kink, övgü kink, ilkel sapkınlık (kovalama ve kıştırma), anal seks (erkek ve kadın), adet döneminde penetrasyon / oral seks, şüpheli rıza, ritüelistik seks, zorla (dub con) seks, röntgencilik, homofobik söylem ve dil, intihar düşüncesi, intihar (sayfada), cinayet, şiddet ve kan.

Efsane 1875 yılında geçiyor ve döneme olabildiğince sadık kalmak için çok araştırma yapmış olsam da, bazı ihlaller olabilir. Diyaloglar modern argo veya henüz var olmayan kelimeler içermese de, bugünün standartlarına göre biraz daha kolay akıyor ve

çoğu tarihi roman (ve evet, sikiş o zamanlar bir sıfat, fiil ve isimdi.
Gerçekten de her zaman harika bir kelime olmuştur).

Önsöz

Brom

Bir yıl önce

Yaratık bana doğru geliyor •

Karanlıktan karanlık çıkıyor.

Kafamın içinde, kabusumun içinde. Zihnimden çıkıp koridora giriyor. Odanın dışındaki koridora.

Kötü niyet kapının altından akıyor, yağ gibi bana doğru akıyor.

Yaratık burada şekilleniyor.

Uzun boylu, geniş omuzlu, geceye bürünmüş.

Kafası eksik.

Arkasında elinde bir şey tutuyor. Yere damlayan bir şey.

Uzun sarı saçların sarktığını görüyorum.

Mısır ipliği renginde.

Ne olduğunu biliyorum.

Çılgılık atmak için ağzımı açtım.

Başsız adam nesneyi öne doğru getirir.

Kat'in kesik başı, mavi gözleri dehşet içinde donmuş.

"Beni içeri al," diyor adam, kemiklerimin iliklerine kadar işleyen insanlık dışı bir sesle. "Beni içeri al ve kafasını yerine koyayım."

Dik oturuyorum ve çığlık atıyorum. Odanın içinde yankılanıyor ve bir an için nerede olduğumu hatırlamıyorum.

Sonra yanıma biri oturdu. Bir adam.

Kolunu bana doluyor, teni yanan bedenime karşı serin ve beni sıkıyor.

"Bu bir kabus, Abe," diyor alçak ve zengin sesiyle. "Sen iyisin."

Nefes almaya çalışıyorum, ciğerlerim ağrıyor ve o avucunu kolumda aşağı yukarı gezdirerek beni yatıştırıyor.

"Sorun yok," diyor tekrar, çenesini omzuma yaslayarak. "Korkacak bir şey yok."

Ama korkacak çok şey var.

Tek hissettiğim korku.

Ondan kaçmayı bırakamıyorum ve o da benim için gelmeyi bırakamıyor. Başımı çevirip göz ucuyla ona bakıyorum.

Crane. Adı Ichabod Crane.

Afyon inindeki gizemli adam.

O beni izliyordu, ben de onu izliyordum.

Benden ne istediğini merak ediyordum. Ciğerlerine giren dumana rağmen tavırları çok zarifti. Dünyevi görünüyordu.

Ve görünüşe göre beni istiyordu. Onu istememden nefret ediyordum.

Sonra bu gece kalkıp bana yaklaştı ve bana banyo yapmayı ve kalacak bir yer teklif etti. Onunla birlikte olma fikri beni hem korkutup hem de heyecanlandırırsa da, her yer uyuduğum gecekondulardan daha iyiydi.

Ben de onunla buraya geldim.

Çok ihtiyacım olan banyoyu yaptım.

Sonra ona sakso çektim ve övgülerinden zevk aldım. İyi olduğumu hissediyordum. Değerliydim.

İsteniyordum.

Güvendeydim.

Bunlardan herhangi birini hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. *Çok* uzun zamandır koşuyorum.

"Seni rahatsız eden ne, Abe?" diye soruyor, saçlarımı okşayarak. Gözlerimi onun dokunuşuna kapatıyorum ama sonra kendimi durduruyorum, geri çekiliyorum ve aramıza mesafe koyuyorum.

"Her şey," diyorum ama bu adamın bu kadarla kalmayacağını biliyorum. "O kadarını biliyorum," diye düşünüyor.

Öne doğru eğiliyorum ve elini sırtıma koyuyor, parmakları omurgamı hafifçe okşuyor. Bunun ne kadar iyi hissettirdiğinden nefret ediyorum, bu adamın beni daha önce yaptığı gibi tekrar kullanmasını ne kadar çok istediğimden nefret ediyorum. O çok istenme ve arzulanma hissi, içimdeki memnun etme dürtüsü.

Onu memnun etmek ve memnun etmeye devam etmek istiyorum.

"Bu senin için ilk kez olmuyor," diyor. "Yoksa öyle mi?"

Başımı sallıyorum, hayır. "Bunu sık sık yapmıyorum," diyorum sesim titreyerek.

Sadece Papaz Ross vardı. O adam benim için bir baba figürü olarak başlamıştı, kendi babam ben yokmuşum gibi davrandığı için başvurduğum biriydi. Papaz Ross'a güveniyordum. Ve onu da istedim. Ne kadar tehlikeli ve yasak olduğunu bile bile arzularımıza sadece iki kez yenik düştük.

İlk kez birlikte olduğumuzda ağzıma ilk kez bir erkeğin sikini almıştım.

İkinci kez bekaretimi aldı. Ondan kısa bir süre sonra da ben Kat'inkini aldım.

Onu düşündükçe kalbim sıkışıyor. Sleepy Hollow'u onun için terk ettim. Yargıcın beni tüm kasabaya ibret olsun diye göstermesinden, sadece aileme şeytanın bir ürünü olduğumu söylemekle kalmayıp Kat'in de bunu öğrenmesinden çok korkuyordum. Ailemin hakkımda ne düşündüğü gerçekten umurumda değildi.

Bana zaten tahammül etmeleri gereken bir şeymişim gibi davranıyorlardı, sanki kucaklarına atılmış, bakmakla yükümlü hissettikleri başıboş bir kedi yavrusuymuşum gibi.

Ama Kat... Kat benim her şeyimdi. Hâlâ da öyle. Başka bir adamla birlikte olduğumu öğrenirse beni kabul edip etmeyeceğini bilmiyordum. Papaz Ross'un benden yirmi yaş büyük olması ve benim sadece on sekiz yaşında olmam önemli değildi, onunla birlikte örnek alınacaktım. Daha genç olduğum için beni bağışlayamazdı. Utanç duyacaktım.

Ondan ayrılmak hayatımda yaptığım en zor şeydi. Ona gerçeği söylemek istedim. Benimle gelmesini istedim. İstemeliydim. Bazen onu o evde annesiyle tek başına düşünüyorum ve bu içimi korkuyla dolduruyor. Yargıcın öldüğünü öğrendiğim an, Sleepy Hollow'a geri dönüp onu kurtaracağım ve annesinin onu yakalayamayacağı uzak bir yere götüreceğim.

Ama şimdilik buradayım. Buradayım ve saklanıyorum.

Çünkü dışarıda beni de geri getirmek isteyen bir şey var.

Karanlık, tehlikeli ve şeytani bir şey. Beni ele geçirmek, Sleepy Hollow'a geri sürüklemek ve asla ayrılamayayım diye beni orada tutmak istiyor. Rüyalarımda beni avlıyor, sokaktaki gölgeleri görüyorum, yanından geçtiğim her resimdeki gözlerin beni takip ettiğini, her hareketimi izlediğini görüyorum.

Ama bunu bu adama nasıl açıklayabilirim?

"Yanında çok fazla suçluluk taşıyorsun," diyor Crane, parmaklarını kürek kemiklerimin üzerinde gezdirerek. Bir esinti kadar yumuşak ama hassas.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, içimde öfkenin alevlendiğini hissediyorum. "Sen suçluluk hakkında ne bilirsin ki?" Homurdanıyorum.

"Belki de bir erkekten daha fazlası olmalı," diyor nazikçe. "Kansas'ta küçük bir evde altı kız kardeşle birlikte büyüdüm, babam kasabanın papazıydı."

Belki de biliyordur.

"Oğlancılığın günah olduğunu duyarak büyüdüm," diye düşünüyor, parmakları tenimde şekiller çizerken. "Sorun şu ki, günah işleme konusunda çok iyiyim." Gülümsediğini duyabiliyorum. "Tüm bunların ne anlama

geldiğini çözmek zaman aldı. Erkeklere olan çekiciliğim

kadınlara olan çekiciliğimle aynı seviyede olmak. Gerçekte kim olduğunuzu kabul etmemeye hazır bir dünyada yaşamak dehşet verici olabilir. Öyle değil mi?"

Kendimi başımı sallarken buluyorum. Papaz'la olanları ona anlatmak istiyorum ama şimdilik Sleepy Hollow'u arkamda bırakmak istiyorum. Abe olmak istiyorum, Brom değil. Saklanmak istiyorum. Ortadan kaybolmak. Tamamen başka biri olmak.

Eli boynuma doğru ilerliyor ve boynuma dolanarak beni nazikçe tutuyor. "Benimle günah işlemeni istiyorum," diye fısıldıyor, sesi arzu dolu.

Sikim hemen sertleşiyor.

Evet. Evet, sizinle günah işleyeceğim, efendim.

Boynumdaki tutuşu sıkılaşıyor ve beni yatağa geri çekiyor.

Bölüm 1

Vinç

Brom'u omzundan vurduktan ve saldırmasını engelledikten sonra

Kat'in başsız süvari olması, ardından omzunu iyileştirmesi ve tüm kayıp anılarını geri getirmesiyle Sleepy Hollow Enstitüsü'ne dönüş yolculuğu en hafif tabirle ilginç olacak.

Kat, Gunpowder'ı benimle paylaşıyor, vücudu benimkinin önünde ve paltomun içine sokulmuş durumda. Brom ve Daredevil önden gidiyor. Atlının onu tekrar ele geçirme ihtimaline karşı onu görebileceğim bir yerde istiyorum. Kütüphanede karşılaştığım atlının da dışarıda olduğu ve biz yoldayken bize saldırabileceği aklımdan çıkmıyor. Hessian ruh haliyle Brom'la yüz yüze gelirse ne olur? Hayalet onu öldürür mü? Yoksa Brom'un bedeninde sadece Hessian kalana kadar ruhlarını birleştirerek Brom'u tamamen ele geçirebilir mi?

Bu düşünceyle içim çalkalanıyor ve Kat kaskatı kesiliyor.

"İyi misin?" Kat bana yaslanırken ona soruyorum. Dudaklarımı boynuna bastırıyorum ve gözlerimi kapatıp yumuşak tenini tenimde hissediyorum. "Üşüdün mü?"

"Paltonla değil," diyor sessizce. "Sadece yorgunum. Ve korkuyorum." Son kısmı zar zor duyuyorum, ileride Brom'a odaklanmış durumda. Gece durgun ve sessiz, sadece atlarımızın nal sesleri ve nefeslerinin homurtusu v a r . Konuşmamız devam ediyor.

Korkma, Kat'e sesimi kullanarak söylüyorum. Ne olursa olsun senin yanındayım. Ve Brom, Brom olduğu sürece, o da senin yanında.

Umarım beni yalancı durumuna düşürmez.

Cevap vermiyor. Bunun yerine bana yaslanıyor, yüzünü çevirerek omzunun üzerinden bana bakıyor ve gözlerimle buluşuyor. Bu gece çok şey yaşadı. Brom'la ne yaptığının ve Brom'un ona ne yaptığının ayrıntılarını bilmiyorum ve dürüst olmak gerekirse bunu her düşündüğümde silahı yeniden doldurup onu diğer omzundan vurmak istiyorum. Artık hatırlayabilir, tanıdığım Brom olabilir ama ele geçirildiği sürece bu iş bitmeyecek.

Aslında, bu sadece bir başlangıç.

Söz veriyorum, ona söyledim. Seni tuttum ve bırakmayacağım. Seni bir daha asla incitemeyecek.

Gözlerindeki bakış bana inanmadığını söylüyor. Bana inanmasını istiyorum, inanmasına ihtiyacım var. Tutamayacağım sözler veriyor olabilirim ama haklı çıkmaya çalışırken öleceğim.

Ona daha sıkı sarılıyorum, eğilip yanağından hafifçe öpüyorum. Onu yatağıma alıp tekrar güvende hissetmesini sağlamaktan, bu gece başına gelen her şeyi silmekten, bir kez olsun nazik bir dokunuşa boyun eğmesine izin vermekten başka bir şey istemiyorum. Ağzımın, ellerimin ve aletimin ona huzur vermesine izin verirken, onun altımda açık ve ham olmasını istiyorum. Ama o bu kadar savunmasızken kendimi dayatmak istemiyorum. Kalbinin ve vücudunun iyileşmek için zamana ihtiyacı var.

Ayrıca, okula döndüğümüzde, onu gece için güvende olacağı Brom'un odasına koymam ve Brom'u da benim odamda tutmam gerekecek. Eğer atlı onun aracılığıyla ortaya çıkarsa, onu hizada tutmak için aramızdaki şeylerin şiddetleneceğini öngörüyorum. Bu düşünceyle sikimin seğirdiğini hissetmem beni rahatsız etmeli ama etmiyor. Bir yanım onun gerçek bir cezaya ihtiyacı olduğunu düşünüyor ve bu benim her zaman iyi olduğum bir şey.

Sonunda kapılara varıyoruz ve bir an için bizim için açılmayacaklarından korkuyorum. Üzerlerindeki amblem, bir yılan ve anahtar, tehditkar görünüyor ve

Yılanın gözleri kırmızı parlıyor gibi.

Ama sonra kilidin tık sesini duyuyorum ve kapılar yavaşça açılıyor.

Koğuşlara doğru ilerliyoruz, soğuk basınç üzerimizden geçiyor, Kulaklarımızı patlatıyoruz ve sonra kampüse giriyoruz. Dış dünya gibi burası da sessiz. Katedral dışında tüm binalar karanlık, vitray pencerelerden hafif bir ışık geliyor. Yurtların önünden geçiyoruz ve o zaman Kat'i Brom'un odasında istemediğimi fark ediyorum.

Ahıra vardığımızda Kat'e "Sen benimkinin yanındaki odada kalacaksın," dedim.

"Neden Brom'ununki değil?" diye soruyor ben attan inerken.

Uzanıp belinden tutuyorum, onu attan indirip yanımda yere yatırıyorum. "Çünkü atlının ruhunun ortaya çıkma ihtimaline karşı bu gece yanımda olmanı istiyorum. Hâlâ Brom'a bağlı."

Brom, Daredevil'ı tutmuş bize bakıyor, kara gözleri okunmuyor.

Ne kadar süre bizimle olacaksın? Düşünmeden edemiyorum. O devralana kadar ne kadar?

Ama Brom'un bakışları cevap vermiyor.

"Kimin kafasıydı o?" Bunun yerine ona soruyorum, Gunpowder'ı ahıra götürürken kütüphaneyi işaret ediyorum.

Çenesini oynatırken sakalları kıllanıyor. "Emin değilim."

"İlk adam Joshua Meeks'ti," diye üsteliyorum. "Bu adam da Kat ile birlikte miydi?"

Hiçbir şey söylemiyor.

"Başka kimse yok," diye itiraz ediyor Kat.

"Daha önce birlikte olduğun biri olmak zorunda değil," diyorum ona güven verici bir bakış atarak. "Brom'un kıskançlığı atlının hareketlerini etkiliyor. Bu yüzden atlı beni ziyaret etti ve Brom da aynısını sana yaptı. Kütüphanedeki kafanın senden hoşlanmış olabilecek bir adama ait olduğundan hiç şüphem yok. Öyle değil mi Brom?"

Bakışlarımı kaçırıyor, gözlerini gölgeleyen o kalıcı çatıklık. "Şenlik ateşindeki sarhoş bir adamdı. Kat'i taciz ediyordu." Sonra ona bakıyor ve yüzünde bir yalvarış ifadesi beliriyor. "Benim kontrolüm yok... Ben..."

"Biliyorum," diyor Kat sessizce, ama ona inanmış gibi görünmüyor.

Atları bir kenara koyduk ve Brom'un öngörülemez doğasını aklımda tutarak hızla atların bulunduğu odaya daldım ve bir çift dizgin ile ön ve arka ayakları bağlamak için kayışlar aldım. Tüm deriler ellerimde toplanmış halde dışarı çıktım ve gözlerimde beklenti dolu bir bakışla Brom'a yaklaştım.

"Bu ne için?" diye soruyor temkinli bir şekilde, vücudu geriliyor. "Sana güvenilemeyeceğini biliyorsun," diyorum ona.

Dizginleri ve arka ayak bağlarını Kat'e veriyorum, sonra ön ayak bağıni deri bir halka haline gelene kadar uzatıyorum. Brom'un tam önünde durup başının üstünde tutuyorum.

Gözleri kızgınlıkla parlıyor ve başını yoldan çekiyor. "Bu gece sabrımı zorlama," diye uyarıyorum onu, sesim sertleşiyor. "Ben beğenmeyeceğinden korkuyorum."

Kıpırdamıyor ama şu anda bana itaat etmek istemediğini biliyorum. Bir kez olsun buna karşı savaşıyor. Belki de Kat'in önünde itaatkâr görünmekten hoşlanmıyor. Belki de genel olarak itaatkâr olmak istemiyor.

Bu utanç verici olurdu.

İlmeği başının üzerinden geçirip boynuna bir tasma gibi geçiriyorum. Dizginleri Kat'ten alıp boğazındaki deri kayışa takıyorum.

"Şimdi gel," diyorum ona, dizginleri çekiştirerek. Duruşunu genişletiyor ve hareket etmiyor.

"Buna gerek yok," diyor kaşlarını çatarak, gözlerinde cinayet. "Beni böyle aşağılamayı seviyorsun."

"Peki ne olmuş?" Hafifçe sordum. "Benim nasıl bir adam olduğumu çok iyi biliyorsun. Aslında sen benim nasıl bir adam olduğumu *sevdin*. Ve şu anda seni kontrolsüz bırakacak değilim."

Dizginleri daha sert bir şekilde çekiyorum ve geri çekiliyor, burun delikleri açılıyor.

"Sadece ritüeli yapana kadar," diyor Kat, onun koluna çekingen bir el koyarak.

Ona bakıyor. "Ritüelin ne gerektirdiğini bile bilmiyoruz," diye homurdanıyor. İkisi de sorgulayarak bana bakıyor.

"Kan Büyüsü," diyorum onlara.

"Ben daha karmaşık bir şey bekliyordum," diye düşünüyor Kat.

"Ve seks büyüsü," diye ekliyorum, ikisine de bakarak. "Üç tarafın da dahil olduğu." Brom'a hızlı bir gülümseme gönderiyorum. "Bu yüzden katılmak için beni hatırlamanıza ihtiyacım vardı. Aksi takdirde sizi ikna etmek... daha zor olurdu."

Yine de denemekten zevk alırdım.

İkisini de inceliyorum. İkisi de ritüelin gerektirdiklerine çok şaşırmış görünmüyor ama Brom'un tereddütlü olduğunu söyleyebilirim. Bu adamın Kat'i paylaşmak istediğini sanmıyorum. Belki de beni paylaşmak istemiyordur. Bana karşı gerçekten sahiplenici olduğu düşüncesiyle göğsümde bir çarpıntı hissediyorum ama durumun bu olduğundan emin değilim. Sanki sadece başa dönmekle kalmadık, eksilerdeyiz.

"Ve kısıtlamalar sadece geceleri," diye Brom'u ikna etmeye çalışıyorum. "Okuduklarıma göre, atlı sadece gece karanlığından sonra ele geçirebilirmiş."

Ve onu böyle deriyle bağlı görmek beni zorluyor diye bunu iyi bir nedenle yapmadığım anlamına gelmiyor. Ama bu düşüncayı kendime saklıyorum.

Fakülte yurtlarına giden yolda yürüyoruz, heykeller biz geçerken gözleriyle bizi takip ediyor gibi görünüyor. Onları her zaman tedirgin edici bulmuşumdur ama bu gece bir şekilde gerçek gibiler. Tuhaf okulu, cadılar meclisini ve burada yaşayan tüm sihirli düşünüyorum. Atlının koridordaki öğretmenle aynı kişi olup olmadığını, burada bir şeyler olup olmadığını, belki de perdenin arkasından bir şeyler getiren kolektif büyüyü merak ediyorum.

Birden kafamda bir görüntü belirdi. Dolambaçlı bir taş merdivenden aşağı inişimi, en alttaki karanlığa inişimi. Nemli toprak, sülfür ve ölü çiçek kokusunu hatırlıyorum. Kilitli metal bir kapı.

Leona Van Tassel arkamda duruyor ve keskin dişleriyle gülümseyerek anlamadığım bir dilde konuşuyor.

Sonra görüntü kayboluyor ve içimde hastalıklı bir his kalıyor. Elimde ele geçirilmiş bir adam varken bunun üzerinde duracak zamanım yok.

Neredeyse binaya varmıştık. Kat bir yanımda, ceketim omuzlarında ve onun tekrar benim kıyafetlerimi giydiğini görmekten zevk almama engel olamıyorum. Diğer tarafımda Brom, boynunda deri, bunun her anından nefret ediyor ama yine de bana boyun eğiyor.

Merkezi merdivenlerden benim katıma çıkarken bina karanlık ve sessiz, hava serin. Karanlık ama Kat utangaç ve kendinden emin bir gülümsemeyle yolu aydınlatırken parmak uçlarında alevler belirliyor. Hem Brom hem de ben onun gücü karşısında aynı hayranlığı paylaşıyor gibiyiz.

Kat'i tutmayı umduğum odamın yanındaki kapıya gidiyorum ve tabii ki kilitli. Desi ortadan kaybolduğu için burada sadece Daniels ve bekçi kaldığı için seçebileceğim çok fazla oda var ama bana ne kadar yakın olursa o kadar iyi.

"Kapı kilidini açmak için bir büyü bilen var mı?" Fısıldıyorum.

"Evet," diyor Kat ve dağınık saçlarına uzanıp bir toka çıkarıyor. Anahtar deliğine sokuyor ve kapı gürültülü bir klik sesiyle açılana kadar döndürüyor. "Ta-da. Her kadın kilit açmayı bilmeli."

Bana gülümsüyor ve daha önce hiç bu kadar parçalanmamıştım. Onun tatlı gururlu yüzü ve ardından Brom'un tutsak kaşları, ikisini de aynı anda istiyorum. Bir an için bu gece ritüeli denemek istiyorum, sadece kitapları alıp denemek istiyorum, ama Kat'i de hesaba katmalıyım. Onu tekrar tehlikeye atabilecek bir şeye girişmeden önce zamana ve uykuya ihtiyacı var ve bu süreçte kimsenin zarar görmemesi için doğru anladığımdan emin olmak için zamana ihtiyacım var.

Ve açıkçası Brom, silahla yaralanmaktan biraz daha fazla cezayı hak ediyor.

Odanın kapısı açılıyor ve düşündüğüm kadar çıplak, sadece tek kişilik bir yatak, üzerinde yanmayan bir mum bulunan bir masa ve boş bir gardırop var. Neyse ki yeterince sıcak.

"Burada kal," diyerek onu odada bırakıyorum, Brom da peşimden benim odama geliyor. Kapımın kilidini açıp pencereden birkaç mum yaktıktan sonra yatağın ayak ucundan yastığımı ve fazladan bir battaniye alıp Kat'e getiriyorum, Brom yol boyunca huysuz bir köpek gibi homurdanıyor.

"Burada güvende olacaksın," diyorum ona, eşyaları kollarına yerleştirirken, deri kayışların geri kalanını da ondan alıyorum. "Sana söz veriyorum, *vlinder*'im."

Kolumu ona doladım ve öne doğru getirip başının üstünden öptüm. Kendini geri çektiğinde gözlerinde özlem ve korkuyla bana bakıyor ve benim dikkatim alnının köşesinde oluşan kurumuş kan ve çürüğe gidiyor. İçimdeki ateşi yutuyorum.

Brom'un bir şey yapmasını ya da söylemesini bekleyerek ona kalın bir sesle, "Sabah görüşürüz," diyorum. Ama tavrı artık savunmacı ve karanlık değil. Onun yerine alnında utanç ve suçluluk görüyorum, duruşu tereddütlü.

"İyi geceler," diyor sessizce ve Brom'a bakmaktan kaçındığını fark ediyorum.

Odadan çıkıyoruz ve benimkine geri dönüyoruz. İçeri girince dizginleri bırakıyorum ve Brom'a sırtımı dönüp kapıyı arkamdan kapatıyorum. Bir an durup burnumdan derin nefes alıyorum ve alnımı kapıya dayıyorum.

Öfkeli bir adam değilim. Sakin kalmayı oldukça iyi beceririm. Zihnim zaman zaman kaosa sürüklenebilir - okuldaki öğretmenim bende "hipermetamorfoz" olduğunu söylemişti - ama tüm hayatım boyunca dengesiz sinir sistemimi kontrol etmeyi öğrendim, eksantrik yönlerimi akademisyenliğin altına gömerek maskeleyenin yollarını bulabildim. Profesör olduğunuzda pek çok şey mazur görülebilir.

Ama içimde biriken öfke daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Haksız ya da değil, hepsi Brom'a yönelik.

Arkamı döndüğümde Brom'un yatak odamın ortasında durduğunu görüyorum, ilmek boğazında gevşemiş, dizginler yerde sürükleniyor.

Sanki yanıyormuşum gibi hissediyorum.

Ona doğru yürüyorum, hızlanıyorum ve suratının ortasına bir yumruk indiriyorum. Parmak eklemlerim acıyla patlıyor ama bunu görmezden geliyorum ve darbe onun duvara doğru tökezlemesi için yeterli oluyor.

"Siktir!" diye haykırıyor, burnunu tutarak.

"Bu Kat için," diyorum ona, tekrar üzerine geliyor ve boğazından yakalıyorum, parmaklarım derinin etrafını sarıyor. Onu duvara doğru itip sıkıca kavriyorum.

Yüzü kızarıyor ve onu tamamen zapt edene kadar benimle kolayca dövüşebileceğini biliyorum ama bunu ona yapmama izin veriyor. "Beni zaten vurdun, bu yeterli değil mi?" diye mırıldanıyor, adem elması avucumun içinde hareket ediyor.

"Sence bu yeterli mi?" Meydan okuyorum.

Gözlerime bakıyor, nefes alıp vermeye çalışıyor. Kafese kapatılmış bir hayvan gibi. Sonunda onu bırakıyorum ve öksürerek beline doğru eğiliyor.

"Seni cezalandırmamı mı istiyorsun, Brom Bones? Çünkü hak ettiğini düşündüğün cezayı sana vereceğim."

Bana bakıyor, saçları dağınık, gözleri kan çanağı.

"*Sen* kim oluyorsun da beni cezalandırıyorsun?" diye homurdanıyor.

İçimi bir endişe kapladı. Birlikte yaşadıklarımızı hatırlıyor olabilir, ama bana hala ne kadar ilgi duyuyor olursa olsun, bunun devam etmesini istemeyebilir.

"Kat'in bana uygulamak istediği her türlü gazabı hak ediyorum," diye devam ediyor kısık sesle. "Bunun seninle hiçbir ilgisi yok. Nasıl oldu da..." sanki aklını başına toplamaya çalışır gibi başını sallıyor, "nasıl oldu da buradasın? Ve onunla?"

Gözlerimi ondan ayırmadan elimdeki topallayan deriyi ters çeviriyorum. "Evren gizemli bir şekilde işliyor." Kayışı parmaklarımın arasında yavaşça sürükleyerek duraklıyorum. "Seninle birlikte olma fikrine

alışmak için daha fazla zamanım oldu.

Kat'le birlikte olma fikrine alışmaya çalıştığından daha fazla. Ama bu konuda hata yapma güzel çocuk, o cadı benim."

Şaşkınlığı çatık kaşlara dönüşüyor, öfkesi ısıldıyor ve tüketiyor. "Onunla evlenmem gerekiyor."

Göğsümdeki keskin korku dalgasını görmezden geliyorum. "Bundan emin misin?" Tekrar ona yaklaşıyorum, ellerimdeki kayışları çekiştirirken bakışlarımı onunkilere kilitliyorum. Tanrım, bu adam ele geçirilmediğinde bile içinde böyle bir vahşilik taşıyor. "Çünkü anlaşıldığı kadarıyla onunla evlenmek hiçbir zaman senin fikrin olmamış. Senin ailenin fikriydi. Onun ailesi. Doğduğundan beri ayarlanmış."

Kaşlarının arasındaki çizgi derinleşiyor. "Bana ne istediğimi ya da nasıl hissettiğimi söyleyemezsin."

"Belki de değil," diyorum yumuşak bir sesle. "Ama sana nasıl hissettiğimi söyleyebilirim. Ve sen ele geçirilmiş olduğun sürece, ona elini bile süremeyeceksin. Onunla evlenmeyeceksin. Onunla birlikte olmayacaksın. Ve kesinlikle onu becermeyeceksin. En azından benim iznim ve gözetimim olmadan."

Bunun üzerine asitli bir kahkaha atıyor. "Sen kim olduğunu sanıyorsun?" "Profesör Ichabod Crane," diyorum gülümseyerek.

Gözleri kısıldı. "Doğru. Kat'i hayatım boyunca tanıyorum. Sen onu ne zamandır tanıyorsun? Bir aydır mı?"

"Son dört yıldır yoktun," diyorum sertçe.

"Biliyorsun, bana ne olduğunu *görmedin!*" diye haykırıyor. "Gitmek zorundaydım!"

"Peki sen yokken ne yaptın? Söyle bana, Abe. Söyle bana. Benimleydin, sikim o enfes kışına gömülmüştü, sana vermeye karar verdiğim her şeyi alıyordun."

Bunun üzerine burun delikleri alevlenir, gözleri çılgınca dans eder. "Siktir git."

"Uh uh." Ona hızlı bir gülümseme veriyorum ve kayışlarla omzuna vuruyorum. "Sanırım seni beceren bendim."

Yangına benzin d kmek i in yeterli.

Bir k kreme  ıkarıyor ve bana doğru geliyor, di lerini g stermi , ellerini a mı  ve ben tam zamanında onu savu turuyorum, arkasına ge ip dizginleri yakalıyorum ve neredeyse kopacak kadar sert bir  ekilde  ekiyorum. Elleri boğazına doğru havalanıyor ve ben hızla geri  ekiyorum,  yle ki sırt st  d  y r, oda sallanıyor.

Bu kattaki  ğretmenlerden herhangi biri bunu hissetti mi diye endi elenecek vaktim yok, onun yerine yere   k p nefes nefese kalmı  olmasından faydalanıyorum. Az  nce nefes borusuna verdiğim hasar y z nden  ks r rken, ağırlığını karnına doğru  eviriyorum.

Hızlı bir  ekilde  alı ıyorum, ellerini arkadan bağlayıp topallama kayı larıyla birbirine bağlıyorum ve aynısını ayak bileklerine de yapıyorum, sonra da sikimi kı ına bastırmak i in  zerine biniyorum.

"Ben de pratik yapmadığımı d  n yordum," diyorum ve elimi sert e arkasına indirerek sarsılmasını sağlıyorum. "Sanırım kom unun buzağılarını domuz bağıyla bağladığım onca yıl i e yaramı ."

"Cehenneme git," diye hırıldıyor.

"Ve orada sana katılayım mı? Sakıncası yoksa."

Bölüm 2

Brom

R yaşı.

Beyaz sıcak öfke beni kör ediyor.

Crane'e karşı savaşmaya çalışıyorum. Ama piç kurusu uzun ve ağır ve ben sırt üstü yere düştükten sonra hâlâ nefes almaya çalışıyorum. Omzumdaki ağrı şiddetle geri dönüyor ve lekeler görmeme neden oluyor.

Orospu çocuğu sadece güldü ve ben lanet bir hayvan gibi yere bağlandım.

Üstelik beni *vurdu*.

"Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun," diye mırıldanıyor Crane, bir eli sırtımın ortasında gezinirken.

Bana dokunmasını istemiyorum. Yakınımda olmasını istemiyorum.

Kendimi yerden kaldırmaya ve onu devirmeye çalışıyorum ama kalçaları beni sıkıca kavıyor ve sikiğin kıcığının yuvarlağına doğru uzadığını hissediyorum ve bunun ne kadar iyi hissettirdiğinden nefret ediyorum.

"Mücadele etmeni daha çok sevdiğimi biliyorsun," diyor. Sesi hafif ve ipeksi, sanki bu onun için bir oyunmuş gibi. Bu onun için her zaman bir oyun olmuştur.

"Sen şeytansın," diye mırıldanıyorum. Ona karşı daha fazla çırpındıkça, aleti bana karşı bir silah gibi hissedene kadar daha da sertleşiyor.

"Öyle olmadığımı biliyorsun," diyor hafifçe.

Artık hiçbir şey bilmiyorum. Beni kapalı köprüde öptüğü, zihnimi okuduğu ve anılarımı geri getirdiği an, birlikte olduğumuz görüntüler ve hislerle dolup taşım. New York sokaklarında geceler. Onun yatağında sabahlar. Öğleden sonraları banyoda. Afyon batakhanelerinde geçen günler. Nasıl hissettiğimi, bana gerçekten nasıl hissettirdiğini hatırlıyorum ve bu, çok uzun süre karanlıkta dolaştıktan sonra evinizde bir ışığın yandığını görmek gibiydi.

Doğruca kollarına atıldım çünkü beni her zaman güvende hissettirmişti. Kaçmaktan çok yorulduğunda saklanabileceğin bir yer.

Ama şimdi, düşünmek için biraz zamanım olduğuna göre, şimdi beni avlayan karanlık tarafından yakalandığıma göre, artık bilmiyorum. Kat'le birlikte, onun üzerinde benden daha fazla hakkı olduğunu düşünüyor. O artık bir sevgili değil, bir rakip. Ve ona yaptıklarımın sonra Kat'i geri kazanmak istiyorsam, Crane bu resmin içinde olmamalı. Ne onunla ne de benimle.

"Ne istiyorsun?" Crane'e sormayı başarıyorum, bir nefes daha almaya çalışırken yanağımı soğuk zemine bastırıyorum.

"Ne istiyorum?" diye tekrarlıyor. Öne doğru eğiliyor ve dudakları kulağıma değiyor ve ben başımı geriye atıp burnunu kırmayı düşünüyorum. Beni vurduğu, tasmaladığı ve bağladığı için bu onun işine yarayacaktı.

Ama ne olduğumu

hatırlıyorum. Kim olduğumu.

Sadece ben değil.

Ben benim ve derinlerde gizlenen başka biri var. Şeytan.

Kat'e ne yaptığımı hatırlıyorum. Kafasını duvara nasıl çarptığını. Hareket eden bir gölgeye dönüşene kadar karanlığın uzuvlarımla üzerinden nasıl aktığını. İyi olan her parçamı nasıl kaybettiğimi, aslında hiçbir zaman çok iyi olmamış olmama rağmen.

"Seni kurtarmak istiyorum," diye fısıldıyor Crane boynuma doğru, dudakları kasıtlı olarak hareket ediyor, nefesi sıcak ve beni titretiyor. "Seni kurtarmak istiyorum,

Brom."

Sikeyim.

"Peki ya yapamazsan?" diye soruyorum. Sesim nefes nefese, zayıf ve endişeli çıkıyor ama umurumda değil. Çünkü Crane hâlâ her parçamı onun ellerine teslim etmek istiyor.

"Bana eskiden güvendiğin gibi güvenirsen başarısız olamam," diyor, konuşurken dudakları kulağımın kenarına değiyor. "Bana güvenecek misin?"

"Böyle mi kazanıyorsun? Beni bağlayarak mı?"

Yüzünü boynumdan çekiyor ve oraya hücum eden hava soğuk. Onun sıcaklığının yokluğu beni derinden yaralıyor. "Bunun senin iyiliğin için olduğunu biliyorsun."

Sonra saçımı yumrukladı ve başımı geriye doğru çekti. Acıdan nefesim kesiliyor, çok tanıdık bir acı, gözlerim sulanıyor. Aletim altımda sertleşiyor, bedenimle yer arasında sıkışıp kalıyor. "Ama seni kurtarıırken, sana bunu ödetmek de istiyorum. Canını *yakmak* istiyorum," diye gürlüyor, sesinde bir gümbürtü.

Crane bana hep sert davranmıştır ama onu hiç kızgın görmedim. Onu neden kışkırtmak istediğimi bilmiyorum. Bu cephenin çatladığını görmek istiyorum. Ben her zaman pamuk ipliğine bağlıydım, ruhumun kaosa yenik düşmeme saniyeler kaldığını hissediyordum, o ise her zaman dengeli ve kontrollüydü ve bıraktığında nasıl biri olduğunu bilmek istiyorum.

"Canımı yak o zaman," demeyi başarıyorum, başım geriye doğru çekilirken kelimelerim boğazımda düğümleniyor. Omzum acıyla çığlık atıyor. Sanırım yaranın tekrar kanamaya başladığını hissediyorum.

"Bunu kibarca istemen gerektiğini biliyorsun," diyor, yumruğu daha da sıkılaşıyor ve kafa derimin şarkı söylemesine neden oluyor.

"Canımı yak, lütfen." Nefesim titriyor.

"Ne kadar iyi bir çocuk," diyor ve bu övgü karşısında kalbimin yerinden fırlayacak gibi olmasından nefret ediyorum. "Ama bu senin hoşuna gidecek bir acı olmayacak."

Ağzını tekrar kulağıma götürüyor. "Şu anda aletini yalasam, tadın onunki gibi olur mu?" diye soruyor ve hemen onun dizlerinin üzerindeki görüntüsüyle dolup taşıyorum.

Sikeyim.

"Kendini ona zorladın mı?" diye devam ediyor ve sesi alçak, çok alçak ve öfkeyle titriyor ve şimdi bunu hissediyorum. Tüm bunlar Kat için. Tüm bu öfke ve kıskançlık onun için. "Sikişmenin ne kadarı sendin, ne kadarı atlıydı?"

"Kendimi ona zorlamadım," diye itiraz ediyorum, saçlarımı o kadar sıkı çekiyor ki yıldızlar görüyorum. "Ben yapmadım. O istedi. İstedi, beni istedi." O bulutlu karanlık içimde yükselmeye başlıyor, "ve onu çok iyi becerdim Crane, senin yapabileceğinden daha iyi, ama kendimi zorlamadım. Ona senin kim olduğunu unutturdum."

O anda durdu, keskin bir nefes aldı ve oda da onunla birlikte durdu.

Sonra kafamı tutup yere çarpıyor.

Gözlerimin arkasında beyaz güneşler patlıyor ve dünya dönüyor ve ben haykıramadan iri eli yüzümün altından geçip ağzımı kapatıyor ve bozuk çılgılığımı engelliyor. Gözlerim acımasızca sulanıyor.

"Kapa çeneni," diye homurdanıyor, ağzımı acı verici bir şekilde sıkıyor ve sonra kalkıyor, sırtındaki baskı kalkıyor ama konuşamıyorum, düşünemiyorum. Karanlığın üzerime geldiğini hissediyorum. Beyin sarsıntısı mı? Atlı mı? Eğer öyleyse onu uyarmalı mıyım?

Yapmamaya karar verdim.

Bırak atlı onunla savaşsın.

Ama bunun bir önemi yok çünkü Crane beni ayağa kaldırırken karanlık kayboluyor ve tam beni duvara yaslayıp ön kolunu nefes boruma dayadığı sırada görüşüm düzeliyor. Saç çizgimin köşesinden yüzüme kan damlıyor ve en derin pişmanlıkla Kat'e yaptığının aynısını bana da yaptığını fark ediyorum.

Bunu hak ediyorum.

Bundan çok daha fazlasını hak ediyorum.

"Bunu ona yaptığında içinde miydin?" diye homurdanıyor, yaraya doğru başını sallıyor, tüm vücudunda titreşen bu şiddet bana akıyor. Sanki öfkesini bana aktarıyor ve bunun farkında bile değil gibi hissediyorum. "Değiştirdiğinde, ona acı çektirdiğinde aletin onun içinde miydi?"

"Acıyı seviyor," diyebildim koluna karşı.

Gözlerinin parlamasını, grinin siyaha dönüşmesini izliyorum. "Kararsızım, güzel çocuk. Seni becermek istemekle seni öldürmek istemek arasında kaldım ve birini yaparsam diğerini yapmaktan korkuyorum."

"Önce beni öldürmeni tercih ederim," diyorum, konuşmaya çalışırken boğazım düğümleniyor. "Beni becermekle bir ceset arasındaki farkı bile bilmezsin, değil mi?"

Bunun üzerine gülüyor, mükemmel beyaz dişlerini gösteren bir gülümseme ve kalbimin bu sesle endişeyle çarpmasından nefret ediyorum.

Ama gözleri hala soğuk, en soğuk ateşten ve içimi karıştırıyor gibi görünen keskin bir yoğunlukla bana bakıyorlar.

"Bu adil bir gözlem," diye düşünüyor, bakışları bir an için dudaklarıma kayıyor. "Ama karşılık vermene bayılıyorum. Senin gibi büyük ve güçlü bir adam, seni kontrolüm altına aldığımda kıvranan bir karmaşaya dönüşüyor. Kat'e de böyle mi yapıyorsun? Bana yapmak istediğin ama yeterince erkek olmadığın için yapamadığın şeylerin hıncını ondan mı çıkarıyorsun?"

"Siktir git," diyorum ve tükürüğümü boğazımdan yukarı akıtmak ve üzerine tükürmek için koluna yeterince baskı yapmayı başarıyorum.

Tükürük yanağına geldi ama piç kurusu irkilmedi bile.

"Tükürmek mi?" diye soruyor ve yavaşça uzanıp uzun parmaklarıyla tükürüğünü siliyor. "Bu senin için yeni bir şey." Tükürüğümü parmaklarının arasında ovuşturuyor, hoşgörülü. "İsraf gibi görünüyor, değil mi?"

Sonra o elini alıp pantolonumun belinin altından aşağı kaydırıyor, ta ki kendi tükürüğümün erekte olmuş sikimin kalın başıyla buluştuğunu hissedene kadar.

Nefes alıyorum ama boğazımdaki koluyla sesim boğuluyor ve o bana dokunana kadar ne kadar acı verici bir şekilde sertleştiğimi fark etmedim bile, gözlerim başımın içinde geri dönüyor.

"Özlediğim ses bu, tatlı çocuk," diye mırıldanıyor, eli uzunluğundan aşağı devam ediyor, şaftımı tenime bastırıyor, tükürük tepemden gelen uyarılma boncuklarıyla karışıyor. Eli kaygan, sıcak, yakıcı ya da belki de benden kaynaklanıyor ve kalçalarım istemsizce avucuna çarpıyor.

Bunu yapmamalıydım. Bir kahkaha daha attı ve elini çekti.

"Seni cezalandıracağımı söylemiştim," diyor. "Sadece sikini hâlâ ağlatabileceğimden emin olmak istedim."

Sonra kolunu boğazımdan çekiyor ve ben öksürüyorum, hırıltılı nefesler alıyorum, yudumlariken yakan havayı içime çekiyorum.

Boynuma bakıyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Bu bir çürük bırakacak," diyor, ağzının köşesi kötü niyetle kalkıyor.

Ben öksürürken uzanıp yakasındaki siyah kravatı çözüyor ve ben daha sorgulayamadan kravatı dişlerimin arasına sokup ağzımı tıkıyor. Alnımı onunkine çarpmak için bir hamle yapıyorum ama başını eğip beni tekrar duvara çarpıyor. Kafatasımın arkasında acı patlıyor.

Dövüş

onunla.

Becer

onu.

Öldür

onu.

O karanlığın tekrar geldiğini hissediyorum. O beni incittikçe, atlı daha fazla kontrolü ele almak istiyor, sanki ruh beni kolluyormuş gibi.

"Sana mücadeleyi sevdiğimi söylemiştim," diyor başımın arkasına bağlarken. "Sadece üzerime tükürülmesinden hoşlanmıyorum." Dudaklarını yalıyor ve ellerini çıplak göğsümün üzerine indirirken tanıdık bir sıcaklık göz kapaklarını yarıya kadar indiriyor, gömleğim zaten daha önceki acil ameliyatından dolayı yırtılmıştı.

"Bana durmamı söyleyebilirsin," diye devam ediyor, sesi kalın, "ama dinleyeceğimden emin değilim."

Zalim piç.

Kravatın içinden ona dişlerimi gösteriyorum. Ama ona durmasını söyleyecek değilim.

Bunun için kendimden nefret edebilirim, hayatımıza kaos ve terör davet edebilirim ama ona durmasını söyleyecek değilim.

Avuçları sıcak ve tenim dokunuşuna karşı sıcıyor ve aletim eskisinden daha da sertleşiyor, o kadar ki parmakları pantolonumun düğmelerini bulup ilkinin açtığında, sert uzunluğum neredeyse pantolonumdan patlıyor.

Hızlı bir çekişle pantolonumu kalçalarımın üzerinden aşağı indiriyor, ta ki sikim tamamen serbest kalana kadar, ağır, karanlık ve dolgun, ucu mum ışığında parlıyor.

Parmaklarının tabanın etrafında kıvrılmasını izliyorum ve elindeki sikimin görüntüsü kafatasımdaki kanın şiddetli bir şekilde zonklamasına neden oluyor, omzumdaki, boğazımdaki ve başımdaki tüm acıyı yok olana kadar bir kreşendoya dönüştürüyor.

Crane kulağıma fısıldayarak, "Seni iliklerine kadar soyulmuş halde görmeme izin ver," dedi ve sikimi sertçe sıktı. "İçeride gerçekten neyden yapıldığını bilmek istiyorum."

Sonra ağzını boynuma götürüyor ve ben titreyene kadar dudaklarını oraya bastırıyor. "Seni hiç tanımadığımı düşünmeye başlıyorum, Abraham Van Brunt."

Çünkü sen benim şeytan olduğumu hiç bilmedin, düşüncesi kalbimi tırmalıyor.

O karanlık yerden geliyor, atlıyı ve içimdeki tüm kötü yanları saklayan yerden.

Crane bunun üzerine duraklar ve sanki bu düşüncüyü duyabiliyormuş gibi kaşlarını çatır.

Sonra geri çekildi. Aletimi kavrayışını serbest bırakıyor, böylece başparmağı ve işaret parmağıyla gevşek bir daire çizerek yerinde tutuyor.

Eğiliyor ve ben gördüğüm şeye, *altımdaki* ona hayranlıkla dağınık siyah saçlarına bakıyorum. Sonra dilinin ucunu tepemdeki yarığın üzerinde gezdiriyor ve boğazımdan çaresiz, düzensiz bir ses çıkıyor, dizlerim bükülmekle tehdit ediyor.

Crane bir kolunu kaldırarak devrilmemi engellemek için karnıma bastırıyor ve dilinin düz kısmıyla üzerimdeki tüm uyarılmayı bir kez daha sertçe yalıyor.

"Siktir!" Kravata karşı haykırdım, kalçalarımı ileri doğru salladım.

Bana bakıyor, saçının bir tutamı alnına düşüyor ve acınası bir an için daha fazlası için yalvarmayı düşünüyorum. Bana sadece gülümsüyor ve bu nazik bir gülümseme değil.

"Hoşuna gitti mi güzel çocuk?" diye mırıldanıyor ve elinin tersini sahte bir nazik hareketle yanağıma koyuyor. "Konuşamıyor olabilirsin ama daha fazlası için can attığını söyleyebilirim."

Eli tekrar sikimi kavırıyor, yüksek sesle inlememe neden olan sert bir vuruş yapmadan önce nemi zonklayan uzunluğa bulaştırıyor. Yumruğuna doğru itiyorum, çaresizlik içimi pençeliyor. Sanki vücudum sonunda buna, ona, bir yıldır yoksun kaldığım şeye dair ipucu vermiş gibi. Kat'e vururken de aynı şeyi hissediyordum, şimdi de Crane'in güçlü yumruğunda aynı şeyi hissediyorum; kaçırdığım şeyi yakalama dürtüsü, her şeyi yeniden benim yapma dürtüsü.

Ama sonra tam taşaklarım havaya kalkmışken elini çekti, kalın diplerimde bir orgazm oluşuyordu ve beni boynumdaki deri kayıştan yakaladı.

"Cezanın ne olduğunu anladığımı sanmıyorum," diyor ve beni neredeyse odanın içinde sürüklüyor. Ayaklarım zaten kayışlarla birbirine bağlı olmasaydı, ayak bileklerimin etrafında toplanan pantolondan mücadele ederdim ve vücudumu zar zor doğru tutabiliyorum. Beni masasının üzerine ittiğinde, köşesi kalçalarımı ısıyor, tamamen dengesiz ve onun merhametine kalmış durumdayım.

"Senden alıyorum ve karşılığında sana tek bir şey bile vermiyorum," diye devam ediyor ve önümdeki pencere kenarında yanan mumlar neredeyse sönecekken gergin bir nefes alıyorum.

Bir an için beni bırakıyor, bitki ve tentür kavanozlarıyla dolu rafına gidiyor ve küçük bir şişe altın yağı alıyor. Elleri döküyor, gözleri bir avcının avını izlediği gibi benimkine kilitleniyor ve tüm vücudum canlı ve elektrikli hissediyor, sanki bu andan başka bir şey yokmuş, burada ikimizden başka kimse yokmuş gibi. Kat bile bir rüya, atlı ise sadece bir kâbus gibi görünüyor.

Şehvet düşüncelerimi bulandırırken, onun pantolonunu çıkarışını, hızlı ve becerikli parmaklarının her hareketindeki bilmişliği, beklentiye izlerken vücudumda hafif bir panik dolaşıyor. Dudakları başka bir gülümsemeyle kıvrılıyor, gri bakışları hâlâ soğuk ve hesapçı. Aletini pantolonundan çıkarmasını bekliyorum - buna *ihtiyacım var* - ama bunun yerine arkamdan dolanıyor ve yağlı elini kürek kemiklerimin arasına bastırarak beni masaya yaslıyor.

Elleri kıcıma gidiyor, her yanağıma kanımı kaynatan sert bir şaplak atıyor.

"Seni burada kirleten son kişi ben miyim yoksa başkaları da oldu mu?" diye soruyor gergin bir sesle, yağlı parmağı yanaklarımın arasında yavaşça gezinirken.

"Sayısız diğerleri," demeye çalışıyorum.

Ama bu bir yalan. Sadece o vardı. Ondan kaçtım ve geçen yılı tanıştığım her erkek ve kadında onu tekrar bulmaya çalışarak geçirdim, ama asla o olmadı ve asla aynı olmadı.

"Mmmm," diye mırıldanıyor. "Kıskanç kalbimin farkında olduğundan emin değilim."

Parmağı giriş yerimin etrafında kaygan, pürüzsüz daireler çiziyor, öyle hassas ki nefesimi tutup kendimi hazırlamama neden oluyor çünkü sonra ne olacağını biliyorum. Ellerim arkamda bağlı ve ereksiyonumu hafifletmek için hiçbir şey yapamıyorum. Sadece bekleyebilirim.

"Benim çok kıskanç, çok aç kalbim," diye ekliyor.

Bunun üzerine parmağı kabaca içime giriyor, romantizm yok, korku yok ve boğumuna kadar iterken etrafında kenetleniyorum.

"Siktir!" İnliyorum, sesim kravatımdan boğuk çıkıyor.

Arkamdan tısladığını duyuyorum. "Tanrım, Abe, ne kadar sıkı olduğunu unutmuşum."

Hata yaptı, bana diğer adımla seslendi, ama şu anda doğru geliyor, ona Abe gibi hissediyorum ve o da beni haftalarca kullanmasına izin verdiğim gizemli Manhattan yabancısı gibi hissediyor. Sonra yağı tekrar eline alıyor ve kaygan sesini duyuyorum, üzerine sürerken derisi birbirine çarpıyor ve sonra kalın tacının yanaklarımdan geçip bana doğru bastıran sıcaklığını hissediyorum.

Ucunu içeri kaydırıyor ve giriş yerimdeki kaslar şok içinde protesto ederken nefes nefese kalıyorum. Acı, istila sırasında omurgamdan yukarı fırlıyor ve ardından tam merkezime doğru fırlayan bir zevk şimşegi geliyor. Ne kadar büyük olduğunu unutmuşum.

"Ah, sik beni," diye inliyorum, kelimelerim bulanıklaşıyor, dokunulmak için can atan, vahşi bir at gibi altımda sarsılan sikime uzanabilmeyi diliyorum.

"Ben de öyle yapıyorum, tatlı çocuk," diye azarlıyor Crane beni. "Sanırım yeterince çabalamıyorum."

Sonuna kadar itiyor ve homurdanıyor, bu gırtlaktan gelen hayvani ses merkezimi düğüm düğüm ediyor. O kadar büyük, sıcak ve kaygan ki nefes alamıyorum, düşünemiyorum, haykırmaktan başka bir şey yapamıyorum, içimdeki dolgunluğu tüm dünyamı kaplarken acı ve zevkin karışımına boyun eğiyorum.

"Tanrım, iyi hissediyorsun," sözleri bir inilti ve bir fısıltı ve şu anda ondan başka bir şey hissetmediğim gerçeğine rağmen, hala ona ne kadar iyi hissettirdiğimin tadını çıkarıyorum. "Çok iyi. İşte özlediğim şey bu."

Ben de özledim ve daha fazlası için çaresizim, vahşiyim. Keşke bacaklarımı daha geniş açabilseydim ama yapamıyorum. Keşke sikime dokunabilseydim ama yapamıyorum. Keşke sadece onun sikişiyle boşalabilseydim ama...

Ben yıldızları görene ve arkamda giyinik bedeninin kütlesini, göğsünü sırtıma bastırıldığını hissedene kadar kabzasına kadar itiyor. "Boşalacağını düşündüğüm anda çekiliyorum," diye kulağıma homurdanıyor. "Bunların hiçbirisi senin için değil, Brom. Hiçbir şeyi hak etmiyorsun."

Öfkeyle hırlıyorum, elimdeki karanlığın bir tehdidi.

"Atlısını çağır," diye hırıldayarak yaralı omzumun arkasını ısıtıyor. "Ben senin içine gömülüyken dışarı çıkmasına izin ver. Ona öğretmek istediğim bir ders var."

Baştan çıktım. Kalçalarım beni masaya doğru ittiği yerden morarmış, aletim acı verici bir şekilde sertleşmiş, hızlı kalp atışlarımla birlikte seğiriyor, elektrikleniyor ve saf ham ihtiyaçla zonkluyor. Eğer atlıyı çağırırsam, belki beni bu acıdan uzaklaştırabilirdi. Bu süreçte Crane'i öldürebilirdi ama en azından beni serbest bırakmadan yaptığı acımasız itişler yüzünden delirmezdim.

Ama daha şeytanın beni ele geçirmesine izin vermeyi düşünemedim, arkamdan, odanın diğer tarafından gelen bir ses ve hafif bir nefes duyuyorum.

Kat.

Bölüm 3

Kaĩ

Oda çok soğuk, çok boş ve çok karanlık. Yalnız mum titriyor ve Daha fazla ışık vermek için parmak uçlarımı yakmaya devam etsem de yeterli olmuyor ve bu gücü kullanmak beni tüketiyor, zaten olduğumdan daha bitkin hissetmeme neden oluyor. Bu odada da huzursuz bir his var, buraya ait olmayan bir enerji. Belki de Crane'in bana eski karısının ve öğretmenin hayaletleri hakkında anlattıklarından dolayıdır, ama yalnız olmadığım hissi var, sanki görünmez bir duvarın arkasından beni izleyen ve sürünerek dışarı çıkmak için doğru anı bekleyen şeyler varmış gibi.

Bir de yan odadan gelen sesler var, Crane'in Brom'u tuttuğu odadan. Bana biraz uyumamı, onunla ilgileneceğini söylediğini biliyorum ama yerlerin ve duvarların sallanmasından, ağlamalardan ve gümbürtülerden uyumak imkânsız.

Neler olduğunu bilmek istiyorum.

Brom atlıyla mı savaşıyor?

Atlı kazandı mı ve Crane'le mi kapışıyor? Crane,

Brom'a haddini mi bildiriyor?

Crane'in iyileştirici büyüyle Brom'un hayatını kurtardığını biliyorum ama onu vuran da oydu ve Brom'a karşı hissettiği öfke, aralarında gördüğüm tatlı özlem kadar elle tutulurdu.

Yine de tatlı özlem bunu ifade etmenin hafif bir yolu.

İki sevgilimin öpüşüp birbirlerini ellemelerini görmek bana bir şeyler yaptı. İçimdeki ıırayı dürttü ve alevleri körükledi, ta ki onlara karşı hissettiğim şey kıskançlık, merak ve pişmanlık duymadığım bir arzu karışımı olana kadar. Bu duygularla ne yapacağımı, ne anlama geldiklerini bile bilmiyorum. Her iki adam da benimle kıyaslandığında çok dünyevi görünüyor ve ben kendimi çok naif, genç ve korunaklı hissediyorum.

Yine de beni heyecanlandırdı. Beni tahrik etti. Onları sadece ayrı ayrı değil, birlikte de arzulamamı sağladı.

Ama uyarılmışlığımı bir kenara ittiğimde, elimde kalan şey gerçektir. Gerçek ve acı ve boynumda çürükler ve kafamda kan.

Çünkü Brom bana zarar verdi. Beni öldürmek için peşime düştü. Ve beni mezara koyacağını söylediğinde o olmasa bile, hala yüzünü üzerimde görüyorum, karanlık gözleri siyaha dönüyor. Artık ondan korkmamam gerekirken korkuyorum ve bunun ortadan kalkması için her şeyi yaparım.

Gerçekten beni öldüreceğini düşündüm. Bana tecavüz edeceğini ve beni öldüreceğini ve bu duygudan ne zaman kurtulabileceğimi bilmiyorum. Umarım yakında. Çünkü onu arkadaşım olarak kaybetmek istemiyorum, benim için Brom olmaktan vazgeçmesini istemiyorum.

Yine de bana dokunacağını düşündüğümde aradaki mesafeyi ve paniği şimdiden hissediyorum. Bu beni korkutuyor, üzüyor ve beni en iyi arkadaşıma karşı koruyor olsa da beni koruyacak bir Crane'im olduğu için çok memnun olmamı sağlıyor.

Hâlâ çözülmesi gereken çok şey var. Sleepy Hollow'u terk etmesinin sebebi. Papaz Ross mu? Neden Brom kaçmak zorunda bırakıldı da papaz en az bir yıl daha buralarda kaldı? Neden bu durumda bir yetişkin olan papaz yaptıklarından dolayı cezalandırılmadı da, henüz on sekiz yaşındaki Brom ayrılmak zorunda kaldı?

Peki neden bana söylemedi? En çok acı veren de bu. Kendi gerçeğine bana güvenmedi. Anlayabilirdim. Onu yargılamazdım. Neden benimle yattı, bekaretimi aldı ve sonra beni terk etti?

Dört yıl boyunca, acaba ben de bozuk mal mıydım, onun gitmesine neden olacak bir şey mi yaptım diye düşündüm.

Sana söyledi mi?

Nefesim kesiliyor ve yatakta dönüp arkamda bir kadın sesi duyduğuma yemin ettiğim boşluğa bakıyorum. Kalbim göğsümde çılgınca atıyor ve sertçe yutkunarak parmaklarımı oraya bastırıyorum. Bunu hayal etmiş olmalıyım.

Ichabod sana ne yaptığını söyledi mi?

Şimdi sadece Crane'in eski karısı olduğunu tahmin edebildiğim ses önümden geliyor. Soğuk bir esinti saçlarımı karıştırıp mumu söndürmekle tehdit ederken etrafımda dönüyorum.

Artık burada tek başıma kalmayacağım. Kıskanç bir ruh olabilir.

Ayağa kalkıp kapıya doğru koşuyorum, yaklaşan bir fırtına gibi soğuk ve karanlık bir varlığı sırtımda hissederek koridora çıkıyorum. Zifiri karanlık ve parmak ucumu Crane'in kapısını bulmama yetecek kadar aydınlatıyorum.

Kapıyı açtım ve odasına girdim.

Ve ağzım açık kaldı.

Crane, masanın üzerine eğilmiş, pantolonu ayak bileklerinde, ağzında kravat olan Brom'un arkasındadır. Crane'in ceketini arkasını örtüyor ama pantolonu kalçalarının etrafında kıvrılıyor ve kalçalarını Brom'a çarparken ona ne yaptığını dair hiçbir soru işareti kalmıyor.

Brom başını kaldırıp bana bakıyor ve gözleri acıyla parlıyor ama bunun fiziksel mi yoksa duygusal bir acı mı olduğundan emin değilim. Sonra Crane Brom'un başını eline alıyor ve masanın üzerine doğru itiyor.

"Yerde kal," diye homurdanıyor ve bu emir beni çözülüyormuşum gibi hissettiriyor. Brom gibi iri yarı bir adamın Crane tarafından bu şekilde harap edildiğini görmek akıllara durgunluk veriyor, sanki içimdeki son masum parça da tamamen yozlaşmış gibi.

Bir an için odayı sadece Crane'in hayvani homurtuları, masanın gıcirtısı, Brom'dan kaçan nefes sesleri ve

Tenin tene ritmik tokatları ve belki de onları rahatsız etmeden, *bunu bozmadan* odadan çıkabileceğimi düşünüyorum.

Ama sonra Crane duraksıyor, elleri Brom'un kalçalarında sıkıca duruyor ve başını yana eğip göz ucuyla bana bakıyor. Siyah saçlarından bir tutam terden ıslanmış alnına yapışıyor.

"Gitmek zorunda değilsin Kat," diyor Crane, sesi alçak ve gırtlaktan geliyor, alışkın olduğum o yumuşak ipeksi ses tonundan yoksun. "İstemiyorsan gitmezsın. Ama kalmak istiyorsan, kapıyı kapatmanı isteyeceğim."

Kapıyı arkamdan kapatıp kalmaya karar verdim.

İzlemek için.

Görmek için.

Yavaşça onlara doğru yürüyorum ve Crane çekiliyor ama Brom'un içine geri giriyor ve ben bu manzara ve kaygan ses karşısında başımın döndüğünü hissediyorum. Brom'a bakıyorum ve bana bakmak için başını masadan kaldırıyor, yüzü kızarmış. Kaşları çatılmıştı. Crane başını tekrar aşağıya iterken kravata karşı karışık bir çığlık atıyor.

O zaman Brom'un yüzünde gördüğümün fiziksel acı olmadığını fark ediyorum. O bundan zevk alıyor. Bulunduğum açıdan masanın altındaki sikini, uzun ve sert boyunu görebiliyorum. Hayır, yüzündeki acı ifadesi duygusal acıdan kaynaklanıyor. Aşağılanmadan geliyor. Çünkü Crane de bunu yapıyor, değil mi? Tasmalı, bağlı ve masasının üzerine eğilmişken onu beceriyor.

"Bu seni tahrik ediyor mu, tatlı cadı?" Crane hırıltılı bir sesle söylüyor ve gözlerim kendi aletinin Brom'un içinde kaybolduğu yere yapışıyor, yağla parlıyor ve tanrım, soğuk bir banyoya dalmam gerekebilir.

"Sadece merak ediyorum," demeyi başarıyorum ama sesimin boğukluğu beni ele veriyor.

"Kalbime giden yol," diyor inleyerek.

Crane tekrar duraklıyor, Brom'u saçlarından tutup başını geriye çekiyor. Brom'un burnunun altındaki kanı ancak o zaman fark ediyorum.

Başının yan tarafına. Beni incittiği için bunu hak ettiğini bilsem de Crane'in onu incittiğini bilmek midemi bulandırıyor.

"Ona iyice bak, Brom," diyor Crane. "Çünkü sadece bir bakış atabilirsin."

Brom boğuk bir kükreme daha çıkarıyor, gözleri kararıyor gibi görünüyor.

Mumlardan çıkan alevler sanki içlerinde cehennem varmış gibi gösteriyor.

Olduğunu biliyorsun, kendime hatırlatıyorum. Sana ne yapmaya çalıştığını gördün.

O çocuğun içinde cehennem var ve o gidene kadar güvende değilsin.

"Islandın mı?" Crane tekrar pompalamaya başlarken bana soruyor, masa tıkırdıyor. "Geceliğini kaldır ve ona göster."

Benden yapmamı istediği şeye şaşırarak Crane'in gözleriyle buluşuyorum. Yüz ifadesi şehvetle kasıp kavrulmuş olsa da bakışlarımı ciddiyetle tutuyor. "Sana zarar vermeyecek. Sana dokunmayacak. Sen istemedikçe ben de sana dokunmayacağım. Sadece artık neye sahip olamayacağını görmesini istiyorum." Duraklıyor. "Bir erkeği incitmenin birden fazla yolu vardır, sevgilim."

Sertçe yutkunuyorum, bir an için Brom'a bakıyorum. Kulağa çok zalimce geliyor. Ama kulağa son derece zalimce geliyor.

Garip bir güç sarsıntısı içime işliyor. Crane olmak böyle bir şey mi? Yetkili olmak, tüm kartları elinde tutmak?

Crane'in paltosunu çıkarıp yere atıyorum. Sonra Brom'un beni net bir şekilde görebilmesi için yanına gidiyorum. Crane'in bakışlarıyla karşılaşıyorum ve klinik tarafının kaybolduğunu, onun yerine bana saf erimiş sıcaklıkla baktığını görmekten mutluluk duyuyorum.

İçimde bir arı kovanı gibi enerji vızıldıyor, bacaklarımdan bal damlıyor.

Bu güç, bu güç. Dilimde tadını alabiliyorum, bu iki iri adamın birbirlerine yaptıkları sayılmazmış, önemsizmiş gibi bana bakmaları.

Tek gördükleri benim.

Geceliğimi kaldırıyorum ve bacaklarımı ayırıyorum. Isınan göbeğim serin havayla buluşuyor ve hem Brom hem de Crane birlikte nefeslerini emiyor.

Evet. İşte güç bu.

Elektrik omurgamdan yukarı kıvrılıyor ve elimi aşağı indirip leğen kemiğimin üzerinde kaydırarak en hassas bölgemi ayırıyorum. İslağım, kalçalarım da toplandığını hissedebiliyorum.

Brom'a bakıyorum, beni nasıl incittiğini hatırlıyorum, intikam ve acımasızlığın kalbime doğru fırladığını hissediyorum. Mesele sadece atlı değil. Sadece kafamı duvara çarpması ve beni öldürmek istemesi de değil. Beni terk etmesi. Neden gittiğini biliyorum ama bu yine de acımı dindirmiyor, benim güvenmeye değer biri olmadığımı düşünmesi, annemin benim için en iyisini düşünmediğini bildiği halde beni terk etmesi. Bana gerçeği söylemek için bir kez bile Sleepy Hollow'a dönmedi, iyi olduğunu bildirmek için bir kez bile mektup göndermedi.

Onun yerine bu adamla, onun derinliklerinde olan bu adamla birlikteydi ve itiraf etmeliyim ki ben de Crane'e biraz kızgınım çünkü onlar New York'tayken Brom'a sahip olması ve benim geride kalmam adil değildi. O kayıp yıllarda ben yapayalnızken Brom'a sahip olduğu için onu kıskanıyorum.

Şimdi Crane'e bakıyorum, şehvet kaşlarını çatmasını derinleştiriyor, Brom'un kışına sokmaya devam ederken ağzı soluk soluğa açılıyor. Eğer Brom'u cezalandırmak istiyorsa, onu durdurmayacağım.

Ona yardım edeceğim.

Brom'un beni hâlâ görebildiğinden emin olmak için Crane'e yaklaşıyorum.

"Dokun bana," diyorum Crane'e, zorlukla yutkunarak. Bir oyunda rol alıyormuşum gibi hissediyorum ama buna sahip çıkmalıyım, içimden geçen bu vahşi enerjiye sahip çıkmalı ve benim olduğunu iddia etmeliyim.

Gözleri parlıyor. Boğazını temizliyor. "Bana kibarca sor." Bu adam pes etmiyor.

"Lütfen dokun bana."

Uzanıp iri elini iç bacaklarımdan yukarı kaydırıyor, dokunuşuyla ürperiyorum ve derin bir inilti çıkarıyor.

"Tanrım, Brom, şimdiden ne kadar ıslak olduğunu hissetmelisin," diye pantolonunu indiriyor. "Bacaklarından aşağı damlıyor. Sence hepsi senin için mi yoksa benim için mi?"

Crane Brom'un içindeki hızını yavaşlatırken, eli kaygan yüzeyimin üzerinde kayana kadar uyluğumda yukarı ve yukarı kayıyor ve açık ağzımdan düşen yumuşak çığlığa engel olamıyorum.

"Tanrım," diye nefes alıyorum.

"Öyle olduğumu biliyorsun," diyor Crane homurdanarak, aynı anda hem Brom'u daha sert itiyor hem de eliyle bana zevk vermeye başlıyor. Parmakları içime batıyor, neredeyse hiç direnç olmamasına rağmen sert hareketler yapıyor, çok ıslağım.

Bunda çok günahkârca bir şey var. Küçükken ailem beni kiliseye götürürdü ama sadece görünüşü korumak ve Sleepy Hollow'un toplumuyla bütünleşmek için. Bir cadı olduğunuzu ve ellerinden gelse sizi kazığa bağlayıp yakacaklarını bildiğinizde günah kavramı pek gerçekçi gelmiyordu. Ama burada, şimdi, Brom Crane tarafından kirletilirken, Crane uzun, becerikli parmaklarını içime sokarken, ben ikisinin önünde çıplak bir şekilde dururken, vaazlarda bahsedilen günahın bu olduğunu hissediyorum. Sizi asla geri dönemeyeceğiniz kötü bir yola sürükleyebilecek bir şey.

O yoldan gitmek ve asla arkama bakmamak istiyorum.

Kayıplar ve sırlarla dolu bir hayattan sonra, kötü olmayı seçiyorum. Ve Tanrım, bu inanılmaz derecede iyi hissettiriyor.

Bölüm 4

Kaĩ

Crane'in çalışabilmesi için duruşumu ayarlayarak nefes nefese bir inilti

ıkardım.

Parmaklarını daha derine sokuyor, kaygan ses odayı dolduruyor ve elini bir at gibi sürmeye başlıyorum, aşağı iniyor ve kalçalarını ileri geri hareket ettiriyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyor Crane ve aniden doğruldu. Brom'dan çekiliyor, aleti salınımdan dolayı sallanıyor, o kadar uzun, kalın ve ıslak ki içime bir şehvet sarsıntısı daha çarpıyor. Sonra elini benden çekti ve elinin olması gereken yerde soğuk bir boşluk hissederek yumuşak bir protesto çığlığı attım.

Brom'u hızla yakasından tutup masadan kaldırıyor ve yere yatırıp dizlerinin üzerine öktürüyor. Dizginleri masanın bacaklarına doluyor ve o bunları yaparken ben önümde diz çökmüş ve bakışlarımı kaçırın Brom'a bakıyorum, elleri arkadan bağlı, gömleği açık ve kırmızı lekeli, burnu şişmiş, başının köşesinden kan damlıyor.

Bacaklarının arasından siki dimdik kalkıyor. Acı verici derecede sert görünüyor, derisi gerilmekten parlıyor, ucu uyarılmasından dolayı parlıyor, tüm uzunluğu kararmış ve kalp atışlarıyla seğiriyor.

Bir yanım dizlerimin üzerine çöküp önünde yalvarmak, dudaklarımı sikiinin üzerine yerleştirmek ve ağzımın içinde serbest kalana kadar onu yalayarak temizlemek istiyor.

Ama diğ er yanım, hatırlayan yanım, Crane Brom'un yanına gidip elini Brom'un tıkanmış ağızının  zerinden ve burnunun altından ge irirken bile yerimde kalmamı, geri  ekilmemi sağıyor.

"Tadı nasıl, Brom Bones?" diye soruyor ama kesinlikle bir cevap beklemiyor. Crane sonra bana d n yor, g zlerinde o gayretli bakış, bir eli sikinin  zerinde ve damarlarımda şimşekler  akıyor, ayak parmaklarım yere s rt n yor.

Crane bana "Soyun" dedi. Bu bir emirdir. Yapmak zorunda olmadığımı biliyorum, bana istemediğim bir şeyi asla yaptırmayacağını biliyorum ama sesinin tonu ve g zlerindeki bakış aksini s yl yor.

Ona itaat ediyorum, geceliğimi başımın  zerine kaldırıyorum.

"Şimdi yere uzan, sırt  st  yat ve bacaklarını a ." Aman Tanrım.

Crane'e bakıyorum, ne planladığından emin değilim ama iyi bir tahminim var.

Bakışları şehvet dolu, beni olduğum yere mıhlıyor.

Y ri  y p gidebilirsin, diyor kafamın i inde, dudakları hafif e kıpırdıyor.
Seni burada tutmayacağım.

Başımı sallıyorum, kendimi g vende hissediyorum ve yere uzanıp sırt  st  yatıyorum. Zemin soğuk ama bedenim yanıyormuş gibi hissediyorum. Nefes alıyorum, g ğs m y kseliyor, enerjinin i imde kıvılcımlandığını ve cızırdadığını hissediyorum.

Crane yere uzanıyor ve ellerini yavaş a bacaklarımda gezdirirken g z teması kurmaya devam ediyor. Beni becermek, derinlere inmek ve Brom'a izletmek istediğini d ş n yorum ama sonra  enesini i  uyluğumda gezdiriyor ve kirli sakalının hafif  iziklerini hissedebiliyorum. Titreyen bir i   ekiyorum, bakışlarımızı ayırırken sırtım kamburlaşıyor.

Başımı yana  evirip Brom'a bakıyorum.

G zlerindeki bakış binlerce ateş yakabilir. V cudum zaten inanılmaz derecede sıcak olmasaydı, beni ateşe verdiğine yemin edebilirdim.

  inde saf bir   ke ve hayal kırıklığı var ama t m bunların altında arzu yatıyor. Şehvet. Ham ihtiya . Sanki aleti bir ağa  g vdesi kadar sert ve kalın,

bunun onu tahrik ettiğini bilmem için yeterli kanıt değil.

"Ona istediğin kadar bakabilirsin," diyor Crane kalçalarımın arasından, dudakları ağrıyan ve ıslanan yerlerimde gezinirken, "tatmak, dokunmak ve becermek için benim olduğunu hatırladığın sürece."

Ve o anda dili, şişmiş ve muhtaç olduğum yerden aşağıya doğru kayarak içime girene kadar temas ediyor.

Bir zevk iniltisi çıkarıyorum, gözlerim bu saldırı karşısında kapanıyor ve Brom'la göz temasımı kesiyorum. Şiddetli ihtiyaç içimde bir yılan gibi dolaşıyor, Crane ağzıyla beni harap ederken merkezimde kıvrılıyor. Bunlar nazik öpücükler değil, bütünüyle yutuluyorum.

"Tatlı cadı bu yüzden bu kadar uygun," diye mırıldanıyor Crane beni emerken. "Sen benim dilimin tatlısısın."

Kalçalarım başının yanlarını sıkana kadar dilini üzerimde uzun, düz geçişlerle gezdirmeye devam ediyor ve sanki ona bu şekilde tutunmazsam yok olacaktım gibi hissediyorum.

Crane içime doğru iniliyor ve sonra sıcak, sert ellerini kalçalarımın iç kısımlarına yerleştirip onları birbirinden ayırıyor.

"Onu daha önce tattın mı, Brom?" Crane ona sorar. Ses tonu yumuşak ama nefes alış verişi sığ. "Kat'e hiç böyle ziyafet çektin mi? Yüzün onun arzusuyla sıırıslık olana kadar onu amından klitorisine kadar yaladın mı?" Başını tekrar gömüyor ve ağzına almadan önce dilini tomurcuğumun etrafında döndürüyor, sonra bu dille beni tekrar beceriyor. Sırtım tekrar yükseliyor ve tırnaklarım zeminde oluklar açıyor. Ben çok ve fısıldıyorum, "Oh, Tanrım. Oh, Tanrım."

Ama sonra ben sınırdayken duraklıyor, hafifçe geri çekiliyor. Eğlenceli bir huff çıkardı. "İçindeki dölünün tadını hâlâ alabiliyorum, tatlı çocuk," diyor, sesi gergin. "İtiraf etmekten nefret ediyorum ama ikinizin birbirine karışmış tadı hoşuma gidiyor."

Sonra Crane kendini ayarlıyor ve Brom'a en yakın uyluğumu soğuk zemine bastırıyor. "Onu şimdi görebiliyor musun?" Crane soruyor. "Şu dar pembeyi görüyor musun?"

Amcık mı? Hâlâ içinden nasıl damladığını görüyor musun?" Crane parmağını alıp içime daldırıyor, yüksek sesle nefes almamı sağlıyor, vücudum ucun etrafında sıkılıyor. "Sanki senden kurtulup bana yer açmaya çalışıyor."

Brom odayı dolduran bir hırıltı çıkarıyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor, atlıya dönüşüyor olabileceğini düşünerek kalbim küt küt atıyor. Deriye yaslanmış, yüzü kıpkırmızı, alnında boncuk boncuk terler akarken, sikinin tepesindeki yarık uyarılmışlığıyla parlıyor, öyle ki üzerinden damlıyor.

"Sonunda sana ulaştım, değil mi?" Crane tahmin ediyor. "O zaman gerçek bir erkeğin onu nasıl boşalttığını görmelisin."

Crane tekrar bacaklarımın arasına dalıyor, bir eliyle beni parmaklarken diğer eliyle göğüslerimi sıkıyor ve beni sıcak ağzına alıyor. Gözlerim geri yuvarlanıyor ve sanki bir çıkıntının üzerinden bakıyormuşum gibi, geri dönüşü olmayan bir noktaya doğru kalınlaştığımı hissediyorum. Birden korkuyorum, ölmek üzere olduğuma dair saçma bir korkuya kapılıyorum, sanki bırakırsam sonsuza dek düşecekmişim gibi.

Brom'a bakmak için gözlerimi açıyorum ve bakışlarındaki yoğunluk beni uçurumun kenarına itiyor.

Sonra geliyorum, tutmaya çalıştığım boğuk çığlıklar atıyorum, vücudum Crane'in yüzü ve elleri etrafında sarsılıyor. Korku yıldız ışığına, derin, parlak ve saf bir şeye dönüşüyor ve bir an için nerede olduğumu, kim olduğumu unutuyorum. Sadece bir adam beni ağzıyla yutuyor ve diğeri de bunu gözleriyle yapıyor ve daha önce hiç bu kadar arzulandığımı hissetmemiştim.

Sonunda dünyaya döndüm. Crane'in fakülte yurdundaki odasına. Crane'in ayağa kalkışını, elini sert aletinin üzerinde hızlı ve becerikli hareketlerle kaydırışını, yüksek sesle inleyip boşalınca, boşalması Brom'u hedef alıncaya kadar şaşkınlıkla izliyorum. Menisinin kalın ipleri Brom'un koyu kırmızı ve açıkça ağrıyan sikini kirpikliyor. Crane'in tohumu üzerine düşerken seğiriyor ve Brom hırıltılı bir çığlık atıyor. Eğer ağzı tıkalı olmasaydı, eminim tüm bina uyanırdı.

Crane derin, tatmin edici bir inilti çıkarıyor ve Brom'a tembel bir sırıtış atıyor, gözlerinde zalimlik parlıyor ve Crane'in Marquis de Sade'ın takipçisi olabileceğini fark etmeye başlıyorum.

"Seni yeterince cezalandırdığımı düşünüyor musun, tatlı çocuk?"

Brom yanıt olarak acı dolu bir ses çıkarıyor, alnında ter damlaları oluşuyor, yüzü acı içinde kıpırdıyor. Cinsel boşalmanın yarattığı enerji bedenimde uğulduyor ve eğer zihnimdeki ve bedenimdeki bulanıklığı aşacak gücüm olsaydı, uzuvlarım demir gibi hissediyor, bir şeyler yaratabileceğimi hissediyorum. Enerjiyi ruhumdan dışarı itebilir ve Brom'la yakaladığım ateş böcekleri gibi ellerimde yakalayabilirdim.

Bir an ona bakıyorum, tanıdığım Brom'u, alacakaranlıkta birlikte tarlalarda koştuğum Brom'u bu Brom'la bağdaştırmaya çalışıyorum. Ele geçirilmemiş olsa bile, onun bu yönü, ham, aşağılanmış ve inanılmaz derecede cinsel, alışılması gereken bir şey.

"Kalk bakalım," diyor Crane ve ben daha ne olduğunu anlamadan beni tutup ayağa kaldırıyor. Dengesizim, sallanıyorum ve tamamen çıplak olduğumun farkındayım, Crane ise çoktan pantolonunun içine girmiş, odadaki tek tam giyimli kişi.

"İyi misin?" diye soruyor, merakla bana bakarak. Güçlü bir elini enseme koyuyor, beni yerimde tutuyor ve yere sağlam bastığımı hissettiriyor.

Başımı sallıyorum, tam olarak ne hissettiğimi kelimelere dökemiyorum. Dizlerim hâlâ çökecekmiş gibi hissediyor.

"Güzel," diyor sessizce, sonra beni kendine çekiyor ve başıma bir öpücük konduruyor. Bu şefkatli hareket içimde bir yerlerin sızlamasına neden oluyor. Bu adam nasıl bu kadar sinsi olabiliyor ve aynı zamanda kendimi nasıl bu kadar güvende hissedebiliyorum?

"Neden gidip ılık bir banyo yapmıyorsun?" diye soruyor alçak bir sesle. "Sanırım hepimizin buna ihtiyacı var."

"Elbette," diyorum ona. Bitişikteki tuvalete girmeden önce Brom'a hızlıca baktım ve kapıyı arkamdan kapattım.

mahremiyete ihtiyaçları var. Crane kendi banyosu olduğu için şanslı. Buradaki yurtlara taşındığımda artık böyle bir lksm olmayacak - katımdaki diğer kızlarla paylaşmak zorunda kalacağım.

Ve bunu yarın yapmam gerekecek. Yarın resmi olarak enstitüye taşınmam gerekiyor. Mary ile şenlik ateşinde bulunalı sanki bir ömür geçmiş gibi geliyor ama o sadece bu geceydi. Tüm dünyam bir akşamda değişmiş gibi hissediyorum ve bundan sonra ne olacağına dair hiçbir fikrim yok. Sadece başıma geleceklerin kolay olmayacağını biliyorum.

Leğen boyunca birkaç mum yakarken bunu düşünmemeye çalışıyorum, alevler parmak ularıma daha önce olduğundan çok daha kolay geliyor, belki de hala içimde bir rüzgar fırtınası gibi döndüğünü hissettiğim enerjiden dolayı. Büyük bakır küvetin fişini takıyorum ve musluğu açıyorum. Borular stmde bir yerden, muhtemelen yurdun tavan arasındaki sarnıtan inliyor ve musluktan ılık su fişkırıyor. Biraz bekliyorum, suyun parmaklarımdan üzerinden akmasına izin veriyorum, ama istediğim kadar sıcak olmayınca küçük bir deney yapmaya karar veriyorum.

Elimi suya sokuyorum ve içimdeki enerjiyi alıp parmak ularımdan dışarı yönlendiriyorum, her zaman yaptığım gibi ısı ve aleve odaklanıyorum. Tabii ki alevler suyun altında görünmüyor ama ısı görünüyor, akıntılar yayılıyor ve sıcaklığı ılıktan sıcağa çeviriyor. Elimde olmadan sırtıyorum ve gğşmde bir gurur patlaması hissediyorum. Görünüşe göre geleceğimde sonsuz sayıda sıcak banyoyu garantilemiştim.

Bym alıp geliştirebileceğimi hiç düşünmemiştim ama burada tam da bunu yapabildim. Crane'le olan derslerim olsun, diğer işlerim olsun Crane ile sihrimi ön plana çıkarmak için çok şey yapmış gibi görünüyor.

Tam bunu ona söylemek üzereydim ki aniden diğer odadan bir kükreme duydum. Brom'un sesine benziyor ama aynı zamanda bir canavara da benziyor. Sonra banyodaki tüm mumlar bir anda sönüyor ve beni neredeyse karanlığa gömüyor, sadece pencerenin dışındaki bulutlarla kaplı aydan gelen zayıf ışıkla.

"Crane!" Kapiya doğru koşarak bağırıyorum.

Sadece kilitli bulmak için.

Bölüm 5

Vinç

Bunun olacağını tahmin etmeliydim

Kıskançlık. Öfke.

Şeytanı tutan kafesi sarsmıştım. Şaşırmamalıyım.
şeytan saldırdığında.

Ama öyleydim.

Bir an Kat'in banyodaki musluğu akıttığını duydum, Brom'un onu ılık bir bezle temizlememe izin verip vermeyeceğini merak ediyordum, özellikle sert ya da acımasız davrandıktan sonra ona baktığım gibi.

Bir sonraki Brom güçlü bir sıçrayışla ayağa fırladı, masanın etrafındaki dizginler koptu. Bir kükremeyeyle üzerime atıldı, kravatımı ısırды ve beni yere düşürdü.

İçim içime sığmıyor ve hafif bir ironiyle, daha önce pozisyonlarımızın nasıl tersine döndüğünü hatırlıyorum. Ve Brom geri adım atmıyor.

Çünkü Brom değil.

Gözlerine bakıyorum, gözbebeklerinin koyu kahverengiye doğru akmaya başlamasını izliyorum, siyah mürekkep gibi, ta ki beyazları da ele geçirene kadar. İnsanlıktan çıkmış, bir canavara benziyor ve bana dişlerini gösteriyor, garip bir şekilde keskin. Bu mu?

Hessian askerinin kafasını kaybetmeden önce neye benzediğini? Eğer öyleyse, belki de dünya ona bir iyilik yapıyordu.

Brom eğiliyor, çenesi kırılıyor, boynumdan bir ısırık almaya çalışıyor ve ben onu sadece geri tutabiliyorum, başparmağım omzundaki yarı iyileşmiş yarayı buluyor. Parmağımı sokuyorum ve boynunu kamburlaştırarak korkunç bir ses çıkarıyor ve ben onu daha ne kadar tutabileceğimi merak ediyorum. Brom her zaman benden biraz daha güçlü olmuştur ama ele geçirildiğinde tamamen başka bir şey oluyor.

Ve bunun benim tatlı cadımı kirletecek olan canavar olduğunu düşünmek.

Bu öfke beni körüklerken, onunkine uygun hırçın bir çığlık attım ve bir şekilde onu sırt üstü çevirmeyi başardım. Başparmağımı tekrar yaranın içine sokuyorum, etinin çıkardığı ses midemi bulandırıyor ama itmeye devam ediyorum.

Ta ki acıya dayanamayıp beni ters çevirene, kafam yere çarpana ve şimdi bundan nasıl kurtulacağıma dair hiçbir fikrim olmayana kadar. Brom'u öldüremiyorum, öldürebilseydim bile öldürmek istemezdim. Keşke onu tekrar sakatlamak için yatağın üzerindeki silahıma ulaşabilseydim.

"O benim," diye gürliyor Süvari, sesi paslı metal gibi çıkıyor, nefesi çürümüş et kokuyor. "Çağlar boyunca bana söz verildi. Yolumuza çıkamayacaksın."

Çağlar boyunca mı? Düşünüyorum ama sonra bunun üzerinde duracak vaktim olmuyor çünkü eli boğazımı buluyor ve o kadar sıkı sıkıyor ki hava kaynağım anında kesiliyor ve boynumu ikiye ayırmasına ramak kalıyor.

Demek böyle öleceğim. Başka türlü değil de Brom'u boğarak ölmek güzel olurdu.

Görüşüm köşelerde titriyor, gri ve puslu bir hal alıyor ve göreceğim son şeyin Brom'un güzel yüzü değil de bir canavarın yüzü olmasından nefret ediyorum.

Sonra banyonun kapısı büyük bir gürültüyle açılıyor, Kat çığlık atıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan Brom'un boynumdaki tutuşu gevşiyor. Bakıyordum.

o siyah gözlere bakıyor, gözlerindeki karanlığın biraz azaldığını, artık tüm göz küresini ele geçirmedeğini, sadece kahverengi gözlerini obsidyen rengine çevirdiğini izliyor ve sonra sanki biri ona vurmuş gibi aniden yuvarlanıp yere düşüyor.

Ve sonra çok tuhaf bir şey olur.

Sanki arkadan sürükleniyormuş gibi geriye doğru kaymaya başlar, ta ki duvara çarpıp acı içinde inleyene, uzuvları bükülene kadar.

Kat'e bakıyorum.

Kalbim yerinden fırladı.

Ellerinden birini Brom'a doğru uzatıyor, avuç içi dışarıda ve orada oluşan şimşek ve ateşin çatırtısını görebiliyorum, sanki bir fırtına doğuruyormuş gibi. Aynı enerji Brom'a doğru akıyor, şimşek görünmez olana kadar ilerledikçe azalıyor, ancak güç Brom'u duvara yaslama şeklinden anlaşılıyor.

Yüzü solgunlaşıyor, gözlerinin altında koyu halkalar oluşuyor ve saniyeler geçtikçe gözle görülür şekilde zayıflıyor. Bunu uzun süre yapamayacak.

Boğazımdaki acıyı, nefesimdeki sıkışıklığı, sanki bir daha asla tam olarak ciğerlerime çekemeyecekmişim gibi hissi görmezden gelerek hızla ayağa kalkıyorum ve yataktan silahı alıyorum. Brom'u başka nasıl kontrol altında tutabileceğimi düşünerek etrafımda dönüyorum ama o sırada Kat'in kolu düşüyor ve ayakları üzerinde sallanıyor.

Yere düşmeden önce onu kollarıma aldım, silahım Brom'a doğrultulmuştu.

Ama yan yatmış ve zar zor hareket ediyor. Güzel yüzü de dahil olmak üzere her şey normale döndü ve tüm bunlardan sonra bile hala çıplak olması ve sikiinin hala sert olması dikkatimden kaçmadı. Ya da belki de tüm bunlara rağmen.

İkimiz düşündüğümüzden daha çok birbirimize benziyoruz.

Kollarımdaki Kat'e bakıyorum, onu sıkıca tutuyorum. "İyi misin?" Sesim gergin ve düzensiz.

Zayıf bir ses çıkarıyor ama başını sallıyor. "Çok yorgunum," demeyi başarıyor.

Onu yatağa götürüp nazikçe yerleştiriyorum, sonra Brom'un yanına gidiyorum, her ihtimale karşı namluyu hâlâ ona doğrultuyorum.

"Brom?" Parmağım tetikte, dikkatlice soruyorum.

Hırıltılı bir ses çıkarıyor, gözleri kısılmış ama o da başını sallıyor.

"Gecenin geri kalanında o atlıyı kontrol altında tutmaya çalışacak mısın? Çünkü bunu tekrar tekrar yapmaya devam edebileceğimizi sanmıyorum." Omzundan akan kanı görünce irkiliyorum, sonra yatakta yatan Kat'e bakıyorum, gözleri titreyerek kapanıyor.

Utanç kalbimi sıkıştırıyor. Onları güvende tutan kişi ben olmalıydım. Yine de her ikisi de tükenmiş ve yıpranmış durumda ve bana teşekkür etmiyorlar.

Elimi yüzümde gezdirerek bir sonraki hareket tarzını düşünmeye çalışıyorum. Brom şimdilik etkisiz hale getirildi ama atlı geri dönebilir ve Kat'in onu tekrar durdurmaya çalışmadan önce dinlenmesi gerekiyor. Bu etkileyici bir büyü gösterisiydi, bırakın öğrencilerimden birini, herhangi birinden bile görmediğim kadar etkileyiciydi ve onu tekrar kullanırken görmek istesem de artık bedelini biliyorum.

Kapının çalınması beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Oh, *lanet olsun*.

Brom ve Kat'e bakıyorum ama ikisi de fark etmemiş görünüyor. Sonra silahı pantolonumun arkasına sokuyorum ve kapıma yöneliyorum.

Bir aralık açıp dışarı bakıyorum.

Daniels pijamalarını giymiş, gece şapkasını takmış ve elinde titreyen bir mum tutmaktadır.

"Crane," diyor sert bir sesle, gözleri uykulu. "Orada ne haltlar dönüyor?"

Acıdan yüzümü buruşturmamaya çalışarak boğazımı temizliyorum.

"Kabus," diyorum ona kısık sesle.

Kaşları çatıldı. "Kâbus mu? Tüm bu gümbürtü ve çığlıkların bir kâbus yüzünden olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bu okul size oyun oynuyor," diyorum açıklama olarak.

Yüzünde bir farkındalık belirir. "Sakın bana Vivienne Henry'nin sana musallat olduğunu düşündüğünü söyleme. Ya da Desi, artık hiçbir yerde bulunmadığına göre."

Vivienne Henry bu geceki endişelerimin en küçüğü haline gelmiş olsa da, bu oyuna katılmam gerekiyor. "Duyarlı bir zihnim var," diyorum ona, şakağıma dokunarak.

"Anlayabiliyorum," diyor huysuzca. "Senin gibileri bilirim, her zaman her şeye inanmaya hazırdırlar."

"Biz cadıyız Daniels." Yüzüme tedirgin bir gülümseme yerleştiriyorum.

"*Harrumph*," diyor gözlerini kısarak bana bakarak. "Cadı olduğumuz kesin ama

Biz de erkeğiz. Kabuslarını kendine saklamaya çalış. Uykuya ihtiyacım var."

Döndü ve ben de ona seslendim. "Daniels?"

Yine hoşnutsuz bir ses çıkarıyor ve bana bakıyor.

"Zinciriniz yoktur herhalde, değil mi?" diye sordum. Şaka yapmıyorum. Zincirler Brom'u düzgün bir şekilde zapt etmeye çok yardımcı olurdu.

Daniels gözlerini tekrar bana diyor ve koridordan odasına doğru ilerlemeden önce bana küçümseyici bir el sallıyor. Başsız atlılar ya da ölü öğretmenlerin ve ölü eşlerin hayaletleri ona musallat olmadan gece boyunca uyuyabilen bu adama nasıl da imreniyorum.

Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve arkamı dönüyorum. Brom şimdi oturuyor, başı ellerinin arasında ve ilk kez aleti yatışmış olsa da, sarkıkken bile bakması hala çok hoş. Kat de oturuyor, battaniyeyi çenesine kadar çekmiş, çıplaklığını örtüyor.

İçimi çekiyorum ve ona doğru geliyorum, bu arada atılmış geceliğini alıyorum.

"Al," diyorum ona. "Yoksa önce banyo yapmayı mı tercih edersin?"

Gözleri fal taşı gibi açılır. "Olamaz, banyo!" diye haykırıyor. Yorganı arkaya atıyor ama ben onu durduruyorum, kolunu sıkıca kavrayarak yatakta tutuyorum.

"Kal," dedim ona. "Dinlenmen gerek. Ben gidip banyoyu kontrol edeceğim."

Kalkıp banyoya gidiyorum ve suyun küvetin kenarından taşmak üzere olduğunu görüyorum. Hızla kapatıyorum, suyun sıcaklığına şaşırıyorum. Parmak uçlarımı suyun üzerinde nazikçe gezdiriyorum ve hayret ediyorum. Geldiğimden beri hiç sıcak bir banyo yapamamıştım. Bu durumdan şikâyetçi değildim çünkü bırakın fakültedeki özel banyoları, okulda akan su olması bile bir mucizeydi ama giderek soğuyan bu günlerde bu durum canımı sıkıyordu.

"Bunu sen mi yaptın?" Yatak odasına geri döndüğümde Kat'e sordum. Brom hâlâ yerde yatıyor ve kendine acıyor. "Suyu ısıttın mı?"

Başını sallıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme. "Denemek ve ne olduğunu görmek istedim."

Brom homurdanıyor ve ikimiz de ona bakıyoruz.

Başını kaldırıyor ve ona temkinli bir şekilde bakıyor. "Görünüşe göre artık denediğinde ne olacağını biliyorsun."

Yutkunuyor, narin alnında acı kırışıyor. "Özür d i l e r i m , " d i y e fısıldıyor ona. "Seni incitmek istememiştim. Başka ne yapacağımı bilemedim." "Beni incitmek istedin, Daffy," diyor ve onun için kullandığı evcil hayvan ismi karnına bir bıçak gibi saplanıyor. "Bu konuda yalan söylemene gerek yok. Numara yapmana gerek yok. İkiniz de bana zarar vermek istediniz." Şimdi bana bakıyor ama bakışları gözleri korkunç derecede boş bakıyor. "İkiniz de yaptınız."

Derin bir nefes veriyorum ve gardırobuma gidip bir gömlek çıkarıyorum.

"Bunu giy," diyorum ona, elbiseyi getirirken. "Çıplak olduğunda seni ciddiye alamıyorum."

Kaşlarını çatarak bana bakıyor, kara kaşları birbirine çarpıyor ama gömleği elimden alıyor. "Sadece dikiş yerlerini yırtacağım," diye belirtiyor.

"Büyük olasılıkla," diyorum ama yine de düğmelerini açık tutarak giydiğinde garip bir gurur duyuyorum. Hem o hem de Kat benim kıyafetlerimin içinde harika görünüyor.

"Peki şimdi ne yapacağız?" Kat soruyor. "Atlı bu gece dönecek mi?"

Brom omuz silkiyor ve arkasına yaslanıyor, başının arkası duvara çarpıyor. "Sana söyleyemem."

"Yapabilirsen çok yardımcı olursun," diyorum ona, masadaki sandalyeyi odanın ortasına çekip kendimi Brom ve Kat'in arasında tutarak. Kendini ve beni atlıdan koruyabilir ama onu tekrar o duruma sokmak istemiyorum, özellikle de büyüü uzun süre dayanmazsa.

Brom gözlerini kapatır ve yutkunur. "Bir süreliğine bana iyi davranmayı dene, hak etmesem bile." Sesi o kadar alçak, o kadar kırık ve üzgün ki içimde temel bir şeyin yırtılıp açıldığını hissediyorum.

"Sanırım bunu yapabiliriz," diyorum sessizce.

"Ayın ne olacak?" Kat soruyor, belli ki hâlâ endişeli. "Bunu mümkün olan en kısa sürede yapmamız gerekiyor. Süvari'yi onun içinden çıkarmalıyız. O gidene kadar huzur bulamayacak. Biz de huzurlu olamayacağız. Bunu her gece yapmaya devam edemeyiz." Sesi her cümlede yükseliyor.

Ona yatıştırıcı bir bakış atıyorum ve parmaklarının battaniyenin kenarlarını nasıl sıkıldığını fark ediyorum. "Daha fazla araştırma yapmam gerek," diyorum ona. "Bu bir büyü yapmak kadar basit değil, göl kenarında yaptığımız gibi de değil. Bu kan ve kara büyü içeriyor."

"Ve seks," diyor basitçe.

Başımı salladım, zorlukla yutkundum. "Evet. Seks."

"Brom'un bana dokunmasını istemiyorum."

Sanki odadaki tüm hava çekilmiş gibi. Yemin ederim mumlar bile titriyor.

"Kibarlık buraya kadarmış," diyor Brom, ama sesi incinmiş gibi çıkmıyor.

"Açıkçası ben de Brom'un sana dokunmasını istemiyorum," diye itiraf ediyorum. Brom homurdanıyor ama bir şey söylemiyor.

"Ama," diye devam ediyorum, "istese de istemesek de bir şekilde uzlaşmak zorunda kalacağız."

Ve kesinlikle bundan hoşlanmıyorum.

"Bana dokunmasını istemediğimi söyledim," diye devam ediyor Kat, mum ışığının aydınlattığı masmavi gözlerinde meydana okuyan bir bakışla. "Ona dokunmayacağımı söylemedim. Kontrolün bende olmasını istiyorum. Buna ihtiyacım var."

Şimdi Brom'a bakıyorum, tepkisini bekliyorum. Hem benim hem de Kat'in onun üzerinde baskın olmasından hoşlanacağından emin değilim. Kat'e bakıyor, okunamayan, karanlık bir bakış, ama sonra bakışlarını indiriyor. Omuz silkerek omzunu kaldırıyor ama acıyla yüzünü buruşturuyor ve kanın gömleğinden sızmaya başladığını fark ediyorum.

"Bekle," diyorum ona. Banyoya giriyorum, kolumu sıvıyorum ve elimi sıcak suya daldırıyorum, küveti yeterince boşaltmak için fişi çekiyorum ki su taşmadan biri içeri girebilsin. İhtiyacım olan son şey Daniels'ın yatakhaneyi su bastığı için şikâyet etmesi.

"Kat," diyorum ona, başparmağımı banyoya doğru sallayarak. "Brom kirlletmeden önce banyo yapmalısın."

Başını sallıyor. Bakışlarındaki endişeli ifadeden ne düşündüğünü anlayabiliyorum: Banyo yaparken atlinın dışarı çıkmasını ve bizi savunamamasını istemiyor.

Emin misiniz? Sesi kullanarak soruyorum. *Uyumana yardımcı olabilir.*

Bununla hafifçe alay ediyor. Bu gece hiçbirimiz uyumayacağız.

"Pekâlâ," dedim. "O zaman senindir Brom. Yaranı temizlemene yardım etmem gerek. Bu gece için yeterince lapam kaldı. Yarın daha fazlasını yapmam gerekecek."

"Yarın ne yapacağız?" Brom'un yanına gidip ayağa kalkmasına yardım ederken Kat soruyor. Vücudu dokunulamayacak kadar soğuktu ve elimden kurtulmakta gecikmedi.

"Ne demek istiyorsun?" Banyoya doğru giderken kapıda duraksayarak ona soruyorum.

"Brom vuruldu. Bunu nasıl açıklayacak? Annem muhtemelen yarın bir araba dolusu eşyamla buraya gelecek. Ne?

Tüm bu olanlardan sonra ona ne söylemem gerekiyor?"

"Kütüphanede zavallı bir adamın kafasından bahsetmiyorum bile," diye mırıldanıyorum, kütüphaneyi bıraktığımız dağınıklıktan içten içe inleyerek. "Dinle, her şeyin yolunda gittiğinden emin olacağım. Yarın Cumartesi, Brom'un güzelce iyileştiğinden emin olacağım ve annenle yalnız konuşmana izin vermeyeceğim. Taşınmana yardım edeceğim."

"Gerçekten sana izin vereceğini mi düşünüyorsun?"

"İstedığım zaman ikna edici olabilirim. Bunun için endişelenme. Biraz dinlenmeye çalış," diyorum ona.

Ama bana inanmadığını söyleyebilirim. Kalan lapa şişesini alıp banyoya gidiyorum. Brom çoktan küvetin içine dalmış, kanı suyun içinde dönüyor, o kadar güzel ve tehlikeli görünüyor ki bir an nefes almakta zorlanıyorum. Kapıyı biraz açık bırakıp bir kalıp sabun ve bir el bezi alıyorum.

Yanına çömelıyorum, yarasını temizlemeye hazırım ama bileğimi tutuyor, gözlerini dikmiş bana bakıyor. "Kendim yapabilirim," diyor sertçe.

Ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Yapabileceğini biliyorum. Ama sana borçlu olduğumu hissediyorum. Seni vurdum ve sonra başparmağımı kurşun deliğine soktum."

"Beni Kat'in önünde de becerdin," diyor, kaşları alçalıyor, sesi hırıltıya dönüşüyor. Kavrayışı bir mendeneye dönüşüyor. "Sonra aynısını benim önümde ona yaptın." Duraklıyor, gözleri kararıyor. "Ve orgazm olmama izin vermedin."

"Belki de sana bundan daha fazlasını borçluyum," diyorum ona. "Ayrıca, bu acıtacak. Acıyı benim yönetmemi tercih etmez misin? Bu işte çok iyi olduğumu biliyorsun."

Bir an için alt dudağını emdi ve ben de bir an için onu öpmek. Dudaklarımla ağzını açıp, dilimi onunkinin üzerinde kaydıracağım. Bu kadar zalim olduğum için üzgün olduğumu söyleyecek şekilde öp onu.

Ama sonra elini bıraktı ve başka tarafa baktı. Onunla ilgilenmeme izin verdi.

Ben de öyle yapıyorum.

El bezini sabuna sürüp yarasının etrafında gezdiriyorum. Keskin acı nefesleri veriyor, kasları geriliyor, dişleri birbirine çarpıyor ama onu temizlememe izin veriyor. Sadece yarasını değil, tepeden tırnağa her yerini, vücudunu öyle bir inceliyorum ki, bir yıl öncesine, Manhattan'daki o otel odasında banyoda geçirdiğimiz tembel günlere geri dönüyorum.

İşi bittiğinde sudan çıkıyor ve etrafına bir havlu sarıyorum ve yarasına otları ve yağı sürerken küvetin kenarına oturtuyorum. Sonra da her ihtimale karşı ecza dolabının arkasından aldığım gazlı bezle sarıyorum.

"Sanırım senden nefret ediyorum," diye fısıldıyor bana, gazlı bezin uçlarını omzunun üzerinden geçirirken.

Kaburgalarımın arasına bir bıçak saplanmış gibi hareketsiz kalıyorum. Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve gözlerinin içine bakıyorum, yüzlerimiz sadece birkaç santim uzakta.

"Eh," diyorum, ona hafif bir gülümseme vererek, "en azından bana karşı bir şeyler hissediyorsun."

Ckapt'ca W

Kaĩ

Karaağaçların üzerinde şafak söktüğünde, sarı yapraklar uyandığımda Crane'in odasını boş buldum. Bana Brom'la birlikte geceyi atlattıklarını ve kütüphanedeki hasarı kontrol etmeye gittiklerini yazan bir not bırakmıştı. En azından ben öyle yazdığını sanıyordum -Crane'in kötü el yazısı beni hâlâ eğlendiriyor.

Dün gece hiç uyuyamayacağımı düşünüyordum ama onlar banyodayken sanırım derin bir uykuya dalmışım. İçeri girdiklerini bile duymadım, ikisinin de nerede uyuduğundan emin değilim - eğer yerdeyse kendimi kötü hissediyorum - ama hiç uyumadıklarını varsayıyorum.

Ama birkaç saat uyusam bile kendimi hâlâ halsiz hissediyorum.

Kalkıp pencereyi hafifçe aralıyorum ve sabahın soğuk havasının, olgunlaşmış böğürtlenlerin tatlı kokusu ve çürüyen yaprakların topraksı kokusuyla birlikte içeri dolmasına izin veriyorum. Ağaçlar sarı, turuncu ve kırmızının tonlarında parlıyor olsa da, sabah güneşi yavaşça hareket eden bir sis tarafından gizlenerek çoktan solmaya başladı. Pencerenin önünde durup karanlık gölün dar parmağının üzerinden gelişini izliyorum ve sis her şeyi griye bürüylene kadar Crane'in odasından manzarayı seyrediyorum.

Crane'le birlikte o kara gölün kıyısında durup peçe içinde ayın yapmaya çalışmamız sanki daha dünmüş gibi geliyor. Atlının Brom'un peşinden gitmesinin benim hatam olup olmadığını merak ediyorum. Düşüncelerimde kaybolmuştum,

Boşlukta Brom'u düşünüyor, onu ileriye doğru çağırmaya çalışıyordum ama bunun yerine çağırdığım şey atlıydı. Bunca zamandır atlı Brom'u arıyor ama bulamıyor muydu, ta ki enerjim beni kokuyu alan bir tazı gibi ona götürene kadar?

Bu düşünceyi bir an için aklımda tutuyorum, sisin karanlık suyu örtmesini izliyorum. Eğer ben olmasaydım, Brom hala New York'ta ya da başka bir yerde, hala kaçıyor, hala avlanıyor olur muydu? Bu onun için daha mı iyi olurdu, hayatı boyunca bu duyguyla uğraşmak, asla huzurlu hissetmemek ya da eve dönebileceğini hissetmemek? Yoksa katil bir ruhun kontrolü altında olsa da burada olmaması daha mı iyi olurdu?

Cevaplara sahip değilim. Tek bildiğim, bencilce, tüm yaptıklarına ve yaşadıklarına rağmen, burada benimle olduğu için mutlu olduğum. Crane ve benim onu iyileştireceğimizi, kötülüğü vücudundan atacağımızı biliyorum. Bu sadece zaman meselesi. Bir yerlerde tıkırdayan bir saat var ve neye doğru geri saydığını bilmiyorum.

Crane'in odasını görünce iç geçiriyorum. İnceleyecek pek bir şeyi yok, sadece iksir ve tentür kavanozlarıyla dolu büyük bir doktor çantası, bir rafta birkaç kavanoz daha, fare kafatasına benzeyen bir şey, birkaç kristal, bir yığın tarot kartı ve taze kesilmiş otlar ve yerde muhtemelen yere düşene kadar masanın üzerinde duran bir yığın kitap var. Ama yine de, sanki onun gizli tuttuğu kısımlarına göz atıyormuşum gibi hissediyorum, sanki burada yalnız olmak bir ayrıcalıkmış gibi.

Ama bütün sabahı etrafa bakarak geçiremeyeceğim için banyoya girip banyo yapıyorum. Suyu yine ısıtabiliyorum ama dün geceki kadar sıcak değil ve işim bittiğinde kendimi tükenmiş hissediyorum. Sanki içimde birikmiş olan enerji şimdi kısıtlanıyormuş gibi.

Küvetteyken zihnimin dolaşmasına izin veriyorum. Aynı anda o kadar çok şey oluyor ki, düşüncelerimin istedikleri yere gitmelerine izin vermek iyi hissettiriyor. Bugün annemle yüzleşmeyi ve ona ne söyleyeceğimi düşünmem gerektiğini biliyorum. Hessian'ı geri almak için kullanmasıyla ilgili sorularım var.

Brom, neden Goruun adında biri adına benimle yatmasını istediğini. Ve biliyorum ki Brom'la aramızda olanları ve ona karşı hislerimin nasıl değişmiş olabileceğine dair parçaları toplamaya başlamak gerekecek.

Ama aklım Crane'e gidiyor.

Büyüye geri dönüyor.

Bu yeni keşfedilen gücün kaynağının onunla bağlantılı olduğuna inanıyorum. Ve özellikle onunla değilse bile, seksle bağlantılı. Belki de bu enerji alışverişi için bir ritüele bile gerek yoktur. Orgazm olduğumda bedenimin ışıkla dolduğunu hissedebiliyorum, içimde biriken tüm o gerilim sonunda serbest kalıyor. Ama bu enerji sadece çekirdeğimden fıskırmıyor, bunun yerine ayak parmaklarımda ve parmak uçlarımda hissediyorum, sanki enerji dışarı atılıyor ama bir kısmı tekrar içime geri dönüyor.

Her şeyin kaynağı bu.

Seks.

Yüzümdeki küçük gülümsemeye engel olamıyorum. Bana cadıların cinsel varlıklar olduğu söylenmişti ama şimdi gerçeği biliyorum. Belki herkes için aynı şey geçerli değildir - burada henüz gerçek bir cadı arkadaş edinemedim ve Paul'ün bu konuşmadan hoşlanacağından emin değilim - ama bu gücü yaratan şeyin benimle başka bir cadının birleşmesi olduğunu hissediyorum.

Özellikle de Crane. Zaten birbirimizle enerji alışverişi yapabiliyor olmamızın bir dereceye kadar yardımı dokunuyor olmalı. Ama bu sadece bir orgazmdan, biyolojik bir dürtüden, serbest bırakma ihtiyacından daha fazlası mı? Daha fazlası var mı? Duygular? Derin bağlılık duyguları?

Bu aşk mı?

İç çekiyorum, küvetin derinliklerine gömülüyorum ve içimde gençken Brom için hissettiklerime benzer sıcak, hassas bir nokta oluşuyor. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Crane'e aşık olabilirim. O da bana aşık mı oluyor?

Bazen bana bakışları öyle olduğunu söylüyor, bana şehvet ve arzudan öte, kalbime, ruhuma, her şeye karşı bir tür açlık duyan bir şekilde açıkça baktığında. Bir de etrafımdaki davranışları var.

Beni çoğu zaman hazırlıksız yakalayan ve kemiklerimin tam ortasından vuran tatlılık.

Ama aşk şu anda imkânsız görünüyor. O hâlâ benim öğretmenim, ben hâlâ onun öğrencisiyim ve karşılaştığımız en büyük engel bu bile değil. Brom'la evlenmem konusunda kararlı olan annem ve Rahibeler var, bir de Brom'un kendisi var. Bir zamanlar Crane bana onunla olan geçmişime saygı duyacağını söylemişti, ancak dün gece Brom ve benim aramda olanlardan sonra Crane'in öfkesini ve kıskançlığını gördüğümünden, durumun hala böyle olduğundan emin değilim.

Ve hala Brom'u seviyorsam Crane'e aşık olabilir miyim?

Crane'e aşıkсам Brom'a tekrar aşık olabilir miyim? İki erkeği de sevebilir miyim?

Bana izin verecekler mi?

Çok fazla soru var ve kalbim ve bedenim bunlardan herhangi biriyle başa çıkamayacak kadar bitkin hissediyor. Su çeneme gelecek şekilde küvete daha da yerleşiyorum. Banyo penceresinden gri sis akıyor, ışık donuklaşıyor ve gözlerimin kapandığını hissediyorum. Banyonun sıcaklığı nabzımı yavaşlatıyor, beni derin bir rahatlama haline sokuyor.

Nefesimin sesi dışında hiç ses yok. Kalbimin zayıf atışı.

Suyun küvete hafifçe sıçrama sesi. Ritmik, sürekli sıçrama.

Ben tamamen hareketsiz dururken küvetteki su neden hala hareket ediyor?

"Kocamın sana burada dokunmasına izin verdin," diye tıslıyor bir ses.

Gözlerimi açtığımda bacaklarımın arasında bir kadın kafası görüyorum, ölü beyaz gözler bana bakıyor.

Çıglık atıyorum ama eller küvette altımdan çıkıyor, ağzımı ve göğsümü sarıyor ve beni suyun içine doğru çekmeye başlıyor. Ve

Mide bulandırıcı bir netlikle bakır bir küvetin dibinde değil, bir kadının süngerimsi vücudunda yattığımı fark ediyorum.

Yüzeyin altında tutulurken burnuma su kaçıyor ve ileri geri çırpınıyorum, saf hayvani panik içimde dalgalanıyor.

Beni öldürmeye
çalışıyor. Burada
boğulacağım.

Telaşlı bir güç dalgasıyla parmaklarını ağızma götürüp ısıriyorum. Kemikler mide bulandırıcı bir sesle kırılıyor, kan suya akıyor, dudaklarımdan geçerken tadı bozuk para gibi geliyor.

"Anılarımı okudu ve bana karşı kullandı," diyor ses sanki şu anda kulağımdaymış gibi. "Onun nasıl bir adam olduğunu biliyor musun? Bana ne yaptığını biliyor musun?"

Bir şekilde ona dirsek atmayı başarıyorum, eli ağızımdan kayıyor ve sonra küvetin kenarından aşağıya atıyorum, su kenarlardan akıyor ve sonra garip bir yığın halinde yere düşüyorum.

Bir el uzanıyor ve ayak bileğimi tutuyor, beni geri çekmeye çalışıyor, tırnakları derime batıyor.

Çığlık atıyorum, kadını görmek için dönüyorum, gri saçları iplerle sarkıyor, çürüyen derisi, altındaki kurtçukları gösterecek şekilde yüzülmüş, ağzı boş bir delik ve beni tamamen tüketecek gibi görünen beyaz gözleri.

"Böyle bir adamı sevemezsin," diye tıslıyor. "Ichabod asla izin vermez Sen git!"

"Marie?" Crane'in eski karısının adını hatırlayarak söylemeyi başarıyorum. Şaşkınlıkla bileğimi bıraktı.

Sonra gülümsüyor, o açık kara delik t ü m yüz hatları tarafından yutulana kadar yüzüne yayılıyor.

Yavaşça ayağa kalkıyor ve küvetten çıkmaya başlıyor. Tanrı yardımcım olsun.

Tam o sırada yatak odasının kapısının açıldığını ve Crane'in zayıf sesini duyuyorum, "Kat?"

"Crane!" Çığlık atıyorum. "Yardım et bana!" Tam ayağa kalkmaya çalışıyorum ki kapı açılıyor ve Crane ile Brom koşarak içeri giriyorlar. Crane'in kollarına yığılıyorum ve omzumun üzerinden bakıyorum ama banyo boş. Küvet hareketsiz. Yerdeki su, herhangi bir rahatsızlık olduğuna dair tek işaret.

"Ne oldu?" Crane sorar.

"Bir kadın vardı," diye kekeliyorum, nefesimi tutamıyorum. "Ölü bir kadın. Tam oradaydı, sana yemin ederim."

"Sana inanıyorum," diyor elini sırtımda gezdirerek. "Sana inanıyorum."

Dehşet içinde ona bakıyorum. "Eski karınızdı."

Crane'in çenesi büküldü.

"Evli miydin?" Brom kuşkuyla soruyor, sesinde bir ihanet belirtisi var.

"Bu uzun bir hikâye," diyor, gözleri karanlık bir şekilde parlıyor.

"Ve dinlememiz gerektiğini düşündüğüm bir hikâye," diyorum ona, doğrulurken. Bu ikisinin yanında bir kez daha çıplak olduğumun farkındayım ama ben bir havlu kapamadan Crane bir tane kapıyor ve üzerime sarıyor.

Crane elimi tutup sıkarak, "Ve sıkacaksın," diyor. Ama bu beni hiç rahatlatmıyor. "İkiniz de başaracaksınız. Size söz veriyorum. Önce sizi giydirip dışarı çıkarmamız gerekiyor. Hafta sonu olabilir ama yakında herkes uyanmış olacak ve annen de burada olacak ve ihtiyacımız olan son şey cadılar meclisinin başımıza bela olması. Önce çözmemiz gereken kendi sorunlarımız var."

Zar zor düşünebiliyorum, kalbim hala çok hızlı atıyor ve nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes almaya çalışırken Crane fısıldıyor: "Seni çok uzun süre yalnız bıraktığımız için özür dilerim. İlk iş kütüphaneye gitmemiz gerekiyordu ve sen uyurken çok huzurlu görünüyordun."

"Kafayı buldun mu?" Temkinli bir şekilde sordum. O kafayı düşünmemeye çalışıyordum, şenlik ateşinde beni mıcıklayan sarhoşun o olduğunu biliyordum. Mary beni rahat bırakması için yeterince iyi bir iş çıkarmıştı,

onu soğukkanlılıkla öldürmeye gerek yoktu. Katilinin odada benimle birlikte durduğunu bildiğim için içimdeki ürpertiye bastırıyorum.

"Kafa gitmiş," diyor Crane bunu o kadar kolay söylüyor ki, sanki önemsiz bir şeyi tartışıyormuşuz gibi. "Kavgamızda bıraktığımız pisliği temizledim ama kafa gitmiş. Ve hayır, Brom'un nereye gittiğine dair hiçbir fikri yok."

Brom'a bakıyorum ama düşünceli görünüyor, gözlerinde incinmiş bir ifade var ve hala Crane'in evli olduğunu bilmediği gerçeğini düşündüğünü biliyorum.

Huzursuzca yutkunuyorum ve Crane'e bakıyorum. "Sanırım karın beni öldürmeye çalışıyordu."

Bana sıkı bir gülümseme veriyor. "Eminim öyledir. Kızacak çok şeyi var."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. *Ona ne yaptın?*

Ama bu sorunun daha sonraya kalacağını biliyorum. Yakın zamanda cevap beklemenin muhtemelen beyhude olduğunu bilerek, aklımdaki diğer milyonlarca soruyla birlikte onu da bir kenara atıyorum.

Bölüm 7

Kaĩ

Crane'in ölü karısıyla olan olaydan sonra, onun gömleğini giymiştim ve ceketimi giydim ve fakülte yatakhanelerinin kadınlar bölümüne doğru ilerledim. Okula sadece geceliğimle geldiğim için, düzgün kıyafetler almanın tek yolu evime geri dönmek olacaktı. Ama oraya dönmek istemiyorum. Annem ve Famke'nin dün gece şenlik ateşinden ne zaman döndüklerini bile bilmiyorum -ya da döndüler mi bilmiyorum- ama içgüdülerim bana evime dönmenin güvenli olmayacağını söylüyor.

Tabii ki annemin bugün beni yurda yerleştirmek için eşyalarımıyla birlikte buraya geleceğini varsayıyorum. Gece eve gelir gelmez orada olmadığını fark edince buraya gelmiş olması gerekirdi. Belki de hâlâ odamda uyuduğumu sanıyordur. Sabahın erken saatleri.

Yine de yatak odamdan kaçmaya çalıştığım ve kapıyı kilitli bulduğum anı aklıma geldi. Bu gerçekten oldu mu? Biri beni Brom'la birlikte yatak odama mı kilitlemişti? Ben çırpınırken o sırada evde miydi? Yoksa kapıyı kapatırken bir şekilde kilitleyen Brom'un kendisi miydi?

Her halükarda, annem enstitüye taşınmam konusunda kararlıydı ve bahse giren bir kadın olsaydım yakında buraya geleceğini söylerdim.

Ama hiçbirimiz onunla ya da herhangi biriyle bu konuyu tartışmak istemediğimiz için

-Dün gece gerçekten ne olduysa, kampüste gecelikte, çıplak ayakla ve her tarafım yara bere içinde dolaşamam. Bu yüzden öğretmenlerden birinden kıyafet bulmaya çalışmak bana kaldı. Kız öğrencilerden hiçbirini yeterince tanımıyorum ama en azından ailem okulu yönettiği için öğretmenler yardım etmek zorunda hissediyor.

Ben kadınlar koridoruna inip gördüğüm ilk kapıyı çalarken Brom ve Crane kendi bölgelerinde kalıyorlar. Bayan Choi, simya öğretmenim, kapıyı açtı.

"Katrina," diyor sabahlığının sımsıkı kavrayarak, siyah saçları bir bonenin altında toplanmış. "Aman Tanrım, burada ne işin var? İçeri gel, içeri gel."

Beni tütsü ve duman kokan sıcak odasına götürüyor. Neyse ki simyada istediğim kadar iyi olmasam da bana karşı her zaman misafirperver ve derslerimde destekleyici oldu.

"Ne oldu canım?" diye soruyor. Muhtemelen annemle aynı yaşta ama bazı yönlerden çok daha genç görünüyor, güzel porselen teni ve hiçbir şeyi kaçırmıyor gibi görünen parlak kahverengi gözleri var.

Ona titrek bir gülümseme veriyorum ve kafamda kurguladığım hikâyeye başlıyorum. "Bu sabah arkadaşım ile bir şafak büyüü denemek için göl kenarında yürüyüşe çıktık ve ayağım bazı köklere takıldı. Çok utanç vericiydi. Doğruca göle düştüm. Bana kıyafetlerini verecek kadar nazikti ama geceliğim ve botlarım sıırıslıklam oldu ve şu anda giyecek başka bir şeyim yok."

Dinlerken dudaklarını büzüyor, beni dikkatle inceliyor. Bana tam olarak inanmadığını söyleyebilirim.

"İyi misin?" diyor sonunda, bakışları şimdi başımın köşesine gidiyor. "Başını mı çarptın?"

"İyiyim," diyorum ona çabucak, gülümsemeye çalışarak. "Sadece düşerken bir kayaya çarptım ama iyiyim. Sadece utandım, hepsi bu. Sen olsan

Bana bir günlüğüne ödünç verebileceğin kıyafetlerin var mı? Bu gece sana geri veririm. Kirletmeyeceğim, söz veriyorum."

Kollarını kavuşturuyor, hâlâ başımdaki yaraya odaklanmış durumda ve Crane'in yakasını boynumdaki morlukları örtecek kadar yukarı kaldırdığım için memnunum. "Gerçekten hemşireyi görmelisin. O mükemmel bir şifacıdır."

"Gideceğim. Ama bu şekilde gidemem," diyorum Crane'in büyük beden kıyafetlerini işaret ederek. Kollarımı vurgulamak için uzatıyorum ve kokusu burnuma doğru yükseliyor, sıcak baharatlar ve ateş ve midem taklalar atıyor. Yaptığımız ve yaşadığımız onca şeyden sonra sadece kokusunun bile dizlerimi titretmeye yetmesine şaşıyorum.

Crane benim büyüm altında olduğunu söylüyor ama sanırım onun büyüsü altında olan benim.

"Çok fazla seçeneğim yok," diyor isteksiz bir iç çekişle, gardırobuna doğru ilerliyor ve kapıları açıyor. "Öğretmen bütçesi, bilirsiniz."

O bunu yaparken odaya şöyle bir göz atıyorum, masasından yayılan tütsüden daha fazlasını fark ediyorum; tütün kokusu.

"Oh," diyor, beni havaneli kâsesinde yanan bir sigaraya bakarken yakalıyor. "Umarım sakıncası yoktur. Sigara içmenin hoş karşılanmadığını biliyorum ama seyahatlerimde edindiğim bir alışkanlık. Mısır'dan. Oraya gittiğimden değil ama giden insanlar tanıyorum. Endişeleniyorsanız diye Rahibe Leona ile konuştum."

Başımı salladım. "Endişelenmiyorum. Sigara içen bir kadınla hiç tanışmadım."

"Bazılarımız yapıyor," diyor, kıyafetlerini tekrar gözden geçirirken. "Özel olarak." Duraksıyor. "Eğer ilgilenirsen biraz afyonum da var."

Crane'in zayıflığından bahsedince kaşlarım havaya kalkıyor ve öğretmenimin bana uyuşturucu teklif ettiği gerçeğini görmezden geliyorum. "Afyonun mu var? Buraya nasıl getirdin? Enstitüden ayrılmayı başardın mı?"

"Elbette," diyor ve daha önce birkaç kez giydiğini gördüğüm düz lacivert bir etek ve korseyi uzatarak yanıma geliyor. "Korse yok."

ama yine de buna uyman gerektiğini düşünüyorum. Alışkın olduğun kadar güzel olmadığı için üzgünüm."

"Hayır, mükemmel," diyorum dalgınca, eşyaları ondan alırken, zihnim hala az önce söylediklerine takılıyor.

"Hmm, ayakkabı ve çoraba ihtiyacın var," diyor ayaklarıma bakarken. "Botlarım senin için çok küçük olabilir ama şimdilik iş görürler. Bir de kombinezona ihtiyacın olacak. Çekmecelere gelince..."

"Ben almayayım," diyorum çabucak ve o da bunun kulağa ne kadar skandal gibi geldiğine aldırıyor. Onun yerine gardırobuna gidiyor ve çekmeceleri açıyor. "Bayan Choi," diye başlıyorum.

"Lütfen bana Narae deyin," diyor. "Eğer benim kıyafetlerimi giyiyorsan ilk isim bazında konuşuyor olmalıyız."

"Elbette, Narae. Okuldan ayrıldığını söylemiştin. Ne zaman? Nasıl?"

"Bu yaz," diyor çekmecedan bir kombinezon çıkararak. "Ağustos sonuna kadar yoktum. New York'a nehir gemisiyle, Boston'a trenle gittim."

"Ve gitmene izin verdiler mi?" Etek ve korse ile birlikte kombinezonu tutarak soruyorum.

Bana komik bir bakış attı. "Tabii ki. Birçok öğretmen kalır ama ben seyahat etmeyi seviyorum. Tabii ki gittiğimde okulla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum, sadece burada öğretmenlik yaptığımı hatırlıyorum, hepsi bu."

"Ama sen gittiğinde hala bir cadı olduğunu biliyorsun..."

"Biliyorum," diyor yavaşça başını sallayarak. "Ama dışarıdayken kendimi o kadar önemli hissetmiyorum. Sanki tüm sihrim burada, okulda kalıyor. Gittiğimde neredeyse hiç cadı olmuyorum." Başını sallarken yüzünde endişeli bir ifade beliriyor. "Ama yanımda teyzenden bir not vardı. Mümkün olduğunca çok afyon getirmemi söylüyordu. Bana para da vermişti. Unutmuşum ama cüzdanımdaydı."

"Leona afyon getirmeni mi istedi?" Onu yanlış anladığımı düşünerek sordum.

"Evet." "Ne için?"

Omuz silkiyor. "Sormadım. Sorduysam da hatırlamıyorum. Neden banyoya gidip bunları giymiyorsun? Sonra botlarını giymene yardım edebilirim."

Şaşkınlık içinde banyoya gidip kombinezonu, eteği ve korseyi giyiyorum. Biraz dar ama neyse ki arkamda büstiyer kullanmadığım için uyuyor. Korse sadece önden yukarı kalkıyor çünkü kanca ve göz yerine kurdele kapaması var.

Çıktığımda kendimi iyi hissetmiyorum ama idare eder durumdayım ve o çorapları ve botları getirirken sandalyesine oturuyorum.

Çorabı ayağıma geçirmeye başladığında "Bunu kendim yapabilirim" diyorum ve daha önce banyoda olanlara rağmen yeni temizlendiğime seviniyorum.

"Hizmetçiliğe alışkınsınız," diyor. "Ben de öğretmen olmadan önce hizmetçiydim, bu benim için sorun değil."

Bayan Choi-Narae çorapları tamamlıyor, diz altından uyumlu lacivert kurdelelerle tutturuyor ve sonra çok dar olan ve ayak parmaklarımı birbirine sıkıştıran krem rengi botları bir düğme kancasıyla tamamlıyor ve Famke'yi ve bana her zaman nasıl yardım ettiğini düşünmeden edemiyorum, özellikle de annem hiç yapmadığında. Bir an için bile olsa yardım almak iyi hissettiriyor ve acaba yurttaki böyle şeylerde birbirimize yardım edebileceğimiz kız arkadaşlarımız olacak mı diye merak ediyorum.

En azından Famke'yi özleyeceğim. Her ne kadar annemi görmek istemesem de, ziyaret için Sleepy Hollow'a geri dönmek zorunda kalacağımı biliyorum. Hâlâ konuşmamız gereken çok şey var.

Sonunda Famke babama ve bana sadık olduğunu söyledi. Belki bu okuldan mezun olduğumda, nereye gidersem gideyim onu da yanımda götürebilirim, yine de bir aile duygusuna sahip olmamın tek yolunun ona hizmetçim olması için para ödemek olması biraz acınası hissettiriyor.

Ve bir anda babamı özlediğimde hissettiğim o yoğun boşluk duygusuna kapılıyorum, yokluğunun derin şoku şimdiki zamana karışıyor.

"Acı çekiyor musun?" Narae bana soruyor ve ben şaşkınlıkla ona bakıyorum. Botlarımı giymeyi bitirmiş ve ayağa kalkmam için elini uzatıyor. Elimi hızla gözlerimin altına götürdüğümde yanaklarımın ıslak olduğunu görüyorum; ağlıyordum.

"Sanırım öyleyim," diyorum kısık sesle, boğazımdaki yumruyu yuttuktan sonra ayağa kalkmama yardım ederken elini tutuyorum.

"Ayakların benim ayakkabılarım için çok büyük," diyor ve bu yüzden ağladığımı düşünüyor. "Bir süre acı verebilir. Kıyafetlerini alana kadar bugün çok fazla yürümemeye çalış." Elimi bırakıyor ve saçlarımı düzeltmeye başlıyor, bonesinin altından birkaç toka çıkarıyor ve saçlarımı gevşek bir topuz haline getirmeye başlıyor, birkaç telin sarkmasına izin veriyor.

"İşte," diyor. "Şimdi daha az göle düşmüş gibi görünüyorsun." Bakışları sertleşiyor. "Benimle her konuda konuşabileceğini biliyorsun Katrina," diyor alçak ve sabit bir sesle. "Sen özel bir cadıydın ve bence bunu biliyorsun. Belki simya henüz sana göre değil ama soyun sayesinde çok ileri gidebilme yeteneğine sahipsin. Her şeyi yapabilirsin." Bakışları yumuşuyor. "Burada, doğru insanlarla birlikte yerini bulacaksın. Bazen seni oraya götürecek doğru yolu bulmak sadece zaman alır."

Yanağımı nazikçe okşuyor ve sonra beni kolumdan tutup kapıya doğru götürüyor.

Hissettiklerimin ne kadarının yüzümde görüldüğünü merak ediyorum. Yaşadığım her şeyi biliyor olamaz. Ya da empati kurabilen bir cadı olabilir. Her iki durumda da, yardımları için ona teşekkür edip koridora çıktığımda, ilk girdiğimden daha hafif hissediyorum. Hatta koridorda ayaklarımı sürüyerek erkekler kanadına doğru ilerlerken botlarının acısını bile hissetmiyorum.

Crane ve Brom birlikte, Crane'in odasının dışında beni bekliyorlar.

Adamlarım.

Benim halkım.

Doğru yolun sonunda bekleyen şey onlar. Tanrım,
umarım bu doğru yoldur.

Crane duvara yaslanmış, saatiyle uğraşıyor ama ben yaklaşıncı doğruldu, fırtına bulutu gözleri her hareketimi izliyordu. Brom onun yanında, her daim gergin bir halde kara kara düşünüyor ama beni görünce omuzları gevşiyor. Ve bugün ilk kez Brom'u gerçekten görüyorum. Çünkü Süvari hava kararana kadar onun içinde olmayacak. Eski dostumu, eskiden her şeyden çok güvendiğim kişiyi görüyorum. Bu bana bir tutam umut veriyor.

"Güzel görünüyorsun," diyor Crane boğazını temizleyerek, bana yukarıdan aşağıya bakarken, giysilerini kollarımdan alıyor.

"Bayan Choi bana eşyalarını ödünç verecek kadar nazikti," diyorum ona. "Ayrıca bana duymak isteyeceğinizi düşündüğüm bazı bilgiler verdi."

"Anlat," diyor Crane, kapının kilidini açıp giysileri içeri fırlatarak yere yığıyor ve asmaya bile zahmet etmiyor.

Bu adam bazen tam bir muamma oluyor.

Sonra kapıyı kilitliyor ve elini belime koyuyor. Kumaşın üzerinden avucunun sıcaklığını hissedebiliyorum ve dokunuşuyla gözlerim bir anlığına kapanıyor.

"Bize eski karından bahsetmek istediğinde sana söylerim," diyorum, bilgiyi koz olarak kullanarak.

Yontulmuş dudaklarının köşesi yukarı kalkarken, eğlenerek bir of çekti.

"İyi oynadın, küçük cadı," der. Sonra iç çeker. "Ama hepsi beklemeli çünkü önce anneni görmelisin."

Çekiniyorum. "Şimdiden burada mı?"

Brom koridorun sonunda avluya bakan pencerelere doğru başını sallıyor. "Az önce annenin at arabasının kadınlar koğuşuna giden yoldan aşağı indiğini gördüm."

Kalbim sıkışırken yüzümü buruşturuyorum. Neden bu kadar am. korktuğumu bilmiyorum ama

Crane beni nazikçe koridora doğru iterken, "Biz de seninle geleceğiz," diyor. I

Bir kez olsun sadece o değil, o ve Brom olarak *biz* dediğine dikkat edin.

Omuzlarımı dikleştirerek derin bir iç çektim, bunu yaparken dar korse sırtımı çekiştiriyordu. "İkinizi de orada istiyorum ama... bunu yalnız yapmam gerekiyor. Ve ikinizi de kız yurduna alacağını sanmıyorum."

"Müstakbel nişanlın bile mi?" Brom düz bir şekilde soruyor, bu da Crane'in parmaklarını sırtıma bastırıyor, nefesini keskin bir şekilde içine çekiyor.

"Hayır," diyorum, dün gece bana söylediklerini bildiğimden Brom'u incitmemek için sözlerimi tartmaya çalışarak. "Evlenmemiz hakkında ne düşünmek istiyorlarsa düşünsünler, ama ikimiz de bunun olmayacağını biliyoruz, anlamadığımız nedenlerle olmasını istedikleri zaman değil."

Crane'in tutuşu hafifçe gevşiyor ama Brom'un alnındaki reddedilme hissini görmezden gelemiyorum ve anında kendimi kötü hissediyorum. Neden her şey her zaman bu kadar karmaşık olmak zorunda?

Beni birinci kata götürüyorlar ama kapıdan çıkmadan önce Crane beni kenara çekiyor ve başparmağını alnımdaki yaranın üzerinde gezdiriyor. "Bunu daha önce yapmalıydım. Bu biraz acıtabilir."

Başparmağını hafifçe tenime bastırduğında hareketsiz kalıyorum. Canım yanıyor ve dişlerimi sıkıyorum. "Acı çektirmeyi ne kadar da seviyorsun," diye yorum yapmayı başarıyorum.

"Bu işte çok iyiyimdir," diyor gözlerini kapatıp zar zor duyduğum ve çözemediğim birkaç kelime söylemeden önce. Acı yavaş yavaş bal gibi ılık ve yumuşak bir şeye dönüşüyor ve sonra elini çekiyor. "İşte. Bunu halletmiş olmalısın."

Bu sıcak yumuşaklık başımdan vücudumun geri kalanına yayılıyor ve kollarına düşüp ona teslim olma, gücüne boyun eğme, beni altın zincirlerle sarmasına izin verme dürtüsü hissediyorum.

Ama Crane az önce yaptığı şeyden dolayı biraz bitkin görünüyor ve beni iyileştirmekten daha fazlasını yaptığını fark ettim, sanırım bana kendi

enerjisinin bir kısmını verdi, böylece ben de

bir sonraki çileden sağ
çıkabilir. "Teşekkür
ederim," diye
fısıldıyorum.

Alnıma hızlı bir öpücük konduruyor ve beni kapıya doğru döndürüyor.
"Bir şey değil."

Cesaretimi toplayıp Bayan Choi'nin çizmeleri sayesinde yürüyüşüm garipleşerek kadınlar yatakhanesine doğru kıvrımlı patikadan aşağı yürürken yeni bulduğum bir şevkle onlara el sallayarak veda ediyorum. Saat henüz erken ve buradaki herkes hafta sonları uyuyor gibi görünüyor, bu yüzden etrafta cıvıldaayan kuşlar, heykellerin başlarına gösterişli şapkalar gibi konan küçük serçe ve ispinoz sürüleri ve çevredeki ormanın ölü ve ölmekte olan yapraklarını hışırdatan esintinin sesi dışında arazi sessiz. Az önceki sis, bir hayaletin boynunu saran yarı saydam parmakları gibi kampüsün içine sızmaya başlamıştır.

İçimi bir ürperti kaplıyor ve arkamı döndüğümde Crane ve Brom'un hâlâ fakülte yatakhanelerinin kapısında durduklarını ve sis içeri girip onları bulanıklaştırana kadar beni izlediklerini görüyorum.

Yutkunuyorum ve tam zamanında arkamı döndüğümde annemin elinde eşyalarımın olduğu bir kutuyla arabasından çıktığını, yeni yurduma doğru ilerlediğini ve binanın kapısının açık olduğunu görüyorum. Sırtı bana dönüktü ama yine de beni hissetti çünkü durdu ve gözlerimin içine bakmak için döndü.

"Kat!" diyor sertçe ve hayatımda ilk kez yüzünde bir rahatlama görüyorum, sanki benim için gerçekten endişelenmiş gibi, ne kadar zayıf ve korkunç görüldüğünü gizlemek için hiçbir şey yapmasa da. "Aman Tanrım, nerelerdeydin?" Ben ona yaklaşırken elindeki kutuyu düzeltiyor ve beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Peki sen ne giyiyorsun?"

Başka bir yalan zamanı, ama bu onun duymak isteyeceği bir yalan.

Utangaç bir sırtış sergiledim. "Öğretmenlerimden birinden kıyafet ödünç almak zorunda kaldım."

Başını sallıyor. "Neden? Anlamıyorum. Bu sabah uyandığımda sen yoktun ve en kötüsünün olmasından korktum."

"Peki en kötüsü ne olurdu?" Merakla sordum.

Kaşlarını çattı. "Öldürüldüğünüzü ya da başsız atlı tarafından kaçırıldığınızı."

Komik. Daha önce bu konuda endişeli görünmüyordu.

"Oh," diyorum. "Hayır. Şenlik ateşinde Brom'la buluştum ve gece için buraya, onun odasına geldik. Kıyafetlerim bu sırada zarar gördü."

Gözlerimin önünde dönüşüyor sanki. Sararmış, kan çanağına dönmüş gözlerinin akları daha da parlıyor, yanakları pembeleşiyor, gülümsemesi genişliyor.

"Brom'la birlikte miydin?" diyor, heyecanı her kelimesinde hissediliyor. Yüzümdeki utangaç gülümsemeyi koruyorum.

"Evet." Dedim. Bir sonraki kısmı söylememeliydim ama söyledim. "İstedğin buydu, değil mi?"

İfadesi bir an için duraksıyor. "Herkesin istediği bu. Ve senin de istediğin bu."

Yavaşça başımı sallıyorum, annesiyle bu kadar mahrem şeyleri konuşmak istemeyen bir kız çocuğu görüntüsü veriyorum. "Evet, sizden o özel çaydan biraz almak istiyorum."

Gözleri kısıldı. "Çay mı? Ne demek istiyorsun?"

"Okula yeni başladım anne," diyorum ona. "Çocuk istemiyorum, henüz değil."

Bunun üzerine yüksek sesle alay eder. "Aman Tanrım, Katrina. Eğitimin gelecekteki kocan ve ailen kadar önemli değil. Sen kim olduğunu sanıyorsun da her şeyden önce bir eğitim seçmeyi bekliyorsun?"

Kendimi kamçı yemiş gibi hissediyorum ama annemin neden hayatım boyunca Brom'la evlenmemi istediğini, sonra o ortadan kaybolunca beni bu lanet okula gitmeye zorladığını ve şimdi de Brom'la evlenmemi istediğini anlatacak enerjim yok.

Sanki okulun artık bir önemi yokmuş gibi. Bu konuda soru sorduğumda bana yalan üstüne yalan söylüyordu.

"Yine de çay istiyorum," diyorum ona ölçülü bir sesle.

Gözleri daha da kısılıyor ve bir an için sanki havasız bir boşluğa bakıyormuşum gibi bir emme hissediyorum.

Tanrım. Annem ne tür bir cadı?

"Sana öyle bir çay yapmayacağım. Sen Brom'un bebeğini taşımak için doğdun Katrina. Senin amacın bu. Senin kaderin bu." Okulu işaret ediyor. "Tüm bunlar sadece... zamanı doldurmak için."

Dişlerim birbirine çarpıyor ve kelimeleri kendime saklayamıyorum. "Peki ya hala yattığım tek erkek Brom değilse?"

Elini uzatıp bileğimi tutuyor, ben çılgık atıp kaçmaya çalışana kadar tutuşu canımı acıtıyor ama bırakmıyor. "Bana hâlâ Crane'le birlikte olduğunu söyleme. Ne tür bir fahişesin sen?"

Meğer bana fahişe denmesi sadece Brom söylediğinde hoşuma gidiyormuş.

Öfke içimde patlıyor ve ona hırlıyorum, tüm ateşli enerjimi ona itiyorum, ta ki o inleyip bırakana kadar, güç onun geriye doğru yere yuvarlanmasına, kutuyu düşürmesine ve kitaplarımın kaldırım taşına dökülmesine neden oluyor.

Bana bakıyor ve öfkeyle ayağa kalkıp üzerime gelmesini ya da belki de kendi kızından korktuğu için geri çekilmesini bekliyorum, ama bunun yerine ağzı açık, huşu içinde bana bakıyor ve ellerim elektrikle karıncalanıyor.

"Sarah," diye sesleniyor Famke ve şaşkınlıkla onun binadan çıkıp bize doğru koştuğunu görüyorum. "Kat!" diye bağılıyor beni fark ettiğinde. "Nerelerdeydin çocuğum? Ne oldu burada?"

Famke'yi görünce bir rahatlama hissediyorum, gerçi cadı olmadığı halde kampüse girmesine izin verilmesi biraz sarsıcı. Yine de onun hakkında bilmediğim çok şey var.

"Ben iyiyim, dengemi kaybettim," diyor annem, Famke onun ayağa kalkmasına yardım ederken inanmayan gözleri hâlâ üzerimde. Famke daha sonra çömelerek kitapları toplamaya başladı.

Annem bana bakıyor, hafifçe sallanıyor.

Anneme hesaba katılmayacağımı göstermek için çenemi kaldırıyorum. Ama annem karşılığında sadece gülümsüyor.

Kurnaz bir gülümseme.

Bir tilkinin avını köşeye sıkıştırmadan önce yaptığı gibi.

Buzlu suyla ıslatılmış gibi soğuk bir berraklıkla, büyük bir hata yaptığımı fark ediyorum.

Babamın sözleri kulaklarımda çınlarken, *büyyüye, tuhaf ve alışılmadık olana, güce çağrı hissettiğinde bunu görmezden gelmeyeceğine dair bana söz ver.*

Bunu asla göstermeyeceğinizi ya da anneniz de dahil olmak üzere kimseye söylemeyeceğinizi.

"İçinde olduğunu biliyordum Katrina," diyor annem kısık bir sesle. "Bunca zaman baban beni içinde bu yeteneğin olmadığına inandırdı ama yalan söylediğini biliyordum. Bu okulun onu ortaya çıkaracağını biliyordum."

Famke endişeyle anneme bakıyor ve gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ama annemin bakışlarından, bana bir sonraki yemeğiymişim gibi bakma şeklinden başımı çeviremiyorum.

"Şu haline bak, sevgili kızım," diye devam ediyor annem. "Toplanmak için olgunlaşmışsın."

Bölüm 8

Vinç

!!

Doğa ana ne kadar da kötü bir ruh hali içinde," diyor Daniels yaklaşırken Arkamda. Her zaman yaptığı gibi elini omzuma atıyor ama bu sefer beni zıplatıyor. "Görünüşe göre sen de havandasın."

Ona bakıyorum. Okulun bitki bahçesinin önünde duruyorum. Brom'un iyileşmek üzere olan omzuna bir lapa daha yapmak için civanperçemi bulmam gerekiyordu ama onun yerine uzaklara bakıyorum. Daniels'a göre muhtemelen havayı, ince çiseleyen yağmuru, ağaç tepelerinin üzerindeki kara bulutları, taş binaların üzerinde uğursuz bir el gibi gezinen sisi, bahçelerin içinden geçen yamalı sis çizgisini gözlemliyormuşum gibi görünüyor.

Ama ne havaya ne de bitkilere bakıyorum. Onun yerine, Kat'in orada annesiyle birlikte olduğunu bildiğimden, kız öğrencilerin yatakhanesine bakıyorum. Orada onunla birlikte olmalıydım. Ona göz kulak olmalıydım ama yapamıyorum. Kat beni orada istemedi ve Sarah'nın da buna izin vermeyeceğini biliyorum. Başka bir kadın olsaydı bunu koruyucu annelik içgüdülerine bağlardım ama onun için durumun böyle olmadığını biliyorum. Kat'e karşı, bir yetiştiricinin değerli kısraklarına karşı olduğu gibi korumacı davranıyor.

"Sanırım biraz yorgunum," diyorum Daniels'a, hızlı bir gülümsemeye zorlayarak. "Bilirsin işte, kâbuslar falan. Desi'den haber var mı?"

Daniels bıyığını ovuşturuyor. "Tek kelime etmedi." Sonra omuz silkiyor. "Görünüşe göre yeni bir dilbilim öğretmeni getiriyorlar. Yunanistan'dan. Yine bir erkek, ki bu güzel. Bazen dünyaya karşı sadece sen, ben ve bekçi varmışız gibi hissediyorum." Okulu işaret ediyor.

"Cadıları bilirsin," diyorum, dalgınlıkla parmaklarımla nemli adaçayını koparıp kokusunu havaya salıyorum. "Burası kadınların dünyası. Erkek cadıların sayısı az gibi görünüyor."

"Muhtemelen en iyisi bu," diye kabul ediyor. "İçimden bir ses erkek cadıların yönetimde olması halinde bu enstitünün kaosa sürükleneceğini söylüyor. Jeremias'ın burayı nasıl yöneteceğini biliyorsun."

Jeremias bir kara büyücü, söylentilere göre güçleriyle bazı şüpheli şeyler yapmış bir erkek cadı. Ama bu noktada herhangi biri Rahibelerden daha iyi olabilir.

Sonra, sanki onu kendi düşüncelerimden çağırmışım gibi, bir sesin bana seslendiğini duyuyorum.

"Ichabod Crane?"

Arkamı döndüğümde Leona Van Tassel'in sisin içinden çıktığını görüyorum, kapüşonunu kaldırmış, yüzü gölgeler içinde, pelerinleri siyah mürekkep gibi etrafında uçuşuyor.

"Başın belada gibi görünüyor," diyor Daniels nefesinin altından. Şaka yapıyor gibi görünüyor ama gözlerindeki tedirgin bakıştan ve Leona'ya hızla başını sallayıp aceleyle uzaklaşmasından öyle olduğunu sanmıyorum.

"Ah," diyor Leona, kapüşonunu indiriyor, her şeyi gören gözleri Daniels kaçarken onu takip ediyor. "Bay Daniels'ın benden korktuğunu hissetmeye başlıyorum." Sonra keskin gözlerini bana çeviriyor. "Ama sen değil, Ichabod. Her türlü şeyin üstesinden gelebilecek gibi görünüyorsun."

Her türlü şeyle ne demek istediğini sormak istemiyorum. Ona bakarken çenemi kaldırıyorum.

"Yapabileceğimi biliyorsun."

Bana sıkı, geçici bir gülümseme veriyor, benden en ufak bir şekilde korkmuyor. Atlı gibi iki metre boyunda olsam da fark etmezdi.

Çünkü ne olursa olsun, onun büyüğü her zaman benimkinden daha güçlü olacaktı.

En azından şimdilik.

İnce kaşları bir araya geliyor ve beni dikkatli bir gözle inceliyor. "Yeni bir şey öğrenmişsin," diyor ihtiyatla.

"Neymiş o?"

"Düşüncelerini engellemeyi öğrenmişsin," diyor, grileşen şakağının yan tarafına dokunarak.

Şimdi gülümsemem gerçek. "Evet. Bir keresinde bir vampir bana bunun nasıl yapılacağını öğretmişti. Sadece birinin üzerinde kullanmam gerekeceğini düşünmemiştim." Beni afyon barının dışında takip ettiği günden beri bunu bana yapmaya çalışıyor.

"Vampir," diyor ekşiyerek. "Birine yaklaşabilmene şaşırdım."

"Sanırım seni pek çok şeyle şaşırtabilirim," diyorum ona, sesime bir gerginlik geliyor. Ellerimi arkamda kenetliyorum. "Şimdi, aklında bir şey olduğunu söyleyebilirim."

"Yapıyorum," diyor. "Hem de çok. Ofisime kadar bana eşlik edermisin?" Hmmm. Belki de Daniels başımın belada olduğu konusunda haklıydı.

Ama takip etmekten başka seçeneğim yok. Dün gece vurduğum bir öğrenci için otlara ihtiyacım olduğunu söylemenin iyi bir fikir olacağını sanmıyorum. Ayrıca, şimdi onun aklında ne olduğunu bilmek istiyorum.

Dönüp eliyle katedrali işaret ediyor. Sis katedralin büyük bir kısmını gizliyor ve sivri kuleleri havada asılı duran çiviler gibi gösteriyor.

Patikada yürüyoruz ve ben ilerlerken adaçayının parmaklarımdan aşağı süzülmesine izin veriyorum. Kat annesinin yanına gittikten sonra, Brom'u yatakhanedeki odasında bıraktım çünkü gece olana kadar benim gözetimim altında olmasına gerek yoktu. Vurulduğu için hâlâ biraz rahatsız ve afyon çok işe yarayacak olsa da, iyileştirici bir lapa yeterli olacaktır.

Onunla bu şekilde ilgilenmemden hoşlanmıyor. İlk tanıştığımız zamanlardaki gibi. İhtiyacı var ve bundan nefret ediyor, bunu benim yapmamdan nefret ediyor.

Huysuz ve aksi biri ve başına gelenleri düşününce böyle olmakta haklı. Ama bana kaç kez defolup gitmemi söylediği önemli değil, yine de iyileşmesine yardımcı olacağım. Ne de olsa ona kurşun sıkan benim. En azından bunu yapabilirim.

Okula geldiğim ilk gün dışında katedralin içine girmedim ve o zaman bile Rahibe Margaret'in ofisindeydim. Katedralin içinde bulunduğum tek zaman, hâlâ çok azını hatırladığım kabul testleriydi.

Ama burada Leona beni doğruca, sadece büyüünün yardımıyla ağır bir gıcırtyla bizim için açılan devasa demir kapılardan geçiriyor ve beni ilk birkaç ofisten geçirip katedralin içine sokuyor.

Testlerin anıları geri geliyor, üzerime kar gibi yağıyor. Ya da belki kül gibi. Tüm mumların yakıldığını, hızlı bir kalp atışı gibi titrediğini ve havaya is saçtığını hatırlıyorum. Şimdi gördüğüm ve mekânın kenarlarında sıralanan heykeller o zamanlar daha büyük görünüyordu. Gözleri olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum, oysa şimdi sadece boş ve hareketsizler. Testim gece gerçekleşmiş olsa da vitray pencereler taş zemine çok sayıda renk saçıyordu. Şu anda sis yüzünden renkler soluk.

Koridorun ortasından aşağı doğru yürürken omzunun üzerinden bana bakarak, "Bazı testleri hatırladığını varsayıyorum," diyor. İki yanımızda birkaç sıra kilise sırası var ve sonra büyük bir boşluğa açılıyor. Yürürken benim adımlarım yüksek sesle yankılanıyor ama onunkiler hiç ses çıkarmıyor gibi görünüyor.

Burası nemli ve sanki dışarıdan daha soğukmuş gibi yün paltomun altında titremekten kendimi alamıyorum ve sıcak balmumu, tütsü ve nemli toprak gibi kokuyor.

Sonunda kemiklerden, tüylerden, mumlardan ve tahta bir levha üzerine yayılmış tavuk ayaklarından yapılmış sunağa yaklaşıyoruz ve nereye gidebileceğimizi bilmediğim halde parmağıyla onu takip etmemi işaret ediyor.

Ama sunağın arkasına geçiyoruz ve orada yerde bir kapı ve iyi aydınlatılmış bir bodruma inen basamaklar görüyorum.

Gördüğüm rüyanın bir parçasını hatırladığımda korku bir an için içimi ürpertiyor. Bodrumda, Leona'yla birlikteydim ve birden sanki içimden bir ses onu takip etmememi, bunun bir tuzak olduğunu söylüyordu.

Hepimiz bir ağın içindeki sinekleriz.

Ama kendi merakım sayesinde ayaklarım hareket etmeye devam ediyor ve eğilerek merdivenlerden aşağı iniyorum.

"Alçak tavanları mazur görün Bay Crane," diye belirtiyor. "O zamanlar insanlar daha kısaydı."

"Alışkınım," diyorum ona, katedralin altındaki alanın taşlarla döşenmiş kısa bir geçitten ibaret olduğunu ve karşılıklı iki kapının bulunduğunu, birinde Rahibe Leona Van Tassel, diğerinde Rahibe Ana Van Tassel'in kazılı olduğunu görünce rahatlıyorum.

Uğursuz bir gıcırtyla kapısını açıyor ve içeri giriyoruz. Ellerinin bir hareketiyle odadaki tüm mumlar ve köşedeki şömine yanıyor.

"Oturun," diyor ve tik ağacından masanın arkasına oturuyor.

Karşısındaki eski kadife sandalyeye oturuyorum, bedenim sandalyeye göre fazla uzun, uzun bacaklarım garip bir şekilde yayılıyor.

"Neden kovulmak üzereymişim gibi hissediyorum?" Bunun bir şaka olduğunu umarak söylüyorum.

Ama Leona'nın yüzündeki ılık gülümsemeye bakılırsa, inişi başarabildiğimi sanmıyorum.

"Pek sayılmaz, Ichabod," diyor ellerini masanın üzerinde kavuşturarak. "Ya da sanırım her şey suçlamalara karşı ne söyleyeceğinize bağlı."

Kaşları kalkarken aynı anda midem de bulanıyor. "Suçlamalar mı?"

"Evet," diyor sertçe. "Dikkatimi çeken bir şey var ki öğrencilerinizden biriyle cinsel ilişkiye girmek. Katrina Van Tassel."

Sanırım *iki* öğrencim dememiş olması içimi rahatlattı.

"Bu yanlış mıydı?"

Bana göz kırptı. "Pardon?"

Ellerimi savunmak için açıyorum. "Bunun hoş karşılanmadığını bilmiyordum. Burada öğretmen ve öğrenci ilişkilerine dair herhangi bir kural gördüğümü hatırlamıyorum."

"Bu bir veridir, Bay Crane," diye beni uyarıyor.

"Anlıyorum," dedim. "Peki o zaman, bilmediğim için özür dilerim."

Bana küçümseyen bir bakış attı. "Gerçekten inanmamı mı bekliyorsun... önemli değil. Önemli olan şu ki, ilişkinizi bir an önce bitirmelisiniz."

"Yoksa?"

"Yoksa kovulursun."

Onu incelerken gözlerimi kısıyorum. Şu anda nispeten normal görünüyor, garip bir şekilde yaşlanmayan ama çekici olmayan yaşlı kadın, ama ara sıra yüzü değişiyor, sanki ne kadar kızarsa büyüsü o kadar kaymaya başlıyor. Altında bir şeyler saklıyor.

Gerçek yüzünü gizliyor.

Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve hayal gücümün beni ele geçirmesine izin vermiyorum. İhtiyacım olan son şey onun gerçekten neye benzeyebileceğini hayal etmeye başlamak.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" Gözlerimi açıp ona bir kez daha bakmaya cesaret ederek söylüyorum.

"Ne?" diyor yorgun bir iç çekişle.

"Kaç yaşındasın sen?"

Sivri çenesi içe doğru sarsılıyor. "Bunun uygun bir soru olduğundan emin değilim," diyor mağrur bir ses tonuyla.

"Alınmak istemem, sadece merak ettim. Göründüğünüzden çok daha yaşlı görünüyorsunuz."

"İltifatınız için teşekkür ederim," diyor, ellerini katlayıp tekrar katlıyor ve bir an için fazladan bir eklemi varmış gibi görünüyor. "Ama ben yaşlıyım

bir okulu yönetmek ve iyi yönetmek için yeterli. Bu da sizin gibi hatalı öğretmenler söz konusu olduğunda kanunları uygulamak anlamına gelir."

"Yüz yıl mı?" Devam ediyorum. "İki yüz yıl mı?"

Bir kahkaha attı. "Bay Crane, ben ölümsüz değilim."

Koltuğumda öne doğru eğildim, dirseklerimi kalçalarımaya dayadım ve gözlerinin içine baktım. "Hayır. Ama öyle olmayı diliyorsun."

Sırtını dikleştiriyor. "Hepimiz öyle değil miyiz?"

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Hayır. Sana bir vampirle birlikte olduğumu söyledim. Bu vampir, aşkının ölümünü izlemek zorunda kalırken, kendisi yüzlerce yıl sonra bile hâlâ onun özlemine çekerek yaşamaya devam etti. Bunu kimsenin başına getirmek istemezdim."

Leona bir an beni incelemek için başını eğiyor. Gözlerinin tenimde bıraktığı histen nefret ediyorum, tıpkı vızıldayarak konan ve siz onları kovamadan havalanan sinekler gibi.

"Sana inanmıyorum," diye tahmin yürütüyor. "Boyun eğip ölmeyecek kadar meraklısın. Her şeye ve herkese ne olduğunu bilmek istiyorsun, değil mi? Dünyaya ne olduğunu izlemek istiyorsun. Ama ben size dünyaya ne olacağını söyleyebilirim Bay Crane. Bu dünya yanıyor. Sonunda bu dünya yanacak ve geriye kalan tek şey kül olacak... ve biz cadılar."

Dizime vurmadan önce bir süre ona bakıyorum. "İlk cevabıma sadık kalmak istiyorum."

Bana asidik bir sırtışıyla bakıyor. "Pekâlâ, Bay Crane. Şanslısınız ki böyle bir ölümsüzlük size hiçbir zaman nasip olmayacak. Herkes gibi siz de öleceksiniz."

Boynumun arkasındaki deri karıncalanıyor. Şansımı deniyorum. "Goruun kim?"

Vücudu sertleşiyor. "Özür dilerim?"

"Goruun," diye tekrarlıyorum gülümseyerek. "Bu ismin buralarda söylendiğini duymuştum. Kütüphanede bu konuda araştırma yapmaya çalıştım ama hiçbir şey bulamadım." Bu yarı doğru. Bugün hiç araştırma yapacak vaktim olmadı.

ama yine de ondan duymanın ve gelecekte bulduklarımınla uyuşup uyuşmadığını görmenin daha iyi olacağını düşündüm.

Bana bir an boş boş bakıyor ve şakağında sanki düşüncelerimi okumaya çalışıyormuş gibi bir sızıntı hissediyorum. Onu engellerken sabit kalıyorum. İrkilmiyorum bile.

"Ben..." diye başladı. Sonra boğazını temizledi ve bana sert bir bakış attı. "Tanıştığımız ilk gece sana Goruun'dan bahsetmiştim."

Anı yerine oturdu. Brom'un bahsettiği anda bunu bir yerlerde duyduğumu biliyordum.

"Ben bu dünyaya Goruun tarafından uyum sağlamam için gönderilmedim," diyorum usulca. "Bu doğru," diyor Leona.

"Ve bu hâlâ doğru."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Yani Goruun... Tanrı mı?"

İnce dudaklarını birbirine sürtüyor, gözleri düşünceli bir şekilde tavanı arıyor. "Goruun... ilahi. O Tanrı değil. O bizim meclisimizin tanrısı. Yani, isterseniz *bir* tanrı."

Bence *daha çok bir iblis*.

"Ve meclisinizin tanrısının benimle bir ilgisi olduğuna mı inanıyorsunuz?" "Oh, yoluma çıkan herkesle bir ilgisi var," dedi. parlak bir şekilde söylüyor. "Bu okulu bir ağ gibi düşünün."

Sertçe yutkunuyorum, tırnaklarım dizime batıyor. "Ve hepimiz bunun içindeki sinekler miyiz?"

"Sinek olmak zorunda değilsin, Ichabod," diyor. "Onun yerine örümcek olabilirsin. Uzun bacakların, siyah saçların, karanlık doğan - bence çok uygun bir örümcek olursun, sence de öyle değil mi?"

"Benim karanlık bir doğam yok," diyorum, keşke sesim bu kadar savunmacı çıkmasaydı. "Ama senin var," diyor. Bunu bir duraklama izliyor, tüm odayı dolduracak kadar ağır oda. "Karını öldürdüğünü biliyorum."

Ona dişlerimi gösteriyorum, öfke ellerimi yumruk haline getiriyor. "Bu bir kazaydı. Kaza olduğunu biliyorsun."

"Öyle miydi?" diye soruyor. "Yoksa kendine o kadar çok söyledin ki buna inanmaya mı başladın? Onun ilişki yaşadığı diğer adamlarla ilişkiniz vardı. İkinci sevişirken yakaladı. Seni boşamakla ve okula söylemekle tehdit etti, sen de bunu kabullenemedin ve onu öldürdün."

Gözlerimi kısıtım, anılarımı engelledim. "Hayır, hayır, hayır."

"Onu öldürdün ve o adamı zorladın, adı neydi? Tanık raporunda Ray olduğu yazıyordu. Senin için örtbas etmesi, polise bunun bir kaza olduğunu söylemesi için onu zorladın. Ona da şantaj yapacaktın."

Kalbim kafamın içinde o kadar sert atıyor ki düşünemiyorum bile.

"Katrina sevgilisinin karısını öldürdüğünü bilseydi ne hissedirdi?" diye devam ediyor.

Ona ters ters baktım. "Umurunda olmazdı çünkü doğruyu söyleyecektim, ona doğruyu söyleyecektim."

"Hayır, değildin" diyor. "Bunu riske atamazsın. Kazalar olur ama yine de gerçeği öğreneceğinden korkuyorsun, belki kafanın içine girerek, belki de sadece sana bakarak. Suçluluk duygusunu çok iyi taşıyorsun." "Bu bir kazaydı!" Bağırlıyorum, ayağa fırladığımda sandalye devriliyor. "Bir kazaydı, gerçek bu!" Masanın üzerine eğilip parmağımı yüzüne doğru itiyorum. "Bana yanlış anılar yerleştirmeye çalışıyorsun, Ne yaptığını biliyorum, seni cadı!"

Parmağıma bakıyor, çok sakın, çok dengeli ve korkunç bir saniye boyunca parmağımı doğrudan gözüne sokmak, beynine bastırmak ve onu durdurmak istiyorum, onu *durdurmak* istiyorum.

"İçindeki öfke, onunla yüzleşene kadar, dışarı çıkmasına izin verene kadar seni kıracak," diyor yumuşak bir sesle. "Ve sen zaten kırılmış bir adamsın, Ichabod. Öfkeni dışa vurmak istiyorsun ama aslında en çok incitmek istediğin kişi kendinsin."

"Siktir git," diye homurdanıyorum, arkamı dönüp kapıya doğru ilerliyorum. "Burayı temizlememe izin ver," diyor yüksek sesle.

Ama bunları daha fazla dinlemek istemiyorum. Elimi kapı koluna koyup çevirmeye çalışıyorum. Açılmıyor. Tabii ki burada kilitliyim.

Onunla yüzleşmek için dönüyorum ama o çoktan masanın diğer tarafında, lanet zeminin birkaç santim üzerinde duruyor.

Leona, "Burası benim okulum," diyor ve ben onun ayaklarının yere değmediği yere bakmaktan kendimi alamıyorum. "Her zaman öyleydi ve her zaman öyle olacak. Benim meclisimin parmak uçlarında, senin üzgün ve öfkeli küçük hayatında bilebileceğinden çok daha fazla güç var. Kendi kendine Kat'ten vazgeçmek istemediğini, istifa edip öğretmenlikten vazgeçeceğini söylüyorsun, çünkü o buna değer ve bu okul zaten tehlikeli. Elbette bu son kısımda haklısınız ama bırakmayacaksınız. Çünkü bırakamazsın. Çünkü burada sana ihtiyaç var. Öğrencilerin onlara öğretmenize, onlarla ilgilenmenize ihtiyacı var ve siz de bunu her şeyden çok istiyorsunuz, ruhunuzdaki suçluluk duygusunu yatıştıracak her şeyi. Onları korumak için burada olman gerekiyor, öyle değil mi?"

Yutkunmaya çalışıyorum ama yapamıyorum.

Devam ediyor. "Yani bırakmayacaksın. Kalacaksın, öğreteceksin, koruyacaksın ve günahlarını affettirmek için öğrencilerini güvende tutacaksın. Katrina'ya gelince, bana ayrılacağını söyleyecektin ama ikimiz de yalan söylemiş olacağını biliyoruz. Onun yerine sana şunu söyleyeceğim: İşlerin içinde bir kader var Ichabod, senin şahit olabileceğinden çok daha büyük ve yüce bir şey. Katrina Van Tassel, Brom Bones'a ait - yıldızlarda yazılı, toprağa kazınmış, küllerde yakılmış ve sen ne kadar dahil olursan, hayatın o kadar tehlikeye girecek."

Kaslarım gerildi. "Beni tehdit mi ediyorsun?" Kabaca soruyorum.

"Evet," diyor. "Bu bir tehdit. Ve tek tehdit de bu değil. Eğer itaat etmezseniz, Katrina'ya karınızı öldürdüğünüzü ve bunda ciddi olduğunuzu söyleyeceğiz. Polis kayıtlarını değiştirmek bu kadar kolayken blöf yaparak kurtulabileceğini sanma. Bir okulun bilmeden bir adalet kaçağını işe almış olması çok utanç verici olurdu, ama eminim ki dünya

oldukça hızlı ilerler. Ancak siz onu kaybedersiniz... ve doğruca hapse girersiniz."

"Demek beni bu y zden i e aldınız," diyorum yava a, farkına varınca midem bulanıyor. "ok zeki bir  ğretmen olduğum için değil, bende bir  eyler bulduğunuz için. Kullanabileceğin ve iradene boyun eğdirebileceğin bir  ey."

G l ms yor ve tekrar yere inene kadar birkaç santim alçalıyor. "Biz buna teminat diyoruz. Bu ağda akıllı i letmelerin kendilerini korumak için yaptıkları  ey bu. Bu y zden iyi bir ocuk olun Bay Crane ve kalıp  ğretin ve sizin olmayanlardan uzak durun."

O sırada kapının tokmağı tıkladı ve ben de d n p kapının kendiliğinden açıldığını g rd m.

Dı arı ıktığımda, "Bu arada sen harika bir  ğretmensin," diyor. "Yapman gereken  eyi yapıyorsun. O y zden yapmaya devam et ve i leri berbat etme."

Sonra kapı arkamdan çarparak kapandı.

Скап'са 7

Brom

Kapımın ısrarla çalınması beni karanlık düşüncelerimden uyandırıyor. Bana mı yoksa başkasına mı ait olduğundan emin olamadığım düşünceler. *Diğerine.*

Ayağa kalkıp aceleyle kapının yanına gidiyorum, kapı çalmaya devam ediyor, Crane olduğunu varsayıyorum, Kat olduğunu umuyorum.

Kapıyı açtığımda diğer tarafta Crane'i görüyorum, yumruğunu tekrar vurmak için kaldırmış, yüzü buruşmuş, saçları ıslak ve boynuna yapışmış.

Bu adamı daha önce hiç böyle görmemiştim. Perili, kırılmış ve vahşi, avcı ve av olmak arasında kalmış bir hayvan ve ilk kez *bana* bakan o olmanın nasıl bir şey olduğunu görüyorum.

"Crane?" Ne olduğunu merak ederek soruyorum. "Atlı-"

Odaya dalıp kapıyı ayağıyla tekmeleyerek kapatıyor ve ben cümlemi tamamlayamadan yüzümü sertçe kavrayıp beni daha da sert öpüyor. Ağzı gür, ıslak ve sıcak ama burada şefkat yok, bu günlerde nadiren var ve beni tamamen sahipleniyormuş gibi diliyle beceriyor. Sakalım yüzündeki kirli sakalları çiziyor ve teni dokunulamayacak kadar sıcak.

Tadı yağmur gibi.

İkimiz de geriye doğru sendeliyoruz, ta ki ben ahşap gardıroba bastırılana kadar, sapı böbreklerimin yanındaki yumuşak ete batıyor ama acı sadece doğru hissettiriyor. Yumrukları gömleğime giriyor, öpücük derinleşirken beni tutuyor,

Şiddetleniyor ve kendimi tutamayarak dudaklarına karşı inliyorum. Uzun zamandır bu kadar arzulandığımı ve istendiğimi hissetmemiştim. Dün gece cezaydı, bu tamamen başka bir şey.

"Vur bana," diye homurdanıyor, geri çekilirken gözleri çakmaktaşı gibi.
"Vur bana, Abe."

Eski ismimi duyunca ve isteğinin tuhaflığı karşısında ona hızla göz kırpiyorum.

"Efendim?" Onun için kullandığım eski lakap da ağzımdan kaçıyor. "Bana vur dedim," diye hırlıyor.

"Canımı yak."

Başımı sallıyorum, dudaklarımdan onun tadını yalıyorum. Ona karşı öylesine nefret ve öfke doluydum ki ama şimdi onu böyle yaralı ve saldırgan görünce bunu yapamıyorum. Ona karşı hissettiğim kargaşa buharlaşıp uçuyor.

"Hayır, ben-"

"Rica etmiyorum, sana emrediyorum," diyor ve boğazımdan tutup sırtı gardıroba yaslanacak şekilde beni döndürüyor. "Dün gece çok iyi karşı koydun."

"Crane..."

"Seni havaya sokmak için ne yapacağım, öyle mi? Benden tekrar nefret etmeni sağlamak mı? Bunu çok kolay yapıyorsun gibi görünüyor, seni kaypak herif." Tüm bunları üst dudağında alaycı bir ifadeyle söylüyor, gözleri delilik ve arzu arasında gidip geliyor, eğer arzu tedavi edilmesi gereken bir ateşse. "Nişanlını becerdiğim ve adımı haykırarak boşalmasını sağladığım onca zamana ne demeli? Ona senin varlığını bile nasıl unutturduğuma? Ona sadece ve sadece bana ait olduğunu ve bunu istediğini, benimle olmak istediğini, buna ihtiyacı olduğunu, seninle değil, *asla seninle olmayacağını*, lanet olası şansını kaçırdığını, seni-"

Serbest bırakıyorum.

Tam keskin elmacık kemiğine vuruyorum, eklemlerim ateş gibi hissediyor.

Kafasının arkası gardıroba çarptı.

Sonra başını kaldırıyor, nemli siyah saçları alnına dökülüyor ve gözleri Pastor Ross'un Tanrı'ya dua ederken yaptığı gibi benimkileri arıyor. "Tekrar yap." Yumruğum titriyor, tereddüt ediyorum ve eli hâlâ boğazımda. "Tekrar yap yoksa kışında kırbaç, amında cetvel kullandığımı ve o tatlı cadıyı kabarıp pembeleşene ve kayganlaşana kadar nasıl domine ettiğimi anlatırım-"

Saf kıskançlık bana çarpıyor ve ona tekrar yumruk atıyorum, bu sefer dişlerinin birbirine çarptığını duyana kadar çenesine vuruyorum ve boğazımdaki tutuşu gevşiyor, çenesi aşağı iniyor.

"Crane," diyorum, zor nefes alıyorum, eklemlerim yanıyor, omzum hareketten dolayı acıyor ve içimde derinlerde bir yerde atlının o karanlıkta kıpırdadığını hissediyorum. "Lütfen bana bunu tekrar yaptırma. Hessian'ın ortaya çıkmasını istemiyorum. Kuralları çiğneyebilir ve gün içinde dışarı çıkabilir."

Crane başını kaldırıyor, saçları perili gözlerinin çoğunu kapatıyor. "Belki de hak ettiğim budur. Belki de istediğim budur."

Sertçe yutkunuyorum, rollerimizin bu kadar çabuk tersine dönmesi hiç hoşuma gitmiyor. Her zaman Crane'in patladığını, o küstah maskesinin düştüğünü görmek, bir değişiklik olsun diye onu cezalandırmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istemiştım ama bunların hiçbirini istemiyorum. Bu şekilde olmaz.

"Ben istemiyorum," diyorum huysuzca. "İstemiyorum, Crane. Bu güvenli değil."

Bu kelimenin dikkatini çekeceğini biliyordum.

Yavaşça başını sallıyor, söylediklerim içine işliyor. Bakışları düşüyor ve elleri pantolonuma iniyor, avucunun topuğunu şimdiye kadar pek düşünmediğim ereksiyonuma bastırıyor.

"O zaman sadece sevişmek istiyorum," diyor, sesi alçak ve boğuk, tekrar daha normal geliyor ve bana baktığında göz bebeklerinin şehvetle karardığını görüyorum. "Sikişmek istiyorum. İçine boşalmak ve seni de boşaltmak istiyorum."

Boyuma daha sert bastırıyor ve nefesim kesiliyor. Onunlayken çıkardığım aptalca küçük sesler beni utandırıyor ve yanaklarımın şimdiden kızardığını hissediyorum.

"İşte görmeyi sevdiğim renk," diye mırıldanıyor beni ensemden tutup parmaklarımın iki yanımda kıvrılmasına neden olan sahiplenici bir öpücük vermeden önce. "Benim güzel oğlum," diye ekliyor sırtarak ayrılırken.

Sonra uzanıp saçlarımı avuçlarının arasına alıyor ve saçlarımı keskin bir şekilde çekiştiriyor, ağzımın açık kalmasına neden oluyor, acı aletimin kanla, ihtiyaçla seğirmesine neden oluyor. Bu çok güzel.

"Evet," diye tıslıyor, açık ağzımın kenarını yalamak için eğiliyor. "Kahretsin, Brom, tohumlarını içinden çıkaracağım."

Gözlerimi yaşartan bir başka çekiştirmeye beni yatağıma götürüyor ve soyunmamı, işim bitince de onu soymamı emrediyor.

Titreyen ellerimle olabildiğince hızlı çalışıyorum, kıyafetlerimi ve onunkileri çıkarıyorum, aletim zaten o kadar kalın ve şişmiş ki üzerindeki en hafif nefesin beni doruğa çıkaracağını hissediyorum. Sonra çırılçıplak kaldığımda ve onun çıplak vücudu önümde durduğunda, üzerindeki fazladan inçler sikinde de aynı etkiyi yaratıyor gibi görüldüğünde, ona açıkça bakıyorum. Dün gece hiçbir şey görmemiştim ama şimdi ham, açık ve tam önümde.

Crane bir Tanrı gibi görünüyor. Belki şu anda düşmüş bir Tanrı ama yine de lanet olası bir Tanrı. Zayıf, uzun ama belirgin vücudu, ay gibi solgun, ipek gibi pürüzsüz teni, harelerinin altında sadece bir tutam siyah kıl ve karnından kaslı bacaklarının arasında ağır, karanlık bir direk gibi duran sikine doğru uzanan iz.

Bu istek içimde dolaşıyor, her yarığı ve boşluğu dolduruyor, ta ki doğru göremeyene, doğru düşünemeyene kadar.

Sonra Crane beni itiyor, böylece sırtüstü yatağa uzanıyorum ve o üzerime geliyor, onun sıcaklığı baskın geliyor ve öğleden sonra olmasına ve pencereden gri ışık girmesine rağmen, sanki bütün

Dünya kararıyor ve sanki bir tünelin sonunda duruyormuş gibi sadece ona indirgeniyor.

"Kurtarıcın olabilir miyim?" diye mırıldanıyor, burnunun ucunu benimkinin üzerinde gezdiriyor.

Gözlerimin ona gerisini anlatmasını umarak sadece yutkunabiliyorum. Ama bu yatakta kurtarılmaya ihtiyacı olan tek kişi o değil.

Umarım o da bunu biliyordur.

Beni öpüyor, sıcak, derin, şiddetli ve nefesim ciğerlerimde sıkışıyor, sıkılıyor ve bu adama yenik düşmek çok kolay. Uzanıyorum, parmaklarımı köprücük kemiklerinde, omuzlarında, sonra göğsünün sert düzlemlerinde ve karnının yontulmuş oluklarında gezdiriyorum. Bunu, onun nasıl hissettiğini hatırlamaya çalışıyorum, belki bir daha olmaz diye. Belki yakında, çok yakında, Süvari'nin beni ele geçireceği ve geri vermeyeceği bir gün olabilir diye.

O gün yaklaşıyor, değil

mi? Ve yakında?

Ne kadar zamanım var?

"Hiç yağınız var mı?" Crane huysuzca boynumu ısıırıyor ve beni şimdiki zamana geri getiriyor. Dişleri sıkıyor ve acıtıyor ama sonra dilinin düz hareketleriyle yatıştırıyor. Şimdi ihtiyaçtan titriyorum, taş gibi sertim, tüm kanım aletimde toplanmış ve geri kalanımı boş hissettiriyor.

"Hayır," diyorum hayal kırıklığına uğramış bir solukla, ellerimi onun zayıf kalçalarının üzerinden geçirip arasından çıkan kalın sikine doğru götürürken. Ellerimde kızgın demir gibi hissediyorum, damarlı ve sert, hepsi benim için. Başparmağımı alevlenmiş ucun üzerinde gezdiriyorum, yarık boyunca kayıyorum ve yatağı sallayan ve beni daha da sertleştiren alçak bir inilti çıkarana kadar uyarılma boncuklarını uzunluğundan aşağı itiyorum.

"İznim olmadan bana dokunmak mı?" Crane düşüncelere dalsa da sesindeki titreme rahat tonuna ihanet ediyor. "İzin veriyorum."

Sonra tüm vücudunu benimkinin üzerine koyuyor, ağırlığı nefesimi kesiyor ve sonra avucuna tükürecek kadar geri çekiyor. Elini sikine götürüyor, bunu yaparken bileği benimkine sürtünüyor ve çaresizce sevişme ihtiyacıyla kalçalarını ona doğru bastırmama neden oluyor.

"Ağzını aç, tatlım," diyor bana ve başını aşağı eğip dudaklarımın içini yalarken itaat ediyorum, tadına bakıyorum, tadını çıkarıyorum, çok ıslak, ıslak, ıslak, kalçalarını benimkine bastırmadan önce, horozunu benimkine sürtüyor.

"Siktir," diye haykırıyorum, hisler beni yok etmekle tehdit ederken gözlerim geri dönüyor ve omurgam ona doğru eğiliyor. Uyarılmamızdan ve tükürüğünden kaynaklanan yeterince nem, kızıışmayı ipeksi bir pürüzsüzlük haline getiriyor ve kendimi bıraktığımı hissediyorum, üstümdeki bu adamın hissine kapıldım, benden istediğini alıyor ve aynı zamanda beni güvende tutuyor.

Beni kurtaramayabilir ama en azından şu anda o tamamen benim ve ben tamamen onunum.

"Tanrım, altımdayken çok yakışıklı oluyorsun," diyor kanımı daha da kaynatan gırtlaktan gelen şehvet dolu bir sesle. "Seni ömür boyu elimde tutmak zorundayım."

Bu sözlerle kalbimin yerinden fırlamasından, içimde yıllardır güneş görmemiş gibi bir hafiflik oluşmasından nefret ediyorum.

Ama kalçalarını benimkilere doğru hareket ettirmeye başladığında bu nefret zevke dönüşüyor, siklerimiz birbirine sürtünüyor ve sikişiyor, karnımız öğretiliyor, sertleşiyor ve her saniye daha da kayganlaşıyor. Onun üstümde olduğunu hissetmek başka hiçbir şeye benzemiyor ve yukarı uzanıyorum, tırnaklarım çalışırken kürek kemiklerine yarım ay oluklar açıyor, dirsekleri omuzlarımın iki yanına dikilmiş, kendini destekliyor.

Ter ondan göğsüme damlamaya başlıyor, beni çalıştırdıkça karnımda birikiyor, alt bedeni gıcırıyor ve esniyor, yatak gıcırıyor, düzensiz nefeslerimiz ve homurtularımız bu küçük odanın boşluğunu dolduruyor.

"Efendim," diyorum nefes nefese, bir yıl öncesine dönmekten kendimi alamayarak.

"Mmm?" diyor, sesi gürlüyor, terden nemli alnını alnıma bastırırken nefesi sığ ve sıkı.

"Ben de gelebilir miyim?" Fısıldıyorum.

Boşalacağım, demek istediğim bu, orgazmımı geri tutmaya çalışırken kalçalarındaki kaslar geriliyor. Ama bu çok iyi, böyle, onunla olmak çok iyi.

Bunun gibi,
onunla. Çok iyi.

Gözlerimin içine bakacak kadar geri çekildi, gözbebekleri siyah ve çılgın, yüzündeki kontrol bir iplikle bir arada tutuluyor.

"Evet," diye fısıldıyor.

Kalçalarını sertçe bana doğru itiyor, sırtımı kamburlaştıran pişmanlık duymayan itişler, boşalırken ağzım kaba bir çığlıkla açılıyor, orgazmım dün gece o kadar uzun süre alay edildikten sonra vücudumu pençeleyen keskin, zehirli bir canavar. Sarsılan uzuvlarımla birlikte sikim de sarsılıyor, kalın meni akıntıları midelerimizin arasından fışkırıyor.

"Ah, Tanrım," diye mırıldanıyor Crane gergin bir solukla ve ben onu tanıyorum, vücudunu tanıyorum, her boşaldığımda kendini nasıl tutamadığını biliyorum. Şimdi bedenime daha hızlı ve daha sert vuruyor, siki benim sıcak tohumumla kayganlaşıyor ve sonra boynu geriye doğru bükülüyor, bana mkemmek uzun boğazını gösteriyor ve aramızda serbest kalıyor, sıcaklık ve yapışkanlık yayılıyor.

Sonra durdu ve başı boynumun kıvrımına gömüldü ve tüm ağırlığıyla üzerime çöktüğünde, kollarımı sırtına doladım ve onu tuttum. Ona neyin yanlış olduğunu, bugün ne olduğunu sormak istiyorum ama acele ettirmek istemiyorum. nce bunu içinden atması gerekiyordu.

Olduğumuz gibi kalıyoruz, zor nefes alıyoruz, kalplerimiz göğüs kafeslerimizde çılgınca çarparken neredeyse çarpışıyor. Karanlık derinliklerimde bir yerlerde Hessian'ın hala orada olduğunu ve gecenin çökmesini beklediğini biliyorum. Ama şu anda sadece ben varım.

Ve bir kez olsun bunun tadını çıkarmama izin verdim.

Utanmak

yok.

Nefret

yok.

Sonunda Crane geri çekildi ve uzanıp uzun, narin parmaklarıyla alnımdaki saçlarımı düzeltti ve bu kısmı, sonrasını, ardından gelen huzuru ve yumuşaklığı ne kadar özlediğimi unutmuşum. Bu seferki sevişmemiz sert değildi ama yine de bu sessizliğe ihtiyaç vardı.

"Seni kendim için istiyorum, Brom," diyor Crane usulca, gri gözleri dudaklarımda, burnumda, kaşlarımda geziniyor. "Seni kendim için istiyorum ve Kat'i de kendim için istiyorum ve birbirinize sahip olmanızı istediğimden emin değilim."

Sahiplenme duygusuyla göğsüm sıkışıyor. "Buna senin karar verebileceğini sanmıyorum."

"Belki de değil," diye düşünüyor bir süre sonra ve bana kısa bir gülümseme veriyor. "Ama benim istediğim bu."

"İkimize de sahip olmak ama paylaşmamak için." "Onun gibi bir şey."

"Şaşırmamalıyım."

"Evet, şey, çetin bir savaşım var," diyor yorgun bir iç çekişle. Uzun kalçasını benimkinin üzerine koyuyor, bacaklarının kolları taşaklarımı gıdıklıyor ve başını benimkinin yanındaki yastığa yaslıyor, vücudu tek kişilik yatağa tam olarak sığmayacak kadar uzun ve büyük. "Ne de olsa sen altın çocuksun, Brom."

Homurdanıyorum. "Hessian'ın hâlâ içimde olduğunu bilseler böyle düşünmezlerdi. Kat'le sözde nişanlanmamın hiçbirisi benim yüzümden, ben olduğum için değil. Daha iyi bir aileden geldiğimden ya da ailemin benim için iyi bir şey istediğinden ya da hepsinin benim iyi, değerli bir insan olduğumu düşündüğünden değil." Bunu itiraf ettiğimde acı derin bir çukur kazıyor. "Bana nasıl baktıklarını görüyorum, sanki orada bile değilmişim gibi, sanki sadece kullanılacak bir tohummuşum gibi. Bu bir alışveriş, değil mi? Ben o cadıların altın çocuğuyum çünkü Goruun denen

biri böyle emrediyor."

Bunun üzerine sertleşiyor.

Huzursuzca yutkunuyorum. "Goruun'un ne olduğunu buldun mu?"

Başını sallıyor, dudaklarını yalıyor. "Öğrendim. Bugün pek çok şey öğrendim ve hiçbirisi iyi değildi."

Başımı yastığın üzerinde çevirip ona bakıyorum, siyah kaşlarının arasındaki olukta acı dolu bir ifade var. "Ne olursa olsun ya da Kat'e söylemek istemiyorsan, bana söyleyebilirsin. Ben halledebilirim. Benim de onu koruyabilmem gerekiyor."

Bir süre bana bakıyor, dilini dişlerinin üzerinde gezdirirken dudakları kıpırdıyor.

Kahretsin, Crane, sen ne bilirsin ki?

"Bugün Rahibe Leona'nın ofisine çağırıldım," diye başladı ve ben bunu duymayı beklemiyordum.

"Ne için?"

"Kat'i becerdiğim için," diyor açıkça. "Buna bir son vermemi istiyor."

Ham gurur ve sahiplenme içimde alevleniyor, sanki mızrak dövüşünde onun elini kazanmışım gibi.

"Evet, biliyorum," diyor beni okuyarak, "senin için kötü bir anlaşma değil. Ama benim için öyle. Aksi takdirde kovulacağım."

"İçimden bir ses Kat'i kaybetmektense işini kaybetmeyi tercih edeceğini söylüyor," diyorum isteksizce.

"Sadık olmadığımı biliyorsun, Brom," diye kabul ediyor. "Ve sahiplenici değilsem hiçbir şey." Duraksıyor. "Ama Kat'i bırakmaya niyetim olmasa da, bunu gizli tutmaya ve burada çalışmaya devam etmeye değer olduğunu düşünüyorum. Bu okulda korkunç şeyler oluyor, aklımın almadığı şeyler. Ama öğrencilerin risk altında olduğunu hissediyorum."

"Hissediyor musun yoksa biliyor musun?"

"İkisi de," diyor yavaşça. "Leona bana onları korumam gerektiğini söyledi. Neyden, bilmiyorum ve söylemedi de. Ama Goruun'dan bahsetti. Anlaşılan o ki, Goruun onların meclisiyle bağlantılı bir tanrı."

"Kahrolası bir tanrı mı?" Tekrar ediyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve Sarah'nın ben hâlâ yarı ele geçirilmişken bana tam olarak ne söylediğini hatırlamaya çalışıyorum. "Bize yardım et

Goruun'un dileklerini hayata geçirin," sözlerini sessizce tekrarlıyorum. "Yeni bir çağ başlatmamıza yardım et."

"Bu yeni çağın dünyanın sonuyla bir ilgisi var mı?" Crane girişimde bulunuyor.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bildiğim kadarıyla hayır. Sadece bana borçlu olduğu şeyi almamı ve gidip kızını getirmemi söyledi. Belki de bunu yanlış anladım. Belki de bu Goruun adına Kat'le evlenmemem gerekiyordur."

"Ya da belki de onu hamile bırakman gerekiyordur," diyor Crane, sesi demir gibi. "Ve evlilik törenseldir. Bilmiyorum. Ama sana şu kadarını söyleyebilirim: O Hessian'ı er ya da geç senden sürgün etsek de, yine de aletinin ona yaklaşmaması gerektiğini düşünüyorum. Kat'in güvenliği için değil, *onların* istediği bu olduğu için. Ve bunun nedenini merak ediyor olmalısınız."

O haklı. Haklı olmasından nefret ediyorum ama haklı. "Dikkatli olacağım," diyorum ona.

Yüzümü tutuyor ve gözleri gözlerimin içine bakarken çenemi keskin, acı verici bir şekilde sıkıyor. "Ona dokunmayacaksın," diye hırlıyor bana, beni sıkıca tutarak. "Ritüel için olmadıkça, benim gözetimim altında olmadıkça olmaz. Anladın mı?"

Parmaklarındaki baskıya karşı konuşamıyorum bile. Başımı sallayabiliyorum. Ama asla sözlü olarak kabul etmiyorum.

Bölüm 10

Kaĩ

Öğleden sonranın geri kalanını yeni penceremden dışarı bakarak, bekleyerek

ve

Crane ya da Brom'a bir göz atma umuduyla. Ben birinci kattayım, bu da geç bir saatte penceremden gizlice çıkmamı kolaylaştırıyor, ama zaten onların yatakhanelerine gitmeme izin verildiğini sanmıyorum.

Annem bana artık olgunlaştığımı söyledikten sonra, ki bunu sihrimin tam anlamıyla işe yaraması için hazır olduğumu söyleyerek açıklığa kavuşturdu, bu onu hiç memnun etmemiş gibi görünüyordu, Famke'nin yardımıyla odamı hazırlamaya başladım. Annem de oradaydı, bu yüzden Famke'yle asıl istediğim şey hakkında (özellikle de Goruun'un kim ya da ne olduğunu bilip bilmediği hakkında) konuşma şansım yoktu, ancak annem toplanmama hiç yardım etmedi, sadece orada durdu ve tüm zaman boyunca beni izledi. Sanki gözleri beni içine çekiyordu ve sonunda gittiklerinde tamamen tükenmiş hissettim, sanki Crane'in bana verdiği enerjiyi geri alıp kendine almış gibi. Öncekinden daha parlak ve güçlü görünmesi benim hayal gücüm olamazdı.

Sonunda gittiler ve Famke'nin gidişine üzülsem de annem beni yeni odamda yalnız bıraktığında rahatlamaktan başka bir şey hissetmedim. Artık çay konuşulmuyordu ama hafta sonu Brom ve benim akşam yemeğine gelmemizi istediğini söyledi. Hava durumuna bağlı olarak gelebileceğimi söyledim ama o

bana hayır cevabını kabul etmeyeceğini söyleyen bir bakış attı. Gelip beni oraya sürüklemesi gerekecekti.

Artık normal kıyafetlerime döndüğüme ve yapacak fazla bir şey kalmadığına göre, Crane ve Brom'u bulmam gerekiyor. Bu odada kalmak istememe neden olan bir güven duygusu ve bir kez olsun bağımsızlık hissi var. Ama koridorlarda diğer öğrencilerin gülüp sohbet ettiklerini duyabiliyorum ve dışarı çıkıp onlara katılmaya çalışamayacak kadar utangaç hissediyorum. Yine de odamda kalıp onları kapının hemen dışında duyduğumda sadece yalnızlık hissediyorum. Diğerleri siz olmadan gülmeye devam ederken, sizin bilmediğiniz bir dünyanın parçası olarak kendinizi küçük ve yalnız hissetmek ne korkunç bir duygu.

Arkadaş edinmenin zamanı değil, diye hatırlatıyorum kendime, daha güçlü hissetmeye çalışarak. Odak noktanız Brom ve Crane ve şu anda hepsi bu.

Sonunda, daha önce başlayan çiseleme hafifler gibi olduğunda, Bayan Choi'nin kıyafetlerini ve botlarını toplayıp fakülte yatakhanesine gitmeyi ve bunları ona vermeyi planlıyorum. Böylece erkekler kanadına uğrayıp Crane'in orada olup olmadığına bakabilirdim.

Dışarı çıkıp kapımı kilitlediğimde, anahtarı düğme kancamı sakladığım küçük ceplerimden birine soktuğumda koridorda öğrenci kalmamıştı. Ana kapıdan çıkıp soğuk havaya giriyorum. Güneş hâlâ bir yerlerde ama sis ve bulutlar neredeyse tüm ışığı yutmuş, kampüsü puslu bir karanlığa gömüyor. Garip bir şekilde durgun ve sessiz, sadece saçaklardan ve kaldırım taşlarından hafif damlalar damlıyor ve korkunç bir an için dünyada kalan tek kişi benmişim gibi hissediyorum. Sanki geriye kalan tek şey bu, sadece ben ve sessizlik.

Ve gölgelerde gizlenen karanlık ve uğursuz bir şey. Beni yemek isteyen bir şey.

Sonra bir esinti saçlarımı karıştırıyor ve bir karga sürüsünün ağaçlardan havalanırken çıkardığı sesi duyuyorum ve her şey yeniden normal görünüyor.

İçimi şiddetli bir ürperti kaplıyor ve kaygan yolda kaymamaya dikkat ederek aceleyle fakülte yatakhanesine gidiyorum ve ardından

merdivenlerden yukarı

Asma kat. Kıyafetlerini bırakmak için önce Bayan Choi'ye gitmeyi düşünüyorum ama erkekler bölümüne doğru çekiliyorum, Crane'i görme ihtiyacı göz ardı edilemeyecek kadar güçlü.

Koridorun köşesini dönüyorum ve Rahibe Sophie sanki kapıyı çalmış da onun cevap vermesini bekliyormuş gibi kapının önünde durduğu sırada duruyorum.

Başını bana doğru çeviriyor. "Katrina?" diye soruyor, sanki onu yanlış bir şey yaparken yakalamışım gibi şaşkın ve aynı zamanda tedirgin bir sesle. Sonra omuzlarını dikleştirip bana doğru yürüyor, çenesini kaldırıyor, tüm kız kardeşlerin paylaştığı o mağrur soğukluk gözlerini bozuyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor şüpheyle.

"Bayan Choi'ye bazı giysileri iade ediyordum," dedim, eşyaları kaldırarak. "Profesör Crane ile mi görüşüyordunuz?"

Gözleri üzerimde geziniyor. Bir süre sonra "Evet," dedi. "Onunla konuşmak istediğim bir şey vardı. Ve siz sadece Bayan Choi'yi mi görmeye gidiyordunuz?" İnce bir kaşını kaldırdı. Kapüşonu açık olsa bile gölgelerle örtülmüş gibi görünüyor.

"Burada birinin olduğunu hissettim," diye yalan söyledim. "Merak ettim."

Dudakları kırılıyor. "Sen ve profesör birbirinize çok benziyorsunuz, değil mi? Her zaman çok meraklısınız."

"Sanki bu kötü bir şeymiş gibi konuşuyorsun."

"Olabilir," diyor, gözleri hafifçe kısılıyor. "Katrina, ikimizin çok sık konuşmadığını biliyorum, o yüzden hazır buradayken sana bir tavsiyede bulunmama izin ver." Bana doğru eğiliyor ve gözbebeklerinde garip ışık iğneleri görüyorum, burnuma kükürt kokusu doluyor. "Kendine sorun çıkarma. Yankılarıyla başa çıkamazsın."

Ona bakıyorum, korku göğsümü dolduruyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Senin Brom'la birlikte olman gerekiyor," diyor, sesi alçalarak. "Onu senin için geri getirdiler."

"Ama neden? Neden o? Neden ben doğduğumda herkes buna karar verdi?"

Bundan ne çıkar sağlıyorsun?"

Sanki duyamadığım bir şeyi dinliyormuş gibi bir an için gözlerini kaçırıyor, sonra sabit bakışlarını tekrar benimkilere çeviriyor. "Annenin babanla asla evlenmemesi gerektiğini biliyor muydun?"

"Aslında," diyorum, nihayet bir şeyler biliyordum, "annem de buna benzer bir şey söylemişti. Kız kardeşlerinden hiçbiri babamla evlenmesini onaylamamış."

"Bu doğru. Yapmadılar. Ben de yapmadım." Çenesini oynatarak duraklıyor. "Seninle akraba olmadığımı biliyorsun Katrina, ama Brom'la akrabayım."

Ağzım açık kaldı. Bu benim için yeni bir şey. "Nasıl?" diye soruyorum.

Beni görmezden geliyor. "Ve annenin Liam Van Brunt ile evlenmesi gerekiyordu," diye ekliyor.

"Annemin Brom'un babasıyla evlenmesi mi gerekiyordu?" Bu da ne?

Rahibe Sophie bana sıkı bir gülümseme veriyor. "Ama yapmadı, değil mi? Onun yerine babanı seçti."

"Çünkü ona aşık oldu," diyorum güçsüzce.

Asitli bir kahkaha attı. "Babanı hiç sevmedi. Yaşadığın onca şeyden sonra bile ne kadar saf bir kızsın Katrina. İkimizin ailesinin de aşkla bir ilgisi olduğunu düşünmek."

İçimi bir batma hissi kaplıyor ve Bayan Choi'nin giysilerini göğsüme bastırıyorum. "Tüm bunları bana neden anlatıyorsun?"

"Bunu bir uyarı olarak kabul edin," diyor ciddiyetle. "Ama ya Brom'la evlenmezsem?"

Ya..." *Ya onun yerine Crane'le evlenirsem?*

Ama söylemeye cesaret edemiyorum.

"Dediğim gibi," diyor yanımdan geçerken. Omzunun omzuma teması başımı döndürüyor. "Senin için akıllıca olan

başın belada. Burada neyle uğraştığın hakkında hiçbir fikrin yok. İyi günler, Katrina. Profesör Crane'i görürseniz, ki göreceğinizden eminim, lütfen onu aradığımı söyleyin."

Koridorda yürüyor, giderken pelerini arkasında hışırdıyor.

Birkaç dakika öylece duruyorum, söyledikleri karşısında tamamen şaşkına dönmüş hissediyorum. Peşinden koşup bana daha fazlasını anlatmasını istemek istiyorum ama az önce bana her ne anlattıysa, anlatmaması gerektiğine dair bir his var içimde.

O zaman neden bana söyledin?

Bayan Choi'nin evine gidip kapısını çalarken tüm bunları düşündüm.

"Katrina," diyor Bayan Choi kapıyı açarken. "Ah, özür dilerim. Kat'i tercih ediyorsun, değil mi?"

"Teşekkür ederim Narae," diyorum minnettar bir baş hareketiyle ve kıyafetleri ona uzatıyorum. "Cömertliğinizi gerçekten takdir ettim."

"Benim için bir zevkti" diyor ve kıyafetleri benden alıyor. Uzanıp alnımın üst kısmına dokunuyor ve irkilmeme neden oluyor.

Garip bir şekilde gülümsedim. "Özür dilerim."

"Yaran tamamen iyileşmiş," diye hayret ediyor, elini çekerken.

"Hemşireye mi gittin?"

"Beni iyileştirecek biri var," diyorum ona.

"Harika bir iş çıkarmışlar," diye düşünüyor. Sonra kapıyı daha geniş açıyor. "Buyurun, neden içeri gelmiyorsunuz? Biraz sohbet edebiliriz. Birbirimizi biraz daha yakından tanırız." Bana sinsi bir gülümseme veriyor. "Bir sigara denemene izin vereceğim."

Onunla oturup sigara içişini izlemek, seyahatleri ve hayatı hakkında konuşmak kulağa çok hoş gelse de, ki bu beş dakika önce onu kabul edebileceğim türden bir şey, aklım yerinde duramıyor.

"Gitmem gerekiyor ama başka zaman olsa çok sevinirim," diyorum.

"Elbette," diyor. "Sınıfta görüşürüz. Kendine iyi bak, tamam mı?"

Yapacağıma söz veriyorum ve o kapıyı kapatırken, asma katta ağır adımlar duyuyorum ve onun sesini duyunca tüylerim diken diken oluyor.

ayırt edici kapı.

Köşeden hızla döndüğümde Crane'in kanadına doğru yürüdüğünü görüyorum.

"Crane!" Elimden geldiğince yüksek sesle fısıldıyorum ve o döndüğünde ona doğru koşmaya başlıyorum.

İlk başta beni gördüğünde yüzü aydınlanıyor, sanki içinde mumlar yanıyor, ama ben yaklaştıkça içinde bir şey değişiyor, bir farkındalık oluyor ve benden bir adım geri çekiliyor. Belki de yaklaşımında biraz fazla cesur davranıyorum.

"Kat," diyor, ismim boğazına takılmış gibi geliyor. Uzanıp elimi tutuyor, sıktıktan sonra hızla bırakıyor. "Burada olmaman gerektiğini düşünüyorum."

"Neden olmasın?" diye sordum. "Seninle konuşmam gerek."

O zaman yüzünün biraz hırpalanmış göründüğünü fark ediyorum, çenesinde ve elmacık kemiğinde bir morluk var. "Ne oldu sana, iyi misin?"

Ona dokunmak için uzandım ama yüzünü yoldan çekti.

"Açıkçası iyiyim," diyor ve bana hızlı bir gülümseme veriyor. "Sadece Brom'la küçük bir itiş kakış, olağan dışı bir şey yok."

"Brom iyi mi?"

"O iyiden de öte," diyor özel bir gülümsemeyle.

"Yine de seninle konuşmam gerekiyor."

Salon boş olmasına rağmen etrafına bakıyor. "Ve seninle konuşmam gerek ama şimdi zamanı değil." Duraksıyor. "Şu anda, şimdilik, seninle birlikte görünemem."

Kaburgalarım tekme atmış gibi hissediyorum ve nefesim kesiliyor. "Neden olmasın?"

"Çünkü seninle birlikte olursam işten atılırım Kat," diyor ve bu itiraf beni hayrete düşürüyor. "Ve senin için işimi kaybetmeye hazır olsam da, sadece... Bunu çözmek için zamana ihtiyacım var."

"Kovuldun mu? Ne oldu?" Oh Tanrım. "Artık benimle olmak istemiyor musun?"

Sesimin bu kadar acınası çıkmasından, dudaklarımın bu kadar çabuk b z lmesinden, g zyaşlarımın aniden g zlerime h cum etmesinden nefret ediyorum.

"Ah, Tanrım, vlinder'ım," diyor, y z m  sıcak elleriyle kavrarken ifadesi  k yor, yanağımdan tek bir damla yaş s z l yor. Ayak parmaklarımda hissettiğıim yakıcı bir yoğunlukla bana bakıyor. "Her g n n her anında seninle olmak istiyorum. Tek d ş nd ğ m, tek hayal ettiğıim, tek istediğıim sensin ve sana s z veriyorum, sana s z veriyorum, hiçbir şey bunun  n nde duramayacak. Yaptığıim her şeyi senin için yapıyorum Kat. Bizim için yapıyorum."

Başparmağıını yavaşça yanağımda gezdiriyor, g zleri y z mde gezinirken g zyaşımı siliyor. "Ama şimdilik gizlice buluşmamız gerekiyor. Tıpkı daha  nce olduğı gibi. Dikkatsiz davranmaya başlamıştık ve şimdi bunu g ze alamayız."

Kendimi biraz daha g vende hissediyorum, derin bir nefes alacak kadar. "Seni kovacaklarını kim s yledi?"

"Leona teyzen."

"Gerçekten mi?  nk  az  nce Rahibe Sophie'yi burada g rd m. Kapınızı alıyordu. Seninle bir şey konuşmak istiyordu."

İ çekiyor, y z m  bırakıyor ve y z m onun teması olmadan çok soğuk geliyor. Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Muhtemelen Leona ile aynı şeyi bana da s ylemek istemiştir."

Başımı salladım. "Hayır. Hiç sanmıyorum. Seni g rmeye gideceğıimi biliyordu ve umursuyor gibi g r nm yordu. Ama bana dikkatli olmam gerektiğıini yoksa tepkilerle karşılaşacağıımı s yledi."

"İşte ben de bundan bahsediyorum," diyor huysuz bir kızgınlıkla.

"Sonra bana bir Van Brunt olduğunu s yledi."

Crane iki kez baktı. "Yine mi geldin?"

Başımı sallıyorum. "Rahibe Sophie, Brom'la akraba. Nasıl olduğunu s ylemedi. Sanırım bu, Rahibe Margaret'in de  yle olduğı anlamına geliyor. Ve annemin Brom'un babası Liam'la evlenmesi gerektiğıini s yledi ama belli ki bu hiç olmamış. Ve şimdi benim Brom'la evlenmem gerekiyor  nk ...  nk ..."

"Çünkü Goruun öyle dedi," diyor.

"O kadar ileri gitmedim," diyorum
temkinli bir şekilde.

"Ama ben yaptım." Başını iki yana sallıyor ve sonra acı dolu bir ifadeyle uzaklara bakıyor. "Konuşmamız gerek. Ama burada değil. Yakından izleyeceklerini bildiğim bu gece olmaz."

"O zaman bu gece Brom'u tek başına mı bırakacaksınız?"

"Hayır. O benimle olacak. Bana hiçbir zaman Brom'dan uzak durmam gerektiğini söylemediler, sadece senden söylediler ve eğer Brom'u neden odamda zincirlediğimi açıklamamı isterlerse, onlara ya bunun böyle olduğunu ya da kampüste başsız atlıyı canlandıracağını söyleyeceğim."

"Zincirler mi?"

Saçının bir tutamını kulağının arkasına atarken üzgün görünüyor. "Bekçi bana biraz ödünç verdi."

Brom'un zincire vurulması fikri neden içimi ısıtıyor?

"Peki ne yapmam gerekiyor?" Sızlanmamaya çalışarak ama başaramayarak, bu kadar güçsüz hissetmekten nefret ederek söylüyorum. Bir çocuk gibi ayağımı yere vurmama saniyeler kaldı. "Beni öylece bırakamazsın."

Crane, "Velet gibi davrandığında çok etkileyici oluyorsun,"
diye düşündü. "Velet mi?" Şok içinde tekrarlıyorum.

Bana sırtıtıyor. "Evet. Sabırsız ve huysuz. İşler yolunda gitmediğinde buna alışkın değilsin."

Ona ters ters baktım. "Bunu hak ettiğimi sanmıyorum."

"O güzel pembe amcığının üzerinde cetvelimi hak ediyorsun, işte bunu hak ediyorsun," diye mırıldanıyor, gözleri kararıyor. "O kadar sert boşalana kadar şaplak atacağım ki üzerime fişkırtacaksın."

İçime bir sıcaklık doluyor, yanaklarımı yakıyor ve bacaklarımın arasında toplanıyor. "Adil davranmıyorsun," demeyi başarıyorum.

"Hiçbir zaman adil bir adam olduğumu söylemedim, değil mi?" diyor, açıkça bundan zevk alıyor. "Endişelenme sevgilim, bu sadece bu gecelik. Yarın sabah gel buluşalım."

Beni kütüphanede. Sabah dokuzda. O saatte sessiz olmalı ve bir öğretmenin öğrencisine herkesin içinde ders vermesiyle ilgili bir kural yok."

"Brom da orada olacak mı?"

"Eğer olmak istiyorsa," diyor isteksizce. Sonra eğilip alnıma hızlı bir öpücük konduruyor. "O zaman görüşürüz. Bu arada arkadaş edinmeye çalış."

Dönüyor ve kapısına doğru ilerliyor. "Omzunun üzerinden bana soğuk bir gülümsemeyle, "Brom'dan uzak dur," diyor.

Bölüm 11

Vinç

Bir yıl önce

!!

Bunlar ne?" diye sorar Abe'in halsiz sesi.

Banyodan çırılçıplak çıkıyorum ve onu masamın yanında, giyinik bir halde, bu sabah ben banyodayken onun için bıraktığım bir bardak suyun yanındaki tarot kartlarını karıştırırken görüyorum. Onları saklamaya çalışmadığım için ne zaman fark edeceğini merak ediyordum ama sanırım son birkaç gündür, benimle birlikte afyon batakhanesinden eve geldiğinden beri sevişmekten başka bir şey yapmıyorduk.

"Tarot kartları," dedim ona.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor, bir tane almak üzereyken sonra vazgeçiyor.

"Bende olması seni rahatsız ediyor mu?" Dikkatlice soruyorum. Uzanıp desteyi alıyorum ve parmaklarımın arasında karıştırıyorum.

Bana kaçamak bir bakış fırlatmadan önce onları inceliyor gibi görünüyor.

"Hayır.

Eskiden bunları kullanan birini tanıyordum."

"Başka bir sevgili mi?" diye sordum. "Onlar da benim kadar yakışıklı mıydı?"

Gülüyor. Çok nadiren güler ve bunu ona her yaptırdığımda gurur duyuyorum. Çok güzel bir ses, derin ve gürültülü, perili gibi görünmediği tek an.

"Bir kadındı. Bir komşu," diyor Abe, bana sırtarak ve bembeyaz dişleriyle nefesimi kesecek kadar muhteşem görünerek.

Gülümsediğinde burnunun ucunun aşağıya inmesi, sakalının gizlediği gamzeleri, gözlerinin köşelerinde oluşan derin çizgiler onu olduğundan daha yaşlı gösteriyor.

Oh, o çok güzel.

Elimdeki desteye bakarak başını sallıyor. "Benim için bir okuma yapar mısın?"

Sesi hem utangaç hem de umutlu geliyor ve eğer bu benim sikimin hemen sertleşmesine neden olmuyorsa lanet olsun. Fark ediyor, bakışları yarı sertleşmiş sikime gidiyor. Kaşlarını kaldırdı. "Bu seni tahrik ediyor mu?"

"Beni tahrik etmeyen şey," diyorum ona huysuzca. "Ben çıplakken senin çoktan giyinmiş olman haksızlık gibi geliyor. Bir yere gitmeyi mi umuyorsun?"

İfadesindeki hafiflik kayboluyor. "Hayır," diyor, sesinde savunmacı bir ton var, sanki onu bir konuda yakalamışım gibi.

Ruh halinin değişken olduğunu ve en iyisinin ona ayak uydurmak olduğunu öğrendim. "Güzel," dedim ona. "Otur da sana falına bakayım."

Yatağımın kenarında uslu uslu oturuyor, ben ayağımı sürüyorken beklentiyle bana bakıyor. Arada bir sikime bakıp sertçe yutkunuyor ve gözlerindeki açlığı okuyabiliyorum. Beklemek zorunda kalacak.

"Arkana hakkında ne biliyorsun?" Ona soruyorum. "Pek değil," diye itiraf ediyor.

"Pekâlâ," diyorum. Abe sihrimi bilmiyor ve ben de öyle kalmasını istiyorum. Eğer ona çok fazla şey anlatırsam benim hakkımda farklı düşünebilir ve San Francisco'da olanlardan sonra bunu riske atmak istemiyorum. "O zaman söyle bana, neye odaklanmamı istersin? Cevaplanmasını istediğin belirli bir soru var mı? Hayatının hangi alanında en çok içgörüye ihtiyacın var?"

Düşünürken bir dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıyor.

Karıştırmaya devam ediyorum, kartları onun durumuna uyandırmaya çalışıyorum. Karıştırdıkça, enerjim çekilişi daha fazla etkiliyor, perdeye ve ötesindeki geleceğe daha fazla bağlandığımı hissediyorum. Bu, gök gürültülü bir fırtınadan hemen önce, her şey karanlık, canlı ve

elektrikliyken havanın aldığı hissin aynısı.

Sonunda "Nereye gitmem gerektiğini bilmek istiyorum" dedi.

Sorusunu ona tekrarlamak üzereyken donup kalıyorum. Kartlar parmak uçlarımda vızıldıyor sanki, ellerime takılmış bir sinek kuşu gibi ve hızla tekrar karıştırmaya başlıyorum.

Nereye gitmesi gerekiyor? Neden bir yere gitmek zorunda? Neden burada kalamıyor?

"Pekâlâ," diyorum boğazımı temizleyerek. Gözlerimi kapatıp bu konudaki hislerimi görmezden geliyorum ve derinlere, içimdeki karanlık boşlukları geçip diğer tarafa, her şeyin daha da karanlık olduğu öbür tarafa bakıyorum. "Abe nereye gitmeli?" Eter'e soruyorum.

Karıştırmayı bırakıyorum ve bekliyorum. Göğüs kafesimin etrafını daraltıcı bir his sarıyor, acı verici bir şey, sanki içimde bir yılan var, dişlerini kalbime geçirmeye çalışıyor.

"Ne oldu?" Abe fısıldıyor.

Gözlerimi açıyorum ve ellerimin titrediğini fark ediyorum. Kartları bir akordeon gibi hızla masanın üzerine diziyorum ve boğazımı temizliyorum. "Birini seç," diyorum kısık sesle, o gergin his beni bırakmıyor. Kalp kırıklığı gibi hissediyorum.

Brom bir an bana bakıyor, kara kaşları çatılmış, sonra güverteye bakıyor. Siyah-kahverengi gözleri sabahın soluk ışığını yansıtarak güvertede geziniyor, ta ki bir tanesine dokunana kadar.

"Bu," diyor.

Karta bakıyorum, hala yüzü aşağı bakıyor.

Evet, içimde bir şeyler uğulduyor. İşte bu.

Elimi uzatıyorum ve göreceklerimden korkarak yavaşça kaldırıyorum. Bu Kule.

Kartın üzerinde, yıldırım çarpması sonucu yanan bir kale kulesi ve kuleden düşerek muhtemelen sonlarını getiren iki adam resmedilmiştir.

Kafamda aynı şeyin canlandığını görüyorum. Sisle örtülmüş karanlık, spiral bir katedral, içeriden yanan bir ateş ve havadan düşen iki adam ben ve Brom. Çamura düşüyoruz, sendeleyerek ayağa kalkıyoruz ve yanan kiliseden kaçmaya çalışsak da kaçamıyoruz. Bu

Kaburgalarımın etrafındaki daralma hissi derinleşiyor ve imgelemde beni binaya geri çekiyor. Abe'e bir şeyler bağıyorum, nasıl... olmadan gidemeyeceğimizi...

Sonra görüntü kayboluyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan Abe'in önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. Elini uzatıp başımı kalçasına bastırıyor ve başımı öyle bir okşuyor ki gözlerim geri dönüyor.

"Ne oldu?" diye fısıldıyor, sesi titriyor.

"Bilmiyorum," diyorum kalbimi sakinleştirmeye çalışarak. Ayağa kalkardım ama kafamın olduğu yeri, Abe'in bu kadar sevecen olmasını seviyorum. Bu hoş bir değişiklik. "Sanırım bir şey yemeyeli çok uzun zaman oldu. Bayıldım."

Ona kehanet kullanmanın beni tam anlamıyla tüketebileceğini söylemeyeceğim. "Kartta ne yazıyordu?"

Görüntü tamamen kaybolurken burnumdan uzun bir nefes alıyorum. "Bu kule," diyorum sonunda.

"Kulağa hoş geliyor."

"Evet." Bacağına doğru başımı sallıyorum. "Yeterince zararsız görünüyor. Ani bir değişimi ya da serbest bırakılmayı ifade eder. Gizli bir gerçeği ortaya çıkarmaktan, tüm hayatınızın akışını değiştiren bir vahiy almaya kadar her şey olabilir."

Uyluklarındaki kaslar gerilir. "Peki bunu ne olarak okuyorsun? Nereye gidiyorum?"

"Nereye gittiğini bilmiyorum," diyorum dikkatle, başımı kaldırıp ona bakarak. "Ama başına gelenler yüzünden oraya gittiğini biliyorum. Bir karışıklık çoktan meydana geldi. Gittiğin yer de buna doğrudan bir yanıt."

Bana bakıyor ve burnunu kıvırıyor. "Bunların hiçbiri yardımcı olmuyor."

"Bazen geleceğimizi bilmek istemeyiz," diye çit çekiyorum, vizyonumu bilmesini istemediğim için.

"Bu kartlar size ne *olacağını* söylemiyor," diyor Abe. "Ne olabileceğini söylüyorlar. En azından komşum öyle söyledi."

Başımı sallıyorum. Ona gördüklerimin neredeyse her zaman gerçekleştiğini söyleyemem.

Bunun üzerine ayağa kalktım ve desteyle ilgilenmeye başladım, onları düzgünce karıştırdım.

Seans tamamlandı, kendi kendime ilahi söylüyorum, desteyi olduğu yere koyuyorum ve kapatmak için üstüne bir selenit çubuğu yerleştiriyorum.

Ama sırtım Abe'e dönükken, dudaklarımı çekiştiren belli belirsiz gülümsemeye engel olamıyorum.

Çünkü o kart karanlık olsa da, o gelecek karanlık olsa da ben oradaydım. Onun geleceğindeydim. Bu adamı sadece bir haftadır tanıyorum ve o bir hafta içinde dünyamı alt üst etti, boşa kürek çektiğim zamanlarda bana tutunacak bir şey verdi. Bana her sabah sigara içmek, kaçmak ve unutmak için duyduğum o sonsuz ihtiyaç yerine uyanabileceğim bir şey verdi.

Hiçbir zaman tam olarak inmeyen sikim tekrar sertleşti ve
Git

· Arkamı dönüyorum ve bakışları hemen ona yöneliyor. "Dizlerinin üzerine çök, tatlı çocuk," diyorum ona.

Gözleri şehvetle doluyor. "Evet, efendim."

Dizlerinin üzerine çöküyor ve ağzını açıyor.

Ve ben sikimin yassı başını tatlı dudaklarının arasından geçirirken düz dili ve dar boğazından aşağı inerken, gelecek hangi karanlıkta olursa olsun birlikte olacağımızı bilmek beni tatmin ediyor.

Bir hafta sonra yatağında uyandığımda onu boş buldum.

Günümü kalbim ellerimde, onun dönmesini bekleyerek geçiriyorum.

Asla dönmüyor.

Bölüm 12

Kaĩ

Biri bana bir şeyi yapamayacağımı söylediğinde şöyle demek gibi kötü bir

alışkanlığım var

bir şey, birini görmek, onu daha da çok yapmak istememe neden oluyor. İsyanın bu kadar sık cezalandırıldığı bir dünyada bana bu kadar asi olmayı kim öğretti bilmiyorum. Ama belki de cezayı seviyorumdur. Crane verdiğinde kesinlikle hoşuma gidiyor.

Bu nedenle, Crane bana hem onu yarına kadar göremeyeceğimi hem de Brom'dan uzak durmam gerektiğini söylediğinde, doğal olarak ikisini de görmek istedim. Fakülte yurdundan ayrıldığımda, gece pencereden gizlice çıkıp onu ve Brom'u nasıl ziyaret edeceğimi planlamaya başlamıştım bile. Brom'un çıplak ve zincirlerle kaplı nasıl görüldüğünü görmek istiyorum. En azından çıplak olduğunu varsayıyorum. Aklımda öyle.

Ama gece çöktüğünde ve ben yatakta, kaçmaya ne zaman teşebbüs edeceğimi düşünürken, Crane'in yüzündeki ıstırabı hatırladım. Güçlü olmaya çalışıyordu, yüzü soğukkanlı bir maskeydi ama yüzümü ellerinin arasına alıp yaptığı her şeyi benim için yaptığını söylediğinde yüzünün kaydığını gördüm.

Ve Crane'e derinden güveniyorum. Onun eylemlerinin ve arzularının ön saflarında yer aldığımı biliyorum - belki Brom'la yan yana ama yine de ön saflarda. Her ne kadar ondan ayrı olmaktan hoşlanmasam da, özellikle de şu anda dünya

Tehlikeli ama aynı zamanda işini kaybetmesini de istemiyorum. Eğer kaybederse, bu ayrılmak zorunda kalacağı ve bir daha asla o kapılardan içeri alınmayacağı anlamına gelir.

Ama o zaman tabii ki ben de ayrılırdım. Böyle şeyler oldukça okulda kalmanın bir anlamı olmadığını daha çok düşünüyorum. Ben bir yetişkinim, kendi kararlarımı verebilirim. İş o noktaya gelirse, Crane ve Brom yanımda olduğu sürece bu okuldan ayrılabilirim, Sleepy Hollow'dan ayrılabilirim ve asla arkama bakmam.

İkisini de geride bırakmayacağım.

Bu yüzden pencereden gizlice çıkıp adamlarımı ziyaret etmek yerine uyuyakalıyorum.

Derin, karanlık bir uyku.

O kadar derin ki ertesi sabah uyandığımda bir an için nerede olduğumu bilemiyorum. Yatakta doğruluyorum, kalbim hızla çarpıyor, ta ki gri sabah ışığının zar zor aydınlattığı odaya bakana ve tamamen yeni bir yerde olduğumu fark edene kadar.

Son derece rahatlamış hissederek yüksek sesle nefes veriyorum. Annem artık benimle aynı evde değil. Artık aramızda bir kapı, sihirli koğuşlar ve karanlık bir ormanın içinden geçen uzun bir yol var. Sonunda her zaman arzuladığım şekilde ondan kurtuldum.

Kabul ediyorum, artık kız kardeşleriyle birlikte olduğum için onun etkisi her yerde ama teyzelerimden (ve bir dereceye kadar Rahibe Margaret ve Sophie'den) korksam da, yine de kanatlarımı gerçekten açmaya bir adım daha yaklaştığımı hissediyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve gökyüzünde uçuşan mavi kelebekleri düşünüyorum, parmak uçlarım karıncalanıyor.

Ama uçmak yerine kalkıp güne hazırlanıyorum. Bu Pazar günü banyo ve tuvaletlerin müsait olduğu kadar erken kalkıyorum, bu yüzden işimi yapıyorum ve bu yurttaki diğer kızlar kalkmadan önce hızlı bir banyo yapıyorum. Sonra giyinmek için zaman ayırıyorum, kıyafetlerimin özellikle güzel olmasına ve saçlarımın güzel görünmesine ekstra özen gösteriyorum - hepsi

Crane için, çekmece giymemek de dahil - ve yemekhanede kahvaltı etmekten vazgeçtim, böylece saat dokuzda kütüphaneye gidebildim.

Kütüphane kısa bir yürüyüş mesafesinde ve sabah sisi yüzümü ıslatsa da yağmur dinmiş durumda. Kütüphaneci Bayan Albarez, içeri girdiğimde bana nazik ama mesafeli bir baş selamı veriyor ve salonun en arkasında, pencerelerdeki sabah ışığının silüetini oluşturduğu, sırtı bana dönük, çok uzun boylu, siyah saçlı bir beyefendi dışında tamamen boş olduğunu görünce rahatlıyorum.

Ona doğru yürürken midem bulanıyor ve o da varlığını hissederek başını kaldırıyor.

Kollarımı ona dolamak, yanaklarından öpmek üzereydim ama nerede olduğumuzu ve oynamamız gereken rolleri hatırladım. O öğretmen, ben öğrenciyim. Daha fazlası değil.

Masanın etrafından dolanıyorum ve sırtımı ormana bakan büyük gotik pencerelere dönerek diğer tarafta dikiliyorum.

"Günaydın Profesör Crane," diyorum ona.

Gözlerinde ateşli bir parıltıyla bana bakıyor, dolgun ağzı kıvrılmış, haftalardır mahrum kaldığı bir tür tonikmişim gibi beni içine çekiyor. Bu bakışı şişeleyip yanımda taşıyabilseydim, taşırdım. Bana sonsuza dek böyle bakmasını istiyorum.

"Günaydın Kat," diye mırıldandıktan sonra zarif parmaklarıyla hızlı bir dokunuş yaptı. "Otursana."

Usulca karşısına oturuyorum ve masanın üzerine gelişigüzel yığıldığı kitaplara bakıyorum. "Nedir bunlar?" diye soruyorum.

"Unutulmaya yüz tutmuş pek çok tuhaf ve ilginç kitap var," dediğinde kaşlarımı çattım. "Hiç Poe okumadın mı?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum.

"Ne yazık," dedi Crane. "İşte birlikte içki içmek isteyeceğim bir adam." Boğazını temizliyor. "Ama onun eserlerini okumak için başka zamanlar da olacak. Bunlar ayini gerçekleştirirken bize yardımcı olacak kitaplar buldum. Denemeden önce her şeyi doğru yapmak istiyorum."

Bana en yakın olanı, düz deri kapaklı tozlu eski bir şeyi alıyorum ve açıyorum. Metin Latince, ama benim kavrayışım berbat. *Tenebrae veniam.* Karanlıkla ilgili bir şey. Karanlık mı gelecek?

Nasılsın? Crane soruyor, sıcak sesi kafamın içine süzülüyor.

Aynı tekniği öğrenebilmeyi dileyerek ona bakıyorum.

"Ben iyiyim," diyorum sessizce, sayfayı çevirirken dikkatimi tekrar sayfaya veriyorum. "Sanırım dün gece iyi geçti."

"*Yeterince iyi*" diyor, hâlâ sesini kullanarak. *En azından artık delirmediğimi biliyorum. Vivienne Henry geldi.*

Ona sertçe bakıyorum.

Brom onu gördü, diye devam ediyor. *Onu zincirliyen takip etme riskini göze alamazdım, tüm fakülteyi uyandırırız ama kapının dışında olduğunu duyunca ona göstermek için kapıyı açtım. Kanlı bedenini köşeye doğru sürüklediğinden emindim. Brom bunu doğal karşıladı elbette ama onu o da gördü. Ürperdim. Zincirler hakkında bir yorum yapmak istiyorum ama yapamıyorum, özellikle de Bayan Albarez birkaç koridor aşağıda kitapları yerleştirirken, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum. Ona göre ikimiz kitap karıştırıyormuşuz gibi görünüyor.* sessizlik içinde kitapların arasında.

Ancak birkaç dakika sonra nihayet duyamayacağı bir yere doğru ilerliyor.

"Brom şimdi nerede?" O kapının yanındaki yerini alırken ve birkaç büyük öğrenci içeri girerken gözlerimi ondan ayırmadan fısıldıyorum.

"Uyuyor," diyor Crane, sayfayı çevirirken başparmağını yalıyor. O başparmak olmak isterdim.

"Hâlâ zincirli misin?"

Başını sallıyor, dudaklarında alaycı, bilmiş bir gülümseme, gözlerinden hülyalı bir bakış geçiyor.

Her şeye rağmen içim arzu ve kıskançlık karışımıyla burkuluyor. "Onu cezalandırdın mı?" Masanın üzerinde öne doğru eğilirken fısıldıyorum.

Crane şaşkınlıkla bana bakıyor. *Kat,* diyor kafamın içinde. *Brom ve ben hakkında konuşmamıza gerek yok-*

"Bunun hakkında konuşmak istiyorum," diyorum usulca. "Bunu duymak istiyorum."

Bir süre bana bakıyor ve sonra öğrenciler kapıya en yakın koridorlarda kaybolurken omzunun üzerinden bakıyor, kütüphaneci kataloglama işiyle meşgul. Bakışlarım ince çenesinin belirginliğine, Brom'un orada bıraktığı soluk morluklara, birkaç gündür tıraş olmadığını düşündüğüm için dudağının üstünde ve çenesinde beliren hafif kirli sakala takılıyor.

Ne kadar gülünç derecede yakışıklı bir adam. Birçok yönden çok zarif ama diğer yönlerden ahlaksız. Ve bu da bende ahlaksız olma isteği uyandırıyor.

Dün gece aramızda neler olduğunu bilmek ister misin? diye soruyor, gözleri benimkilerle buluştuğunda bakışlarına erimiş bir sıcaklık yayılıyor. Hevesle başımı sallıyorum.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, bu kelimenin onun üzerinde nasıl bir etki yarattığını biliyorum.

Onu becerdim, diyor ve kafamdaki bu ses sertçe yutkunmama neden oluyor.

"Nasıl?"

Ağzının köşesi kalktı. Önce onu soydum. Sonra ayak bileklerinden ve el bileklerinden zincirledim. Ayak bileklerindeki zincirler, onu yatağın üzerine eğerken bacaklarını birbirinden ayırmak için çekildi. Kışını bana bir hediye gibi sundu, Kat. Bunu görmeliydin.

Aklıma tam da bunu gördüğüm geçen gece geldi.

Bu seni kışkandırıyor mu yoksa tahrik mi ediyor?

"İkisi de," diye fısıldıyorum.

Brom Bones'u becermenin nasıl bir şey olduğunu anlatmamı ister misin?

Başımı salladım.

Sonra elini eteğinin altına koy ve kendinle oynamaya başla. Ne kadar şişmiş ve ıslak olduğunu zaten biliyorum.

Bu adam benim hakkımda çok şey biliyor.

Ama dediğini yapıyorum, dikkatlice, kütüphanede kimsenin fark etmeyeceğinden emin olarak. İç çamaşırı giymememin bir nedeni vardı ve elimin tümseğimin üzerinde ve bacaklarımla arasında kaydığını hissetmek, bırakın herkesin içinde olmayı, Crane'in önünde bile beni rahatsız ediyordu,

heyecan verici. Uyluklarımın arasına dalıp ne kadar ıslak ve ateşli olduğumu keşfettiğim an, inlemekten dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum.

Crane keskin bir şekilde nefes alıyor.

Oh, Kat, diyor, sesi alçalarak. Ne kadar ıslak olduğunu duyabiliyorum. Burada oturmamı zorlaştırıyorsun.

"Konuşmaya devam et," diye fısıldıyorum, parmaklarımın en gizli yerlerimi en halka açık bir ortamda keşfetmesine izin verirken gözlerim kapanıyor.

Oturduğu yerde kendini ayarladığını duyuyorum ve gözlerimi açtığımda pantolonuna uzandığını görüyorum.

Brom da şu anda senin gibi muhtaçtı, diye devam etti. Ellerimi kışında gezdirdim, ne kadar kaslı olduğuna ve sahip olduğu güce hayret ettim. O kadar iyi bir erkek örneği ki, ona hayran olmamak elde değil. Onu ısırarak, incitmemek çok zor. Onu uyandırmak için birkaç kez sertçe şaplak attım ve bunu her yaptığımda titremeye başladı. Sikiğinin ağladığını, dokunuşum için seğirdiğini biliyordum ve merhametli hissediyordum, bu yüzden uzandım ve elimi üzerinde kaydırdım. Çok güzel bir siki var, değil mi tatlı cadı? Büyük, uzun ve kalın. Memnun etmesi çok kolay. Ve benim zevkime göre ıslaktı, tohumu zaten ucundan sızıyordu. Uzunluğuna yayarak ona bir iyilik daha yaptım, sonra bıraktım ve karşılığında çaresiz bir çığlık attı, kemiklerinizde hissettiğiniz türden. Bu çığlıklar kulaklarıma müzik gibi geliyor. Ben de yapışkan elimle yanaklarını ayırdım. O güzel göt deliğine bir göz attım.

Aman Tanrım. Aman Tanrım.

Parmaklarımın mı yoksa Crane'in kafamdaki tasvirinin mi beni daha hızlı uçurumun kenarına getirdiğini bilemiyorum.

Onu açtım ve ağzımı üzerine koydum. Az önce yaptığımız banyodan kalma sabun gibi ve onun gibi tadı vardı. Dilimin ucunu büzüğün etrafında gezdirdim, alay ettim ve tadını çıkardım ve sonra ağlamaya başladı. Gerçek gözyaşlarıyla ağlıyordu çünkü sikilmeyi çok istiyordu. Dilimle, sikimle. Elim boğazına doladım ve başını geriye doğru çekip

Onu bırakmadan önce yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Sonra yağı aldım ve kendi sikime sürdüm ve şimdi o kadar sertti ki nasıl hayatta kalacağımdan emin değildim. Ama kurtuldum. Siktir...

Sözünü kesiyor ve masanın altında bileğinin daha hızlı hareket ettiğini görüyorum, gözleri bana bakarken şehvetle doluyor.

Brom'un kışının ne kadar sıkı olduğunu biliyor musun Kat? Bazen senin amından daha sıkı olduğunu düşünüyorum. İkimiz de kaygan ve kaygan olduğumuzda bile, onu genişçe açmak ve horozumun başını o ilk kas halkasını geçmeye zorlamak çok çaba gerektirir. Sadece sikimin kabarık tepesi bile Brom'un kontrolünü kaybetmeye başlaması için yeterli. Altımda sarsılmaya başladı, satın almak için çaresizce, kendi serbest bırakılması için, ama başını yatağa ittim, horozumun geri kalanını ona sokarken kolumla onu tuttum.

Dudaklarını yalıyor. Parmaklarını amına sok, tatlı cadı. Derine sok.

Dediğini yapıyorum, parmaklarımı sıkarken bacaklarım masanın altına yayılıyor.

Aferin kızıma, diyor. Sen çok iyi bir kızsın, vlinder'ım. Ve Brom, o da çok iyi bir çocuktu. Brom sızlanıyordu. Muhtaçtı. Altımda kıvranan bir karmaşaydı. Böyle büyük ve güçlü bir adamın, gücünüz altında yalvarıp yakaran ve tamamen merhametinize kalmış birine dönüşmesinin nasıl bir şey olduğunu biliyor musunuz? Bunun gibi başka bir şey yoktur. Gözlerim görmeyene, nefes alamayana kadar onu becerdim ve tüm bu süre boyunca Brom ağlıyor, merhametim için yalvarıyordu ve bu gücü ona verecek tek kişinin ben olduğumu bilerek elimde tutuyordum. Onu özgür bırakmak için.

Crane kendini çalıştırırken aniden keskin bir nefes veriyor ve ben de aynısını kendime yaparken zaten dönüşü olmayan bir yoldayım, kütüphanenin geri kalanının hiçbir fikri yokken ikimiz de masanın altında kendimizi tatmin ediyoruz. Birinin içine derinlemesine girdiğinde ne olur biliyor musun? Crane törpülenir. Tüm vücutları kasılır. Tüm vücutları. Bir an daha bekleyemedim, uzandım ve Brom'un ağır, sıcak sikini buldum ve

okşamaya başladı. Kendini tutamadı. Hemen boşaldı, kalın, sıcak tohumunu yatağa fıskırttı, vücudu kendi sikimi sıktı ta ki... ta ki...

Aman Tanrım.

Ben de geliyorum.

Ağlamamı tutmaya çalışıyorum ama bu vahşi bir hayvanı kafeslemeye çalışmak gibi. Ses içime işliyor, beni sandalyemde zıplatan orgazm tarafından serbest bırakılıyor, ama merhametle tüm kütüphaneyi ne yaptığım konusunda uyaramadan boğazımda yakalanıyor.

Boğuluyorum, kıvranıyorum, bacaklarım hareket ederken botlarım yere sürtünüyor, onu atlatmaya çalışıyorum.

Başımı kaldırdığımda, boynumun kemiksiz olduğunu hissediyorum, Crane'in gözlerinde öyle karanlık, şehvetli bir bakışla bana baktığını görüyorum ki, oracıkta alevler içinde kalabileceğimi düşünüyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

Sonra ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaşarak yanıma geldi, kütüphaneye hızlıca bir göz atarken sikini aceleyle pantolonunun içine soktu, sonra beni yukarı çekti. Zar zor yürüyebiliyorum, bacaklarım jöle gibi titriyor ama o beni hızla kitapların arasına çekiyor, ta ki yarı yarıya gölgede kalana kadar.

"Sabırsızlanıyorum," diyor beni kitaplara doğru iterken huysuzca. Aşağı uzanıp elbisemi toplarken aynı anda beni yukarı kaldırıyor, ağzı boynuma gidiyor, kulağımın altını ısıyor. Elleri pantolonuna gidiyor, aşağı çekiyor ve çıplak kalçamda onun sıcak, sert uzunluğunu hissediyorum.

Sanırım içime girdiğinde vücudum hâlâ nabız gibi atıyor, siki o kadar sert ve uzun ki, ne kadar ıslak ve açık olmama rağmen ciğerlerimdeki havayı sıkıyor.

"Tanrım," diye bağıyorum ama Crane eliyle ağzımı kapatıp sikmeye başlıyor.

Ben.

Sana az önce Brom hakkında söylediklerim umurumda değil, diyor kafamın içinde, eli hâlâ ağzımın üzerinde. Ama sen bana aitsin, tatlı cadı. Sen bana aitsin.

Kulak mememi ısıyor, nefesi sıcak ve hırıltılı, çıkardığı iniltiden daha fazla kendini tutamadığını anlıyorum. İticileri daha hızlı, daha derin, daha çılgın hale geliyor, sırtımdaki kitaplar dayak yiyor.

Geliyorum, diye hırıldıyor. Oh, tatlım geliyorum.

Kalçaları içimde sarsılıyor, elleri ağzımdan aşağı kayarak klitorisime ulaşıyor ve geri çekildiğinde alnındaki kararlılığı, beni tekrar boşaltma ihtiyacını, orgazm onu ele geçirirken saf hayvani zevke dönüştüğünü görüyorum.

"Kahretsin," diye kesik kesik soluyor, bağarmamak için saçlarımı ısıyor, parmağı sertleştiğim ve somurttuğum yerin üzerinde kayıyor, beni de kendisiyle birlikte boşaltmaya yetiyor.

Birlikte boşalırken vücudum tekrar patlıyor, ikimiz de birbirimize tutunuyoruz, eğer yapmazsak sonsuza dek kaybolacaktık gibi.

"Crane," diye fısıldıyorum, tırnaklarım ceketine batıyor, dilimin ucunda gizli sözcükler, birlikteliğimizin ortaya çıkardığı duygular ve içimden akan enerji. "Crane, ben... ben..."

Ama kütüphanede bir yerden öğrencilerin konuşmalarını duyuyorum ve nerede olduğumuzu fark ediyorum. Toplum içinde bile birbirimizden uzak kalamayız. Bedenlerimiz, enerjimiz her zaman bu şekilde birbirimize bağlı olacak.

Hızla içimden çıkıyor, pantolonunun içine geri sokuyor ve yüzümdeki bir tutam saç fırçalamadan önce eteğimi hızla düzeltiyor.

"Benim güzel, tatlı Kat'im," diye fısıldıyor bana, gözleri benimkilerin derinliklerine bakarken vahşi ve yakıcı. "Sen psikoz sınırında bir saplantısın."

Sonra beni alnımdan öpüyor ve elimi kısa bir süre tutuyor, sonunda bırakmadan önce beni yığınların sonuna kadar götürüyor.

Bölüm 13

Kaĩ

Birbirimizden ayrıldıktan sonra, Crane

doğruca Bayan Alvarez'e gidip seçtiği kitaplardan birkaçına göz atıyorum. Ama eğer kitaplıkta bir tuhaflık olduğunu sezerse, saçlarımın düzgün görüldüğünden emin olmak için çılgınca okşamama rağmen belli etmiyor.

"Seninle yurduna kadar yürüyeceğim," diyor Crane bana, kütüphanecinin duyduğundan emin olarak, sabaha çıkarken. Tıpkı seksten sonra her zaman olduğu gibi, her şey daha parlak, hatta umutlu görünüyor, enerji içime yayılıyor. Yağmur hâlâ dinmiş durumda ve hatta sabah sisini dağıtmaya çalışan bir parça güneş ışığı bile var ve bu güneş ışığını benim getirdiğimi düşünmek hoşuma gidiyor.

Patikadan aşağı iniyoruz ve kütüphanede bulunduğumuz süre içinde kaç öğrencinin dışarı çıktığını görünce şaşıyorum. Zemin yağmurdan dolayı nemli olsa da, gruplar halinde kümelenmişler ve havanın güzelliğinden faydalanarak konuşuyorlar. Hatta bir grup canlı bir kroket oyunu bile kurmuş. Yanlarından geçerken çoğu bize dikkat etmiyor, muhtemelen artık bizi bir arada görmeye alıştıkları için, yine de kulak misafiri oluyorlar.

Seninle özel olarak konuşma riskini göze alamam, diyor kafamın içinde, elleri arkasında patikada yan yana yavaşça yürürken. Ama ben

yanınızda sessizce yürümenize meclis tarafından izin verileceğini düşünün.

Küçük bir onay sesi çıkarıyorum.

Her şeyden önce, tohumlarım bacağına damlıyor mu?

Ona göz kırpıyorum, ağzım açık kalıyor. Şimdi o söyleyince, çoraplarımın üstünde toplanıyor. Onları hemen yıkamam gerekecek.

Sadece merak etmiştim, sorunsuzca devam ediyor. Yalnız olsaydık, dizlerimin üzerine çöküp onu amına geri sokardım.

"Crane!" Alçak sesle bir şeyler tartışan bir çift öğretmenin yanından geçer geçmez dudaklarımı birbirine kenetleyerek onu uyarıyorum. Yine de yanaklarımın yanmasına engel olamıyorum.

Üzgünüm, diyor. Elimdeki acil meseleye dönmeliyim. Ona

yalvaran bir bakış atıp *"evet, lütfen yap"* diyorum.

Onun pis ağzından toplum içinde kurtulamam.

Tekrar.

Orta avluya doğru yürüyoruz ve melek kanatlı bir iskelet heykelinin altındaki banklardan birinin yanında duruyoruz.

Dün hepimizi etkileyecek birkaç şey öğrendim, diyor kampüsü incelerken sesi giderek ciddileşiyor. Özellikle de seni ve Brom'u. Leona teyzen beni ofisine getirdi. Seni görmeye devam edersem beni kovmakla tehdit etmekle kalmadı, aynı zamanda buradaki cadıların ölümsüz olma arayışında olduğuna dair garip bir his edindim ve sanırım sen ve Brom bunun anahtarısınız.

Kıpırdamadan duruyorum, hastalıklı parmaklar göğsümü sıkıyor.

"Ne?" İçimden bir ses

Nefes nefese.

Yakınımda duran öğrencilerin bana bakması yeterli. Gözlerimi kaçırıyorum, kalbim kafamın içinde çarpıyor ve yürümeye devam ediyorum.

Dikkatli ol, tatlı cadı, diye uyarıyor yanımda. Bunların hepsi bir teori ve varsayım. Elimde somut bir kanıt yok. Ama teyzenin görüldüğünden çok daha yaşlı olduğunu düşünüyorum. Bence uzun zamandır hayatta kalmak için törenler ve ritüeller düzenliyor. Bu, yüzünün neden sık sık

Taşınyorum. Jeremias'ı tanıyor musun? Karanlık Olan adlı bir iblise tapan eski bir tarikatın baş cadısıdır. Onun da hareketli bir yüzü var, ancak onunki yüzyıllar boyunca yaptığı tüm kurbanlardan oluşuyor. Ya da öyle diyorlar. Bakışları kararıyor. Sanırım Karanlık Olan ve Goruun aynı şey olabilir.

Goruun bir iblis mi? Kafamın içinde soruyorum, umarım beni duyabilir ve eğer duyamazsa, en azından yüzümdeki soruyu okuyabilir.

Bir an bana bakıyor ama beni duyup duymadığından emin değilim. Belki de duymamışlardır. Leona onun cadılar meclisi için bir ilah olduğunu söylüyor ama sanırım bu onlar için iblis anlamına gelen başka bir kelime. Belki de bazı cadılar meclisinin çağırdığı birden fazla iblis vardır ama bunun pek bir önemi yok çünkü Goruun'un onlar için her şeyi yaptığına inanıyorlar, buna bizi kendi yollarına sokmak için hayatlarımızı manipüle etmek de dahil. Bizi ağlarına düşürmek.

Bakışları ormanın yanındaki katedrale gidiyor.

Ne amaçla, bilmiyorum, devam ediyor. Ama ona tapıyorlar. Rahibe Sophie ile konuşmandan ve Brom'un annen hakkında söylediklerinden anladığım kadarıyla, Brom'la evliliğinin Goruun'un da dahil olduğu bir ayin ya da törenin parçası olduğunu düşünmek için nedenlerim var. Onların meclisine fayda sağlayacak bir şey, bu yüzden ölümsüzlükten bahsettim. Teyzen dünyanın sonunda geriye sadece küllerin ve cadıların kalacağından bahsetmişti.

Sertçe yutkunuyorum, tüm bunları anlamakta zorlanıyorum. Dünya uzaklaşıyor gibi görünüyor, görüşüm bulanıklaşıyor.

Boğazını temizleyerek dikkatimi tekrar ona çekti, bakışları bana sabitlenmişti.

Bu işin aslını öğreneceğiz Kat, diyor. Güven bana. Brom'a karşı hislerin olduğunu biliyorum ve onun da sana karşı hisleri olduğu çok açık, ama ikiniz de bunu çözene kadar ikinizin de birlikte olamayacağınızı anlamalısınız. Kesinlikle hamileliğinizle sonuçlanabilecek bir şekilde değil.

Ona bakıyorum, gözlerim kocaman.

Bana tedirgin bir gülümseme veriyor. *Akıllarında bir kurban olma ihtimali var. Belki de Goruun'a Brom'dan doğacak çocuğun için söz vermişlerdir.*

Duruyorum ve başımı sallıyorum, midem bulanıyor. "Hayır," diye fısıldıyorum. "Yapmazlar."

Ama karşılığında bana attığı bakış, bunu yapabileceklerini söylüyor.

Bunu düşünmek istemediğini biliyorum, diyor usulca, dudakları zar zor kıpırdıyor. *Bunu düşünmene gerek yok. Gerçek ne olursa olsun, ne olmasını umarlarsa umsunlar, sana dokunmuyorlar. Seni almıyorlar. İkinizi evlenmeye zorlayamazlar ve Brom'u seni hamile bırakmaya zorlayamazlar. Bunu onunla da konuştum, neyin tehlikede olabileceğini biliyor.*

Yürümeye başlıyor ve ben de onu takip ediyorum, içimdeki hastalıklı his beni terk etmiyor. İnsanların duyamayacağı bir yere gelene kadar bekleyip fısıldıyorum: "Ama onlar cadı. Bizi birçok şey yapmaya zorlayabilirler."

"Ve biz de cadıyız," diye fısıldıyor, gözleri alev alev yanarak. "Bunu sakın unutma. Savunmasız ve çaresiz değiliz. Sen ve ben senin büyüün üzerinde, benim büyüüm üzerinde ne kadar çok birlikte çalışırsak, o kadar çok-"

"Bu nasıl olacak? Bana nasıl öğreteceksin? Artık birbirimizle zar zor konuşabiliyoruz."

"Ben hâlâ senin öğretmenimin," diyor bana sert bir şekilde. "Sen hâlâ benim öğrencimsin. Sınıfta, onların meraklı gözleri önünde sana öğreteceğim. Ama meclisin ikinizden de ne istediğini ele almaya başlamadan önce, o ruhu Brom'dan çıkarmaya odaklanmalıyız..."

Bu düşüncüyü bitirmesine gerek yok.

Süvari onu ele geçirmeden önce.

Cadılar meclisinin kontrol edebileceği bir silaha

dönüşmeden önce. Onu benim peşime düşürmeden önce.

Artık atlının beni öldürmek için gelmediğinden eminim. Brom'un tohumunu içime koyacaktı.

"Bence gitmeliyiz," diyorum ona. "Okuldan ayrılalım. Sleepy Hollow'u geçelim. Bir yere, herhangi bir yere."

Nefes veriyor ve nefesinde dünyanın ağırlığını duyuyorum. "Sana katılıyorum. Ama Brom'u düzeltmek için en iyi şans burada. Burası bir enerji merkezi. Okulun burada inşa edilmesinin, bu kadar çok hayaletin buraya çekilmesinin bir nedeni var. Burası bize ayının işe yaraması için gereken ekstra gücü veriyor. Atlı hâlâ onun içindeyken izini bulup nereye giderse gitsin kullanabileceklerinden bahsetmiyorum bile. Brom fazla uzağa gidemez."

Hay aksi. Bunu unutmuşum. "Yani Brom'u kurtardıktan sonra gidiyor muyuz?"

Bir an için dudağını kemiriyor. "Öğrencileri korumam gerektiğini hissediyorum."

"Neyden?"

"Bilmiyorum," diyor yorgun bir sesle. "Bu konuda bana güvenmek zorundasın. Onlara sırtımı dönersem pek de erkek sayılmam." Bana bakıyor, kaşları çatılıyor. "Ama seni ve Brom'u buradan çıkarmazsam da pek erkek sayılmam. Sana söz veriyorum, atlıdan kurtulur kurtulmaz gideceğiz. Seninle olmasam bile, senin ve Brom'un buradan çıkmanızı sağlayacağım."

Korku göğsümde alevlenerek geri çekiliyorum. "Sensiz hiçbir yere gitmiyorum."

"Sadakatini takdir ediyorum, sevgilim," diyor minnettar bir gülümsemeyle. "Ama öyle bir zaman gelebilir ki-"

"Sensiz hiçbir yere gitmeyeceğimi söyledim. Ben de Brom olmadan hiçbir yere gitmiyorum. Adamlarımı geride bırakmayacağım."

Bağlılığımdan biraz memnun görünse de sadece başını sallıyor.

İç çekiyorum, daha önce hissettiğim ışık kayboldu ve Crane beni bitki bahçesine götürüyor, neyse ki orada da insan yok.

"Brom'u tekrar vurma ihtimalime karşı o lapadan biraz daha yapmalıyım" diyor, bitkileri göstererek ve şaka yapıp yapmadığını anlayamıyorum. "Buradan bir şeye ihtiyacın olduğunu söylememiş miydin?"

Başımı sallıyorum. Tanrım, buna her zamankinden daha çok ihtiyacım var.

"Bana neye ihtiyacınız olduğunu söylerseniz size yardımcı olabilirim," diye devam ediyor.

Etrafıma bakınıp kimsenin beni duymadığından bir kez daha emin oluyorum ve birkaç papatya çiçeği koparmak için öne doğru eğiliyorum. Ekim ayı olmasına rağmen, bahçedeki her şey büyüyor ve sağlıklı, her ne kadar gece yağan yağmur nedeniyle sarkmış olsa da.

"İhtiyacım var..." Dudaklarımı zorlukla hareket ettirerek fısıldıyorum. "Hamileliği önlemek için bir şeye ihtiyacım var. Özellikle de az önce bana söylediklerinden sonra."

Bir an sessiz kalır.

"Anlıyorum," diyor tedirgin bir şekilde. "Senin... Yani benim için endişelendiğini varsayıyorum, yoksa..."

Ona bakarken boğazımdaki tuğlayı yutuyorum. "Her iki şekilde de," diye fısıldıyorum. Hafifçe irkiliyor ve endişeyle elini saçlarında gezdiriyor.

"Geçen gece içine girdi mi?" Duraklıyor, gözlerine sert bir bakış geliyor. "Sana saldırmadan önce mi?"

Başımı sallıyorum. O gece Brom'la yattığım için utanmıyorum ama sözlerinin bir ağırlığı var.

"Seni çoktan hamile bırakmış olma ihtimalim de var," diye ekliyor Crane, garip bir şekilde umutlu bir ses tonuyla. "O zaman endişelenecek bir şey yok."

Neredeyse gülecektim, sonra ona kuşkulu bir bakış attım. Yüzü tamamen ciddiye.

Adam ciddi.

"Yani beni hamile bırakmanın endişelenecek bir şey olmadığını mı söylüyorsun?" Ben soruyorum.

"Pek çok sorunu çözecektir," diyor omuz silkerek. "Pek çok sorun *yaratacaktır*."

Bana utangaç bir gülümseme veriyor. "Öyle mi?" diye soruyor, sesi yumuşak. Samimiyeti beni korkutuyor.

"Crane..."

"Doğru," diyor iç çekerek ve kaşlarını çatarak bahçeye bakıyor. "Nerede kalmıştık?"

Bitkileri karıştırmaya başladığında bir an için ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Beni hamile bırakmak istediği konusunda ciddi miydi? Crane baba olmak istiyor mu? Tanrım, biz evli bile değiliz. Aşık bile değiliz.

Ama bu son düşünce kalbimi düğüm düğüm etti.

"Bu işe yarayacaktır," diyor Crane, benim ateş otu ve civanperçemi olarak tanıdığım şeyleri ve tanımadığım birkaç bitki ve çiçeği toplayarak.

"Bir kitaba başvurmana bile gerek yok mu?" Ona sordum.

Yüzü uzuyor. "Çoktan yaptım. Cadılar meclisinin planının ne olabileceğini anladığım anda. Bu sadece bir cadı metninde bulunabilir. Dünyanın geri kalanı kadının böyle bir güce sahip olmasını istemiyor."

Elindeki bitkilere bakıyorum. "Eğer cadılar meclisi ne yaptığımızı anlarsa o kitap ortadan kaybolursa hiç şaşırمام."

Başını sallayarak bitkileri paltosunun içine sokuyor. "O zaman en güvenlisi benim yanımda.

Size bir tentür hazırlayacağım ve yarın sınıfınıza getireceğim."

Sonra elini belime koyuyor ve az önce kütüphanede olan her şey için, kalçalarımın arasında hala ıslak olan tohumu için, belimdeki hafif sahiplenici kavrama hissi neredeyse beni çözüyor.

Beni bahçeden uzaklaştırıp yatakhaneme doğru yönlendiriyor ama oraya kadar götürmüyor.

"Yarın sınıfta görüşürüz," diyor avlunun yarısına geldiğimizde, bana göstermelik olduğunu bildiğim kibar bir el sallıyor.

"Ödevimi yaptığımdan emin olacağım," diye cevap verdikten sonra ona sırtımı dönüp aceleyle odama geri dönüyorum.

Ertesi sabah kahvaltı etmek için kendimi yemekhaneye gitmeye zorladım. Akşam yemeğini kaçırdım çünkü kütüphanede Crane'in seçtiği ritüel ve büyü kitaplarının geri kalanını okumaya çalışmakla meşguldüm ve

aşçıların her gün bıraktığı artık hamur işlerinden bir parça kapabildim. Ayrıca, kimsenin beni masasında istemeyeceğini düşünerek gidip tek başıma oturmaktan çok korkuyordum.

Ama bu sabah midem utanmaya ve kendim için üzülmeye vaktim olmadığına karar verdi ve neyse ki yemekhaneye adımımı atar atmaz Paul bana kendisi ve birkaç arkadaşıyla oturmam için el salladı. Etrafta Crane ve Brom'u aradım ama onları göremedim (ikisinin hala yatakta birlikte tembellik ettiğini hayal ettiğimde kıskançlığın bir başka kıvrımı), bu yüzden bir anlığına kampüste sıradan bir öğrenci olabildim.

Basit bir öğrenci olmak, okulu yöneten cadılar meclisini içeren bir kurban veya ritüelin parçası olduğunuz anlamına geliyorsa.

"Profesör Crane'in dersine kadar sizinle yürümemin bir sakıncası var mı?" Paul yemekhaneden çıkarken peynirli çöreğini kemirirken soruyor.

"Teklifin için minnettarım ama kitaplarımı odamda bıraktım," diyorum koluna vurarak.

"Seni burada bekleyeceğim," diyor gülümseyerek.

"Tamam, bir dakika sürmez," diyorum ona ve aceleyle köşeyi dönüp yatakhaneme gidiyorum. Paul'ün benimle yürümek istemesi beni çok etkiledi. Crane ile aramızda bir şeyler olduğunu bildiğinden eminim, yani sadece arkadaş olmak istiyor ve benim de gerçek bir arkadaşla ihtiyacım var.

Odamdan kitaplarımı toplayıp tam ön kapıdan çıkıyordum ki biri kolumdan tutup beni siyah saçlar ve siyah giysiler içinde binanın kenarına çekti.

"Brom," diye soluyorum, beni duvara doğru bastırırken pazumu sıkıca kavırıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Brom o vahşi siyah gözleriyle bana bakıyor. Son zamanlarda olduğundan daha iyi görünüyor, koyu renk saçları yüzünü kapatmış, sakalı düzgünce kesilmiş, kıyafetleri temiz ve özel dikilmiş. Bu davetsiz misafir karşısında kalbim hızla çarpmaya başlasa da, gündüz vakti olduğunu ve bir şey yapmak zorunda olmadığımı hatırlayınca rahatlıyorum.

Atlının ortaya çıkmasından endişelenme. Ŗu anda sadece Brom var, her zaman tanıdığım ve güvendiğim Brom.

Yine de kolumu bırakmıyor.

"Dersten önce seni görmek istedim," diyor kabaca, beni taşa sıkıştırana kadar bir adım daha yaklaşarak. "Seninle yalnız konuşma fırsatım olmadı. Seninle konuşmaya ihtiyacım var. Seninle olmaya ihtiyacım var."

"Kolumu bırakabilir misin?" Sertçe soruyorum.

Beni tuttuğu yere bakıyor ve sanki şaşırmış gibi alnı kırışıyor. Elini bırakıyor. "Özür dilerim." Bana bakıyor, gözlerinde ona dokunmak istememe neden olan kayıp bir bakış var. Kendimi tutmayı başarıyorum, parmaklarım bunun yerine kitaplarımın etrafında kıvrılıyor.

"Artık benim hakkımda farklı düşünüyorsun," diyor alçak bir sesle. Artık bana tutunmuyor olsa da hala yakın, çok yakın, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta. Gözleri o kadar karanlık ve duygulu ki, kendimi eskiden yaptığım gibi onlara kaptırdığımı hissediyorum.

"Ne demek istiyorsun?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

"Her şeyi kastediyorum, Daffy," diyor ve kalbim lakabıma takılıyor. "Sleepy Hollow'a ilk döndüğümde bana sanki senin dünyanımsım gibi bakmıştın. Şimdi bana bakıyorsun ve tek gördüğüm korku."

"Beni suçlayabilir misin? Bana ne yaptığını biliyorsun."

"Ben yapmadım," diye tersledi. "Tatlım, sen istemedikçe sana zarar verecek hiçbir şey yapmam."

"Tatlım?" Tekrar ediyorum. Ne zamandan beri benim için bu kelimeyi kullanıyor? "Ben senin *tatlın* değilim, Brom. Ne bu kadar yakın ne de yalnız olmamız gerektiğini biliyorsun."

"Neden?" diye soruyor, sanki ona meydan okumuşum gibi daha da eğilerek. Ağzı artık o kadar yakın ki, kıpırdarsam benimkine değecek. "Crane yüzünden olduğunu söyleme. Bana meclis yüzünden olduğunu söyle ama sakın Crane yüzünden olduğunu söyleme. Buraya, Sleepy Hollow'a gelip bizim için her şeyi berbat edemez."

"O hiçbir şeyi berbat etmiyor, sadece seninle olamam, yapamayacağımı biliyorsun, ben-"

Eğildi, sert ve derin bir öpücükle ağzını ağzıma dayadı. Bir elim kitaplarımın üzerindeyken, diğer elim onu itmek için göğsüne gidiyor ama yapmıyorum. Elimi orada tutuyorum, parmaklarımın altındaki saf gücü hissediyorum ve öpücüğünün sıcaklığına gömülüyorum. Derinden, yavaşça öpüyor, sanki beni kendisiyle kaynaştırmaya çalışıyor, dili ağzımın her santimini sahipleniyor.

"Seni tam burada becermeme izin ver," diyor dudaklarıma karşı, sesi hem boğuk hem de yumuşak, ve eli eteğimin önüne ve bacaklarımın arasına gidiyor, beni zaten sıcak olduğum yerden kavırıyor. "Kimsenin bilmesine gerek yok."

Elinin baskısı karşısında bir inilti çıkarıyorum, ağzı boynuma gidiyor ve başım duvara yaslanıyor, yenik düşüyorum, kitaplarımı beni Brom Bones denen şeytandan koruyacak bir kalkanmış gibi göğsüme bastırıyorum.

"Sadece sen ve ben, Kat, her zaman olması gerektiği gibi," diye mırıldanıyor.

Tanrım. Boynumu yalayıp tenimi emerken, sakalı beni tırmalarken direncimin her zerresinin kaybolduğunu hissediyorum. O sakalın bacaklarımın arasında nasıl hissettirdiğini bilmek istiyorum.

"Kimse beni senden uzak tutamayacak," diye inliyor, elleri eteğimi toplamaya başlarken beni derin, uzun bir öpücüğe daha çekiyor ve ereksiyonu kalçama bastırıyor ve ondan yayılan her şey sıcak, karanlık bir enerji, sanki beni yok etmek istediğim yaşayan, nefes alan bir kasırga tarafından sarılıyormuşum gibi ve-

"Kat?"

Paul'ün sesi nefesimi kesiyor ve hemen harekete geçerek Brom'un ağzını kapatıp onu elimden geldiğince sert bir şekilde kendimden uzaklaştırıyorum. Birkaç adım geriye tökezledi, tamamen şaşkın görünüyordu, sanki o bile ne olduğundan emin değildi.

"Hayır," diye fısıldıyorum Brom'a, tüm kararlılığım geri geliyor. "Bu olmayacak ve sen nedenini çok iyi biliyorsun."

"Sen istediğin halde mi?" diye soruyor, sesi hafifçe kırılıyor, kaşları gözlerinin üzerinde gölgeler oluşturuyor.

"İstesem bile," diye itiraf ediyorum. En azından ona bu kadarını verebilirim.

Sonra onun yanından geçip köşeden gelen Paul'ün sesine doğru ilerliyorum.

Ama Brom tam izimdeydi ve Paul'ün yatakhaneye yaklaştığını gördüğümüzde yanımda yürümeye başladı.

"Özür dilerim," diyorum Paul'e, kitaplarımı göğsüme bastırıp yüzüme bir gülümseme yapıştırarak. "Brom'la konuşmak zorunda kaldım. Paul'u tanıyorsun, değil mi Brom?"

Brom sadece başını sallıyor ve Paul ona şüpheyile karışık belli belirsiz bir gülümseme veriyor. Sanırım bu kasırga enerjisi benden daha fazla insan tarafından hissediliyor.

Üçümüz patikadan Crane'in sınıfının bulunduğu binaya doğru yürürken Paul kesin bir ifadeyle, "Şanslıyız ki hepimizin sınıfı aynı," diyor. Bunun garip bir yolculuk olduğunu söylemek yetersiz kalır. Paul'ün Crane'le aramızda bir şeyler olduğunu bildiğini biliyorum ama Brom'la olan arkadaşlığımın derecesini merak ediyor olmalı. Keşke gerçeği bilseydi.

Bölüm 14

Brom

On bir yıl önce

''

Evlendiğimizde nerede yaşamak istiyorsun?" Kat'e sordum.

Hollow Creek köprüsünün altındaki bir kütüğün üzerinde oturmuş trol ve prenses oynuyoruz, on iki yaşına yeni girdiğim ve babam bir erkek gibi davranmaya başlamam gerektiğini söylediği için bana çok genç hissettirmeye başlayan bir oyun, ama Kat ısrarcıydı. Her zamanki gibi. Her şeyi hep onun istediği gibi yaparız.

"Sanırım benim evim," diyor, uzun sarı saçları omzunun üzerinden dökülüyor ve bana hasat zamanında mısırdan çıkan ipeği hatırlatıyor. "Benim evim daha büyük," diye ekliyor dereye bir taş atmadan önce neşeyle.

"Hayır," diyorum ona, daha da büyük bir taş alıp hızla akan dereye atıyorum. "Yani, hangi kasaba? Şehir mi? Nereye gitmek istiyorsun?"

Şaşkın bir şekilde bana bakıyor. "Neden gidelim ki? Annem ve babam burada."

"Benimkiler de burada," diyorum ama başka bir şey söylemiyorum.

Bana sadece başını sallıyor, çünkü biliyor. Derin düşüncelere dalıyor, bunu yaparken dudaklarını birbirine sürtüyor.

"Sanırım Sleepy Hollow'da kalmak istiyorum," diyor sonunda. "Burayı seviyorum."

"Hiç başka bir yerde bulunmadın."

"Sen de öyle," diyerek beni kolumdan dürtüyor.

"Ama kitaplarda başka yerler hakkında okudum," diyorum. "Ve bir kez nehir teknesine bindim ve Tarrytown'a gittim."

"Herkes Tarrytown'a gitmiştir," diyor gözlerini devirerek. "Oraya taşınmayacağım."

"Öyleyse bir yer seç. Herhangi bir yer. Londra'ya ne dersin? İngiltere'ye taşınma fikri hoşuma gitti. Peki ne tür bir ev? At ister misin?"

"Tabii ki at istiyorum," diyor heyecanla. "Atlar, keçiler, tavuklar, domuzlar ve inekler istiyorum. Hepsini arkadaşım yapacağım. Ben de anne olacağım, böylece etrafta koşuşturan bir sürü bebeğimiz olacak. Çok eğlenceli olacak."

"Sana içinde gezebileceğin en güzel arabayı alacağım," diyorum ona. "Ve bütün kadınlar sana gıpta ile bakacak. "İşte Brom Van Brunt'ın karısı gidiyor" diyecekler. Şehirdeki en şanslı kız değil mi?"

"Bu güzel olurdu," diyor utangaç bir şekilde. Sonra ciddileşiyor, dudaklarını büzüyor. "Benimle ilgileneceğine söz veriyor musun?"

"Elbette sana bakacağım," diyorum yalvarırcasına. "Senin kocan olacağım. Kocalar böyle yapar. Karılarıyla ilgilenirler."

"Ve beni koruyacak mısın?"

Kolumu ona doladım ve kendime çektim, saçları çayır çiçekleri gibi kokuyor. "Seni her zaman koruyacağım, Kat."

Başını omzuma yaslıyor ve içimin eridiğini hissediyorum. "Çünkü babam bir keresinde bana beni güvende tutmak için her zaman burada olmayacağını söylemişti," diyor sessizce. "Ve annem de olmayacak."

Annesinden bahsedildiğinde, güneşin üzerindeki bir bulut gibi karanlık hissediyorum. Annesini hiç sevmedim, ona hiç güvenmedim. Nedenini anlamasam da Kat'i Sleepy Hollow'dan uzaklaştırmak istememin nedenlerinden biri de o.

"Yine de babama beni koruyacağını söyledim," diye ekliyor küçük bir sesle.

Yutkunuyorum. "Kabul etti mi?"

Başını sallıyor.

"Seni koruyacağım, Daffy," diyorum ona. "Seni güvende tutacağım." Hayatımda bir gün bile kendimi güvende hissetmemiş olmama rağmen.

Başını kaldırıp bana bakıyor, kocaman gülümsüyor. "Gerçekten mi?"
"Gerçekten."

Kendime engel olamıyorum.

Eğildim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Onu öpüyorum.

Yumuşak ve tuhaf, tamamen hareketsiz kalıyor ve başka bir şey yapmam gerekip gerekmediğinden emin değilim ama bu dünyada başka hiçbir şey bu kadar güzel hissettirmemişti.

Ama aynı zamanda hem güzel hem de korkutucu.

Vücudum garip şeyler yapıyor. Başım dönüyor. Hasta olacaktım gibi ama iyi anlamda.

Köprüden geçen bir arabanın ani gürültüsü bizi ayırıyor ve ben zor nefes alıyorum, gözlerim irileşiyor, dudaklarım onunkilerin benimkilere değdiği yerde karıncalanıyor.

Ama Kat hiç şaşırılmış görünmüyor. Sadece bana gülümsüyor ve yanından bir taş daha alıp hiçbir şey olmamış gibi dereye atarak gözlerini kaçırıyor.

Bu nasıl olabilir? Tüm dünyam alt üst olmuş gibi hissediyorum.

Ayağa kalkıp sendeleyerek dereye iniyorum ve tekrar normal hissetmek için hızla çömelerek soğuk, berrak suyu yüzüme çarpıyorum. İlk öpücüğüm. Kat'i öptüm ve artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacakmış gibi hissediyorum. Bir daha eskisi gibi olamayacağım.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum, eteğini düzgünce sıyırmış, elinde bir çakıl taşıyla oturmuş, merakla bana bakıyor.

"Eve gitmeliyim," diyorum ona, kalbim küt küt atarken. "Ailem okuldan hemen sonra eve gelmem gerektiğini söyledi."

"Neden yalan söylüyorsun?" diye soruyor, ayağa kalkıp bana doğru sürünerek. "Ailen bunu daha önce hiç söylemedi."

"Sadece gitmem gerekiyor, tamam mı?" Ona kitaplarımı kemerinden tutup köprünün altından yürüyerek çıkacağımı söylüyorum. Sleepy Hollow'a doğru giden yolda, az önce geçen arabanın arkasından tozlar yükseliyor.

Şu an burada onunla olamam. Gidip düşünmem lazım. Yalnız kalmaya ihtiyacım var. "Tamam," diyor yumuşak bir sesle, ben kıyıdan yola doğru yürürken. "Ben yanlış bir şey mi yaptın?"

Duruyorum, derin bir nefes almaya çalışıyorum.

"Hayır, nergis," diyorum omzumun üzerinden ona bakarak. "Sadece eve gitmem gerekiyor. Yarın okuldan önce görüşürüz."

"Tamam," diyor parlak bir sesle, sesi şeker kadar tatlı, bir çiçek kadar güzel.

Onu orada bıraktığım için kendimi kötü hissediyorum ama köprüden çok uzakta yaşamıyor ve ben yanında olmadığım zamanlarda tarlalarda tek başına dolaştığını biliyorum, en azından babası bu konuda şaka yapıyor. Katrina sürekli doğa anayla iletişim kuruyor, kuşlara sesleniyor. En iyi arkadaşımın etrafında çok özel şeyler olduğuna şahit oldum.

Yine de o öpücük kadar özel bir şey değildi. Elimi yüzümde gezdirip kendime gelmeye çalışıyorum. Sanki onu öptüğümde onunla olan geleceğimi görmüştüm. Ve burası Sleepy Hollow'da değildi, çok uzaklarda bir yerdeydi ve mutluyduk.

Bu da demek oluyor ki o ve ben gerçekten birbirimiz için yaratılmışız.

Bir gün ona bakabilmek, iyi bir koca olabilmek ve iyi bir çiftlik işletebilmek için nasıl erkek gibi davranacağımı öğrenmeye başlasam iyi olur. Nasıl cesur ve sert olunacağını, onu zarardan nasıl koruyacağımı öğrenmeliyim.

Eve yürürken hep bunu düşünüyorum, her düşüncem Kat'in etrafında dönüyor, hayatının geri kalanında mutlu olmasını nasıl sağlayacağımı, sadece bana nasıl ihtiyaç duyacağını, ta ki ön kapımın hemen dışında, daha sonra uğraşmak zorunda kalacağım asi bir tavuk koşarak geçene kadar.

Eve girdiğimde sessizlikle karşılaşıyorum. Annem ve babam ateşin başında oturuyor, babam bir kitap okuyor ve berbat kokan piposunu tütürüyor, annem ise her zamanki gibi bir şeyler örüyor. İkisi de tek kelime etmiyor, ikisi de bana doğru bakmıyor.

"Ben geldim," diyorum yüksek sesle, kitaplarımı masanın üzerine koyarak. Hâlâ kıpırdamıyorlar. Sanki kendi evimde bir hayalet gibiyim.

"Evdeyim dedim!" Bağırıyorum, öfke uyuz bir köpek gibi içimde patlıyor. Yumruklarımı vurarak kitaplarımı zıplatıyorum.

"Tanrı aşkına, İbrahim," diyor babam piposunun etrafında. "Seni ilk seferinde duyduk."

"Terbiyeli olmaya çalış canım," diyor annem, iğnelerine geri dönmeden önce bana sadece kısa bir süre bakarak.

Orada durdum ve birden düşündüm, *bunlar benim ailem değil.*

Bunlar benim ailem değil!

Onlar sadece ailemiş gibi davranan insanlar.

Bir rol oynuyorum, tıpkı geçen hafta okulda yaptığım *Bir Yaz Gecesi Rüyası*'nda arka planda kaldığım performans gibi. Hepsi rol, hepsi uydurma, başkası tarafından yapılmış.

Ama bu düşünceyi kafamdan atmak zorundayım. Bu tamamen saçmalık. Tabii ki onlar benim ailem.

Sadece beni umursamıyorlar, hepsi bu.

Ve uzun vadede bunun bir önemi yok.

Ailemin beni sevmesine ihtiyacım yok. Katrina Van Tassel ile evleneceğim.

Bölüm 15

Vinç

!!

Paul içeri girerken bana "Günaydın Profesör Crane," dedi.

Sınıfıma. Sesinde bilmiş bir ton var ve kitaplarımdan başımı kaldırdığımda, sırasına doğru giderken kendi kendine sırıtıyor.

Sonra kapı aralığında Kat'i görüyorum ve onun tatlı, güzel yüzünü, etrafındaki sarı saçlardan bir haleyi, benim alanıma inen bir meleği görünce kalbim göğsümde çiçek açıyor.

Ta ki Brom'un arkasından yaklaştığını, onun üzerinde yükseldiğini ve gözlerinin benimkilerle buluştuğunu görene kadar. Ve güzel oğlum için içimde yumuşak bir şeyler hissetsem de, bu his kıskançlığın sıkı bir düğümüne dolanıyor, çünkü neden birlikteler? Ondan uzak durmasını söylediğimi sanıyordum.

Ama gözlerindeki o karanlık bakış, geniş çenesini kaldırış şekli, bana ne dersem diyeyim istediğini yapacağını söylüyor.

İçimdeki öfke alevleniyor ama nerede olduğumu hatırlıyorum ve hemen yutkunuyorum.

Piç kurusu. Cezalandırmayı çok seviyor, değil mi?

Yerlerine oturdular ve aklımı başıma toplamam biraz zaman aldı. Tebeşir için masamın çekmecesini açıyorum ve köşede Kat için yaptığım tentürü görüyorum. Dünkü bitki bahçesi ziyaretimizden sonra akşamı onun için bu tentürü yaparak geçirdim. Brom gece karanlığından sonra benimleydi -bir mucize olarak hâlâ onu zincirlerle bağlamama izin veriyor- ama bana

Yaptığım şey, sadece Kat için olduğunu söyledim ve ne olduğunu açıklamadım. Kendi başına bir düşük önleyici değil, ancak bu etkilere sahip olabileceğinden eminim, daha ziyade hamileliğin gerçekleşmesini engelliyor.

Göğsümün sıkışmasına engel olamıyorum. Brom'un çocuğuna hamile kalması durumunda ve cadılar meclisinin birlikteliklerinden gerçekten istediği buysa, bu yapılmalı. Ama eğer onu hamile bırakırsam ve biz... hayır, bu potansiyel kaybı düşünmek istemiyorum.

Her iki durumda da, ikisinin buraya gelirken sevişmediklerini umuyorum çünkü Kat önde otururken biraz suçlu görünüyor ve Brom'un gözlerindeki meydan okuyan bakış bana en azından bunu düşünmemi istediğini söylüyor ve eğer bu doğruysa, onun lanet kafasını koparacağım.

Derin bir nefes alıyorum ve son öğrenci içeri girdiğinde kapıyı kapatmalarını işaret ediyorum.

"Umarım hepiniz güzel bir hafta sonu geçirmişsinizdir," diyorum sınıfa, ancak itiraf etmeliyim ki öğrencilerin ders dışında burada ne yaptıklarına dair hiçbir fikrim yok. Değişiklik olsun diye şehre inecek halleri yok ya. "İlginç bir şey oldu mu?"

"Sleepy Hollow'da biri öldürüldü," diyor Martha, konu için biraz fazla heyecanlı görünerek. "*Yine.*"

"Başsız atlı bir adamın kafasını kesmiş ve cesedini şenlik ateşinin dışına bırakmış," diye ekliyor Josephine. "Kafayı asla bulamadılar."

"Oh?" Ben de öyle dedim. "Bunu hiç duymamıştım. Bu *çok* ilginç." Bir an için Kat ve Brom'un gözlerine bakıyorum ve sonra ellerimi çırpıyorum. "Pekâlâ, elimizde serbest dolaşan bir katil var. Başka bir şey var mı? Herhangi bir büyü ya da sihir öğrenen oldu mu?"

Bir an için kimse bir şey söylemiyor.

Sonra Martha, "Sence başsız atlı kim?" diye sorar. "Evet, Profesör Crane, o gerçek mi?" diye sorar Mark.

"Biliyor musunuz sınıf, emin değilim," diyorum avuçlarımı birbirine bastırarak. "Ama eğer bir cinayet işlendiyse, eminim Sleepy'deki polis

Hollow bununla başa çıkıyor."

"Evet," diye konuşuyor Matilda. "Burada, enstitüde güvendedeyiz. Koğuşlar atlıyı dışarıda tutacaktır."

Dudaklarımdan gergin bir kahkaha kaçıyor. Elimde değil.

"Pekâlâ, bugünün dersine başlama zamanı," diyorum ve arkamı dönüp kara tahtaya ENERJİ ARTIRIMI sözcüklerini yazıyorum.

Arkamı dönüyorum ve herkes gözlerini kısarak bakıyor.

"Burada ne yazıyor?" Paul tahtayı göstererek sorar.

Omzumun üzerinden tahtaya bakarak, "Enerji artırımı yazıyor," diye çıkışıyorum. Açıkça öyle yazıyor. "Peki büyü söz konusu olduğunda enerji artırımı nedir? Güzel soru. Enerji artırımı ihsan etme ve emmeden farklıdır, çünkü başka birinin güçlerini zayıflatma veya artırma yeteneğiyle ilgilidir. Neden bunu, özellikle de ikincisini nasıl yapacağımızı bilmek isteyelim diye soruyorsunuz? Bir an için başsız atlıyı ele alalım."

Kat ve Brom koltuklarında tedirgin bir şekilde kayıyor olsalar da şimdi dikkatlerini çekmiş gibiyim.

"Başsız atlı koğuşları kırıp geçerse bu okula ne olur?" İleri geri volta atarak devam ediyorum. "Kendinizi nasıl savunacağınızı bilmek istemez miydiniz? Ya da diyelim ki başsız atlı değil de başka bir cadı, cadı meclisi ya da karanlık sanatların bir lideri size ve arkadaşlarınıza zarar vermek için buraya geliyor. Kendinizi nasıl savunacağınızı bilmek istemez miydiniz?"

Paul yüzünde kararlı bir ifadeyle, "Evet," der.

"Evet," diyor Martha. "Lütfen bize öğret."

Öğrencilerin geri kalanı hevesle başını sallar.

Coşkularına gülümsemekten kendimi alamıyorum. Nasıl mücadele edeceğini bilen öğrencilerle dolu bir sınıf, onları geleceğin getireceklerinden korumam gerektiğini bildiğimde çok işime yarıyor.

"Bir gönüllüye ihtiyacım var" dedim.

İlk elini kaldıran Paul oldu ve ben de onu sınıfın önündeki platforma doğru salladım. Paul her türlü gösteri için her zaman güvenilir olmuştur.

"Elini uzat," dedim ona. "Avuç içi yukarı."

Dediğimi yapıyor.

Elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve sadece birkaç santim havada tutuyorum. Konsantrasyonumu ellerimizin arasındaki boşluğa odaklıyor, onun enerji ve ışıkla dolmasını istiyorum. Önce elimde bir ısı birikmeye başlıyor ve sonra Paul'e doğru yayılıyor, sonra ellerimizin arasında bir ateş böceği varmış gibi ışık oluşmaya başlıyor.

Sınıf oooh ve aaah sesleri çıkarıyor ve Paul etkilenmiş bir şekilde kıkırdıyor. "Elini sabit tut," diyorum ona, elimi yavaşça çekerek. "Ve bu enerjiye tutunmaya konsantre olun. Onun derinize, kaslarınıza, damarlarınıza, kemiklerinize girdiğini gözünüzde canlandırın ve onu orada, içinizde tutun."

Geri çekiliyorum ve elim hala sıcaklık ve ışık yayıyor olsa da, geri kalanı Paul'ün tenine batıyor gibi görünürken soluyor.

"Bu büyütme değil, sadece ihsan etmenin görsel bir temsili," diye sınıfa duyuruyorum. "Ancak, gösteri amacıyla, Paul'e büyü yaptığında tanık olabileceğiniz bir büyü vermek zorundayım."

Paul'le tekrar yüz yüze geldim. "Şimdi senin üzerinde ses denen şeyi kullanmayı deneyeceğim. Sesle, seninle kafanın içinde konuşmaya çalışacağım. Dudaklarımın zar zor hareket ettiğini fark edeceksin ama sen, sadece sen Paul, beni duyacaksın. Sesimi duyduğunda, sana verdiğim gücü kullanmanı ve tüm sınıfın duyabilmesi için sesi boğazımdan çekmeye çalışmanı istiyorum. Bu, bir başkasının gücünü artırmanın iyi bir örneği olacaktır."

"Pekâlâ," diyor Paul, gergin görünüyor.

Merhaba Paul, diyorum kafasının içinden ona. Gözleri açılıyor.

"Merhaba," diyor.

Sınıfa beni duyduğunuzu söyleyebilirsiniz.

Sınıfa endişeli bir bakış atıyor. "Onu kafamın içinde duyabiliyorum."

Daha çok etkilenen mırıltılar var.

Şimdi sizinle konuşmaya devam edeceğim ve az önce size verdiğim sihri alıp bu sesi boğazımdan çekmeye çalışmanızı istiyorum. İçinize girdiğini gördüğünüz o ısı ve ışığı gözünüzde canlandırmaya devam edin. Avucunuzdan geri çıktığından emin olun.

Başını salladı. "Tamam." Tekrar sınıfa bakar. "Bana onun sesini almamı söylüyor."

Paul'un karanlık gözlerine bakıyorum. *Hazır mısın? Sesimi çıkarmaya devam edeceğim ama bunun gerçekleşmesi için gözünde canlandırmaya ve tezahür ettirmeye başlamamı istiyorum.* Konsantrasyon içinde kaşlarını çatarken göz bebekleri büyüyor. *Sesime odaklan, onu almaya odaklan, o altın ışığa, o saf enerjiye ve yaşam gücüne odaklan ve onu kullan-*

Paul'un elinden altın akıntılar fışkırıyor ve boğazıma doğru geliyor. Sesimi kullanmaya devam etmeye çalışıyorum ama şimdiden benden alındığını hissediyorum.

Altının havada dönmesini izliyorum ve sonra aniden:

İŞE YARADI!

Paul'ün sesi zihnimde yankılanıyor, ellerimi kulaklarıma götürerek masaya doğru sendelememe yetiyor.

Sonra ışık sönüyor ve bana doğru koşuyor. "Çok üzgünüm, iyi misin?" diye sordu, sesi paniklemiş gibiydi.

Gülüyorum, doğruluyorum. "Ben iyiyim. Ben de iyiyim. Sadece biraz gürültü yaptın, hepsi bu."

"Yani gerçekten işe yaradı mı?" diye soruyor. "Ne kadar süreyle bende kalacak? Sana geri dönecek mi?"

"Umarım öyledir," diye itiraf ediyorum, çünkü elimden hiç alınmamıştı. "Enerji yenilenebilir. Sesimi yaptığım büyüler sayesinde kazandım, o yüzden geri gelecektir. Ama şimdilik enerjim tükenmiş durumda. Size gelince, bu değişir." Sınıfa bakıyorum ve hepsinin bu kadar büyülenmiş olmasından gurur duyuyorum. İşte bu yüzden buradayım. Yapmam gereken şey buydu.

Onlara "Bu senaryonun tam olarak gerçekleşmesini beklemiyorum," diyorum, "ünkü sonunda sadece bir bağırış ağırış maçı olacak, ama şimdi biliyorsunuz ki, eğer bir durumdaysanız, belki de birisi size ateşle saldırıyorsa, o ateş ondan alabilir ve kendiniz için kullanabilir ya da en azından bir süreliğine o kişinin içinde etkisiz hale getirebilirsiniz."

"Bir gösteri daha yapabilir miyiz?" Matilda soruyor. "Başsız atlıyı durduracak bir şey?"

"Elbette," diyorum ama bir gönüllü istemiyorum. Genelde hep Kat'le uğraşıyorum, bu yüzden değişiklik olsun diye Brom'la uğraşmaya karar verdim.

Hiç sihir yeteneği olmayan Brom.

Ama eğer Sophie ve Margaret kardeşlerle akrabaysa, o iri damarlarında potansiyel olarak çok fazla güç yatıyor demektir. Sonuçta, Kat'le birlikte olmak için seçilen kişinin o olmasının bir nedeni olmalı. Kat'in evleneceği seçilmiş kişi olmadığım için biraz hayal kırıklığına uğramam benim hakkımda ne söylüyor?

"Brom Bones," diyorum ona elimi sallayarak. "Buraya gelip, başsız atlıya karşı kendini nasıl savunacağını göstermeme yardım eder misin?"

Eğer bakışlar öldürebilseydi, ölü bir adam olurum.

Ama Brom ayağa kalkıyor ve *her şeyi göz önünde bulundurduğumda* bunu yapmasına gerçekten şaşıyorum. Ayrıca böyle bir ortamda bile uslu bir ocuk gibi bana itaat ettiğini bilmek beni çok heyecanlandırıyor. Platformda önümde dururken onu bu şekilde övmemek için kendimi kontrol etmem gerekiyor.

Yine de ona aptal gibi sırtıyorum.

"Brom," diyorum ona, Paul'e olduğumdan çok daha yakın durarak.

"Profesör Crane," diyor yavaşça, çenesi esniyor.

"Söyle bana," diyorum parmağımı çeneme vurarak, "bir an için atlı senmişsin gibi davranalım. Ne tür bir güce sahip olurdun, bana zarar vermek için ne tür bir büyü kullanırdın?"

Dik dik bakıyor. "Muhtemelen baltamı kullanır ve o lanet kafanı koparırdım."

Öğrenciler kahkahalara boğuldu. Ben bile bunu komik bulsam da, bu kadar ciddi görünmesi biraz rahatsız edici. Belki de ona ve ruh haline karşı daha dikkatli davranmalıyım.

"Peki," diye devam ediyorum, "bir an için atlının kötü bir ruh olduğunu varsayalım. Benim gibi birinin böyle bir ruhu etkisiz hale getirmesinin bir yolu ne olabilir?"

Ve eğer gerçek atlı şu anda Brom'a gerçek bir fikir verebilirse, bu çok hoş olurdu.

"Kaynağı devre dışı bırakmanız gerekir," diyor Brom, beni şaşırtarak ve bunu öylesine mi söyledi yoksa bir şey mi biliyor emin değilim.

"Kaynak mı?" Ben soruyorum. "Yani-"

"Profesör Crane?" diyor öğrencilerden biri.

Gözlerimi kısarak Brom'a bakıyorum, onu anlamaya çalışıyorum, sonra öğrenciye bakıyorum.

Birkaç kişiyle birlikte pencerenin yanında durmuş, dışarıya bakıyorlar. "Ne oldu?" Test edercesine soruyorum, tüm dikkatlerini istiyorum, Brom'un Konuşmaya devam et.

"Katedralin çatısında duran bir kadın var," diyor Josephine, faltaşı gibi açılmış gözlerle bana bakarak.

"Ne?" Platformdan inip pencereye doğru koşarak yüzümü cama yaklaşıtıyorum. Elbette, Gotik katedralin tepesinde, iki kulenin arasında bir kız var.

Ama sıradan bir kız değil. Bir fasulye sıığı kadar ince, uzun siyah saçlı ve dikiş yerlerinden yırtılmış kirli beyaz bir elbise giymiş.

Rahibeler gelip onu götürmeden önce bir gece göl kenarında dans ederken gördüğüm kıza tıpatıp benziyor.

"Bu Lotte," diyor bir başkası. "Okulun ilk haftası tarih sınıfımdaydı ve sonra bir daha geri dönmedi."

Birden Kat yanımda beliriyor ve ben ona yer açmak için yana kayıyorum, Brom da arkamdan geliyor. "Aman Tanrım," diye fısıldıyor Kat. "Atlayacak."

"Emin misiniz?" Ona soruyorum ve eminim ki kız kenardan bakmaya ve bir ayağını sarkıtmaya başlıyor.

"Tanrım," diye küfrediyorum ve sınıftan çıkıp koridora koşuyorum, kapılardan geçip dışarı çıkıyorum. Hafif yağmurun altında koşarken tüm öğrencilerin beni takip ettiğini, kıza atlamaması için bağırdıklarını duyuyorum ve saniyeler içinde Brom ıslak çimlerin üzerinden katedrale doğru koşarken yanımda koşuyor.

"Onu yakalamaya çalışalım mı?" diye soruyor, bacakları saf bir atletizmle zahmetsizce pompalanıyor.

"Bir şeyler denemeliyiz," diyorum. "Lotte!" Yaklaştıkça çatıya doğru bağıriyorum, umarım bu gerçekten onun adıdır. "Olduğun yerde kal, atlama!"

Ama Lotte gülmeye başlar. "Olduğum yerde mi kalayım?" diye bağıırır. "Ve beni canlı canlı yemeye devam etmelerine izin mi vereyim? Hepimiz bir ağın içindeki sinekleriz."

Ve sonra, Brom ve ben ona ulaşamadan, sanki balerin dönüşü yapıyormuş gibi kollarını havaya kaldırıp kendini katedralden aşağı bırakıyor. Çığlık atıyorum, kötü bir rüyadaymış gibi koşuyorum, vücudunun aşağı inerken dans edişini izliyorum, sonra mide bulandırıcı bir sıçramayla taş yola iniyor.

Ne yapacağımı bilemeden olduğum yerde kalakaldım.

Marie'nin görüntüleri sürekli gözümün önüne geliyor ve yerdeki kızla karışıyor.

Marie'nin kafasının oturma odasındaki ahşap zemine çarptığını, kanının bir ölüm pelerini gibi etrafında biriktiğini görüyorum. Halı birkaç santim daha uzun olsaydı yaşayabilirdi, darbeyi yumuşatabilirdi.

Ama daha uzun sürmedi ve Marie öldü.

Marie'nin gözlerini tavana diktiğini görüyorum ve gözlerindeki ışığın sönüşünü izliyorum.

O zaman da çığlık atıyordum, şimdi de atıyorum.

Taşların üzerinde yatan kız, başının arkasından yavaşça akan kan, uzuvlarının kırılmış ve doğal olmayan açılarla yayılmış hali-

Kız gri gökyüzüne göz
kırıyor.

O ölmedi, henüz değil.

Bu beni kıpırdatmaya yetti, onun yanında dizlerimin üzerine çöktüm.

"Lotte," diyorum ona, sesim titreyerek, elimi yanağına koyuyorum.

Gözleri bana bakıyor, açık yeşil ve bu kızı tanımasam da tanıyormuşum gibi hissediyorum. Burası ile perde arasındaki boşlukta geziniyor, ayrılmak üzere ama hala orada. Marie'de olduğu gibi onun da gözlerindeki ışık sönüyor ama daha yavaş sönüyor. O kalmak istiyor.

Huzur bulasın, diyorum ona sesimi kullanarak ve sihrimin bana geri geldiğini görünce şaşıyorum.

Gözlerimin içine bakıyor ve sanırım beni duyuyor.

Uzanıp elini tutuyorum, soğuk, zayıf elini, gittiğinde yalnız olmadığını bilmesini istiyorum. Gerçekte olanlar yerine Marie'ye bunu yapmak isterdim. Etrafımızda ağlama, çığlık, bağırma sesleri ve olay yerine koşuşturan daha fazla insan duyuyorum, ama şu anda sadece bu kız ve ben nemli taş ve yayılan bir kan gölü üzerindeyiz.

Ölmek üzere olan bu kıza ne demek istediğini sormak bencillik olurdu. Ona ne olduğunu sormak bencillik olurdu. Canına kıymasına neyin sebep olduğunu sormak bencillik olurdu.

Ama ben bencil bir adamım.

Bunu sana kim yaptı? Soruyorum, çünkü bunu ona biri yaptı. Biri onu buraya, çatıdan atlamaya, benim gibi yabancılarla çevrili kısa hayatına son vermeye yönlendirdi.

Birisi onu, tek kaçış yolunun bu olduğu bir sefaletin içine atmıştır.

Kız bana bakıyor, ağzı hafifçe hareket ediyor.

Buradaki her şey kemikler üzerine kurulu, diyor kafamın içinde.
Kendini kurtar.

Sonra hayatın onu terk ettiğini gördüm.

Ondan altın teller gibi çıkıyor, başının tepesinden çıkıyor ve gökyüzüne doğru dönüyor, ta ki esintiyle göle doğru sürüklenene kadar.

Bir saniye içinde gitti ve gözleri artık beni görmüyor.

"Hayır," diye haykırıyorum çaresizlik içinde, çoktan gitmişken hayata tutunmaya çalışmanın o vahşi, paniklemiş hissiyle. "Hayır. Hayır. *Hayır.*"

Gözlerim doluyor ve sanki onu geri getirecekmiş gibi kızın elini sıkmaya devam ediyorum.

"Hayır," diye fısıldıyorum.

Omuzlarımda eller hissediyorum, beni geri çekerken başka biri yanımdan geçip gidiyor, okul hemşiresi, sanki bir bandaj her şeyi düzeltecekmiş gibi, ve sonra ölü kızdan, kalabalıktan uzaklaştırılıyorum ve beni tutanın Brom olduğunu fark ediyorum. Alnımı onun göğsüne yaslayıp nefes almaya çalışıyorum.

"Crane," diyor, sesi alçak. "Ben buradayım."

Ne kadar basit kelimeler ama yine de benim için çok şey ifade ediyorlar.

Ellerini omuzlarımda tutarak bana hafifçe masaj yapıyor.

"Tamam," diyorum soluk soluğa. "Tamam."

Çünkü az önce gözümün önünde bir kızın öldüğünü gördüm ve bu gözümün önünde ikinci kez birinin ölümü oluyor. Belki bunun hiçbir anlamı yok ama bir anlamı var mış gibi geliyor.

En azından bu sefer aynı hatayı tekrar yapmayacak kadar bilgim vardı.

En azından onu hayata döndürmeye çalışmadım. Hiç kimse hayata döndürülmemeli.

"Ağlamak ne tuhaf bir şey," diye mırıldanıyorum, bir gözyaşı damlasının yüzümden aramızdaki yere düşmesini izlerken. "Kalplerimizin bu şekilde kanaması ve gözlerimizden akması ne tuhaf bir şey."

Başımı kaldırıyorum ve Brom'un bakışlarıyla buluşuyorum.

Beni yerimde tutuyor ve bir kez olsun gücümün o olmasına izin veriyorum.

Elimi başının arkasına koyuyorum ve bir süre orada tutuyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, gözlerimin ona kelimelerimin anlatabileceğinden daha fazlasını anlatmasını umarak. "Teşekkür ederim."

Gözlerinin eğimi, kaşlarının kayması, ağzının açısıyla her şeyi belli eden Brom'un aksine, yüzü bir kaya gibi hareketsiz duruyor. Ama şimdi ihtiyacım olduğunu düşündüğü şeyi yapıyor, fırtına olabilen ama fırtına olmayan biri.

Ve yine de, o siyah-kahverengi gözlerin derinliklerinde onun yumuşadığını görüyorum.

Ben.

Başımı kaldırıyorum, derin bir nefes alıyorum ve sonra arkama bakıyorum

sahnenin üzerinde. Sınıf arkadaşları birbirlerine sarılmış ağlıyor, öğretmenler şok içinde etrafta duruyor. Sonra Kat var, bizimle rezalet sahnesi arasında, ciddiyetle bana bakıyor ve onun ötesinde Rahibeler Sophie ve Margaret var. Rahibe Margaret gökyüzüne doğru bir şeyler söylüyor.

Rahibe Sophie gözlerinde tam olarak çözemediğim bir bakışla bana bakıyor.

Ama bu bir uyarı gibi geliyor.

Ckapt'ca 1W

Kaĩ

Tüm kampüs alt üst oldu • Dersler iptal edildi.

Herkes bu küçük keder ve şok ceplerine kapanmış durumda. Katedralin çanları, ben daha fazla dayanamayıp yatağıma uzanıp kulaklarımı kapatana kadar çalıyor, çalıyor ve çalıyor.

Rahibe Margaret yurtları dolaşarak öğrencilere bu akşam saat dokuzda katedralde Lotte'nin yasını tutmak ve başına gelenleri tartışmak üzere bir toplantı yapılacağını bildiriyor.

Ama günümü sersemlemiş bir şekilde etrafta dolanarak geçiremem ve beni umursamayan başkalarının kollarında boş bir teselli bulamam. İkinci kez gözümün önünde birinin öldüğünü gördüm ve bu babam olmasa da, her şeyden çok sevdiğim biri olmasa da, tanık olmak yine de travmatikti. O zavallı kızı çatının tepesinde görmek ve ne yaparsak yapalım atlayacağını ve ona zamanında ulaşamayacağımızı bilmek.

Olaydan birkaç saat sonra, odamda ne yapacağımı bilemez bir haldeyken, penceremin dışından isminin seslenildiğini duyuyorum, o kadar yumuşak ki bunu fark etmem bir an alıyor ve ayağa kalktığımda dışarıda Crane ve Brom'u görüyorum, sisin içinde iki uzun boylu karanlık figür. İkisi de ahırın olduğu yönü işaret ediyor ve oraya doğru yürümeye başlıyorlar.

Hızla paltomu alıp üzerime geçirdikten sonra odamdan çıkıp sessiz ve sisli öğleden sonraya karışıyorum.

Ben onlara yetişene kadar Crane ve Brom ahıra varmış oluyor. "Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" İkisi de takım odasına doğru giderken soruyorum.

"Sleepy Hollow'a gidiyoruz," diyor Crane, Gunpowder'ın eyerini ve dizginini duvardan çıkarırken. "Ve sen de bizimle geliyorsun."

"Sleepy Hollow mu? Neden?" Onu atın ahırına kadar takip ettim.

"Polis memurunu görmek için," diye açıklıyor Crane, gözleri karararak. "Gözlerimizin önünde bir kız öldü ve içimden bir ses okulun bunu tüm dünyaya anlatmak için acele etmediğini söylüyor. Rahibeler yalan söyleme ya da olayı örtbas etme şansı bulmadan önce onlardan önce davranmalıyız. Ailesi haberdar edilmeyi hak ediyor."

"Sence bunu yaparlar mı?" Ben soruyorum. "Ölümünü gizlerler mi?"

Brom, Daredevil'in ahırından homurdanıyor ve ben de ata vurulan nal seslerini duyuyorum. "Öğrencilerin okuldan ayrıldıktan sonra hafızalarının silinmesi son derece uygun," diyor. "Bizden başka kim bu konuda konuşabilir ki?"

Crane hızla Gunpowder'ı bağlamayı bitirip onu ahırdan çıkarırken bunu düşünüyorum. Barut'un kulakları çalkantılı enerjimizi algılayarak ileri geri sallanıyor, ben de ona her şeyin yolunda olduğunu anlatmak için birkaç yatıştırıcı vuruş yapmaya çalışıyorum. Ama işe yaramıyor. O inanmıyor, muhtemelen ben de inanmadığım için.

Crane, Gunpowder'ı ahırdan çıkarırken, "Madem şehre gidiyoruz, ben de eve uğrayıp Kardelen'i alabilirim," diyorum. "Böylece seninle aynı atı paylaşmak zorunda kalmam."

Crane dizginleri tutarken bana kuşkulu bir bakış atıyor. "Benimle bir atı paylaşmakla ilgili bir sorunun mu var?"

"Bana göre biraz yavaş sürüyorsun," diyorum sırtarak. "Belki de sen Brom'la gitsen iyi olur, ben de Barut'u alırım. Yaşlı ata bir iki şey gösterelim."

"O benimle *gelmiyor*," diyor Brom ve hızla Daredevil'in üzerine biniyor. "Emin misin, Brom?" diye sorar Crane. "Nazik olacağıma söz veriyorum."

"O gün o gün olacak," diyor Brom nefesinin altından, dizginleri toplayıp siyah atını etrafımızda dolaştırırken.

"Tamam. Kalk bakalım," diyor Crane ve beni belimden tutup Barut'un sırtına kaldırıyor. Bu adamın sahip olduğu güç beni her zaman hazırlıksız yakalıyor çünkü ben kesinlikle hafif ve narin bir kız değilim.

Peşimden geliyor ve dizginleri tutarken kolları iki yanımda, ona sımsıkı sarılıyorum. Kendimi bu kadar güvende hissettiğim başka bir yer yok ve koşullara rağmen hemen rahatlıyorum.

"Gördün mü, o kadar da kötü değilmiş, değil mi?" diye mırıldanıyor zengin sesi kulağıma.

Ama Crane'in sesi her zamanki gibi çıksa da, ses tonunda bir gariplik var.

Lotte çatıdan atladığında, Crane ve Brom'un arkasından koşuyor, yetişmeye çalışıyor ve bu kadar yavaş olduğum için küçük bacaklarıma lanet ediyordum. Lotte düştüğünde Crane'in attığı çığlığı asla unutamayacağım. Bu onun geçmişinden gelen bir çığlıktı ve sadece eski karısıyla ilgili olduğunu hayal edebiliyorum. Nasıl ölmüştü? Neye tanık oldu? Bunların herhangi biri için kendini suçladı mı? Çünkü Marie, ölümünde bile onu suçluyor gibi görünüyor.

Ve sonra, Lotte ölürken onu yanında gördüğümde, Crane'in bunu ne kadar zor karşıladığına şaşırdım. Zavallı bir kızın kendi elleriyle ölmesinin travmatik ve korkunç görüntüsünün ötesinde, kişisel görünüyordu ve Crane kaybetmeye yakın görünüyordu. Her zaman çok soğukkanlıydı, bu yüzden Brom'un onu olay yerinden uzaklaştırıp teselli ettiğini görmek neredeyse kalbimi kırıyordu.

Şimdi Crane'de hissedebildiğim bir ağırlık var, enerjisi hüzne dönüşüyor, gözleri melankolik. Bir kez olsun bana verdiği güven duygusunu ona da verebilmeyi diliyorum.

Kampüsün merkezine doğru ilerlerken Crane, "Bu konuda hızlı olmalıyız," diyor. "Kapıları geçer geçmez, kampüse girene kadar

durmayacağız.

Kasabaya gidelim. Kat, polis memuruyla konuştuktan sonra Kardelen'i dönüş yolunda alacağız. Güneş battıktan sonra orada olmak istemiyorum."

Bunun ne anlama geldiğini detaylandırmasına gerek yok.

Bir kez daha kapının açılmayacağından ve koşuşların bizi geride tutacağından korkuyorum ama neyse ki geçmemize izin veriyorlar ve geçer geçmez Crane, Gunpowder'ı dörtlüyle koşturuyor, daha genç ve hızlı olan Daredevil ise kolayca öne geçiyor.

Sisle kaplı patikada dörtlüyle ilerlerken Crane sessiz, ağaçlar vızıldayarak yanımızdan geçiyor ve sis parmaklar gibi yüzümüzü tırmalıyor, Brom ve Daredevil'i takip ederken gürleyen toynakların sesi havayı dolduruyor. Wiley'nin Bataklığı'nı geçtiğimizde hava değişiyor ve sis dağılıyor. Öğleden sonra güneşi ağaçların arasından geliyor ve sanki daha önce hiç ışık görmemiş gibi ona göz kırpiyorum.

Hollow Creek köprüsünden geçtikten sonra sanki yepyeni bir diyara girmiş gibiyiz. Gökyüzü yüksek beyaz bulutlarla delici bir maviye bürünmüş, tarlalar ıslak ve altın renginde, üzerlerinde sığırcık kuşları uçuşuyor. Uzakta Hudson Nehri gözlerimi acıtacak kadar parlıyor. Mary'nin evini görüyorum ve nasıl olduğunu görmek için ona doğru bir çağrı hissediyorum. Şenlik ateşinden sonra ne oldu? Kapısını çaldığımı ve yardım için bağırdığımı hiç duydu mu? Atı geri döndü mü?

Ama bu beklemek zorunda. Dörtlüyle önce onun evinin önünden, sonra da benimkinin önünden geçiyoruz. Annemin bizi durdurmak için her an kapıyı açacağını düşünerek ön kapımdan başka tarafa bakamıyorum, ama hiçbir şey olmuyor ve saniyeler içinde gitmiş oluyoruz.

Kasabanın başlangıcına kadar hızlı ve sert bir şekilde gidiyoruz, burada Crane ve Brom atları tırısı çekiyor, ardından Ana Cadde'ye geldiğimizde yürüyüşe geçiyoruz, böylece Gunpowder ve Daredevil'in durmadan önce soğumaları için yeterli zamanları oluyor. Polis karakolu kasabanın diğer ucunda yer alıyor, bu yüzden dükkanların ve binaların önünden geçerek biraz zaman geçiriyoruz.

Geçen hafta şenlik ateşi için burada bulunmuş olmama rağmen, özellikle gündüz vakti medeniyeti yeniden görmek biraz sarsıcı. Tüm beyaz badanalı binalar güneş ışığında daha da parlıyor, oyulmuş su kabakları, balkabakları ve mısır saplarından oluşan şenlikli sonbahar sergileri, meydanın etrafındaki ağaçların mükemmel bir şekilde budanmış parlak kırmızı ve turuncu yaprakları.

Beklediğim gibi, kasaba halkı günlerine devam ederken bize bakıyor, bazıları sokakta yanlarından geçerken birbirlerine fısıldıyor. Herkesin beni tanıdığından eminim ama Crane onlar için bir yabancı ve duyduğum konuşma parçacıklarına bakılırsa Brom kasabanın dilinde, kaybolan ve Sleepy Hollow'a dönen çocuk.

"Cadılar için bir okulun kapılarının hemen önünde olduğunu düşünürsek, son derece yargılayıcı bir grup gibi görünüyorlar," diye düşünüyor Crane nefesinin altında. "Daha önce hiç bir atı paylaşan iki insan görmediler mi?"

"Muhtemelen neden Brom'la değil de seninle birlikte olduğumu merak ediyorlardır," diyorum sessizce.

"Demek altın çocuğun geri döndüğünü fark ettiler," diyor.

Atlardan inip atları istasyonun dışında bağlıyoruz ve sonra içeri giriyoruz.

Memur Kirkbride masasında oturmuş, piposunu tütürmekte ve bazı kâğıtları gözden geçirmektedir. Şaşkınlıkla başını kaldırır ve gür gri kaşlarını kaldırır.

"Yardımcı olabilir miyim?" diyor Boston aksanıyla ve piposunu yere bırakıyor.

Crane, ellerini polis memurunun masasına dayayarak, "Evet, bir intihar vakası bildirmek istiyoruz," dedi açıkça.

"Aman Tanrım," diyor polis memuru. Bana ve Brom'a bakıyor ve kaşlarını çatarak Crane'e dönüyor. "Ne oldu?"

"Lotte adında genç bir kız," diyor Crane. "Çatıdan atladı. Olayın gerçekleştiğini gören çok sayıda tanık var."

"Yüce Tanrım," der, haç işareti yapar ve kalemini, mürekkebini ve bir parça kâğıdı çıkarır. "Adı ne d e m i ş t i n ?

Lotte?"

"Evet," diye devam etti Crane, tereddüt ederek. "Soyadını bilmiyorum ama bunu öğrenebileceğinize inanıyorum. Ailesinin ya da yakınlarının bilgilendirilmesi gerekiyor."

"Tabii ki, tabii ki," diyor, yazıyor. "Bu nerede ve ne zaman oldu?"

Bir duraklama. Crane'in yutkunduğunu duyabiliyorum. "Bu sabah dokuz buçuk civarında, öğretmenlik yaptığım okulda oldu. Sleepy Hollow Enstitüsü."

Okuldan bahsedilince polis memuru kaskatı kesilir ve sonra yavaşça kalemini bırakarak sandalyesine oturur. "Anlıyorum."

"Neyi gördün? Bunu neden yazmadın?" Crane uzanır ve sabırsızca kâğıda vurur.

Polis memuru ona ters ters bakar. "Yazmadım çünkü beni ilgilendirmez."

"Ne demek istiyorsun?" Crane'in yanında durarak soruyorum.

"İntihar beni ilgilendirmez," diyor kollarını kavuşturarak. "Eğer işin içinde bir cinayet olduğunu düşünmüyorsanız, bu benim elimde olan bir şey değil."

Brom, "Ama o okuldan söz edene kadar bunu kendi işin gibi görüyordun," diye konuştu.

Polis memuru gözlerini kısarak Brom'a bakar. "Sen. Biliyor musun, seni birkaç hafta önce gördüğümde ikiye ikiye bir araya getirememiştim. Ama sen Abraham Van Brunt'sın. Yıllar önce seni aramak için bütün kasabanın altını üstüne getirdiğimizi biliyorsun. Öldürüldüğünü düşündük. Kaçırıldığını. Yağmacılar tarafından dövüldüğünü. Ve sen sanki sadece bir akşam gezintisine çıkmışsın gibi elini kolunu sallayarak Sleepy Hollow'a geri döndün."

"Sevgili vatandaşlarınızdan biri geri döndüğü için mutlu olmalısınız," diye tersliyor Crane onu. "Yoksa ölü bulunmasını mı tercih ederdiniz?"

"Sakin ol..." diyor polis memuru, ellerini kaldırarak. "Adınız ne demiştiniz?"

Crane ona küçümseyerek bakarak, "Ben yapmadım," dedi. "Profesör Ichabod Crane."

Polis memuru sandalyesinde daha da geriye yaslanır. "Peki, Bay Crane, sizce bu kızın ölümü hakkında ne yapmalıyım?"

"Lotte," diyorum ona, bu kadar umursamaz olmasından nefret ederek.

"Adı Lotte'ydi." "Okula git ve cesedi al," diyor Crane. "Otopsi yapın."

"Otopsi mi?" diye gülüyor polis memuru, ayağa kalkarak. "Bir intihar için

tanıklarla?"

"Uyuşturulmuş ya da zehirlenmiş olabilir," diye açıklıyor Crane.

"*Belki de* benim için yeterince iyi değil," diyor. "Ayrıca, bu okulun meselesi. Rahibeler benim dikkatimi çekmediği sürece enstitüde olup bitenler beni ilgilendirmez. O zamana kadar onlardan uzak dururum."

"Ama bunu halının altına süpürecekler," diyorum. "Bakın, bahse girerim kasabaya gelip size bundan bahsetmeyecekler."

"Ve bu onların ayrıcalığı, Bayan Van Tassel. Şimdi, sakıncası yoksa, ortalıkta dolaşan bir katil var. Görünüşe göre üçünüz de bu konuda pek endişeli görünmüyorsunuz."

"Olmalı mıyız?" Crane onu kışkırtarak sorar. "Sleepy Hollow'u atlinin yeni bir saldırısından korumak için ne yapıyorsun?"

Polis memuru gözlerini devirir. "Bu kadar hayalet hikayesi yeter. Başsız atlı sadece Sleepy Hollow efsanesi, başka bir şey değil. Bu bir katil, hasta bir insan. Açıkçası bir öğretmenden daha fazlasını beklerdim." Başını öne eğiyor. "Yine de *o* okulda öğretmenlik yapıyorsunuz. Orada tuhaf bir grupsunuz, tek söyleyeceğim bu."

"Lütfen okulu bir ziyaret edin," diyorum ellerimi birleştirerek. "Etrafa bakın. Ya bu tekrar olursa?"

"Bir intihar daha mı?" diye gülüyor. "Akademik programınız gerçekten çok mu zor? Hayır. Ben yerimi biliyorum ve benim yerim Sleepy Hollow vatandaşlarını korumak. O okul yasal olarak kasaba sınırlarının ve benim yetki alanımın dışında. Eğer gerçekten biriyle tartışmak istiyorsanız, Pleasantville polisiyle tartışın. Hazır gitmişken turşu fabrikasını da ziyaret edin."

Orada." Masanın etrafından dolanır ve kapıya doğru eliyle işaret eder. "Şimdi izin verirsiniz, yakalamam gereken bir katil var."

"Çok kabaydı," diye mırıldanıyorum karakoldan çıkıp sokağa geri döndüğümüzde, kapı arkamızdan kapanıyor. Normalde polis memuru oldukça sakin ve arkadaş canlısıdır.

Crane elini belime koyarak, "Kaba ve bir boğanın üzerindeki memeler kadar işe yaramaz," diyor. "Ama okulun kendi yetki alanı dışında olduğu konusunda muhtemelen haklı. Belki de bu konuyu Pleasantville'deki polisle görüşmeliyiz. Belki de onlar Kız Kardeşler'den polis memurunun korktuğu kadar korkmuyorlardır. Kardelen'i başka bir gün alırsak, hava kararmadan kampüse dönebiliriz."

Gunpowder'a binerken başımı sallıyorum, Brom'un nasıl hareketsiz durduğunu ve karakolun ön penceresinden polis memuruna baktığını fark ediyorum.

"Brom?" Crane arkamdan ata binerken soruyorum.

Brom sonunda bana bakana kadar dümdüz ileriye bakmaya devam ediyor. Gözleri karanlık ve gölgeli ama bakışlarımla buluştuğunda dudaklarında ürpertici bir kıvrım var.

"Brom?" Tekrar söylüyorum, bu sefer huzursuz hissediyorum.

Bana sadece başını salladı ve Daredevil'in bağlarını çözerek aygırın sırtına çıktı. "Hadi gidelim."

Yol kıvrılıp kasabayı geride bırakana kadar Brom'un önderliğinde Ana Cadde'de ilerliyoruz. Eski malikanenin yanında yol ikiye ayrılıyor, bir yol güneye Tarrytown'a, diğeri ise kuzeye Pleasantville'e gidiyor.

Kuzeye giden yolda ilerliyoruz, arabaların ve diğer atlıların yanından geçiyoruz, ta ki yol turuncu ve sarı akçaağaçlardan oluşan bir ormana girene kadar ve ileride büyük bir at arabası dönüyor, onu çeken atlar dar yolda ilerlemeye çalışırken tedirgin görünüyorlar.

"Sorun ne gibi görünüyor?" Brom koça doğru bağılıyor.

Silindir şapkalı şoför başını sallıyor. "Yol kapalı. Geçemiyoruz."

Kısa bir süreliğine bir hendeğe girerek arabayı bize doğru manevra yaptırıyor ve sonra sorunu görüyoruz. Devasa bir çınar ağacı yolun üzerine devrilmiş ve yolu tamamen kapatmış.

"Bu ne zaman oldu?" Crane sorar.

Şoför omuz silkiyor. "Öyle olmalı. Günün erken saatlerinde insanları Pleasantville'e götürmüştüm ve her şey yolundaydı. Gidip polis memuruna söylesem iyi olur."

At takımına kırbacını şaklatıyor ve araba hareket ediyor, bizi toz içinde bırakıyor, yolcular giderken pencerelerden bize bakıyor.

Crane bakışlarını ağacın üzerinde gezdirirken, "Merak uyandırıcı," diye düşünüyor. "Bu kadar büyük bir ağaç nasıl olur da rüzgâr olmadan birdenbire devrilir?"

"Köklerde çok fazla yağmur mu var?" Daredevil başını kaldırıp çılgınca homurdanırken Brom öneriyor. "Dur bakalım, neyin var senin?" diye atını azarlarken, at dans ediyor ve gözlerinin beyazı görünüyor.

"Araştırmalıyım," diyor Crane, Gunpowder'ın devrilmiş ağaca yaklaşması için gıdaklayarak, ama Gunpowder'ın kulakları geriye doğru düzleşiyor ve kuyruğunu şiddetle sallamaya başlıyor, birkaç metre ilerliyor ve sonra geri dönüyor.

Barut, diyorum ona, iletişim kurmaya çalışarak. Sorun yok. Sadece ağaca daha yakından bakmak istiyoruz.

Ama Gunpowder gitmiyor ve Crane onun yan tarafına tekme attığında yaşlı at aniden şahlanıyor ve neredeyse ikimizi de üzerinden atıyor. İkimiz de tutunmayı başardık.

"Tanrım," diye yemin ediyor Crane. "Bunların nesi var?"

"Fark etmez," diyor Brom, Daredevil'ı yanımıza getirerek. "Ağaç devrildi; kasabaya ulaşamayız."

Gunpowder dönüp Sleepy Hollow'a doğru ilerlemeye başladığında onlara "Pleasantville'e giden başka yollar da var," diyorum. "Daha doğuda başka bir yol var, bazı patikalar..."

"Onlar daha uzun sürer," diyor Brom. "Hava kararmadan zincire vurulmamı istemiyor muydun?" diye soruyor Crane, sesinde keskin bir ton var.

"Zincirleri seviyorsun, kendini kandırma," diyor Crane nefesinin altından. Boğazını temizler. "Pekâlâ, Kat'ın evine geri dönüp atını alacağız ve umarım annesiyle uğraşmak zorunda kalmayacağız, sonra da okula döneceğiz. Pleasantville'i başka bir güne saklayın."

Geldiğimiz yoldan geri dönmeye başladık ve Crane kulağıma şöyle dedi. "Sanırım söyledikleri doğruymuş."

"Ne?" Keskin bakışlarını karşılamak için omzumun üzerinden ona bakarak cevap veriyorum.

"Sleepy Hollow'a hoş geldiniz," diyor ciddiyetle. "Hiç ayrılmayasın."

Bölüm 17

Vinç

Tesadüflere pek inanan biri değilim. Hayat insanlar kadar rastgele değildir. Sanırım bu yüzden tarot yapıyorum ve ilahi bir yeteneğim var. Her şey olması gerektiği için, takdir edildiği için, hayatın bir düzeni olduğu için oluyor. Hepimiz bir ağın içindeki sinekler miyiz? Belki de öyleyiz. Ama hepimiz bir çarkın dişlileriyiz? Kesinlikle.

Sleepy Hollow'dan çıkış yolumuzun devasa, sağlıklı görünen bir ağaç tarafından kapatılmış olması benim için bir tesadüf değildi. Orada olmasının bir sebebi vardı. Gitmemizi engellemek için. Ve eğer daha fazla zamanımız olsaydı, belki Pleasantville'e giden başka bir rotaya, Tarrytown'a giden yola ya da Hudson'da bir nehir teknesine binmeye kalkışsaydık, bu girişimlerin her biri bir şekilde engellenecekti. Ensemdeki karıncalanma hissi, içgüdü olarak güvenmeye başladığım içimdeki o tekme, tüm bunlar bana artık kaçış olmadığını söylüyor, en azından bugün için.

Elbette bunu Kat ya da Brom'a söylemiyorum. Benim çılgın teorilerimi duymaya ihtiyaçları yok, özellikle de bu kadar moral bozucu ve içgüdüsel hislerden başka bir şeye dayanmayanları. Ama ben biliyorum. Cadılık ve büyü görebildiğinizin ötesine geçer ve çoğu zaman anlayabildiğinizin de ötesine geçer. Rahibeler çok ama çok uzun zamandır bu oyunun içindeler. Satranç tahtasını onlar yönetiyor, hamleleri önceden görüyorlar. Koğuşlar okulu koruyor, benzer bir şey onlar istediğinde Sleepy Hollow'u da koruyor mu?

Lanet atlıyı Brom'dan çıkarmak için daha fazla sebep var, büyümüz üzerinde çalışmaya başlamak için, böylece kasabadan ayrılmamız engellenirse, onu kırmayı öğrenebiliriz. Bu sabah derste gösterdiğim gibi savunmamın çok güçlü olmadığını kabul ediyorum ama bunu değiştirebilecek yeteneğe sahip olduğumu da biliyorum.

"Ritüeli yarın gece yapacağız," diye bağıriyorum Kat'in evine giden yolda ilerlerken, Brom'un beni duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Bu karanlık ay. Enerji gölge büyüsü için de mükemmel olacak. Eğer işe yaramazsa, dolunay ayinine kadar sadece iki haftamız var. O da işe yaramazsa, Samhain'e sadece birkaç gün kaldı."

Ve eğer *bu* işe yaramazsa, yılın en ince perdesinin olduğu günde, şey...

Hem Kat hem de Brom başlarını salladılar. Ayin sırasında onlar için hâlâ biraz endişeliyim. Brom çünkü Kat söz konusu olduğunda komik duruma düşmesini istemiyorum. İkisi söz konusu olduğunda kontrolü elime alıyorum ama o Kat'e karşı baskın olmaya alışkın. Bu durumda bana itaat etmek zorunda kalması onu zorlayacak ama neyse ki mücadele etmesi hoşuma gidiyor.

Kat için daha çok endişeleniyorum. Artık Brom'un yanında biraz daha gevşek görünüyor, o yakındayken donup kalmıyor, bu da ilişkileri için iyi, benim sahipleniciliğim ve onları ayrı tutma ihtiyacım için kötü. Yine de tüm ayin boyunca güvende ve korunmuş hissettiğinden emin olmalıyım. O bizim en önemli parçamız, ikimizin de çok sevdiği, uçümüzü birbirine bağlayan anahtar.

Ritüel de yoğunlaşacak. Her şeyin aksamadan yürümesi için onun tam güvenine ihtiyacım olacak, çünkü ihtiyacımız olan son şey ritüelin bozulması. Acı çekecek, kan akacak (hepsi yüzeysel yaralar ve çabucak iyileştireceğim) ve Kat bu süreçte korkabilir, özellikle de gölge çalışmasıyla uğraşırken, ama kendini yüzde yüz törene adaması gerekecek, yoksa işe yaramayacak.

Sonra, eğer atlının ruhunu Brom'un bedeninden çıkarıp ruhlar dünyasına geri götürmeyi başarırsak, Sleepy Hollow'dan ayrılmayı düşünebiliriz. Tek bildiğim, zamanı geldiğinde devrilmiş bir ağacın beni durduramayacağı.

Ya öğrenciler? Kafamın arkasındaki ses dırdır ediyor. Onları korumak için ne yapacaksın?

Buna henüz bir cevabım yok. Gerçeğin ne olduğunu, okulun gerçek amacının ne olduğunu bile bilmiyorum. Bunun eğitimle ilgili olmadığını, sadece bir oyun olduğunu düşünmeye başlıyorum. Rahibelerin tam olarak neyin peşinde olduğunu öğrenebilirim, en azından öğrencileri uyarabilir ve gerekirse ayrılmalarına yardımcı olabilirim. Dış dünyaya gerçeği anlatabilirim.

Ama Kat ve Brom önce gelir. Diğer her şey ikinci sırada. Ve vicdanım bununla yaşamak zorunda kalacak.

Çok geçmeden Kat'ın evine yaklaşıyoruz. Güneş ışığında mükemmel pastoral bir manzara gibi görünüyor - görkemli çiftlik evi, nadasa bırakılmış tarlalar, uzaktaki nehir - ama o evin içinde çok kötü bir cadı olduğunu biliyorum ve dikkat çekmeden Kardelen'i alabileceğimizden şüpheliyim.

Yine de hepimiz sessizliğe gömülüyoruz, atları doğruca ahıra götürüyoruz ve Kat, Gunpowder'dan inip Snowdrop'un takımlarını almak için içeri koşuyor. İtiraf etmeliyim ki, onun bana yaslanmasını özleyeceğim.

Atına binip evin önünden geçip dörtnala okula dönmek üzereyken ön kapı açılıyor ve Sarah şalı arkasında uçuşarak dışarı çıkıyor. Her zamankinden daha zayıftı, gözleri çökmüştü.

"Burada neler oluyor böyle?" Sarah bize söylüyor. Zayıf görünmesine rağmen sesi ve mizacı keskinliğini koruyor. Arkasından hizmetçi Famke kapıdan başını uzatıyor, sonra evin gölgeleri arasında kayboluyor.

"Kardelen'i almak istedim," diyor Kat omuzlarını dikleştirerek. Onun enerjisini, annesinden ne kadar korktuğunu hissedebiliyorum ama yine de sesi titremiyor. "O benim atım, okulda benimle olmalıydı."

"Elbette," diyor Sarah, bakışları Brom'a gidiyor ve orada yumuşuyor. Bana doğru bakmıyor bile. Bakmasına da gerek yok. Orada olduğumu, ölü kocasının atının tepesinden ona baktığımı biliyor.

"Brom," diyor ona yaklaşırken. "Kat size Cumartesi günü ikinizi de yemeğe davet ettiğimi söyledi mi?"

"Uhhh," diyor Brom. "Evet. Söyledi." Açıkça yalan söylüyor.

"Ve? Gelebilecek misin? Okulda büyük planlarım olduğunu düşünemiyorum. Biliyorsun, artık ailemize katılacağına göre, birlikte daha çok zaman geçireceğiz."

"Elbette," diyor Brom teslimiyetle.

"Demek orada olacaksın. Harika. Üçte gel." Ellerini cırpıttı ve sonunda dikkatini bana verdi. "Bay Crane. Umarım davet edilmeyeceğinizi öğrendiğinizde gücenmezsiniz. Ve eğer bu topraklara bir daha ayak bastığınızı görürsem, tüfeğimi alıp kullanmaktan çekinmeyeceğim."

"Alınmadım," diyorum başımı sallayarak. "Bazen mülkümüzü korumak için sert önlemler almak zorunda kalıyoruz." Ama ses tonum kibar olsa da gözlerim değil ve bocaladığını görene kadar bakışlarını tutuyorum.

Kat'e tedirgin bir gülümseme vererek başka tarafa bakıyor ve ben de küçük zaferimin tadını çıkarıyorum.

"Acele sınıfa dönmelisin canım," diyor. "Okul gününün ortasında Kardelen'i almaya gelmek pek akıllıca değil."

Ön kapı açılır ve Famke elinde bir beze sarılı bir şeyle dışarı çıkar.

"Katrina," diyor ona doğru koşarak. "Al, senin en sevdiğin banketstaaftan yaptım. Noel için şimdiden alıştırmayı yapıyorum." Kat'e elleriyle

paket. "Herkeseye yetecek kadar var." Önce Brom'a sonra bana başını sallıyor ve gözlerinde okuyamadığım bir şey var.

Ona bakıyorum, aurasını, enerjisini anlamaya çalışıyorum. Beni bir konuda uyarıyor ama ne olduğunu bilmiyorum. Kötü niyetli bir yerden gelmiyor, Kat'i koruma ihtiyacından geliyor, ikimizin de hemfikir olabileceği bir şey.

Onun tarafında olduğumu anlaması için hafifçe başımı sallıyorum, sonra da Gunpowder'ı dürtüyorum. "Bayan Van Tassel haklı," diye duyuruyorum. "Okula geri dönmeliyiz. Özellikle de hava kararmadan önce. Başsız atlı etraftayken çok dikkatli olamayız."

Brom ilk giden oluyor, Daredevil dörtlüye yola çıkmadan önce kadınlara başıyla veda ediyor, Kat onu takip ediyor ve ben de arkadan geliyorum. Gunpowder daha önceki tüm eforundan dolayı zaten yorgun, bu yüzden ona fazla yüklenmiyorum. Yolun sonunda Kat ve Brom okulun kapısında beklerken, atları oflayıp puflarken onlara yetişiyorum.

"Oh, şimdi nasıl olacağını anlıyorum," diye yorum yapıyorum, Barut'u aralarına getirerek. "Yaşlı adamı toz içinde bırakarak."

Kat ve Brom karşılıklı bakışlıklar ve Brom gülümsemesini geri çekerken Kat güler.

Kapılar bize doğru açılırken Brom, "Ayak uydurmaya çalış, Crane," diyor.

Koşuuları geçtikten sonra okul bahçesindeki atmosfere alışmak her zamankinden daha zor. Ara sıra kuş sesleri duyulsa da, dışarıdaki ormanın çalığıuşu ve ardıç kuşu sesleriyle şakımasına, güneş ışığının sonbahar ağaçlarının arasından süzölmesine kıyasla sessiz, ama burada alçak sis ve gri kasvetten başka bir şey yok. Burası gerçekten de sırların saklandığı bir yer ve sisin, Rahibelerin hareketli yüzleri gibi işlediğinden şüphelenmeye başlıyorum.

Çok yakından bakmanızı engeller.

Atları ahıra getirip iniyoruz ve onları kaldırmadan önce hızlıca tımar ediyoruz.

"Bu akşam katedraldeki toplantıya gidiyor musun?" Tezgâhına uğradığımda Kat'e sordum. Meraktan gidecektim ama Brom'u yalnız bırakmayacağım.

Başını iki yana sallar. "Bu konuda kendimi çok tuhaf hissederdim."

"O zaman yarın derste görüşürüz, tabii o da iptal olmadıysa," diyorum. Ona, yarın gecenin neler getireceğini daha iyi anlayabilmesi için mümkünse ritüelleri okumasını söylemek üzereydim ki gözümün ucuyla gelen bir hareket dikkatimi dağıttı.

"Affedersiniz," diyorum ona ve ahır koridorunun sonundaki yem odasına doğru yürüyorum.

İçeri bakıyorum ve yulaf çuvalının yanında duran tuhaf seyisi görüyorum, yapmaması gereken bir şey yaparken yakalanmış gibi bakıyor.

"Adın ne senin?" Brom ve Kat arkamdan gelip kapı aralığında beklerken ona soruyorum.

Çocuk en çok Brom'dan korkmuş gibi görünüyor, onu görünce gözleri açılıyor ve Brom'un hala bir kafası olduğundan emin olmak için omzumun üzerinden bakmak zorunda kalıyorum. Her zamanki gibi yakışıklı ve asık suratlı.

"Merak etme, başın belada değil," diye çocuğu ikna etmeye çalışıyorum, çok uzun olmamak için belimden eğilerek. "Sadece adını merak ediyorum. Resmi olarak hiç tanışmadık. Ben Profesör Ichabod Crane. Şuradaki güzel bayan Katrina Van Tassel ve şu huysuz görünümlü adam da Brom Bones."

"S-Simon," diyor çocuk.

"Ve Simon, atlarımıza çok iyi bakıyorsun," diyorum onu rahatlatmak umuduyla. "Ne zamandır ahırların ustasısın?"

"Birkaç yıl," diyor, gözleri her birimizin üzerinde geziniyor.

"Burada mı yaşıyorsunuz?"

Başını sallıyor, sarı saçları bir ileri bir geri sallanıyor.

"Nerede yaşıyorsunuz? Ailenle mi yaşıyorsun? Rahibelerle mi?" Ben soruyorum.

"Annemle yaşıyorum," diyor. "O bodrumda yaşıyor."

"Bodrumda mı yaşıyorsun?" Kat kuşkuyla soruyor. "Burada, okulda mı?"

Simon zor nefes alıyor, gözleri vahşi bakıyor. "Hayır. Evet. Annem bodrum katında yaşıyor, ben yurttaki kalıyorum. Benim kendi odam var."

"Annen kim?" Simon'a sordum. "Adı ne? Burada öğretmen mi?"

Büyük, yuvarlak gözleriyle bana bakıyor. Çok korkmuş.

"Artık gitmeliyim," diyor. Bir göz kırpmaya kadar hızlı bir şekilde etrafımda dolaşıyor ve sonra onu durdurmak için hiçbir çaba göstermeyen Kat ve Brom'un yanından koşarak geçiyor ve muhtemelen en iyisi de bu.

"Ne tuhaf bir çocuk," diye yorum yapıyorum, ikisine de bakarak. "Onun hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Okulun bir bodrum katı olduğundan haberim bile yoktu," diyor Kat.

"Binalardan herhangi biri olabilir," diyor Brom. "Crane, Rahibe Leona ile ofisinde buluştuğunda oranın yeraltında, katedralin altında olduğunu söylemiştin."

"Doğru," diyorum yavaşça. "Ama gördüğüm kadarıyla aşağıda sadece iki oda vardı. Leona ve Ana'nın ofisleri. Başka bir şey yok."

Kat, "O halde aynı şeyler diğer binaların altında da var olabilir," diyor. "Belki de onları birbirine bağlayan tüneller vardır. Belki de personelin çoğu orada yaşıyordur. Okul hemşiremiz, aşçılarımız var. Crane, senin koğuşunda sadece iki kişi olduğunu söylemiştin. Profesör Daniels ve bekçi. Ama aşçıların bazıları erkek. Nerede yaşıyorlar?"

Bunu daha önce hiç sorgulamadığıma inanamıyorum. "Sanırım onların Sleepy Hollow'da yaşadıklarını sanıyordum. Belli ki yaşamıyorlar," diye homurdandım.

"O zaman şimdilik bu kadar," diyor Kat. "Annesi öğretmen olabilir, hemşire olabilir. Bunun düşünmeye değer olduğundan emin değilim."

Ama bana öyle bir bakıyor ki, nasıl olsa bunu düşüneceğimi biliyor.

"Gitsek iyi olacak," diye başımı sallayarak kabul ediyorum. "Bugünlerde karanlık daha hızlı çökmeye başladı. Bir bıçak gibi." Parmağımı boğazımda gezdirerek gösteriyorum ve bunu yaparken Brom'a bakıyorum.

Üçümüz puslu okul arazisinde ilerliyoruz, Kat kendi yoluna gidiyor, Brom ve ben diğer tarafa gidiyoruz. Bencilce davranıp geceyi bizimle geçirmesini istemek istiyorum ama Brom'un bu haliyle onu riske atmak istemiyorum. Ayrıca iyi bir gece uykusunu da hak ediyor, ki ben bunu yapamayacağım. Ne bu gece, ne de hiçbir zaman, Brom özgür olana kadar.

"Crane?" Brom bana fısıldıyor.

Yavaşça uyanıyorum, neredeyse karanlıkta göz kırpıyorum, köşedeki mum birikintisi içinde erimeye yüz tutmuş soluk muma bakıyorum. Bir daha asla uyumayacağıma dair onca konuşmadan sonra uykuya dalmış olmam gerektiğini fark ediyorum. Brom'un yatağında yanımda ezildiğini hissediyorum, göğsü sırtımda, zincirlerin soğuk hissi tenimde. Günlerdir Brom'a göz kulak olmaya çalışırken uykusuz kalmıştım ve sanırım sonunda beni yakaladı.

"Uyuyakalmışım," demeyi başarıyorum, başım istediğimden fazla sersemlemiş. "Biliyorum," diyor Brom. "Horluyordun."

"Oh."

"Ama dinle..." diye fısıldıyor. Nefesimi tutuyorum, zorlanıyorum.

Brom'un kulağıma gelen nefesi dışında hiçbir şey duymuyorum. "Ne?" Bir süre sonra söyledim.

"O kadındı," diyor Brom. "Ölü öğretmen. Kapının önünden geçti."

Titriyorum ve yataktan kalkıyorum. "İtiraf etmeliyim ki, uyuyakalmış olmamın bir sakıncası yok."

Kapıya gidip kilidini açıyorum ve başımı koridora uzatıyorum. Yerde bir kan izi parıldıyor ve nedense seyisi düşünmeden edemiyorum. Zihnimin derinliklerinde yüzeye çıkmak isteyen bir anı var, söyledikleriyle ilgili bir şey, ortaya çıkarılmak üzere olan bir mezar gibi hissettiriyor. Ama ona ne kadar odaklanmaya çalışırsam, o kadar gömülü kalıyor.

Brom'un zincirlerinin şingirtisini duyuyorum ve kalbim yerinden fırlayacakmış gibi oluyor ve onun bana doğru koştuğunu görmeye hazır bir şekilde etrafımda dönüyorum. Ama onun yerine, masamda duruyor, çıplak ve pencereden dışarı bakıyor.

"Brom?" Kapıyı sessizce kapatıp kilitliyorum. "Bana onun seni de korkuttuğunu söyleme. Hayaletler söz konusu olduğunda birimizin cesur olması gerekiyor ve ben bunun için biçilmiş kaftan olduğumdan emin değilim."

Hiçbir şey söylemiyor. Hareket etmiyor.

Kalbim huzursuzca çarpıyor.

Yavaşça ona doğru ilerliyorum, elimi omzuna uzatıyorum. "Brom?"

Tekrar söylüyorum, daha güçlü bir şekilde.

Elimi omzuna koyuyorum ve o hiç irkilmiyor, hâlâ pencereye bakıyor.

Etrafında dolaşıyorum ve gözlerinin tamamen siyah olduğunu, tıpkı ele geçirildiğinde olduğu gibi mürekkep gibi gölgeler içinde döndüğünü görüyorum. Nefesim kesiliyor, gözlerimi ondan uzun süre ayırmak istemediğim için hızla silahımı arıyorum.

Ama kılını bile kıpırdatmıyor.

Ve gözlerindeki siyahlık kaybolduğunda, kafasının içinde geriye doğru yuvarlanmış gözbebeklerinin çırpınan beyazlıkları ortaya çıkar.

"Brom!" Ona bağıriyorum, şimdi de iki omzundan tutup sarsıyorum. Düşme hastalığından mı muzdarip? Bu ele geçirilme mi?

Onun izni olmadan ve hak etmediği halde canını yakmaktan hoşlanmıyorum, ama kalkıp suratına öyle sert bir tokat atıyorum ki avuç içim sızlıyor ve bu darbe herhangi birinin dengesini bozabilirdi.

Ama o
değil.

Lanet olsun.

Kahretsin.

Sonra nihayet gözlerini kapatıyor ve çenesi bir anlığına aşağıya iniyor.

"Abe!" Panik içinde onu tekrar sarsmaya çalışıyorum. "Abraham Van Brunt!"

Başını bir an için öne arkaya eğiyor ve sonra bana bakıyor.

Gözleri normal, bu loş ışıktaki siyah.

Ellerimi yüzünün iki yanına koyuyorum, sakalları avuçlarıma değiyor. "Benim." Sertçe yutkunuyorum, gözlerinin derinliklerine bakıyorum, bana geri dönmesini istiyorum. "Benim, Ichabod."

"Ichabod," diye tekrarlıyor, gözlerini kırpıştırarak. Sonra geri adım atıp elini yüzünde gezdirirken başını sallıyor, zincirler şingirdiyor. "Az önce ne oldu öyle?"

"Senin bileceğini umuyordum," diyorum, parmaklarım bileğinin üzerine kapanıyor ve onu tutuyor. "Koridora bakmaya gittim ve arkamı döndüğümde sen pencereden dışarı böyle bakıyordun. Gözlerin... önce karardı, sonra kafanın içinde geri yuvarlandılar. Ne oldu sana böyle? Nereye gittin?"

Çenesi geriliyor, kaşları birbirine yaklaşıyor ve ne düşündüğünü anlayamıyorum. Sadece ona çok yakından baktığım için sakalındaki gamzenin bir anlığına belirdiğini görüyorum. En hızlı, en zayıf gülümseme.

Sonra başını benimkine çeviriyor, bakışları donuk.

"Ne olduğunu bilmiyorum," diyor boş boş. "Hatırlamıyorum." Yalan söylediğini biliyorum.

Bölüm 18

Kaĩ

Ertesi gün yavaş geçti. Dersler resmi bir gün için iptal edilmişti.

Lotte'nin yasını tuttukları için Crane ve Brom'u kütüphanede karşılaştıma kadar görmemiştim. Öğrencilerin yapacak pek bir şeyi olmadığı için içerisi kalabalıktı ama ikisiyle bir saat oturmayı başardım. Ritüel hakkında konuşmadık çünkü Crane'in sesi sadece tek yönlü çalışıyor ve etrafımızda çok fazla insan vardı, ama ayrıldığımızda bana saat üçte ormandaki bir vadide buluşacağımızı, altında hiçbir şey olmayan bir bornoz giyeceğimi ve hazırlanmak için kendimi iyice temizlemem gerektiğini söyledi. Onun deyimiyle, amım ve göt deliğim yemek yiyebileceğim kadar temiz olmalıydı.

Doğal olarak, o gece gözümü bile kırpmadım. Gözümü saatten ayırmıyor, dakikaların ve saatlerin üçe doğru ilerleyişini izliyordum. Crane'in bana kabaca söylediği gibi fazladan bir banyo yapmışım ama bu beni rahatlatmak için hiçbir şey yapmadı. Tek düşünebildiğim bu gece ne olacaktı.

Kan büyüsünün kan içerdiğini biliyorum, bu yüzden bu kısım beni biraz titretiyor.

Seks büyüsünün seks içerdiğini biliyorum ve her şeye açık olduğumdan oldukça emin olsam da, deneyimsizliğim yoluma çıkabilir. Şimdiye kadar Crane, Brom ve hatta zavallı Joshua Meeks ile olan buluşmalarımın çeşitli olduğunu biliyorum ama aynı anda iki partnerle seks büyüsü yapmak şimdiye kadar düşündüğüm her şeyin ötesinde.

Pekala, sanırım bu bir yalan. Bunu düşündüm. Sinirlerim tepeme çıkana kadar fanteziler kurdum. Ve tabii ki geçen hafta bir tanesine kısmen dahil oldum. Ama Brom bana hiç dokunmadı ve o zapt edilmişti. İstedğini yapmakta özgür olduğunda ne olacak?

Crane yetkili, kendime hatırlatıyorum, *Brom'u yerinde tutacaktır*.

Ama içimden bir ses Brom serbest kalırsa ne olacağını merak ediyor.

Üçe on kala geceliğimi ve donumu çıkarıyorum, böylece tamamen çıplak kalıyorum, ardından tüm öğrencilerin sahip olduğu koyu renkli tören cübbesini üzerime sarıyorum. Botlar çok telaşlıydı ama ormanda çıplak ayakla dolaşmak istemediğimden, onlara zarar vereceğimi bile bile terliklerimi giyiyor, penceremi açıyor ve gecenin karanlığına karışıyorum.

Kampüs boyunca kütüphaneye doğru koşarken nemli çimenler baldırlarıma çarpıyor. Crane, Gotik pencerelerin olduğu binanın arkasına geçmemi ve oradan doğruca ormana yürümemi söylemişti ama gökyüzünde ay olmadığı için kütüphanenin kendisini görmek zor ve dikkat çekerim diye parmak uçlarımı yakmaya korkuyorum.

Ama zifiri karanlıkta ormana giriyor olsam da, önümde Brom ve Crane'i hissedebiliyorum. Henüz mumlarının ışığını görmüyorum, seslerini de duymuyorum ama bedenim yine de ileri doğru çekiliyor, enerjileri beni çağırıyor.

Çalılıkların arasında tökezleyerek ilerliyorum, neredeyse terliklerimi dikenlere ve kaygan köklere kaptırıyordum ve ileride belli belirsiz bir parıltı gördüğümde çocukların geldiğini duyduğunu anladım.

Sonunda çalıktan çıkıp mistik açıklığa adım atıyorum.

Koru çok büyük değil, uzun akçaağaç ve köknar ağaçlarıyla çevrili, çimen ve yabani otlardan oluşan oval bir şekil ve çevresine beyaz tuzla çizilmiş bir daire var. Çimlerin üzerine yerleştirilmiş birkaç mum, dairenin bağlantı noktalarında yanıp sönüyor; Crane'in deri çantası açık, içinde birkaç kitap, küçük bitki ve yağ şişeleri, selenit ve kuvars kristalleri ve iki soyma bıçağı var.

Çemberin içinde, benimle aynı siyah cübbeleri giymiş Crane ve Brom duruyor. Kukuletaları havada ve yüzleri gölgede, kimin kim olduğunu anlamamın tek yolu Crane'in aşırı uzun boyu. Her ikisi de öyle güçlü, karanlık bir enerji yayıyor ki, tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum.

"Bir an için gelmeyeceğinden korktum," diyor Crane derin bir sesle, bana doğru adım atıyor ve mum ışığında çenesindeki keskin kesimi, elmacık kemiklerinin altındaki çukuru görüyorum, ancak gözleri karanlıkta kalıyor. "Anladığım kadarıyla kimse seni görmemiş?"

Başımı salladım. "Anlayabildiğim kadarıyla hayır. Çok dikkatliydim." Brom'a bakıyorum. "Kısıtlanmıyorsun," diye not ediyorum.

Crane, "Koruma çemberi içinde, atlıya karşı güvende olmalı," diye açıklıyor.

"Yani bunca zamandır beni zincire vurmak yerine etrafıma tuzdan bir çember çizebilir miydin?" Brom öğütür.

Omzunun üzerinden Brom'a bakarken Crane'in yüzünde sevimli bir gülümseme beliriyor. "Sanırım, ama zincirler daha eğlenceli, değil mi?"

Brom nefes nefese kalıyor, parmakları bir esneyip bir açılıyor.

"Brom," diye azarlar Crane onu. "Bu gece için öfkeni bir kenara bırak. Elimi tut." Ona elini uzatır.

Brom iç geçiriyor ve öne doğru bir adım atıyor, güçlü sakallı çenesi ve dolgun dudakları mum ışığında beliriyor. Crane'in eline uzanıyor ve bu kadar basit bir jest kalbimin takla atmasına neden oluyor.

"Bu işin yürümesinin tek yolu üçümüzün bir arada olması," diyor Crane ve diğer elini bana uzatıyor. "Kat, ikimizin de elini tut."

Elimi Crane'inkine koyuyorum ve o da uzun parmaklarını bana dolayarak sıkıca sarılıyor. Başımı kaldırıp Brom'a bakıyorum ve o da başını sallayarak diğer elimi kendi eline alıyor. Her ikisinin de elleri sıcak ve büyük, tutuşları güçlü ve bu bana hemen bir huzur hissi veriyor, sanki olduğum yere demir atmışım gibi.

"Kat, bu akşam tamamen seninle ilgili," diyor Crane. Gözleri gölgeler içinde olsa da, tenimde yandıklarını hissedebiliyorum. "Senin yardımın olmadan atlıyı Brom'dan kovamayız. Bizi birbirimize bağlayacak enerjiyi barındıran ve yaratan kişi olarak, bizim için bir kap olmana ihtiyacımız olacak. Bu da tüm arzularımızın sana kanalize edileceği anlamına geliyor. Tabiri caizse. Bu işi yürütmenin anahtarı sensin. Bu senin yapmak istediğin bir şey gibi mi geliyor?"

Başımı sallıyorum, dudağımı kemiriyorum, endişem artıyor.

"Elbette." "Evet ya da hayır de," diye açıklıyor. "Kesin bir cevaba ihtiyacımız var." "Evet," diyorum, kelimenin titremesinden nefret etsem de.

Crane bana nazik bir gülümseme veriyor. "Çok iyi. Şimdi, bu gece hakkında anlaman gereken bazı şeyler var. Kara büyüyle oynayacağız, özellikle de atlıyı kovmaya çalışma zamanı geldiğinde. İşler tehlikeli bir hal alacak. Üçümüz arasında ama özellikle seninle aramızda çok fazla güven olması gerekecek. Korkacağın zamanlar olacak ve bu iyi bir şey. Korku seksi artırabilir, bağları sıkılaştırabilir, enerjiyi artırabilir. Ama seni asla tehlikeye atmayacağımızı ve güvende olduğunu bilmelisin."

"Ne tür bir tehlike?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

Başını Brom'a doğru eğiyor ama aralarındaki konuşmayı göremiyorum. Tekrar bana bakıyor. "Bu gecenin iki bölümü var. Birincisi sadece sana tapacağımız, güvende hissettiğinden ve arzulandığından emin olacağımız yer. Her şey senin zevkinle ilgili, bizim değil." Kalbim bunun üzerine daha yüksek sesle atıyor. "Vücudun bizim için ne kadar hazır olursa, o kadar iyi olacak."

Duraklıyor, sesi giderek ciddileşiyor. "İkinci bölümde kan ve diğer sıvılar değiş tokuş edilecek. Bu bölümde hepimiz perdenin arkasından iletişim kurma yeteneğimizi geliştirecek bir iksire katılacağız. İşte şimdi işler korkutucu bir hal alabilir. Etrafımızda sizi korkutabilecek şeyler göreceksiniz. Bizden korkabilirsiniz. Kendimiz gibi görünmeyebiliriz. Ama yine de biz olduğumuza güvenmelisiniz."

Şimdi kalbim gerçekten dörtmala atıyor. "Pekâlâ," diyorum kısık bir sesle. İki adam da aynı anda ellerimi sıkıyor.

"Kat," diyor Crane ciddiyetle. "Geri çekilmek için çok geç değil." Cesur hissetmeye çalışarak çenemi kaldırıyorum.

"Vazgeçmeyeceğim."

"Bize tamamen güvenmek zorundasın. Sadece bana değil, Brom'a da."

Göz ucuyla Brom'a bakıyorum, keşke gözlerini görebilseydim. "Sanırım atlı için endişeleniyorum."

"Onu uzak tutmak için elimden geleni yapacağım," diye beni temin ediyor Brom, yine de o kadar emin hissetmiyorum. Daha önce onu durduramamış gibi görünüyordu. Tabii diğer zamanlarda ortaya çıkmasını istemediyse...

"Ve seni güvende tutmak için her şeyi yapacağım," diyor Crane, elimi ağzına götürüp parmak eklemlerimi öperek. "Sana söz veriyorum. Ne olursa olsun seni zarar görmekten koruyacağım." Dudaklarını yalıyor. "Ama şimdi buna rıza göstermelisin. Tehlikeye, dehşete rıza göstermelisin. Çemberi bozmamalısın. Bir kez harekete geçtikten sonra ritüelden ayrılmamalısın. Bunu yapmanın ölümcül sonuçları olacaktır. İkinci bölüme başladığımızda senin için kaçış olmayacak ve bu seni sıkıştırmamız anlamına gelse bile her şeyi bitirmek zorundasın. Anladınız mı?"

Gözlerim büyüdü. "Beni yere mi yatıracaksın?"

"Ritüel bir kez başladı mı bozamazsın," diyor Crane, sesi sert. "Artık yettiğine karar versen bile gitmene izin vermeyeceğiz ve seni bitirmeye zorlayacağız. Yani şimdi, buna hâlâ rıza gösterebilecek olsan da, buna rıza göstereceğini bilmem gerekiyor."

Boğazımdaki tuğlayı yutmaya çalışıyorum. "Bana tüm bu süre boyunca güvende olacağımı söylerken gözlerini görmeye ihtiyacım var."

Crane bana özür dileyen bir gülümseme veriyor ve kapüşonunu geri çekerken Brom'un elini bırakıyor. Brom da aynı şeyi yapma fırsatını yakalıyor. "Elbette," diyor Crane ve ben o güzel gözlerdeki samimiyeti görüyorum. "Tüm bu süre boyunca seni güvende tutacağım, *vlinder*. Sana hiçbir zarar gelmeyecek. Kimse sana zarar vermeden öleceğim."

"Ve aynısını yapan herkesi öldürürüm," diyor Brom ve karanlık bakışları beni esir alıyor.

"Pekâlâ," diyorum, beni koruyacak iki şövalyem olduğunu ve biri tehlikeye girse bile diğerinin hâlâ orada olduğunu biliyorum. Ayrıca kendi sihri de sahibim, geçen sefer atlıyı etkisiz hale getirenin ben olduğumu düşünürsek bu da göz ardı edilmemeli. "Ritüeli kabul ediyorum. Çemberi kırmaya çalışsam bile, beni orada tutmak için yapmanız gerekenlere boyun eğiyorum."

"Aferin kızıma," diyor Crane ve onun övgüsü karşısında kızarmaktan kendimi alamıyorum. Sonra Brom'a baktı. "Ve sen, senin de rızana ihtiyacım var. Bana sorgusuz sualsiz itaat edeceksin. Bu konuda genelde çok iyi olduğunu biliyorum ama Kat'i daha önce hiç bu şekilde paylaşmamıştık. Sorumlu kişi ben olmalıyım yoksa bu iş yürümez."

Brom alçak bir gümbürtü çıkarır.

"O da neydi?" Crane eğilip elini kulağına götürerek söylüyor.

"Razı olduğumu söyledim," diyor Brom sertçe. "Bu mutlu olduğum anlamına gelmiyor

o."

"Güven bana güzel çocuk, bu işin sonunda çok mutlu bir adam olacaksın."

Duraklıyor, gülümsüyor. "Tatlı cadımız tarafından sikinin emilmesi." "Ve işte gidiyor," diyor Brom nefesinin altında, elini sallayarak Kafa.

Bu arada yüzüm yanıyor. Ekim gecesinin serinliğine ve bornozumun altında çıplak olmama rağmen vücudum şimdiden aşırı ısınmaya başladı.

"Başlayalım mı?" Crane, Brom'u görmezden gelerek şöyle der. "Lütfen çemberin üzerinden geç, Kat."

Tuzu bozmamaya dikkat ederek üzerinden geçerken ikisi de ellerimi tutmak için geriye uzanıyor ve beni mumların yanına, ortaya götürüyorlar. Sonra ellerimi bırakıp geri çekiliyorlar.

Crane bana "Soyun" diye emretti.

Yutkunuyorum. Bornozu çıkarıyorum ve omuzlarımdan kayarak yerde birikmesine izin veriyorum. Orada tamamen çıplak ve soğuk bir şekilde duruyorum, Brom bir tarafımda,

Diğer tarafta Crane.

"Tanrım," diye mırıldanıyor Crane bana bakarken. Brom keskin bir nefes alıyor.

İkisinin de gözlerinin vücudumda gezindiğini, görülmedik hiçbir nokta bırakmadığını hissediyorum. Sanki kelebek kanatları tenimin üzerinde geziniyor. Çemberin dışında, çevredeki ağaçlar fısıldıyor gibi görünüyor, yaprakları vücudumun üzerinde gezinen bir esintiden titriyor, meme uçlarımı sıkıyor ve ardından tüylerim diken diken oluyor.

"Saçlarını aç," diye mırıldanıyor Crane bana, sesi zaten şehvetle kalınlaşmış. "Her parçan özgür olmalı."

Saçlarımı düşük bir topuzla tutturmuştum, bu yüzden uzanıp tokaları çıkarıyorum ve yana atıyorum. Uzun saçlarım ipeksi dalgalar halinde omuzlarıma dökülüyor ve mum ışığını yakalıyor.

"Her zaman çok güzel saçların olmuştur," diye fısıldıyor Brom ve ben yine kızarıyorum.

"Şimdi terliklerini çıkar ve sırt üstü yere uzan," diyor Crane, elleri cüppesinin önüne gidiyor.

Terliklerimi çıkarıp kenara fırlatıyorum ve çıplak ayağımı çimlerin üzerinde gezdiriyorum. "Ama hava soğuk ve nemli."

"Sizi topraklamak için toprak enerjisine ihtiyacınız var," diye açıklıyor elini sallayarak. "Uzun süre soğuk kalmayacak, sana bunun sözünü verebilirim."

Başımı sallıyorum, kafa derim olacaklardan dolayı karıncalanıyor.

Bu sadece ilk bölüm, kendime hatırlatıyorum. Bu sizin zevkiniz için olan kısım.

Derin bir nefes alıyorum.

Dizlerimin üzerine çöktüm, serin ve ıslak çimlere gömüldüm.

Sonra arkama yaslanıyorum, bedenim toprakla temas ettikçe titriyorum. "Brom, buraya gel," diyor Crane alçak bir sesle.

Başımı hafifçe kaldırıyorum ve Brom'un Crane'in ayaklarımdan dibinde durduğu yere doğru yürümesini izliyorum. İkisi de bana bakıyor ve

Hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar teşhir edilmiş hissetmemiştim.

Sonra Crane, "Bacaklarını aç ve Brom'a ne kadar güzel bir amcığın olduğunu göster." der.

Ve *şimdi* kendimi hiç bu kadar teşhir edilmiş hissetmemiştim.

Sertçe yutkunuyorum ve bacaklarımı açarak bana söyleneni yapıyorum.

Brom'un nefesi kesiliyor, gözleri yanıyor ve her iki adamda da cüppelerinin önündeki şişkinliği fark ediyorum, kumaş büyüyen yaraklarının üzerinde seğiriyor.

"Normalde sana sorma nezaketini göstermezdim," diye başlıyor Crane, Brom'a doğru eğilip bakışlarını onun yüzünde gezdirerek. "Ama önce onun gelmesini ister misin, yoksa ben mi geleyim?"

Brom göz göze geliyor ve ona ters ters bakıyor. "Ne düşünüyorsun?"

Crane onu ensesinden tutarak yüzünü kendi yüzüne yaklaştırır, ağzı alaycı bir şekilde bükülmüştür. "Sanırım bu sana verdiğim son seçenek."

Sonra, eli hâlâ Brom'un boynundayken, Crane bana baktı. "Brom'un senin o tatlı amını yalamasını ister misin?"

Bunu ister misin? Söylemek istiyorum.

Ama kelimeleri bile oluşturamıyorum. Sadece başımı sallıyorum.

"Aletini kendine saklayacağına söz veriyor," diyor Crane, Brom'u serbest bırakırken onu itiyor ve çıplak kalması için bornozunu geri çekiyor. "Dizlerinin üzerine çok güzel çocuk ve ona doğru sürün. Cadımızın sırlıslık olmasını istiyorum."

Brom açılmış bacaklarımın önünde dizlerinin üzerine çöküyor, onu gördüğümde kalbim kaburgalarımın çarpıyor, siki kalın ve zonkluyor. Brom gözlerimle buluşup öne doğru sürünürken kalçalarım beklentiyle titremeye başlıyor, sinirlerim alev alıyor. Daha önce onu hiç oraya sokmamıştım, ağzının nasıl bir his vereceğini hiç bilmiyordum. Beni öptüğü gibi tahrip edecek mi? Karanlık enerjisiyle beni yutacak mı?

Brom uzanıp iri, nasırlı ellerini kalçalarımın dolayarak beni yerimde tutarken bakışları benimkilerde kalıyor, başını eğiyor

Aşağı. Ben de ona bakıyorum ve aramızdaki bağı büyüdüğünü hissediyorum. Burada söylenmemiş bir şey var, bu o ve bu da ben ve birlikte yeni bir bölgeye adım atıyoruz.

Ve şu anda ona güvenmeliyim.

Ona hafifçe başımı sallıyorum, çünkü bunu gerçekten isteyip istemediğimi kontrol ettiğini düşünüyorum ve başını aşağıya daldırmadan önce en hafif gamzesini yakalıyorum, dili klitorisimin üzerinde güçlü bir vuruşla geziniyor ve başımı yere doğru uçuruyor.

"Kahretsin," diye yemin ediyorum, dilinin ucuyla beni yalamaya devam ederken sırtım yukarı kalkıyor, sakalı hassas tenimin kenarlarını kaşıyarak hissi artırıyor. Gözlerim dalgalanarak kapanıyor, her saniyeye teslim oluyorum.

"Bu anı düşündüm," diyor Crane'in uzaklardan gelen sesi. "Onu bacaklarının arasında görmenin beni kıskançlıktan çatlatacağını düşündüm. Ve bu beni gerçekten kıskandırıyor. Sadece bunun beni ne kadar kötü etkileyeceğini bilmiyordum." Crane'in yavaş ve titrek bir nefes verdiğini duyuyorum. "İkinizi de o kadar çok istiyorum ki buna dayanamıyorum."

Bornozunu çıkardığını duyuyorum, yaklaşırken ayak seslerini duyuyorum. Gözlerimi açıyorum ve ağaçların üstündeki sise ve Crane'in bana bakarkenki yüzüne bakıyorum, hepimiz gibi çıplak. "Tatlı cadı," diyor usulca. Brom'un parmakları tenimde geniş bir V çizerken, kıvrımlarımı ayırıp beni gererken ve dili klitorisime daha sert vururken bile Crane'in bakışlarını tutuyorum.

"Tanrım," diyorum boğuk bir çığlık atarak, gözlerim tekrar kapanıyor ve sonra Crane'in çimlerin üzerinde yanımda yattığını hissediyorum, ağzı kulağımda, nefesi sıcak.

"Ben senin tanrınım Kat, bunu sakın unutma," diye mırıldanıyor Crane, lobumu dişlerinin arasına alıp keskin bir şekilde çekiştirerek. "Ben senin tanrınım ve o da senin şeytanın."

Sonra ellerini göğüslerimin üzerinde gezdiriyor, kafasını aşağı indiriyor ve meme ucunun etrafını yalıyor, aynı zamanda Brom dudaklarının arasında klitorisimi emiyor.

"Aman Tanrım," diye haykırıyorum, ellerim Brom'un saçlarına gidiyor ve yumruk yapıyor.

Crane göğsüme doğru kıkırdıyor, dudaklarıyla izleri yatıştırmadan önce tenimi haykırmama, yıldızları görmeme neden olacak kadar sert ısıyor. Sonra göğsümü öpmeye, boğazımı yalamaya başlıyor.

"Brom'un kafasının bacaklarının arasında olması güzel bir his değil mi?" diye soruyor, boynumu emiyor ve ısıyor, zevk ve acının karışımından sırtımın eğilmesine neden oluyor. "Nasıl bir his olduğunu biliyorum, sikimde boğulurken sakalının bacaklarımdaki sertliği, yüzüne oturduğumda dilini iyi kullanması. Ne kadar yetenekli bir dili var. Sikişmek için mükemmel."

Başını boynumdan kaldırıp köprücük kemiğime şefkatli bir öpücük konduruyor. "Sana zevk verirken ne kadar yakışıklı olduğuna bak."

Bunun üzerine gözlerimi açıyorum ve Crane'in bakışlarını takip ediyorum. Brom başını kalçalarımın arasından kaldırıyor, sakalları mum ışığında parlıyor, gözleri arzuyla kaynıyor, ağzı beni tekrar tahrip etmeden önce ikimizi birden süzüyor.

"Sana nasıl taptığına bak," diye kulağıma nefes veriyor Crane, ben de çırpınan bir inilti çıkarıyorum. "Gelmeni ne kadar çok istediğine bak. Boşalmayı ne kadar çok istiyor. Kalçalarının hareketine bak, o kadar muhtaç ve çaresiz ki çimleri becermeye çalışıyor, biraz rahatlamaya çalışıyor. Ama buna izni yok, henüz değil. Her şeyi senin için saklıyor."

Başımı yana çevirip yanımdaki Crane'e bakıyorum, vücudu çok uzun ve zayıf, her kası gergin, aleti inanılmaz büyük ve karanlık görünüyor.

"Peki ya sen?" Bir elim Brom'un saçlarında, diğer elim Crane'in sikine uzanırken fısıldıyorum. Kalçalarını uzaklaştırıyor, dışarı

ulaşamayacağı bir yerde. "Onu da mı benim için saklıyorsun? Yoksa seni şimdi boşaltabilir miyim?"

Gözleri hâlâ ihtiyaçtan ağırlaşmış olsa da yüzünü aydınlatan bir sırıtışla kırılıyor. "Seni nereden buldum ki, tatlı kızım? Nasıl bu kadar şanslı olabildim?"

Sonra ifadesi kasvetli bir hal alıyor, gözleri kararıyor ve ne düşündüğünü bilmiyorum ama Brom'un parmakları şimdi kabaca içime dalmadan önce giriş yerimin etrafında daireler çiziyor.

Bu saldırı karşısında nefes almak için ağzımı açıyorum ve sonra Crane kendi parmağıyla benimkini kapatıp beni derin bir öpücüğün içine çekerken Brom bir parmak daha ekliyor, sonra bir tane daha. Crane ağzımın içinde inliyor, dili uzun, geniş darbelerle beni beceriyor, tıpkı Brom'un aşağıda parmaklarıyla bana aynısını yaptığđ gibi ve titremeye başlıyorum, karnımda sıcak bir düğümün daha sıkı ve daha sıkı büyüdüğünü hissediyorum, akılsız ihtiyaç tarafından yavaşça delirtiliyor.

"Oh, Kat," diyor Crane dudaklarıma karşı, nefesi kesiliyor. Beni boğuluyormuş ve onu su üstünde tutan tek şey benmişim gibi öpüyor ama gerçek şu ki beni de kendisiyle birlikte aşağı çekiyor. İkimiz de birbirimizin içine batıyoruz. Ellerim şimdi Crane'in saçlarında, tutunuyor ve o da aynısını benimkilere yapıyor ve belki de bizi demirleyen Brom'dur, böylece birlikte boşluğa kaymayız.

Crane bakışlarımı kesmeden ağzını benimkinden çekerken, "Boşalt onu, tatlı ocuk," diye emrediyor. Gözleri yakıcı, gözbebekleri o kadar geniş ve siyah ki, hâlâ baş aşağı uçuruma düştüğümü hissediyorum. Saçlarımı bırakıyor ve çenemi parmaklarının arasında tutuyor, diğer eliyle göğüs ucumu sıkıyor, Brom beni tekrar tekrar yalamaya devam ediyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor Crane bana, sesi titriyor ve onun sözleri, bu sözler, sanki nefes alamıyorum ve Brom bile bacaklarımın arasında bir anlığına duraksıyor.

"Seni seviyorum Kat," diye devam ediyor Crane, ateşli bir şekilde. "Ben de onu seviyorum. İkinizi de seviyorum, ikinizi de istiyorum, ikinize de *ihtiyacım var*. Aksi takdirde öleceğimi düşünüyorum."

Göğsümün sıkıştığını hissediyorum, sanki kalbime dar geliyor ve bunun Brom'un dilinin beni orgazmın eşiğine getirmesinden mi yoksa Crane'in sözlerinin beni aşkın eşiğine getirmesinden mi kaynaklandığını artık bilemiyorum ama teslim olmaya hazırım, her ikisine de teslim olmaya hazırım.

Ve sonra Brom'un sert ağzı beni uçurumun kenarına itiyor ve bir silah sesi gibi boşalıyorum. Çığlık atmak için ağzımı açıyorum, ama sonra Crane ağzımı kendi ağzıyla kapatıyor ve dudaklarına karşı inliyorum, seslerim yutuluyor. Kalçalarımı Brom'un yüzüne doğru itiyorum, kalçalarım başının iki yanında birbirine çarpıyor, sakalları tenimi yakıyor. Orgazm içimde bir at sürüsü gibi yuvarlanıyor. Canlı canlı çiğneniyorum ve asla durmasını istemiyorum.

"Çok iyi gidiyorsun Brom," diye mırıldanıyor Crane ona. "Bak onu ne kadar sert boşaltıyorsun."

Crane'e karşı daha yüksek sesle inliyorum ve o da alnını benimkine yaslayıp elini yanağıma koyarak uzaklaşıyor. "Ve sen çok iyi bir cadısın," diyor bana, başımı döndüren bir şefkat ve sevecenlikle. "Ve şimdi sıra bende."

Ckapt'ca 17

Kaĩ

Çimlerin üzerinde sersemlemiş bir halde uzanırken, orgazm hala Bacaklarım titriyor, Brom bacaklarımın arasından çıkıyor ve Crane aşağı inip Brom'un yerini alıyor. Sadece gökyüzüne bakabiliyorum, kalbim kulaklarımda güm güm atıyor ve sanki tüm gezegende kalan tek insanlar bizmişiz, karanlık ormandaki bu küçük açıklık bizim tek dünyamızmış gibi hissediyorum. Daha önce ne bu iki adama ne de dünyaya hiç bu kadar bağlı hissetmemiştim, sanki hepimiz tek bir varlığız ve henüz ayine resmen başlamadık.

Crane alçak sesle Brom'a bir şeyler söylüyor ve sonra Brom yanımda diz çöküp alnımdaki saçları okşuyor.

"Merhaba," diyebiliyorum ona, zihnim yüzüyor. Kendimi uyuşturulmuş hissederek ona tembel bir gülümseme veriyorum.

Gözleri hâlâ karanlık ama daha önce olmayan bir hafiflik var. Bunu ben de hissediyorum, aramızdaki bu yeni, parlak enerji daha önceki gölgeleri ve gerilimi yok ediyor.

"İyi misin?" diye soruyor usulca, gözleri gözlerimi ararken ve ah, kelimelerindeki şefkatle kalbim nasıl da çarpıyor. Bu Brom. Özlediğim adam bu.

"Evet," diyorum, uzanıp elimi sakalına koyuyorum. "Evet, ben iyiyim. Sen iyi misin?"

Dönüp bileğimi öpmeden önce bana hafif bir gülümseme veriyor. "Gelmeme izin verilseydi daha iyi olurdu."

Gülmekten kendimi alamıyorum.

"Sabır," diye azarlıyor Crane onu ve birden kalçalarımı kavrayıp aralarını açıyor.

Nefesim kesiliyor ve Crane'in koyu renk saçlarını, uçlarındaki hafif kıvrımı görmek için aşağı bakıyorum, uyluklarımın arkası geniş omuzlarının genişliğine dayanıyor.

Crane'in kaygan, ıslak ağzı hiç tereddüt etmeden zaten açık ve sırlıklam olduğum yere dalıyor, burnu klitorisime sürtünüyor, güçlü dili amımın içine doğru itiyor. Kalçalarım istemsizce sarsılıyor, başının etrafını sıkıyor. Dişleri beni hafifçe ısıtıyor, ayak parmaklarım kıvrılana kadar vücuduma daha fazla zevk-acı gönderiyor.

Nefes nefese inliyorum ve Brom'a bakıyorum. Crane'in beni mahvetmesini izliyor, çenesi gergin ve bükülmüş, koyu renkli düşük kaşlarının arasında bir çizgi var.

"Kıskandın mı?" Brom'a fısıldıyorum, bir elimi saçlarında gezdiriyorum ve Crane vücudumu cehenneme çevirdiğinde bir yumruk yapıyorum.

Brom bana hızlıca baktı. "Evet."

"Bunu sana da yapmasını ister misin?" Sırtım nemli çimenlerin üzerinde eğilirken duraksayarak soruyorum, Crane klitorisimi çırpınarak emiyor. "Yoksa aşağıda onunla birlikte mi olmak istiyorsun?" Bitirmeyi başarıyorum, başka bir inilti ile bitiriyorum.

"İkisi de," diyor, yüzünde bir parça utanç. Sonra utanç yanıyor, eriyor, ham şehvete dönüşüyor. "Seni arkadan yalamak istiyorum. Sorun olur mu?"

Crane, Brom'u duymuşçasına bana karşı bir anlaşma sesi çıkarıyor, titreşimler içimin derinliklerine işliyor. Yutkunuyorum, kalbim bu düşünceyle yerinden fırlıyor, karnımdaki gerginlik daha önce olduğu kadar yükseklerle çıkıyor. "Evet."

Sonra Brom, yüzünü amımdan ayırmadan kalçalarımı yana doğru bükerek Crane'e doğru ilerliyor, ben de belimi bükerek sırtımı olabildiğince düz tutuyorum. Brom, Crane'in karşısına geçti.

Crane'in yüzünün arkamdan içeri girmesiyle vücudum sarsılıyor. Crane'in neden bu kadar kapsamlı bir banyo yapmam konusunda ısrarcı olduğunu anlayabiliyorum.

Ve sonra her iki adam da beni iki yanımdan yalıyor, emiyor ve tahrip ediyor. Hemen bir açlık kasırgasına kapılıyorum, her ikisinin ağzı da beni aynı anda en kirli ve ahlaksız şekilde besliyor ve ellerim saçlarını tutuyor, çimenleri tutuyor, uçmamak için elimden geleni yapıyorum.

Ama ben onların arasında sıkışıp kaldım. Bana birlikte saldıran sadece ağızları değil, ikisi de güçlü ellerini belime, kalçalarım, uyluklarıma doluyor. Onlardan kaçmak istesem bile bunu yapamam ve hiç acımıyorlar.

Aşağı bakıyorum ve bu beni vahşi hissettirmeye yetiyor, her ikisinin de karanlık kafalarını, kaslı omuzlarını, güçlü dillerini ve yumuşak ağızlarını en özel yerlerimde görmek. Kalçalarımı sıkıştırdıklarında, gece havasını açlıklarının ıslak, dağınık sesleriyle doldurduklarında canlı canlı yeniyormuşum gibi hissediyorum.

Bu sefer orgazm benim için geldiğinde, sanki başka bir yerden geliyor gibi. B'den, Crane'den, dünyanın derinliklerinden ve başka bir dünyadan. İçimden bir kuyruklu yıldız gibi fırlıyor, bedenim alev alıyor, gece gökyüzünün altında yanıyor, ağaçların üzerinde yükseliyor. Çığlıklarımı bastırarak patlıyorum, bedenim sarsılıyor ve zihnim karışana kadar titriyor, bu iki adam tarafından yerimde tutuluyorum, ellerinin ve ağızlarının sürekli sert baskısı beni güvende tutuyor, güvende tutuyor.

İçimde hassas bir şeyler kopuyor ve gözlerime yaşların hücum ettiğini hissediyorum, çünkü bu çok iyi, tüm bunlar, onlar, biz. Onları seviyorum. Crane'i seviyorum. Brom'u seviyorum. İkisi olmadan asla olmak istemiyorum. Bu ritüelin işe yaramasını istiyorum, buna *ihtiyacım var*, böylece Brom bize tamamen geri dönebilir ve biz de buradan ayrılabilir ve asla arkamıza bakmayabiliriz.

"Tanrım," diye fısıldıyorum, kelimelerim kırık, kalbim dolu.

Benden koptuklarını hissediyorum, çok üşüyorum, boşum ve korkuyorum, ama sonra elleri bedenimde kalıyor, bağlantıyı sürdürüyorlar ve

iki yanıma geçip bana dokunuyorlar. Beni tutuyor, bana sahip olduklarını hissettiriyorlar.

Crane çenemi ona doğru eğiyor ve ben hâlâ orgazmın ve çalkalanan duygularımın etkisiyle o kadar sersemlemiş durumdayım ki onun güzel, sade yüzüne odaklanmakta bile zorlanıyorum. Sonra eğilip gözlerimdeki yaşları öpüyor ve tadını çıkarıyor.

"Zevk gözyaşlarının tadı acı gözyaşlarıyla aynıdır," diye mırıldanıyor, neredeyse kendi kendine, sanki bu da dosyalanacak başka bir gerçekmiş gibi ve ben gülümsemekten kendimi alamıyorum çünkü tüm bunların ortasında bile hâlâ meraklı. O hala Profesör Crane.

Gözlerime bakıyor. "Sanırım seni her şeyle başa çıkabilecek kadar ıslattık."

Boğazımı temizliyorum. "Öyle diyebilirim." Yine de sırada ne olacağı konusunda gerilmeye başlıyorum.

Brom parmaklarını nazikçe karnımın üzerinde gezdiriyor ve başını omzuma yaslıyor. "İyi misin?" diye soruyor ve ne kadar dikkatli ve nazik davrandığını görünce tenim karıncalanıyor.

Başımı salladım. "Öyleyim. Hâlâ gelmek istiyor musun?"

"Ne düşünüyorsun?" Brom kalçalarını oynatarak soruyor, böylece ereksiyonunun sert uzunluğu yan tarafıma bastırılıyor. O kadar sıcak ki sanki beni dağlıyormuş gibi hissediyorum.

Uzanıp elimi kalın, küt başının etrafına doluyorum, başparmağımı uyarılmanın inci tanelerinin üzerinde kaydırıyorum ve o da gözlerini kapatıp bir tıslama çıkarıyor.

Aynı şeyi diğer tarafımdaki Crane'e de yapmak istiyorum, ama daha önce olduğu gibi kalçalarını yoldan çekiyor. "Daha fazla teşvike ihtiyacım yok. Ve muhtemelen aletini bırakmalısın çünkü yüzüne boşalmasına saniyeler kalmış gibi görünüyor. Bunun için daha sonra bolca vaktimiz olacak." Eğildi ve omzumu öptü. "En önemli kısım, sana sevildiğini ve değer verildiğini hissettirmiş olmamız."

"Sen yaptın."

"Güzel," diyor dudaklarımın yanına yumuşak bir öpücük kondurarak. "Çünkü artık çok geç olmadan ritüele geçmemiz gerekiyor."

Ve bunun üzerine ayağa kalktı.

Vadideki enerji değişiyor. Ayıklık yerleşiyor, kafamı temizliyor.

Sonra Brom kalkıyor ve ikisi de uzanıp beni ayağa kaldırıyor. Aletlerini fark etmemek gerçekten zor, ne kadar ağır, kalın ve dolgunlar, belli ki dokunulmak ve serbest kalmak için can atıyorlar. "Sana yardım edemeyeceğimden emin misin?" Fısıldıyorum, onlara dokunmak istiyorum, bir değişiklik olsun diye gözlerinin yuvalarından fırlayışını izlemek istiyorum.

"Güven bana sevgilim, inanacaksın," diyor Crane. Beni çemberin kenarındaki çantaya yaklaşıyorlar ve Crane birkaç şişe çıkarıyor.

"Bu," diyor Crane bana, sarı renkte bir yağ tutarak, "ayçiçek yağı. Bunun ne işe yaradığını yakında anlayacaksın." Sonra içinde otlar olan yeşilimsi bir tane tutuyor. "Bu yaralarımızı iyileştirmek için bir lapa. Kan büyüğü için tüm kesikler yüzeysel olacak, ama bu yine de uzun bir yol kat edecektir." Onları çantaya geri koyuyor ve mor renkli üç şişe daha çıkarıyor. "Bunlar da perdeye karşı daha anlayışlı olmamıza ve perdedekilerin de bize karşı daha anlayışlı olmasına yardımcı olacak iksirler."

Bana ve Brom'a bir şişe uzatıyor ve ben de sıvının camın içinde hareket ederek avucumun derisini leylak rengine parlatmasına bakıyorum.

"Peki plan nedir?" Sessizce soruyorum. "Ne yapacağız?" "Önce iksiri alacağız," diyor.

"Önce biz mi alacağız?" Ben haykırıyorum. "Sonunda alacağımızı sanıyordum!"

Neden şimdi bizi perdeye açıyorsunuz?"

"Çünkü bizim de o enerjiden yararlanmamız gerekiyor," diye açıklıyor Crane. "Boşlukta olduğunuz zamanı hatırlıyor musunuz? Enerjiniz sayesinde bir şeyleri kendinize çekiyordunuz. Bu okul da enerjisi sayesinde bir şeyleri kendine çekiyor. Kan

büyü bizi birbirimize bağlayacak, seks büyüğü de birleşik bir cephe olarak hareket etmek için gerekli olan bu bağı güçlendirecektir. Ama bu iki şey bir araya geldiğinde daha da fazla enerjiyi üzerimize çekecektir. Atlıyı kovmak için ruhlar dünyasından gelen kara büyüye ihtiyaç var. Bizim bağımız onu dışarı itecek, ruhlar da yolun geri kalanında onu çekecek. Almak istiyorlar. Atlıyı alacaklar."

"Çok emin konuşuyorsun," diyorum.

"Bunu daha önce yaptın mı?" Brom ona sorar.

"Sen ne düşünüyorsun?" Crane diyor ki.

Brom başını sallıyor ve omuz silkiyor. "Gerçekten bilmiyorum Crane, *sen sensin*. Bildiğimiz kadarıyla her Pazar gecesi ruh çağırma seansları düzenliyor olabilirsin."

Crane çenesini hafifçe kaldırır ve burnunu çeker. "Şey, ben yapmadım. Her şeyin bir ilki vardır." Bana sabit bir bakış atıyor. "İksiri şimdi alıyoruz. Yere yatacaksın. Ben seni keseceğim, biz de kendimizi keseceğiz ve kan akacak. Sonra ben senin ağzına sıçacağım, sen de Brom'un sikini yalayacaksın ve ikimiz de içine boşalacağız."

"Tanrım," diye küfrediyor Brom, bir elini şişkinliğinin üzerine götürürken sesi kalınlaşıyor.

Crane hızla Brom'un elini tutup çeker ve Brom'un acı içinde homurdanmasına neden olacak şekilde yana doğru çevirir. "*Ve* gelirken, ruhları içeri davet etmek ve atlıyı dışarı çıkarmak için bir büyüün satırlarını okuyacağım. Eğer işe yaramazsa, bu gece tekrar yapmak zorunda kalırsak, yaparız."

Bunu dinlerken bile sayıkladığımı hissediyorum. "Ama ruhları içeri davet edersek..." "Kalamazlar," diyor Crane kararlılıkla. "Üçümüz kaynaşmış olacağız

içimizde hiç yer kalmayacak. Tüm enerjimiz birbirimizin içinde olacak."

"Cadı olmadığının farkındasın, değil mi?" diye tersliyor Brom.

"İstesen de istemesen de bu senin kanında var," diyor Crane. "Ayrıca, içimizden biri büyüye yatkın olmasa bile bu yine de işe yarayacaktır." Bakışlarını önce bana sonra da Brom'a yöneltiyor. "Hepimiz

Anladın mı? Hepimiz hemfikir miyiz? Kat, bu geri çekilmek için son şansın. Bu işi ormanda sevişerek halledebiliriz, o kadar."

"Sanki bu önemsiz bir şeymiş gibi," diyorum içimden, sonra doğruluyorum. "Geri çekilmiyorum."

Crane bana hızlı bir gülümseme veriyor. "Cesur kız," diyor. "Fondip."

Şişesinin kapağını açıyor ve iksiri kana kana içiyor. Brom ve ben de aynı şeyi yapıyoruz. Ugh. Yüzümü buruşturmadan edemiyorum. Tadı berbat, çok fazla tuzla karıştırılmış güçlü acılar gibi, ama yutmayı başarıyorum.

Crane, "Şimdi resmi olarak ritüele başlayacağım," diyor.

Kuvars ve selenit kristallerini belirli aralıklarla yerleştirerek çemberin etrafında dolaşıyor, sonra saat yönünde ve ardından saat yönünün tersinde yürüyor ve nefesinin altında bir şeyler söylüyor. Bunu tamamen çıplak ve ereksiyon halinde yaptığı için gerçekten de çok ilkel görünüyor.

"Ritüel başladı," diyor başını gökyüzüne kaldırarak. "Çember kırılmaz."

"İşe yaradığını ne zaman anlayacağız?" Geri gelip şişeleri bizden alıp çantasının yanına koyarken Crane'e soruyorum.

"Bileceksin," diyor bana, kaşlarını indirerek. "Çemberin ortasına git ve ellerinin ve dizlerinin üzerine çök."

Yönlendirmesi karşısında sertçe yutkunuyorum ama dediğini yapıyorum. Açıklığın ortasına gidiyorum, sonra dizlerimin üstüne çöküyorum, sonra da ellerimin üstüne, arkam onlara dönük. Crane'in Brom'a bir şeyler fısıldadığını duyuyorum ve her ne ise kulağa ayrıntılı geliyor ve elimde olmadan ürperiyorum, ama bunun beklentiden mi yoksa korkudan mı olduğunu anlayamıyorum. Şimdiye kadar iksirden hiçbir şey hissetmedim. En azından sakinleştirici ya da yatıştırıcı bir etkisi olmasını ummuştum.

Bana doğru yürürken mum ışığında gölgelerini görüyorum. Brom önüme geçiyor, dizlerinin üzerine çöküyor, aleti tam yüzümün önünde, tahrik olmuş gözyaşları döküyor. Ağzım otomatik olarak salyalanıyor ve ona doğru bir hamle yapıyorum ama sonra Crane kalçalarımı sıkıca kavıyor.

"Kıpırdama," diye fısıldıyor bana. "Bu acıtacak."

Bu uyarıyla donup kalıyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor ve Brom uzanıp parmaklarını çenemin altına yerleştiriyor, başımı kaldırıp gözleriyle buluşmamı sağlıyor.

"Seni yakaladım, Daffy," diyor bana.

Sonra sırtım acı içinde patlıyor. Bıçak kürek kemiklerimin arasından omurgamın yanına doğru ilerlerken haykırıyorum, içimden kusma isteği geçiyor.

"Bana bak, bana bak," diye emrediyor Brom, çenemi daha sıkı kavıyor. "Hey, Kat, bana bak."

Gözlerimi açmayı başarıyorum, bıçak sırtımdan aşağı inmeye devam ederken sertçe irkiliyorum.

"Nefes al," diyor bana, kara gözleri delici. "Nefes almıyorsun, nefes almadığında daha çok acıyor. Nefes almalısın. Nefes al. Nefes al. Haydi."

Ağzımı açıp nefes almaya çalışıyorum, bıçak hala kuyruk sokumuma doğru ilerliyor ve şimdi beni saran acıya karşı dişlerimi sıkıyorum ve tekrar gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum.

"Özür dilerim," der Crane usulca. "Bunu hızlı yapamam yoksa hata yaparım. Neredeyse bitti. Çok iyi bir kız oluyorsun."

Sonra bıçağı sırtımdan çıkarıyor, acı kesiliyor ve başım aşağı düşüyor, saçlarım Brom'un sikinin üzerinden akıyor.

"Oh, kahretsin," diye yemin ediyor Brom. "Buna ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. Saçlarının arasına boşalabilirim, Kat."

"Sana söylediğim kadarını alacaksın," diye tersliyor Crane onu. "Bıçağını al ve avucunu kes."

İksirin etkisi mi bilmiyorum ama aniden tüm acı yok oluyor. Bıçağın keskin batma hissi gitti ve onun yerine her zamankinden daha fazla tahrik olmuş hissediyorum. Bıçağı avucunun üzerinde kaydırırken başımı kaldırıp Brom'a bakıyorum, kan sikinin üzerine damlıyor.

Ruhumun en karanlık, en ilkel bölgelerinden gelen sapkın bir dürtüyle dolup taşıyorum. Brom'un sikini kavıyorum, sıcak, kadife uzunluğunu elimde tutuyorum, sonra ağzıma kaydırıyorum, avucundaki kanla karışan uyarılma tadı dilime çarpıyor ve beni inletiyor.

"Siktir!" Brom sesleniyor, kalçaları sikini ağzımın derinliklerine doğru sarsıyor. "Oh, siktir, Kat."

"Kendimizi mi aşıyoruz?" Crane huysuz bir sesle homurdanıyor. "En azından elini onun sırtına koy."

Brom öne doğru eğilip elini omurgamdaki kesiğin üzerine bastırıyor ve onun kanının benimkiyle karışan yapışkan sıcaklığını hissediyorum. Artık acımıyor, onun yerine sıcak bir banyoya girmişmişim gibi hissediyorum, ağzımdaki güzel aletiyle daha da güzelleşiyor. Dönüştüğümü, aklında sadece akılsızca seks yapmak olan, bu iki güçlü ve erkeksi adam tarafından tamamen kirletilmek isteyen bir hayvana dönüştüğümü hissediyorum.

Sonra Crane'in elinin de aynı şeyi yaptığını, omurgamdan aşağı kaydığını hissediyorum ve sonra diziyi bacaklarımı ayırıyor ve giriş yerimde sikinin öpücüğünü hissediyorum.

"Hâlâ ıslak," diye mırıldanıyor. "İşte benim kızım."

Bu açıyla Crane o kadar büyük ve geniş hissediyor ki, Crane bir inç içeri iterken Brom'u daha sert emerek kendimi destekliyorum.

Boğuk bir çığlık attım ve elleri her yerdeydi - Brom'un ki saçlarımı yumruğunda topluyor, diğer eli sırtımı düzleştiriyor, Crane'in eli Brom'un kiyle buluşmak için sırtımda ilerliyor, diğer kalçalarımı morartıcı bir şekilde kavıyor.

"Tanrım, çok sıkıydın," diye bağırılmayı başarıyor Crane, yavaş yavaş ilerleyerek sonunda kendini sonuna kadar zorluyor. "Amin beni öldürmeye çalışıyor, sevgilim. *Siktir.*"

Cevap bile veremiyorum. Bu gece kendimi gerçekten onların tohumları için bir kap gibi hissediyorum, her iki ucumdan da deliniyorum ve bedenim

daha fazlası için arzu. Onlardan daha fazlasını, bundan daha fazlasını, bizden daha fazlasını. İçimde serbest kalmalarını, içinde boğulana kadar beni doldurmalarını istiyorum.

"Ona bir bak, Brom," diye mırıldanıyor Crane. "Çaresiz, açgözlü küçük cadımıza bak. Hiç siklerimize bu kadar aç birini gördün mü? Tanrım, Kat, ikimizi de çok iyi götürüyorsun."

Brom sadece homurdanıyor, başımı yerinde tutarken kalçaları daha sert ve daha hızlı içeri itiyor.

"Hatta senin sikini senin benimkini emdiğinden daha iyi emebilir," diyor Crane, kendi kalçaları bana daha sert çarpıyor, kalın tepesi içimde bir yere, patlamak istememe neden olan bir noktaya baskı yapmaya başlayana kadar her itişte daha derine iniyor. "Her saniye daha da ıslanıyorsun tatlım, yere damlıyorsun ve ben sana daha dokunmadım bile."

Brom'un uzunluğunun üzerinde inliyorum, bu da ondan başka bir tıslamaya neden oluyor, yumruğu saçlarımı sıkıyor ve çekiştiriyor, ama şimdi acı yok, sadece zevk var. Sadece bu var, sadece biz varız.

"Kendimi daha fazla tutamayacağım," diyor Brom, parmakları çaresiz ve vahşi bir şekilde yüzümü kavramaya çalışıyor, derime bastırıyor, bademciklerim onun küt kafası yüzünden çiğ kalıyor.

"Henüz gelmiyorsun," diye uyarıyor Crane ve aniden üzerime eğildiğini hissediyorum. Brom'un sikinin ağzımdan kaymamasına dikkat ederek yukarı bakıyorum ve Crane'in Brom'u boğazından yakalamasını izliyorum. "Ben söyleyene kadar gelmiyorsun. Aynı şey senin için de geçerli Kat, yoksa seni de boğarım."

Dişlerimin Brom'un sert çıkıntısını hafifçe sıyırmasına izin veriyorum ve Crane'in Brom'u boğmaya devam etmesini izliyorum, ta ki Brom'un yüzü oksijensizlikten kararmaya başlayıp dudakları alaycı bir şekilde kalkana kadar. Sonra Crane başını öne doğru çekiyor ve artık onları üstümde göremesem de, bu açıdan değil, öpüştüklerini duyabiliyorum. Islak ve aç, sık nefesler ve çırpınan inlemelerle birleşiyor ve ikisi de içimin derinliklerine vururken bile kıskançlığa kapılıyorum.

Sonra ayrılırlar. Crane Brom'u serbest bırakır ve nefesinin altında bir şeyler söylemeye başlar, kelimeler hızlı ve anlaşılmazdır, ama kutsaldırlar, bir anlamları varmış gibi gelir. Bu sözleri defalarca tekrarlar ve sonra inler.

"Boşalacağım," diye nefes alıyor Crane ve aşağı uzanıp parmaklarını klitorisimin üzerinde gezdirirken daha derine itiyor ve Brom kendini boğazıma o kadar sokuyor ki boğuluyorum. Ağzımın içinde nabız gibi atıyor ve ilk başta o kadar geride ki, aşağı dökülürken tohumunun tadını alamıyorum, ama sonra tuzuyla vuruluyorum ve yutuyorum ve yutuyorum, tıpkı Crane'in içime ateş ettiğini hissettiğimde, bozuk bir çığlık atıyor, tutuşu acı veriyor.

Ve sonra ben de boşalıyorum, onların iniltileri, hırıltılı nefesleri ve ıslak, müstehcen deri tokatları arasında şiddetli ve fevkalade dehşet verici bir duygu. Bir an kendimi tutmam, orgazmımı bir şekilde hafifletmem gerektiğini hissediyorum, o düşme korkusu, bilinmeyen korkusu.

Ama sonra bırakıyorum. Bedenim bana ait olmaktan çıkıyor. Beni şaşırtıyor, içimi çekiştiriyor, alevler yavaşça sönmeden önce beni bir ateş gibi yakıyor.

Yine ağlıyorum, hissettiğim her şeyi ifade etmeye çalışan ama kelimeler bulamadığım gözyaşları ve sanırım her şey bu kadar. Amcığım Crane'in zonklayan sikinin etrafında sıkılıyor ve zonkluyor ve Brom ağzımdan çekiliyor, çenem tepki olarak ağrıyor.

Başım aşağı sarkıyor ve dirseklerimin üzerine çöküyorum, nefes almaya çalışıyorum, alnımı serin çimlere dayayıp gözlerimi kapatarak kendimi topraklamaya çalışıyorum.

"İşe yaradı mı?" Crane soruyor, içimden çıkarken eli yatıştırıcı bir şekilde sırtımda geziniyor ve kendimi boşlukta hissetmeme neden oluyor.

Brom boğazını temizleyerek, "Bilmiyorum," dedi. "Sanmıyorum. Hâlâ... Hâlâ ona bağlı hissediyorum. Ve hiç ruh görmüyorum."

"Belki de acele etmememiz gerekiyordu," diye düşünüyor Crane, sesi seksten dolayı hâlâ kalın. "Belki de önce sistemlerimizde çalışması gerekiyordur."

Brom, "Kesiği zaten iyileşiyor," diyor. "O zaman bunu diğer tarafına da yaparız."

Bu sözler beni o ana geri döndürdü. Kendimi yavaşça ellerimin üzerinde yukarı itiyorum, tatmin edici bulanıklığı kıran korkunun dikenleri. "Beni yine kesecek misin?" Başımı kaldırarak soruyorum. saçlarım yüzümdeyken ikisini de göremiyorum.

"Yapabiliyorken tekrar denemeliyiz," diye açıklıyor Crane usulca. "İksir henüz tam olarak işe yaramamışken ayini sonlandıramayız. Bu..."

Sözünü kesiyor.

"Brom," diye fısıldıyor, sesinde bir sınır var. "Bunu görüyor musun?" Brom'un yüksek sesle yutkunduğunu duyuyorum.

"Evet. Biliyorum."

Ses tonu kanımı donduruyor.

Saçlarımı hızla yüzümden uzaklaştırıyorum ve bakışlarını çemberin kenarına kadar takip ediyorum.

Birkaç karanlık figürün toplandığı yerde. Bizi izliyorlar.

Bölüm 20

Kaĩ

!!

Aman Tanrım," diye haykırıyorum ormanda duran figürlere, Orada durmuş, bize bakıyor ve hareket etmiyorlardı. "Kim bunlar?"

Neymiş onlar?

Paniğe kapılıp doğrulmaya başlıyorum ama Crane beni belimden kavrayıp göğsüne yaslıyor. Her nasılsa siki yeniden sertleşmiş, sıcak, kaygan boyu popomun üzerine bastırıyor.

"Onları görmemiz gerekiyor," diyor kulağıma. "Bu işe yaradığı anlamına geliyor. Ritüel hâlâ devam ediyor."

Figürlere dehşet içinde bakıyorum. Bazıları açıkça insan, belki de hayaletler, göğüslerinde yaralar var, bazılarının kafaları çökmüş, bazıları ise siyah gözleri ve sessiz bir çılgınlıkla açılmış ağızları dışında sağlam görünüyor. Diğerleri karanlık ve gölgeli, kırmızı gözlü, keskin dişli ve...

Crane'in beni belimden tuttuğu yere bakıyorum. Kolu artık sadece bir gölge.

"Crane?" Haykırıyorum ve omzumun üzerinden ona bakmaya çalışıyorum.

Yüzü gitmiş. Onun yerine sadece karanlığın kişileşmiş hali, gözlerinin yerinde iki kıızıl nokta olan, hareket eden, dumanı tüten bir uçurum. "Kat," diyor gölge canavar insanlık dışı bir sesle.

"Yardım edin! Brom, o-" diye bağıyorum, Brom'la yüzleşmek için dönüyorum, beni kurtarmasını istiyorum, ama Brom artık orada değil.

Onun yerine, siyah deri zırhı ve peleriniyle önümde diz çöken başsız atlı ve eskiden bir kafayı tutan o iltihaplı yara.

"Hayır!" Çığlık atıyorum. "Hayır, hayır!"

"Kat," diye tıslıyor gölge kulağıma. "Sana bunun olacağını söylemiştim, iyisin, seni yakaladık."

"O bir atlı," diyebildim. "O atlı!"

Atlı siyah eldivenli elleriyle bana doğru uzanıyor ve ben tekrar çığlık atıyorum. Dirseğimi geri getirip gölgenin kaburgalarına saplıyorum. Temas ettiğini bile hissetmiyorum ama beni bırakıyor. Ayağa kalkıp kaçmaya çalışıyorum.

"Yakalayın onu!" diye bağırır gölge. "Çemberi kırmasına izin verme!"

Çığlık atıyorum, açıklığın kenarına doğru koşuyorum, toplanan hortlaklardan uzağa, ayaklarım ıslak çimenlerde altımdan kayıyor, ama neredeyse oradayım, neredeyse-

Güçlü kollar baldırlarıma dolanıp beni yere çarparken inliyorum, ellerim düşüşümü engelliyor.

"Onu yere yatırın," diye emrediyor gölge ve ben kaçmaya çalışarak tekmeliyorum, ama sonra atlı beni sırtüstü çeviriyor, kollarımı başımın üstünde tutuyor ve bileklerimi sabitliyor. Gölge adam bıçağını kaldırmış bana doğru geliyor, kalçaları benimkilerin üstünde, ağırlığı beni eğilmekten alıkoyuyor. "Sakin ol Kat, sana zarar vermemeye çalışıyoruz."

"Kat, Katrina," diyor kafası olmayan şey. "Her şey yolunda. Bir şey yok. Bu Brom ve bu Crane."

"Hayır, hayır," diye ağlıyorum, başımı sallarken gözyaşlarım dökülüyor, kalbim göğsümden fırlayıp kaçacakmış gibi hissediyorum çünkü yapamıyorum. "Sen onlar değilsin, sen onlar değilsin."

"Biz biziz," diyor gölge. "Tatlı cadı, lütfen, bizi olduğumuz gibi görmeyi seçmelisin. Biz senin gördüğün gibi değiliz, bu korku. Şu anda etrafımızda sana bu korkuyu gönderen, zihninle oynayan pek çok yaratık var, çünkü korkunun tadını seviyorlar. Bizi tanıyorsunuz, bizi hissediyorsunuz."

Altlarında debeleniyorum ama çok büyük ve güçlüler.

Ben onların esiriyim.

Onların ellerinde öleceğim.

"Daffy," der atlı. "Ben şu anda atlı değilim. Ben sadece Brom'um. Ben *senin* Brom'unum. Beni görmeyi seç. Geçmişe bak ve beni gör. *Lütfen* nergis, bunu benim için yap."

Son *rica* o kadar çaresiz geliyor ki içimde bir şeyler çatlıyor.

Ve aniden atlının görüntüsü solmaya başlar. Brom, benim huysuz, karanlık Brom'um, daha önce kafasının olmadığı yerde kafası tekrar görünür hale gelir.

"Beni görüyor musun?" diye soruyor, yüzünü baş aşağı çevirmiş üzerime bakarken. Çılgınca başımı sallıyorum. "Şimdi Crane'i görüyor musun?"

Yutkunuyorum ve Crane'in bacaklarımı sıkıştırdığını görmek için başımı kaldırıyorum. Elinde bir bıçak tutuyor olması pek yardımcı olmuyor ama en azından hiç gölge yok, sadece mumların aydınlattığı solgun, tonlanmış vücudu var.

"Seni görüyorum," diye fısıldıyorum Crane'e. İçimi bir rahatlama kaplıyor, dehşeti bastırmaya çalışıyorum. Bu o. Bu Crane, öğretmenim, sevgilim, gür siyah saçları, yüksek elmacık kemikleri, o çökük ağzıyla.

"Güzel," diyor Crane ve bana yumuşak bir gülümseme veriyor. Ama bu gülümseme kısa sürüyor.

"Şimdi seni sabit tutacağız çünkü bir sonraki bölüm yine acıtacak ve acıdan kaçmanı istemiyorum. Devam etmemiz gerekiyor. Tamam mı?"

Başımı sallıyorum, nefesimi içime çekiyorum ve bana söylediklerine rağmen kıvrınmamaya çalışıyorum, bıçağı alıp köprücük kemiklerimin arasına bastırmasını ve göğüslerimin arasından geçirmesini izliyorum.

"Ah!" diye bağıriyorum, acı öncekinden daha da kötü ve kafamı yana çevirip başka tarafa baktığımda, tuz çemberinin diğer tarafında gezinen tüm karanlık ruhlara bakıyorum.

Hata yapmamızı bekliyorlar.

Acımdan besleniyor.

"Özür dilerim," diyor Crane, bıçak şimdi karnımın üzerinde ilerliyor ve acıdan kaçmak için hareket etmeye çalışmamı sağlıyor. "Lütfen, dene-"

Bıçak derinden kesiyormuş gibi hissediyorum, kan karnımdan akıyor. Yer değiştirmeye, ayağa kalkmaya ve kaçmaya çalışıyorum, ama beni sabit tutuyorlar ve altlarında kıvranıyorum, acı dayanılmaz, vücudumun her parçasını ele geçiriyor.

Brom elini ağzıma kapatmadan önce bir çığlık atıyorum, ses ormanda yankılanıyor. "Dikkatleri üzerimize çekemeyiz," diye hatırlatıyor ve ben de onun yerine elini ısııyorum.

Yüzünü buruşturuyor, ama Crane bıçağın keskin ucunu sonunda durduğu göbek deliğime doğru sürüklerken daha sert ısırduğımda bile vazgeçmiyor.

Ağrı kesilir.

Gözlerimi kapatıp Brom'un avucuna nefesimi verirken vücudum gevşiyor ve onların altında bir bez bebeğe dönüşüyorum. Çimlere gömülüyorum, kalp atışlarım hızlanıyor, içimde yıldırım çarpmış gibi bir uğultu hissediyorum. İçimdeki enerji çalkalanıyor ve gürlüyor, bir yaratılış fırtınası, almak için orada duran bir güç tufanı.

Brom elini çekiyor ve homurdandığını duyuyorum, avucunu tekrar açtığını fark ettiğimde göğüslerimde ıslak damlalar hissediyorum.

Ona bakmak için gözlerimi açıyorum ve elini Crane'in elinin içinde görüyorum, vücudumun üzerinde kanlı bir tokalaşmayla kenetlenmiş, kan aşağı damlıyor. İkisi de birbirlerinin gözlerine ateşli bir yoğunlukla bakıyor, acı, özlem, aşk ve geçmişin bir karışımı ve yine kıskançlığın acısıyla sarsılıyorum. Bu adamlar benim paylaşmadığım bir şeyi paylaşıyorlar, sırları paylaşıyorlar, gölgelerde birbirlerine bağlanıyorlar, birbirlerine olan çekimleri yasak, aşkları daha da yasak. Aralarında bir parçası olmaya bile başlayamayacağım bir bağ var, ama yine de bunu istiyorum.

Crane beni duymuş gibi Brom'un bakışlarından kopuyor, birbirlerinin kanlı ellerini bırakırlarken gözleri benimkileri buluyor.

Ve gözleri açılıyor.

"Kat," dedi Crane soluk soluğa. "Gözlerin."

Brom bana bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Bunlar altın," diye fısıldıyor.

"Altın mı?" diye soruyorum, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor, kendimi tedirgin hissediyorum. "Neden gözlerim altın rengi? Bu ne anlama geliyor?"

"Enerji," diyor Crane huşu içinde. Sonra ifadesi kararlılıkla sertleşiyor. "Bunu boşa harcayamayız."

Uzanıp avucunu vücudumda kanayan kesiğin üzerinde gezdiriyor ve sonra Brom diğer elini getirip göğüslerimi avuçlamaya başlamadan önce aynısını ters yönden yapıyor, kanlı başparmakları meme uçlarımin üzerinde geziniyor ve onları küçük tüyler halinde sertleştiriyor.

Nefesim kesildi, Crane beni hâlâ yere yapıştırıyor olsa da kalçalarım yukarı kalktı.

"En azından korkunu kucaklamayı öğreniyorsun tatlı cadı," diye mırıldanıyor Crane üzerimden inerken, onun ağırlığı olmadan bacaklarım karıncalanıyor. "Şimdi kendi tarafına geç."

Kalçalarımın tutuyor ve beni ormanın kenarındaki karanlık figürlere bakacak şekilde döndürüyor, şimdi daha fazlası etrafımda toplanıyor. Gözlerimi onlara doğru kapatıyorum, kanın vücudumdan yuvarlanıp çimlerin üzerine düştüğünü hissediyorum.

"Brom, oraya git ve tohumlarımı onun amına geri it," diye talep ediyor.

Brom homurdanarak başını bacaklarımin arasına yerleştiriyor ve ben Crane'in uzaklaştığını duyarken dilini kalçalarımin kenarlarında gezdirmeye başlıyor. Gözlerimi açıp arkama baktığımda Crane'in elinde küçük bir şişe soluk sarı yağla yaklaştığını, ellerine döktüğünü ve sonra sikinin üzerine sürdüğünü görüyorum. Loş ışıktaki tehditkâr bir şekilde parıldıyor ve gri gözlerindeki ateşli bakıştan beni nasıl sahiplenmeyi planladığını anlıyorum.

Yanımda dizlerinin üzerine çöküyor, yağlı avucunu kalçamda gezdiriyor, kesiğinin acısından tıslıyor, sonra parmaklarını popomun üzerine indiriyor.

"Brom, bacağını yukarı kaldır," diyor Crane kısık sesle. Brom itaat ediyor ve kalçamı tutarak yukarı itiyor, bu sırada Brom parmaklarını amımın içine sokuyor. Parmakları derinlere kayarken boğuk bir çığlık atıyorum, giriş yerim hem Crane'in tohumundan hem de kendi uyarılmamdan dolayı hala çok ıslak. Sonra arkamdan Crane'in sikinin düz başını en gizli yerime yerleştirdiğini hissediyorum.

"Bu farklı hissettirecek," diye fısıldıyor Crane, saçlarımı omuzlarımdan iterek. "İyi hissettirmeli. Kendini bana teslim ettiğin sürece her türlü rahatsızlık zamanla yok olacak, söz veriyorum."

Diğer eliyle sikini yumruk yaptığını ve kırımın kıvrımlı girişine sıkıca bastırdığını hissediyorum. "Seni burada beceren ilk erkek ben olacağım," diyor Crane, sabırsızlıkla titreyen sözleri benim de titrememe neden oluyor. "Tohumlarımı o küçük, dar kışına akıtan ilk erkek. Güzel çocuk bekaretini almış olabilir ama ben bunu kendim için alıyorum."

Crane beklediğim gibi bir anda içeri girmiyor. Bunun yerine, santim santim içeri giriyor, yağ ve uyarılmayla kayganlaşmış kalın, sıcak tepesi girişimi geçip daha da içeri giriyor ve ben nefes alamıyorum, düşünemiyorum. Kıpırdanmaya başlıyorum, izinsiz girişle başa çıkmaya çalışıyorum. İri olduğu için bedenime göre çok büyük geliyor ve canım acıyor, acıyor ama yine de daha fazlasını istiyorum. Çok yabancı ve tuhaf hissettiriyor ama aynı zamanda çok dolu. Acı çekirdeğimin derinliklerine saplanıyor ve onu nasıl bırakacağımı bilmiyorum. Şu anda hiçbir şey bilmiyorum, gidecek hiçbir yeri olmayan bir duygu ve his karmaşası içindeyim.

"Onu benim için aç, tatlı çocuk," diyor Crane soluk soluğa. daha fazla iterken. "Rahatlamasına yardım et."

Brom amıma gusto ile saldırıyor, dudakları yatıştırırken dili saldırıyor ve evet, evet, şimdi kendimi açıldığımı, daha fazlasını istediğimi hissediyorum, Crane'in horozu tamamen içeri itilene kadar acı kayıyor. Hâlâ nefessizim, sanki ciğerlerimdeki hava çekilmiş gibi, ama yine de bunun ne kadar iyi ve tuhaf hissettirdiğine gülmek istiyorum. Tek hissettiğim bu iki adam.

"Onu ıslatıyor musun?" Crane sesini kalınlaştırarak ona söylemeyi başarıyor ve saçına bir yumruk atarak gözlerimi yaşartana kadar başımı geriye çekiyor.

Brom bana karşı bir anlaşma sesi çıkarıyor, titreşimler neredeyse beni uçuruma sürüklüyor, Crane içimde itmeye devam ederken arkamdan sessizce küfrediyor.

"Tanrım, çok sıkı, Brom," diye inliyor Crane sıkılmış dişlerinin arasından. "Onu bir de böyle hissetmelisin. Düzgün göremiyorum bile; beni boğmaya çalışıyor."

Brom karşılık olarak inliyor ve ben de kalçalarımı başının üzerine sıkıştırmaya çalışıyorum.

"Siktir," diyor Crane sert bir nefes alarak. "Uzun süre dayanamayacağım. Sırt üstü uzan, Brom. Ben burayı bitirene kadar birbirinizi boşaltın."

Crane aniden çekiliyor, yokluğunu takip eden boş, kepçelenmiş bir his ve sonra beni hareket ettiriyor, böylece ellerim ve dizlerim üzerindeyim, Brom'un üzerine dikildim, Brom'un horozu şimdi ağzımın yanında, amım onunkinde.

Hiç tereddüt etmeden Brom'un ağlamaklı ve sert uzunluğunu tekrar ağzıma alıyorum, kadife teni alev alev yanıyor ve o da ağzıyla uzanıp aynısını bana yaparken, ben de onun uyarılmışlığının dilime tuzlu bir şekilde vurmasının tadını çıkarıyorum. İkimiz de aynı anda nefessiz bir istek sesi çıkarıyoruz, bu da bana tek bir varlıkmışız, şehvetin esiri olmuşuz gibi hissettiriyor.

Bu arada Crane bizden sorumlu olmaya devam ediyor. Kalçalarımı tutuyor ve bu sefer tereddüt etmiyor. Tek bir sert hamleyle beni sikiyle mızraklıyor ve Brom kalçalarını yukarı itip kendini boğazımın derinliklerine sokarken ben Brom'un uzunluğunun etrafında soluk soluğa kalıyorum. Daha önce olduğu gibi, bu adamların içimde olması hissine kapılmış ve kendimi kaybetmiş hissediyorum, ama şimdi Brom'un klitorisimi ağzına alması bunu başka bir seviyeye taşıyor.

"Benim gördüğümü sen de görmelisin," diye geveliyor Crane, tekrar nefesim kesilene kadar içeri itmeden önce tekrar ucuna kadar çekerek ve

hepsinden daha ince bir hisle, şişmiş girişime bastırılan testislerinin yumuşaklığıyla çılgına dönüyorum, temas beni ağrıtıyor.

"İkiniz de altımdasınız, ikiniz de ihtiyaçlarınızla çok güzelsiniz, vahşiliğinizle çok çarpıcısınız. Sizler çok karanlık ve canlı yaratıklarsınız; düşmüş bir melek, yükselmiş bir şeytan, bir araya geliyorsunuz ve bana aitsiniz, sadece bana, tanrınıza."

Sonra titreyen bir nefes veriyor ve o kelimeleri tekrar okumaya başlıyor, Crane'in derinliklerinden, büyüünün çekildiği ve büyülerin doğduğu karanlık ve bilinmeyen bir yerden geliyormuş gibi gelen alçak, gırtlaktan gelen bir ilahi. İçimde dehşetin heyecanını uyandırıyor, dönüştüğümüz çarpık arzu ve seks düğümüne nüfuz edebilen tek duygu bu.

"Yine boşalacağım," diye fısıldıyor Crane, parmakları kalçalarımın saplanıyor, sadece avucuyla arkama acı verici bir şaplak atmak için bırakıyor. Sarsılıyorum, Brom'un siki gırtlığıma daha derin giriyor, kendi dili içimde daha derine itiliyor. Birimize olan şey diğerlerimizi de etkiliyor. Artık gerçekten birleştik ve içimdeki enerji daha parlak, daha sıcak görünüyor, sanki Crane'in ilahileri onu bir yılan büyücüsü gibi kandırmış gibi.

"Artık kalp, beden ve ruh olarak bana aitsin. Birlikte, tıpkı bunun gibi," diyor Crane alçak, ürpertici bir iniltiyle ayrılmadan önce. "Oh, sen benimsin. İkimizden başkasına yer yok." Arkama sert bir şaplak daha atıyor. "Ben boşalacağım. Sen de gelsen iyi olur. Bana bir tane daha ver, tatlı cadı, bir tane daha."

Bana iki kere söylemesine gerek yok. Amım o kadar gergin ki acıyor.

Brom'un dili ve dudakları ben geri dönüşü olmayan bir noktaya itilene kadar klitorisimde geziniyor, siki ağzımın içinde sarsılmaya ve şişmeye başlıyor ve Crane'in hızı sanki artık kontrolü elinde değilmiş gibi vahşi ve düzensiz bir hal alıyor.

Üçümüz aynı anda geliyoruz ve ben Brom'un tohumunu yutuyorum ve Crane'inkinin taşıyıcısıyım ve aklımın bir köşesinde etrafımızda canavarlar olduğunun farkındayım, sahip olduklarımızı isteyen, sahip olduklarımızı tatmak için can atan ruhlar ve bize sahip olamasalar da atlıya sahip olabilirler.

Onu alın, diye düşünüyorum onlara, beni duyabileceklerini umarak, orgazm düşüncelerimi kafamdan çekip çıkarırken bile akıntıya kapılıyorum. Hessian'ı Brom'dan al. O senin istediğin şey, o senin...

Dileğimi bitiremiyorum. Sert bir şekilde boşalmaya devam ederken yüksek sesle ve kontrolsüzce inliyorum, içimdeki beyaz-sıcak enerji her damarı dolduruyor, bir kavanozdaki ateş böcekleri gibi ruhumun etrafında zıplıyor.

Şu anda artık bir cadı değilim. Ben bir tanrıçayım.

Ve iki karanlık tanrı tarafından tüketiliyorum.

Sonra ışıklar söndü. Brom'un üstüne yığılıyorum, hâlâ nabızı atan sikini ezmemeye dikkat ederek yanına yuvarlanıyorum ve Crane'in içimden çıkmasına neden oluyorum. Düşünemiyorum, nefes alamıyorum, konuşamıyorum. Sadece buradayım ve hepsi bu. Sadece biz varız.

Gözlerimi kapatıyorum ve bedenimin karanlık bir akıntıda yüzüyormuş, güvenli bir yere götürülüyormuş gibi uzaklaştığını hissediyorum ve ne kadar süre böyle yattığımı bilmiyorum, ama Crane'in kollarının beni sardığını, başımın arkasını öptüğünü hissedene kadar, hala çemberin ortasında, vadinin ortasında, ormanın ortasında olduğumuzu ve bu adamların ortasında olduğumu fark etmiyorum.

Onlar da konuşuyor, sesleri alçak ve kısık.

"İşe yaramadı," diyor Brom. Sesinde hayal kırıklığı yok, sadece gerçekler var.

Gözlerimi açtığımda Brom'un yanımda oturduğunu, dizlerini göğsüne çektiğini ve ormana baktığını görüyorum.

"Kesin olarak biliyor musun?" Crane nazikçe sorar.

Brom başını sallar. "Hâlâ birbirimize bağlıyız. Şu anda burada değil ama... birbirimize bağlıyız. Ritüel işe yaramadı."

Crane nefes veriyor ve ağzını tekrar başıma bastırıyor. "Pekâlâ," diyor sessizce. "Tamam." Başını kaldırıyor ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor, hareketleri çok yumuşak ve şefkatli. "Bunun ilk seferde işe yaramayacağını biliyorduk. Süvari sana bir büyü ile bağlandı.

Kız kardeşler, tabii ki kırmak daha zor olacak. Dolunayda daha şanslı olacağız, o da olmazsa Samhain'de. Okumaya ve öğrenmeye devam edeceğim. Senden vazgeçmeyeceğim, Brom. *Vazgeçmeyeceğiz.*"

Brom bize bakıyor, kaşlarını indirmiş, siyah gözlerini gölgeye çevirmiş. "Belki de atlıyı içimde tutmak o kadar da kötü olmaz, eğer bu şekilde olması gerekiyorsa."

Nefesim kesildi ve doğruldum. "Ciddi misin sen? Hayır, Brom. Hayatının geri kalanını Hessian askeri tarafından ele geçirilmiş olarak geçiremezsin. Onu senden çıkaracağız. Ne olursa olsun."

Crane'e bakar. "Belki onunla yaşamayı öğrenebilirim."

"Söz konusu bile olamaz," diyor Crane sertçe. "Gecelerinizin geri kalanını zincirler içinde mi geçirmek istiyorsunuz?"

"Eminim bununla bir sorunun olmazdı," diye mırıldanarak başka tarafa baktı.

"Ben uykumu seviyorum," diyor Crane öfkeyle. "Bu kadar insan düşmanı olma. Bu ritüel hepimiz için yeni. Zamanla daha iyi olacağız. Belki de karanlık ay bize karşı çalışıyordu. Bilemiyoruz. Ama tekrar deneyeceğiz ve sen de dahil olmak üzere hiçbirimiz umudumuzu yitirmiyoruz. Beni duyuyor musunuz?"

"Evet, efendim," diyor düz bir sesle. Açıklığın etrafına bakar. "Hayaletler hakkında ne yapacağız?"

Bakışlarını takip ediyorum, gölgeler hala çemberin kenarında toplanıyor, açıkları hissediliyor.

"İksirin etkisi geçene kadar bekleyeceğiz," diyor Crane. "Yakında biter. Sonra töreni kapatacağım ve çemberi açacağım." İç çekiyor. "Sonra da yataklarımıza dönüp mümkünse biraz uyumaya çalışacağız."

Crane bunu söylerken sesi çok yorgun geliyor ve Brom'un kampüstekilere zarar vermediğinden emin olmak zorunda olmanın yükünü onun için hissetmekten kendimi alamıyorum. Ama bu gerekli, özellikle de şu ana kadar Brom'un

Kısıtlama, Hessian'ın gerçek ruhunun da etrafta dolaşıp insanları öldürmediğı anlamına geliyordu.

Şimdilik öyle.

Bölüm 21

Brom

Karanlıkta, senin emrini yerine getireceğim.

Karanlıkta bekleyeceğim.

Uyanman için.

*Beni içeri almak
için.*

Kullan beni, Abraham Van Brunt.

Seni yönetmeme izin ver. Senin gücün

olmama izin ver. Bir daha asla yalnız

hissetmek zorunda kalmazsın.

Siyah bir orman hayal ediyorum. Ağaçların arasında bir kuzgunum.

Aşağıya bakıyorum

üç kıvranan, çıplak vücut. Kendimi, Kat'i ve Crane'i görüyorum. Bizi gerçekte olduğumuz gibi görüyorum, yani dinsiz. Artık medeni insanlar değiliz, insan değiliz; en temel, akılsız arzulara yenik düşen hayvanlarız, kızışmak, çiftleşmek, zevk almak ve zevk vermek için. Kullanmak, istismar edilmek. İstemek, arzulamak ve açlık.

Bizi yukarıdan izliyorum, Kat merkezde, tohumumuzun, gücümüzün taşıyıcısı. İçinden altın gibi parlıyor, saçları mısır ipeği gibi parlıyor, vücudu güneş ateşi gibi ve bundan, gerçek benliğinin bu yaratılışından zevk alıyor. Bir cadı, bir tanrıça, hayatımın aşkı. Crane ve ben onun yörüngesinde sadece iki dinsiziz, kıvılcımı sağlayacak kadar keskin. O bir alev. Her zaman alev olacak.

Kanatlarımı çırpıp havalanıyorum, karanlığın ve sisin içinden uçuyorum, ta ki ortalık aydınlanana ve Sleepy Hollow'un üzerinde süzölene kadar. Ailemin ya da ailemiş gibi davranan insanların olduğu eski evimin yanından geçiyorum. Olmadıklarını biliyorum. Bunu kanıtlayamam, hiç kanıtlayamadım ama olmadıklarını biliyorum. Onlar sadece bakıcı. Onların bir işi vardı, o da beni yetiştirmekti. Asla beni sevmek, kurtarmak ya da korumak değildi. Beni babamın değeri boğası gibi yetiştirmekti. Amacım sona erdiğinde, kesime gönderileceğim. Köşede beni bekliyor. Bedenim parçalara ayrılacak ve domuzlara yedirilecek.

Kasabaya doğru uçmaya devam ediyorum, polis karakolunun üzerinde daireler çiziyorum.

Rüyamda buraya çekildim, ama şimdi bunun bir rüya olmadığını düşünmeye başlıyorum.

Çünkü bunu kendi gözlerimle gördüm. *Onun* gözlerinden.

İstasyonun arka tarafında küçük bir ev var.

Oraya giriyor.

Burası girdiğim yer.

Kanın döşeme tahtalarından aşağı aktığı yer. Bir adamın hayatını kaybettiği yer.

Kafasını kaybeder.

Hiçbir şeyden pişman değilim.

Yine Crane'in horlamasıyla uyandım. Bundan bahsettiğimde utandığını biliyorum, bu yüzden bahsediyorum. Crane'in genellikle soğukkanlı olan yüzünde utanç görmek bir hediye. O solgun yanaklarda renk görmek bir yenilik. Ama gerçek şu ki, horlaması beni rahatlatıyor. Bu onun dinlendiği anlamına geliyor, çok nadiren görüldüğü bir şey. Bu, bana kendini bırakacak kadar güvendiği anlamına geliyor.

Bütün amacı beni gözetmek. Onu gerçekten teslim olurken gördüğüm tek an bu olabilir.

Bazen ondan tek istediğim bu. Bana boyun eğmesi ve teslim olması.

Sadece bir kere.

Sadece gerçekten benim olabilmesi için.

Ben de onun yanında, duvarla Crane'in arasına sıkışmış bir şekilde yatıyorum. Neredeyse hiç boşluk yok, ama onun sert sırtına, gergin kıkına yaslanmaktan daha çok tercih edeceğim bir yer yok.

Solgun sabah ışığı pencereyi doldurmaya başlar. Mumlar gece sönmüş. Elimi hareket ettiriyorum ve avucumdaki kesik, Crane'in şifalı yağ sürmesine rağmen biraz acıyor. Yatakhaneye ne zaman döndüğümüzden emin değilim. İlaçların etkisi geçene kadar açıklıkta beklemek zorunda kaldık. Kat bir kısmında uyuyakaldı, hatta ben de biraz uyukladım. Sonra Crane gitme vaktinin geldiğini söyledi. Hayaletler gittiğinde ayini kapattı.

Kat'i odasına bıraktık ve pencereden içeri girmesine yardım ettik. Kat'i çok yakından izliyor gibi göründükleri için Rahibelerin bizi fark etmiş olma ihtimali var ama ben oradayken Crane'in başının belaya girip girmeyeceğini bilmek zor. Sanırım durum buysa bunu duyacağız.

Sonra Crane'in yatağına yığıldık, bedenlerimiz tüm seks, kan ve sihir yüzünden tükenmişti.

Crane beni zincire vurmaya bile hatırlamadı.

Ama sorun değil.

Artık bunu yapmak zorunda değil.

Bir anlaşmamız var, atlı ve ben. İştahı

bastırılabilir.

Kontrol edilebilir.

Sadece karşılığında ona bir şeyler vermeliyim.

Onu memnun etmek için elimden geleni yapmalıyım.

Crane derin bir iç çekiyor ve kıpırdanıyor. Kolum ona sarılıyor ve parmakları çıplak bileğime dolanarak belli belirsiz uzanıyor.

"Brom?" diye soruyor temkinli bir şekilde, uyku dolu bir sesle.

"Evet?" Başının arkasına doğru mırıldanıyorum. Dün gece ateş yakmamış olmamıza rağmen saçları şenlik ateşi gibi kokuyor. Sanırım ben de öyle kokuyor olabilirim. Kafirlerin kokusu.

"Zincirli değilsin," diye yorum yapıyor.

"Hayır efendim," diyorum ona, elimi parmaklarını kavrayacak şekilde hareket ettirerek. "Gerekli özeni göstermediniz," diye ekliyorum, bunun gururunu nasıl inciteceğini bilerek.

Yutkunduğunu duydum. "Bütün gece burada mıydın?"

"Bütün gece derken birkaç saatlik uykuyu kastediyorsan, evet. Gitseydim fark etmez miydin sence?"

Elini yüzünde gezdirerek inliyor. "Artık bilmiyorum. Haftalarca uyuyabilirim. Bugün derse gelmesem umurlarında olur muydu sence?"

"Eğer istediğiniz buysa, bu muhtemelen Rahibeleri şüphelendirecektir."

Tekrar iç geçiriyor ve sonra hafifçe dönüp omzunun üzerinden gözlerime bakıyor. "İşte buradasın. Ve kaçmadın. Aferin oğluma."

Kaçmamış olsam da, onun övgüsünü hak etmiyorum. Şimdi değil.

"Nasıl hissediyorsun?" Parmaklarımı saçlarında gezdirerek soruyorum. "Haftalardır uyumak istemenin dışında mı?"

Bunu düşünüyor, koyu gri gözleri yüzümde geziniyor. "Hayal kırıklığına uğradım. Kendim için. Ayin işe yaramalıydı. Her şeyi doğru yaptık. Atlıyı kovmalıydı."

Gerçekler yüzeye çıkmak istiyor, ona karşı dürüst olma ihtiyacım bitmek bilmiyor ama yutkunmayı başarıyorum. Bunu mahvedemem, henüz değil.

"Tekrar deneyeceğiz," diye onu temin ediyorum.

Arkasını dönüyor, o dönerken örtüler üzerimden çekiliyor ve ben duvara yaslanıyorum. İkimizin de sikleri sertleşmiş, birbirlerini itiyorlar. "Farklı görünüyorsun," diyor bana, kolunu bana dolayarak, eli ensemde sahiplenici bir şekilde.

"Nasıl yani?" Fısıldıyorum, delici bakışlarından gözümü alamıyorum.

"Daha mutlu, belki? Gerçi seni asla daha mutlu olarak tanımlamam. Mutluyum. Bu çok bilgiççe bir kelime. Sen..." diye düşünerek dişlerini sıkıyor, "biraz daha az yüklenmiş gibisin. Bu beni şaşırtıyor. Çünkü ben atlının hâlâ bizimle olduğunu bildiğim için kendimi yük altında hissediyorum. Senin nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum."

"Sanırım alışmaya başlıyorum," diye itiraf ediyorum dikkatlice. Gözleri belli belirsiz kısıyor.

"O düşünceli dış görünüşünün altında saklanabileceğini, sırlarını o sakalın altında tutabileceğini sanıyorsun ama ben seni tanıyorum Brom. Seni bir kitap gibi okuyabilirim. Ne düşündüğünü biliyorum."

"Ne düşünüyorum ben?" Meydan okuyorum, nabzım hızlanıyor. Uzun bir süre gözlerimi arıyor.

"Bana aşık olduğunu." Bunu o kadar basit bir şekilde söylüyor ki gülmekten kendimi alamıyorum. "Gülme," diye azarlıyor beni. "Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Beni sevdiğini değil, sevdiğini sandığını söylüyorum."

"Sadede gelmekte oldukça iyisin," demeyi başarıyorum. Düşündüğüm şeyi söylemediği için minnettarım ama yine de bununla nasıl başa çıkacağımdan emin değilim. Crane'e karşı hislerimin ne olduğunu bilmiyorum. Bir an ondan nefret ediyorum, bir an onu kıskanıyorum, bir an onun yanında kendimi güvende hissediyorum ve bir an sonra onu seviyorum. Hepsinin ötesinde, beni hem kızdıran hem de deliliğe sürükleyen bir şekilde onu derinden arzuluyorum. Ama bunların hiçbiri bilinçli bir seçim değil. Oksijen solumaya yenik düşer gibi ona yenik düşüyorum.

"Beni yalanlamak için kendini baskı altında hissetme," diyor. "Bırak hayal kurmaya devam edeyim." Ama dün gece Kat'e ne dediğini

duydum. Bana ne dediğini duydum.

Onu seviyorum. İkinizi de seviyorum, ikinizi de istiyorum, ikinize de ihtiyacım var. Aksi takdirde öleceğimi düşünüyorum.

Crane dün gece istesem de istemesem de kalbimi eritti.

Dediğim gibi, ona karşı hislerim ne olursa olsun, bu konuda başka bir seçeneğim yok.

"Dün gece Kat'le beni kıskandın mı?" diye soruyor, gözlerindeki bakış şehvetle kararıyor.

"Evet," diyorum ve sikinin onun içindeki görüntüsü midemi düğüm düğüm ediyor. "Beni onunla kıskandın mı?"

"Evet," diye cevap veriyor asık suratla. "O bana ait. Ona karşı hissettiğim sahiplenme duygusu hafife alınacak bir şey değil. Tüketiyor."

Kelimeleri ağzımdan aldı.

"Peki bu ne anlama geliyor? Bu konuda ne yapacağız?"

"Bu konuda hiçbir şey yapmıyoruz. Bu kıskançlık. Bu sadece bir duygu ve pek çok farklı anlama gelen ve hissedilen bir duygu. Kötü olmak zorunda değil. Sadece hissederiz ve bununla başa çıkarız ve bu durumda, onu paylaştığımız sürece orada olacağını kabul etmemiz gerektiğini düşünüyorum. Odada bizimle birlikte olan başka bir kişi gibi."

"Bir kişi daha," diye mırıldandım. "Üç kişiyle zar zor başa çıkabiliyorum."

Duraklıyor, küçük bir gülümseme dudaklarını kıvrıyor. "Eğer yardımı olacaksa, sanırım Kat bizi kıskanıyordu."

"Nasıl yani?" Aslında biraz yardımcı oluyor.

"Nasıl olmasın ki?" Crane açıklıyor. "O son bir haftadır yatağıma girmedi ama *sen girdin*. Sen her gece benimlesin ama o değil. Eminim tek istediği bize katılmaktır."

"Bu adaletsizliği düzeltmeliyiz," diyorum gülümsemekten kendimi alamayarak.

Crane fark ediyor, elini yanağıma koyuyor ve kederli gözlerle bana bakıyor.

"Bana aşık olmadığına emin misin, tatlı çocuk?"

Ama ben bir şey söyleyemedim beni o kadar derinden öpüyor ki bunu ruhumda hissediyorum.

Ve ruhum yanmaya başladı.

Crane haftalardır uyumak istemesine rağmen, birbirimizi boşalttıktan ve birlikte banyo yaptıktan sonra günümüze devam ettik. Birbirine benzeyen yaralarımızla dikkat çekmek istemediği için avuç içlerimizdeki iyileşme sürecini hızlandırmak için sihrinin bir kısmını kullandı ve sonra sabah derslerimize gittik.

İlk dersim tarihi, yani öğleden sonraya kadar Crane ya da Kat'i göremeyecektim. Dikkatimi vermeye bile çalışmadım. Öğretmen -adını asla hatırlayamıyorum- Salem Cadı Mahkemeleri'ni anlatıp dururken tek düşünebildiğim dün geceydi. Kat'in şehvetli, yumuşak vücudunun kanımızla kaplı görüntüsü, beni ne kadar derinden boğazına aldığı, Crane'in ona nasıl acımasızca vurduğu. Bunu tekrar istiyordum. Tören kısmı umurumda değildi, sadece ormandaki o aşağılık sevişmeyi istiyordum. Özgür hissetmek istiyordum.

Ve doğruyu söylemek gerekirse, Kat'in içine boşalmak istiyordum. Onu yere yatırmak, sikimi içine sokmak ve tohumlarımı amının derinliklerine akıtmak istiyordum. Rahibelerin bizim için planladıkları şey yüzünden bunun yasak olduğunu biliyorum, bu yüzden ondan bu şekilde uzak durmam gerektiğini, neden sadece ağzının içine boşalmama izin verildiğini ve bundan herhangi bir sapmanın trajik sonuçlara yol açabileceğini biliyorum.

Ama ne istediğime engel olamıyorum. Hep istediğim şey buydu. Kat'i dünden daha çok seviyorum.

Her şeye rağmen onunla evlenmek istiyorum.

Crane ne derse desin, onu hamile bırakmak istiyorum.

Onun ruhunu ve aşkını en az onun kadar istiyorum.

Sırf Rahibeler ve annesi ilk günden beri bunu ayarladı diye benim buna sahip olamamam adil değil. Neden bu yüzden acı çekmek zorundayım?

Acı çekmek zorunda değilsin, diyor atlı bana. Sesi o kadar yüksek ki kaskatı kesiliyorum, sanırım sınıftaki herkes duyabiliyor. Etrafıma bakıyorum, kimse bana dikkat etmiyor.

Acı çekmek zorunda değilsin, Abraham Van Brunt.

Sana borçlu olanı, sana vaat edileni alabilirsin. Eğer almazsan, ben alırım.

Beni tatmin etmek sandığınızdan daha zor olabilir.

"Hayır!" Sandalyemi gürültüyle masadan geriye iterek haykırıyorum.

Başımı kaldırdığımda tüm sınıfın bana baktığını görüyorum. Öğretmen meraklı bir şekilde kaşlarını çatıyor.

"Hayır diyebilirsin Brom, ama 1694'te cadıların başka seçeneği yoktu," diye devam ediyor öğretmen kara tahtaya dönerek. "Kaçabilen sadece iki cadı topluluğu Devotuslar ve Erusianlardı. Bu iki topluluk da birbirlerini yetkililere ihbar eden düşmanlardı."

Başımı iki yana sallıyorum. Atlı benimle genellikle gündüz konuşmaz ve daha önce hiç bu kadar yüksek sesle konuşmamıştı.

Daha önce düşüncelerimi hiç böyle okumamıştı.

Ya da belki de tek yaptığı buydu.

"Brom," diyor öğretmen tekrar ve ben ona bakıyorum.

"Evet?"

"İyi misin? Elin?"

Elimdeki kesiğin tekrar açıldığını ve kanın masaya bulaştığını görmek için yere bakıyorum.

"Oh," diyorum huzursuzca. "Sadece bir kağıt kesiği."

Elimi pantolonumun paçasına siliyorum, sonra kolumu masanın üzerindeki kanın üzerinde gezdirerek temizliyorum.

"Hemşireye gidip baktırsan iyi olur," dedi bana. "İzinlisin." Suratını ekşitti ve sonra sınıfa baktı. "Şimdi, bu covenlerin artık var olmadığı söyleniyor, ama söylentilere göre her ikisi de Sleepy Hollow'a yerleşmiş olabilir."

Hızlı adımlarla kapıya doğru ilerlerken sınıf arkadaşlarımdan gözlerini üzerimde hissederek ayağa kalkıyorum.

"Ve daha da büyük bir söylentiye göre Devotus ve Erusian cadı meclislerinin her ikisi de bir iblisle yapılan pazarlık sayesinde hayatta kalmış olabilir, bazılarının Mesih karşıtı olarak gördüğü kişiyi getirmek için yapılan bir pazarlık."

Bir elim kapı kolunda, olduğum yerde kalakaldım.

Yavaşça dönüp öğretmenime bakıyorum. "Tekrar edebilir misiniz?"

Öğretmen elini kalçasına koydu. "Hemşirenin odasına gitmiyor musun?"

"Öyleyim," diye kızıyorum ona. "Sleepy Hollow'daki Mesih karşıtlığı da neyin nesi?"

Sinirli bir şekilde gülüyor. "Bu bir söylenti, Brom." Tekrar sınıfa dönüyor. "1705'ten sonra ne Devotus ne de Erusian cadılar meclisine dair hiçbir kayıt yok. Sanki haritadan kaybolmuşlar gibi. Denemeler sırasında o kadar çok kişi öldü ki, sonunda kaç üyenin hayatta kaldığını söylemek zor."

Bir öğrenci elini kaldırır. "Ama bu şeytanla anlaşma nedir?"

"Dediğim gibi, bir söylenti. Eğlenceli bir haber. Eğlenceli bilgiler tarih dersini daha ilginç kılar, öyle değil mi?" Öğrenci devam etmesi için ona bakar. Yorgun bir iç geçirir. "Pekâlâ. *Söylentiye* göre, savaşan iki coven'in kalan üyeleri, her iki taraftan doğan bir çocuğun iblis için bir araç olmasına izin vermeyi kabul ettikleri için denemelerden güvenli bir şekilde geçmelerine izin verildi. Onlara ölümsüzlük verilecek, kovanları güçlerini birleştirecek ve karşılığında iblis çocuğun sahibi olacakmış."

"Dünyanın sonunu getirmek için," diye mırıldanıyorum.

"Belki de," diyor öğretmen dikkatle, gözlerini bana dikerek. "Ya da belki de bu Sleepy Hollow'un başka bir efsanesidir. Bir efsane var gibi görünüyor."

birçoğu."

"Evet, başsız atlı gibi," diyor başka bir öğrenci. "Bir kişinin daha öldürölmüş olarak bulunduğunu duydunuz mu?"

Bunun üzerine sınıftan çıktım ve kapıyı kapattım.

Crane ve Kat ile konuşmam gerekiyor.

Bölüm 22

Vinç

''

Bay Van Tassel, biraz konuşabilir miyiz?"

Kat kitaplarını toplarken bakışlarımla karşılaşılıyor, gözleri eğlenceyle parlıyor.

"Elbette," diyor diğer öğrenciler sınıftan çıkarken. Alaylarını duyabiliyorum, gözlerini devrişlerini görebiliyorum. Bizde saklanacak bir şey yok ama yine de dersten sonra bir öğrenciyle konuşmak istediğim için Rahibeler tarafından azarlanamam. Bir profesör olarak bu benim haklarımdan biri. Bana Kat'i becermeyi bırakmamı söylemiş olabilirler ama onun derslerinde bocalamasına izin vermemi bekleyemezler, değil mi?

Kat yanıma geliyor ve masanın yanında duruyor, kitaplarını göğsüne bastırırken beklentiyle bana bakıyor. Bu çarpıcı, özel genç cadının benim olduğunu hatırlatmak için kendimi çimdikleme ihtiyacı hissediyorum.

"Nasılsınız?" Son öğrencinin de kapıdan çıktığından emin olduktan sonra kısık bir sesle soruyorum. "Bütün sabah seni düşündüm. Seninle konuşmamak işkence gibi."

"İyiyim," diyor sessizce, omzunu silkerek. "Biraz yorgunum, biraz keyifsizim. Çok uyudum ve bu sabah uyanmak istemedim."

"Peki ya yaraların?" Brom'la birlikte hastaneden ayrılmadan önce onun ön ve sırtına lapa sürdüğümüzü hatırlayınca kalbim hafifçe sıkışarak sordum

daire. İyileştirme büyümden biraz uyguladım ama yeterli değildi, çünkü zaten bitkin bir durumdaydım.

"Biraz acıyorlar," diyor ve bu acı artıyor.

"Kapıyı kapatıp kilitlersen seni iyileştirmeye daha fazla yardımcı olabilirim," diyorum ve sınıfın anahtarını ona uzatıyorum. "Kendini daha iyi hissetmen için pek çok şey yapabilirim."

Elimden anahtarı aldı. "Sana karşı dürüst olmalıyım Crane, dün geceden dolayı biraz yorgunum." Sonra yüzünü buruşturdu. "Ve ben sadece, uh..."

"Uh ne?" Ben kandırdım.

Dudaklarını oynatıyor. "O kadının aybaşı dönemini yaşıyorum."

"Regl mi oluyorsun?" Açıkça soruyorum.

Utangaç bir şekilde başını sallıyor, gözlerini kaçırıyor. "Evet."

"Ama bu iyi haber Kat. Bu demek oluyor ki..." Yani benim çocuğuma hamile değil, ama kesinlikle Brom'unquine de hamile değil. "Yani şimdilik temizsin."

"Bu da bir rahatlama. Sadece konu şu olduğunda bir engel..."

Ona sırtıyorum. "Biraz kanı engel olarak göreceğimi düşünüyorsan, belli ki dün gece dikkatini vermemişsin." Anahtara başımı salladım. "Şimdi uslu bir kız ol ve git şu kapıyı kilitle."

Kat bana sessiz bir gülümseme veriyor ve dönüp kapıya doğru yürürken koridordan yüksek ayak sesleri geliyor. Tam Brom kapıda belirlediğinde donup kalıyor, sonra rahatlayarak iç çekiyor.

"Seninle konuşmam gerek," diyor Brom, önce bana sonra Kat'e bakarak. Önce onun yanına gidiyor, kolunu ona doluyor ve başının üstünü öpüyor, sonra da benim masama geliyor. "Bugün sınıfta bir şey öğrendim."

"Yani benim sınıfım dışında herkesin sınıfında ders gördüğünü mü söylüyorsun?" Sandalyemde arkama yaslanıp ellerimi göğsümde birleştirerek soruyorum.

Bakışlarıyla beni sabitliyor. Tanrım, huysuz oğlumu seviyorum.

"Ne oldu?" Kat ona sorar.

Bakışlarını kırarak ona bakıyor. "Tarih dersinde öğretmenim Salem Cadı Mahkemeleri'nden bahsediyordu. Kaçan ve Sleepy Hollow'a yerleşmiş olabilecek iki cadı topluluğu olduğunu söylemişti... Devotuslar mı? Ve... Diğerini hatırlayamıyorum. E ile başlıyor. Düşman olduklarını, ancak iblise varislerinden birini verirlerse onları dışarı çıkarmak için bir iblisle pazarlık yaptıklarını söyledi. Yani, iki cadılar meclisinin çocuğu. Bu iblis dünyanın sonunu getirecek, kovanlara ise ölümsüzlük bahşedilecekmiş."

Ona acımasızca bakıyorum, göğsümde batan bir his var. Söyledikleri mantıklı gelmiyor değil. Çok mantıklı. Ve ben bunu çözemedim. Onun yerine okuldaki lanet olası bir tarih öğretmeni çözdü.

"Öğretmeniniz kim?" diye sordum.

Nasıl oluyor da benden daha çok şey biliyor?

Brom, "Adını bilmiyorum, hiç dikkat etmedim," diyor.

"Onunla konuşmam gerek," diyorum ayağa kalkarak. "Bunu nerede duyduğunu, nerede okuduğunu öğrenmem gerekiyor."

"Sence bu doğru mu?" Kat ellerini birbirine vurarak soruyor.

"Olabilir," diyorum ona.

"Bunun bir söylenti olduğunu söyleyip duruyordu," diyor Brom. "Kendisi de inanmıyor gibiydi. Öyle olduğunu söyledi..."

"Neydi?" Kat soruyor.

"Bir efsane daha," diyor, sesi giderek kısılıyor.

"Gerçeği öğrenmenin tek yolu, öğretmenle konuştuktan sonra kendi araştırmamı yapmak. Brom, beni sınıfına götürebilir misin? Belki hâlâ oradadır."

"Elbette," diye başını sallıyor.

"Ben de geliyorum," diyor Kat.

"Elbette öylesin," diyorum elimi sırtının alt kısmına koyarak. "Bu herkesten çok seni ilgilendiriyor."

Sınıftan çıkıp binanın kapısından çıkıp nemli öğleden sonraya doğru ilerlerken Daniels beni geçip içeri giriyor.

"Crane," diyor Daniels, canı sıkılmış görünüyor, bıyıkları kabarıyor. "Haberleri duydun mu?"

"Ne haberi?" Ben soruyorum.

"Sleepy Hollow'da bir ceset daha bulundu. Kafası tamamen kesilmiş, henüz bulunamadı. Memur Kirkbride olduğu söyleniyor."

Hem Kat hem de ben hemen Brom'a baktık.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece yere bakıyor, gözlerinin üzerine gölgeler düşüyor ve onları okunmaz hale getiriyor. Kanım donuyor.

Daniels'a "Bu korkunç," diyebildim. "Hey, dinle, seni burada tutarken, buradaki tarih öğretmenin adı nedir?"

"Joy," diyor. "Bayan Joy Wiltern. Ve sakın ona asılmaya kalkma, ilgilenmiyor," diyor hışım ile ve binaya doğru yürüyor.

Kapı arkasından kapanıyor ve Brom'la yüzleşmek için dönüyorum. "Ne yaptın sen?" Ona sordum.

Ellerini kaldırdı. "Ben bir şey yapmadım. Atlı yaptı."

"Ne zaman? Dün gece zincirli değilken mi? Gizlice kaçıp o zaman mı yaptın?"

Bakışları sertleşiyor, kararıyor, katil olmaya aday birinin bakışlarına dönüşüyor. "Senin yanından ayrılmadım. Atlı yaptı. Onu kontrol edemeyeceğimi biliyorsun."

"Bu çok komik, çünkü dün gece bir gün onu kontrol edebileceğinize dair bir şeyler söylediğinize yemin edebilirim."

"Demek yanılmışım," diye tersliyor.

"Çocuklar," diyor Kat, ellerini ikimizin de göğsüne koyarak. "Sen istesen de istemesen de bunu atlinın yaptığı çok açık, Brom." Bana bakıyor. "Ne zaman biri kellesini kaybetse onu suçlamaya devam edemeyiz."

"Gerçekten mi?"

"Crane, nazik ol," diye beni uyarıyor. "Biliyorsun..."

Sözünü kesiyor ve hafifçe kayarken yanaklarında bir utanç kızarması belirliyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Benim gitmem gerekiyor. Seni sonra bulurum" diyor ve hızlı adımlarla yatakhaneğine doğru yürümeye başlıyor.

"Onun nesi var?" Brom sorar.

"Kadın sorunları," diye tahmin ediyorum, gidişini izlerken. Sonra uzanıp Brom'u kolundan tuttum ve binaya doğru geri çektim. Sınıfa geri dönene kadar onu koridorda sürüklüyorum ve kapıyı kapattım ve onu kapıya doğru bastırdım, ön kolum boğazındaydı.

"Şimdi Kat ortalıkta yokken bana polis memurunun ölümüyle hiçbir alakan olmadığını tekrar söylemek ister misin?"

Sadece bana bakıyor, ağzı sert bir çizgi halinde.

Sonunda onu bıraktım ve o da açgözlü bir şekilde havayı içine çekti.

"Bana karşı dürüst ol Brom, bir kez olsun," diyorum, ellerimi saçlarımda gezdirip çekiştirerek. "Lütfen."

"Lütfen dememden neden hoşlandığını anlıyorum," diyor sonunda. Dudaklarını birbirine sürterek başka tarafa bakıyor. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Ne duymak istediğini bilmiyorum."

"Gerçek," diye yalvarıyorum. "Tek umursadığım

gerçek." "Acıtsa bile mi?"

"Özellikle de acıttığında," diyorum ona. "Çünkü bu gerçek olduğu anlamına gelir."

"Peki," diyor kısık bir sesle. Bana doğru yürüyor ve ellerini omuzlarıma koyuyor ve bir an için, kısa bir an için, beni incitmek istediğinden korkuyorum.

Ama bunun yerine omuzlarımı sıkıca kavırıyor ve gözlerimin içine bakıyor.

"Polis memurunu ben öldürdüm," diyor açıkça. "Atlıya bunu yapmasını ben söyledim ve bunun gerçekleştiğini kendi gözlerimle gördüm."

Bayılacak gibi oluyorum ama elleri beni yerimde tutuyor. "Neden?"

"Çünkü" diyor. "Polis memurunun bana söyledikleri hoşuma gitmedi. Sana ve Kat'e davranış şeklinden hoşlanmadım. Ondan hoşlanmadım, nokta. Ve atlı bir kurban istedi, ben de onu seçtim, Crane. Bu işler böyle yürüyor. Sevdiklerime zarar vermesini bu şekilde engelleyebiliyorum."

"Onu kontrol *edebilirsin*," diye fısıldıyorum, ama kalbim *aşk* kelimesini kullandığı gerçeğine takılıyor.

Çenesini oynatarak bunu geçiştiriyor. "Deniyorum. Şu ana kadar elimde olan bu."

"Oh, Brom," diyorum, kalbim sıkışıyor. "Seni zavallı çocuk."

"Bana acıma," diye tersliyor. "Bunu hak etmiyorum ve istemiyorum da. Yapılması gereken bu. Onu benden kovmak istiyorsun, ama bu gerçekleşene kadar, onunla içimde yaşamayı öğrenmek zorundayım. Fedakârlıklar yapılmalı ve bunun ikinizden biri olmasına asla izin vermemek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Başımı sallıyorum, bir elimi başının arkasına, diğerini boynuna koyuyorum. "Anlıyorum. Tamam mı? Anlıyorum. Yapman gerekeni yaptın."

"Yaptım," diyor. "Ve bundan pişman değilim. Birinin ölmesi gerekiyorsa, bunun polis memuru olmasına sevindim. Kara bir kalbim var, Crane. Ben şeytanın piyonuyum, onun oyunundaki bir satranç taşıyım. Benden hiç iyi bir şey çıkmadı ve çıkmayacak da." Başını iki yana sallar. "Ve şimdi sen bana sanki farklıymışsın gibi bakıyorsun."

Ona göz kırpıyorum, ellerimi bırakıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Ahlaki üstünlüğü ele geçireceğini sanıyorsun çünkü sen çok sakın, çok kontrollü, çünkü duygularınız asla benimle olduğu gibi sizden uzaklaşamaz."

"I-"

"Benim gerçeğimi biliyorsun, Crane. Ama ben de seninkini biliyorum."

Azı dişlerim birbirine bastırıyor, çenem esniyor. "Hangi gerçek?" Gıcırdatarak söylüyorum.

Bana doğru bir adım atıyor, üzerinden sıcaklık yayılıyor, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta, siyah gözleri ıstıraplı yüzümü yansıtıyor. "Kendi hayaletlerine o kadar alışmışsın ki artık onları görmüyorsun bile" diyor. "Seni rahatsız eden tek şey Vivienne Henry değil. Eski karın da öyle. Ve gecenin bir yarısı, senin yaptıkların hakkında söyleyecek çok ilginç şeyleri var."

Nefesimi içime çekiyorum, altımdaki zeminin parçalandığını hissediyorum. "Yani," diye devam etti, "onu senin öldürdüğünü."

Bölüm 23

Vinç

Üç yıl önce

Dersten sonra eve geldiğimde karanlık bir evle karşılaşıyorum. Saat öğleden

sonra dört, ama

Pencerelerin dışındaki sis, tüm panjurların kapalı olması ve tek bir mumun bile yanmaması ile birleşince, elimi yüzümün önünde görmek zorlaşıyor.

Yatak odasına giden merdivenleri çıkarken *Marie'nin yine başı ağrıyor olmalı diye* düşünüyorum. Başka düşüncelerim de var ama onları uzak tutmak için elimden geleni yapıyorum. Hiçbir şey hissetmemeye çalışıyorum. Kızgınlık değil. Acıma değil. Ne de öfke. Mizacımı nötr tutmaya çalışıyorum.

Dar koridorda yürüyorum ve yatak odasının kapısında duruyorum. Yatakta yatıyor, sırtı bana dönük, tamamen giyinik. Onu rahatsız etmek istemiyorum. Öfkesiyle ya da daha kötüsü kayıtsızlığıyla uğraşmak zorunda kalmak istemiyorum.

Kendimi bildim bileli böyleydi, gerçi şimdi hafızam çok akışkan görünüyor. Aylar mı oldu? Yıllar mı? Tüm evliliğimiz boyunca mı? Benimle hep bu kadar mutsuz muydu? Beni hiç sevdi mi? Bir süreliğine, bebek için çabaladığımız zamanlarda, seviyor gibi görünüyordu. Ama zaman geçip de bir türlü olmayınca, suçu bana attı.

Sonra halsizlik geldi. Melankoli. Baş ağrıları.

Dokunduğumda irkilmeye başladı. Geceleri evden çıkmaya, benim çıkmama izin verilmeyen yürüyüşlere çıkmaya başladı. Günden güne evliliğim üzerindeki tüm kontrolüm, tüm hakimiyetim parmaklarımın

arasından kayıp gidiyordu.

Şimdi sadece gecenin içinden geçen iki gemiyiz. Akademide işe gidiyorum, eve geliyorum. O yatıyor, kalkıyor, gidiyor. Bazen yürüyüşe çıkmıyor, bazen arkadaşlarıyla yemeğe çıkıyor, bazen de amcasını göreceğini söylüyor.

Gerçekten ne yapıyor olabileceği düşüncesini aklımdan bile geçirmedim.

Utanç duymak istemiyorum.

Kendimi daha da çaresiz hissetmek istemiyorum. Ama merak ediyorum.

San Francisco'nun sisiyle nemlenmiş paltomu yavaşça çıkarıp koltuğun üzerine örtüyorum, sonra sessizce ona doğru yürüyorum. Yatağın yanında durup ona bakıyorum. Göğsü inip kalkıyor ve en az bir dakika boyunca onu izliyorum. Bazen uyumadığı halde uyuyormuş gibi yapıyor. Bilmeliyim, bazen ben de aynısını yapıyorum.

Gerçekten uyuduğundan emin olduğumda, elimi alıp hafifçe yanağına koyuyorum, avuç içim tenine hafifçe bastırıyor.

Gözlerimi kapatıyorum.

Boşlukta yolculuk ediyorum.

Teninden geçip zihnine giriyorum.

Aramızdaki tüm güveni yıkıyorum, mahremiyete en derin tecavüzü yapıyorum. Çünkü bilmem gerekiyor.

Bilmem gerek.

Karanlığa doğru adım atıyorum, önümde bir sürü kapı var ve ben onun arkasında güldüğü kapıyı seçiyorum. Yıllardır güldüğünü duymamıştım.

Kapıyı açtım ve anılarının içine girdim.

Caddede yürüyor, önce tanımadığım bir yerde, sonra bir kumarhane olduğunu fark ediyorum, bizden çok uzakta değil, Mission bölgesinde. Kolunu uzun boylu, yakışıklı, bıyıklı bir adamın koluna dolamış. Sıradan bir adam değil.

O Raymond De Haro, beyzbol stadyumunun karşısındaki sokaktan bir komşu.

Ona bakıyor, gülümsüyor, parlak beyaz dişleri, bronzlaşmış teni ve onu görmek bana bir şey yapıyor, uzun zamandır hissetmediğim bir şey. Ray'e karşı hep garip bir bağ hissetmiştim ama bu hisleri nasıl kelimelere dökeceğimi hiç bilememiştim.

Artık kelimeyi biliyorum. Arzu.

Bu adamı arzuluyorum ve onun ona bakma şeklini arzuluyorum, keşke ben olsaydım.

Karımın bir ilişkisi varmış. Bu da bunu doğruluyor.

Dünyayı onun gözünden izlemeyi bırakmalıyım.

Anıyı terk etmeliyim, zihnini terk etmeliyim, odayı terk etmeliyim. Ama yapmıyorum.

İzlemeye devam ediyorum, sonra bir şeyler atlıyor ve sonra görüyorum, onları sarı evinin dışında görüyorum, fenerler kırmızı çatılı sıvada titriyor. Yanlarında Recreation Grounds beyzbol stadyumu, tezahürat yapan kalabalığın sesleri yaz havasını dolduruyor. Evinin içinde kayboluyorlar.

Daha fazlasını görmek istiyorum.

Onunla ne yaptığını görmek istiyorum. Onu nasıl becerdiğini görmek istiyorum.

Onu benden daha iyi bir aşık yapanın ne olduğunu görmek istiyorum. Hepsini izlemek istiyorum.

Ama anıları yine atlıyor, yüzler, bedenler yanıp sönüyor ve başım dönmeye başlıyor, sanki baş ağrılarıyla birlikte gelen mide bulantısı içime sızıyor.

Geri çekiliyorum.

Geri, geri, daha da geri.

Ta ki yatak odamızda durup elimi yüzünden çekene kadar.

Altımda kıpırdanıyor ve ben nefesimi tutup uyanmasını bekliyorum. Ama uyanmadı. Gördüğüm her şeyi bilmeden uyumaya devam ediyor. Çok fazla şey gördüm ama yeterli değil.

Bunu bir daha asla yapmayacağıma, izni olmadan kimsenin anılarını okumayacağıma yemin ediyorum.

Çünkü artık gerçeği biliyorum. Ve şimdi bunu düzeltmek zorundayım.

Sessizce ondan uzaklaştım, anılarının içinde kaybolmuş bir halde baş ağrısını uyuyarak geçirmesine izin verdim.

Ceketimi aldım.

Aşağı inip kapıdan çıkıyorum.

Mission Caddesi'ni geçerken serin sis yüzüme çarpıyor, gün burada Kasım ayında olduğu gibi hızla geceye kayıyor. Planımın ne olduğunu bilmiyorum, sadece Ray'le konuşmam gerektiğini biliyorum. Karımı çalan adamla.

Sokağın diğer tarafında, Marie'nin hatırladığı sarı sıvalı ev de dahil olmak üzere bir dizi ev vardı, evimizden biraz uzakta, "arkadaşlarıyla", "amcasıyla" geçirdiği tüm o geceler boyunca içeri girdiğini görmeyeceğim kadar uzakta. İlişkisini benden başka herkesin görebileceği şekilde açıkta yaşıyordu.

Ne söyleyeceğimi hiç düşünmedim. Bu adama bağırarak, ona vurmak, onu azarlamak yeterli değil. Buraya ona bedel ödetmek için gelmedim, nedenini sormak için de gelmedim.

Nedenini *öğrenmek* için buradayım.

Kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı çaldım.

Koyu kestane rengi saçlı, bronzlaşmış bir adam kapıyı açıyor. Beni görünce yüzü düştü.

"Başka birini mi bekliyorsun?" Ona işaret ederek sordum.

Kaşlarını çatarak bana bakıyor, kalın kara kaşları birbirine çatılmış. Tanrım, çok yakışıklı. Bu düşünce, Tanrı'nın beni yukarıdan cezalandırması gibi geliyor bana.

"Bay Crane," dedi Ray huzursuzca. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Girebilirsin," diyorum, sesimin bu kadar düzgün çıkmasına şaşırarak.
"İçeri girebilir miyim?"

Sizinle karım hakkında konuşmak istiyorum."

Ray'in altın rengi yüzü soldu. Orada duruyor, eli kapının üzerinde, sanki yüzüme kapatıp kapatmamakta kararsızmış gibi. Bana bakıyor, silahım olup olmadığını kontrol ediyor. Onu öldürmek için burada olduğumu düşünüyor.

Onu öldürmek için orada olmalıydım.

Ama Marie'den duyduğum utanç kalbimi kırdığı için değil. Kırmadı.

Marie'yi sevmeyi aylar önce bıraktım, muhtemelen onun beni sevmeyi bırakmasıyla aynı zamanda. Taş gibi soğuk kalbinde artık benimkine yer olmadığını fark ettiğimde bıraktım.

Buradayım çünkü nasıl bir adam olmam gerektiğini bilmeliyim.

Buradayım çünkü Ray'in gerçekte nasıl bir adam olduğunu bilmeliyim.

"Özür dilerim," diyor kelimeleri bulmakta zorlanarak. "Kötü bir zaman..."

Elimi kapının üzerine koyup iterek açıyorum, boyum bana avantaj sağlıyor ve onu korkutuyor. "Sizinle konuşmak istiyorum," diyorum ona sakince, şapkamı çıkarıp elimde tutarak. "Buraya sorun çıkarmaya gelmedim. Sadece konuşmak istiyorum. Lütfen," diye ekliyorum.

Keskin bir nefes alıyor, gözleri vahşi, gerçekten ne istediğimi hesaplamaya çalışıyor, ama yine de kapıyı açıyor.

Evine girdim. Buraya daha önce hiç gelmemiştim. Benimkinden daha küçük, yani parayla ilgili bir şey olamaz. Düzgün giyinmiş olsa da, giydiklerinin hiçbirisi benden daha sofistike ya da daha zeki olduğunu göstermiyor. Komşum hakkında pek bir şey bilmediğimi kabul ediyorum ama bu bana hiçbir ipucu vermiyor.

"Hiç konuşma fırsatımız olmadı, değil mi?" Küçük oturma odasına, kükreyen ateşe, parke zemindeki dokuma halıya bakarken soruyorum. "Ray'i mi yoksa Raymond'u mu tercih edersin?"

"Ray," diyor huzursuzca. "Ya sen?"

"Bana Ichabod de," diyorum şapkamı ellerimin arasında çevirerek.
"Marie bana böyle seslenir."

Yüzü kızarır. "Tabii ki. Bak, Ichabod, bana sorun çıkarmak istemediğini söylediğini biliyorum, ama yapamam... yapmayacağını düşünemiyorum. Bana vurmak, beni dövmek istiyorsan, durma. Bitir şu işi."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Benim nasıl bir adam olduğumu düşünüyorsun?"

"Karısının onu aldattığını öğrenen biri." Ona asitli bir gülümseme veriyorum. "Öyleyim."

Yutkunuyor, gözleri odanın içinde geziniyor. Yeşilin güzel bir tonu, bahar yosunu gibi. Ağzı yüzünü buruşturuyor ve dudakları da çok güzel, geniş ama dolgun. Marie'nin bu adamı neden istediğini anlayabiliyorum. Ben soğukken o sıcak. Benim sis olduğum yerde o güneş. Benim sert olduğum yerde o yumuşak.

Ve sikimde oluşan basınçtan dolayı sertleştim. Utanç bir an için beni vurdu.

Bu düşüncelere sahip olduğum için bile günahkarım. Onları istediğim için bir sapkınım.

Eğer babam tek oğlunun başka bir adamla ilgili fanteziler kurduğunu bilseydi, beni doğrudan cehenneme mahkûm ederdi. Ama zaten oraya gideceğimi biliyordu, değil mi? Zaten ilk günden beri ondan, herkesten çok farklıydım ve hiçbir kilise bunu değiştiremezdi. Ichabod Crane için asla kurtuluş olmayacaktı.

"Benden ne istiyorsun?" Ray diyor ki.

Yavaşça ona doğru bir adım atıyorum ve ben onu duvara sıkıştırana kadar geri çekiliyor. Duvar kâğıdı yer yer soyulmuş, bir boğa resmi yamuk duruyor.

"İstiyorum..." Zor nefes alarak başlıyorum. Ona bakarken dudaklarımı yalıyorum. "Sende olup da bende olmayan şeyi bilmek istiyorum." Bakışlarım ağzına düşüyor. "Ve ona sahip olmak istiyorum."

Elimi boğazına koyup sıkıyorum.

Ray'in güzel gözleri irileşiyor, beni uzaklaştırmak için parmaklarını benimkilere doluyor ama ben fazla baskı uygulamıyorum. Sadece onu sabit tutmaya çalışıyorum.

Çünkü ondan almak istiyorum.

Eğildim ve onu öptüm.

O da beni öpmedi ama önemli değil.

Dudaklarına dokunmak şaşırtıcı derecede soğuk ama yine de yumuşak ve bıyığının çıplak üst dudağıma sürtünmesi doğrudan sikime bir şimşek gönderiyor, taşaklarım kalkıyor, içimde bir ateş alevleniyor.

Ray dudaklarıma tükürüyor, bir eli boğazını sıkmamı engellemeye çalışıyor, diğeri göğsümde, beni üzerinden itmeye çalışıyor.

Vazgeçiyorum. Elimi bırak ve geri çekil.

"Neyin var senin?" Ray bana bakıyor, gözleri vahşi, ağzı açık, nefes nefese ve bu beni başka hiçbir şey gibi tahrik etmiyorsa lanet olsun. "Bu benim cezam mı?"

Ona hafif bir gülümseme veriyorum. Bıyıklarını hâlâ tenimde hissedebiliyorum. "Eğer öyle olmasını istiyorsan," diyorum. "I-"

Ama ben cümlemini tamamlayamadan öne doğru uzanıp yüzümü tuttu.

Beni öpüyor.

Ve havanın ciğerlerimi terk ettiğini hissediyorum.

Ona karşı inliyorum, dilini benimkine karşı hissediyorum, kendini bana açıyor, açan bir çiçek gibi ve fark ediyorum ki eğer bu günah işlemekse, o zaman memnuniyetle günahkâr olarak adlandırılacağım.

İnliyor, sesi ruhuma ilaç gibi geliyor ve sonra önümde dizlerinin üzerine çöküyor. Hareketleri kararsız ve çılgınca, kalbim bir aygır gibi dörtnala koşuyor ve gözlerime inanamıyorum, olanlara, olmak üzere olanlara inanamıyorum.

Uzaniyor ve o güzel gözleriyle bana bakıyor.

"Lütfen," diyor soluk soluğa, pantolonuma uzanarak ve bu beni iliklerime kadar sarsıyor.

Lütfen, biri dizlerinin üzerinde söyleyene kadar çok basit bir kelime. Sanki önümde yepyeni bir dünya açılmış gibi hissediyorum.

Ona yardım ediyorum, fermuarımın düğmelerini açıyorum ve sikimi çıkarıyorum. Uzun ve sert, kalın damarlı ve erimiş sıcaklığıyla avucumun içinde, altındaki bu adamın yakışıklı yüzüyle birlikte görünce, hemen burada ve şimdi serbest bırakacaktım gibi hissediyorum. Daha şimdiden alevlenmiş ucunda uyarılmamın incilerini görebiliyorum ve sertçe yutkunuyorum, diline sürtmek istiyorum, tatmasını, beni tatmasını istiyorum.

Ray'in bu konuda bir deneyimi var mı bilmiyorum, erkeklerle. Bunu gerçekten isteyip istemediğini, daha fazla cezadan kaçınmak için istediğini düşündüğü şeyi bana verip vermediğini bile bilmiyorum, ama umurunda değil.

Umurumda değil.

"Aç kapıyı yakışıklı," diyorum ona, yumuşak saçlarına bir yumruk atarak.

Başını öne doğru ittiğimde Ray'in ağzı tam zamanında açıldı. Boğulur gibi bir ses çıkarıyor ama onu sıkıca kavrayarak yerinde tutuyorum. Alt dişleri frenulumumu sıyrıyor ve zevkle acının karışımından tıslıyorum, ama sonra emmeye ve yalamaya başlıyor ve gözlerim kafamın içinde geri dönüyor.

"Kahretsin, ağzın çok sıcak, çok ıslak," diye yemin ediyorum. "Devam et, sakın durayım deme. Sakın durayım deme."

Ray'in başını hareket ettirmeye devam ediyorum ve o da yukarı uzanıyor, sikimin tabanını kavlıyor, torbamı hafifçe çekiştiriyor ve ben ayaklarımın üzerinde ölüyorum. Bu cennet ve cehennem bir arada.

"Çok iyi gidiyorsun Ray," diye onu cesaretlendiriyorum, sesim kısık, sanki başka birine aitmiş gibi çıkıyor. Marie bile bunu benimle asla yapmazdı, bunun *kirli* olduğunu söylerdi.

Temizliğin canı cehenneme; ben pis olmayı arzuluyorum.

"Evet," diye tıslıyorum beni boğazının derinliklerine sokarken. "Evet, içinde boğulana kadar em beni."

Tepkisi boğuk oluyor ve ben orada duruyorum, kalçalarımı itiyorum ve onun beni almasını izliyorum ve hayatım boyunca hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. Öyle değil.

Bundan önceki dakikalarda ya da bundan sonraki dakikalarda ne olursa olsun, ben...

Orgazmım beni gafıl avladı, hiçbir uyarı vermeden.

"Tanrım!" Taşaklarım yukarı kalkarken sıkılmış bir çeneyle yemin ediyorum, kalçalarım o kadar gergin ki kaslarım ağrıyor ve evin her yerinde yankılanan alçak bir gırtlak iniltisi çıkarıyorum. Boşalıyorum, Ray'in ağzının içinde nabız gibi atıyor, sarsılıyorum ve gözlerimi açıp beni yutarken adem elmasının hareketini izliyorum, en güzel manzara.

Sonunda işim bittiğinde, sıkışık elimi saçlarından çekiyorum ve o da nefes nefese ağzını siliyor.

Ve sonra kapıya doğru bakar.

Ve ürpertici bir hisle yalnız olmadığımızı fark ediyorum. Onun görüş alanını takip ediyorum.

Marie kapının yanında durmuş, ağzı açık bir şekilde bize bakıyor.

İçeri girmiş olmalı ve biz şehvetimize o kadar dalmıştık ki fark etmemiştik bile.

Bir an için belki de onu terk etmek zorunda olmadığımı düşündüm. Belki de boşanmak zorunda değiliz. Belki de üçümüz sırayla paylaşmayı öğrenerek *bu* hale gelebiliriz.

Ama sonra çılgılık atıyor.

Gözleri dehşet, öfke ve tiksintiyle parlıyordu.

Kaynayan bir öfkeyle bize doğru yürüyor, kollarını açmış, bize bağırıyor, sanki daha önce zina yapmamış gibi, sanki tüm bu terimler onun için geçerli değilmiş gibi bize ahlaksız, günahkâr, şeytan, dinsiz diyor.

Artık Ray ayağa kalkmış, sikim hızla pantolonumun içine sıkışmıştı ve görünüşe göre tüm öfkesi bana yönelmişti. Parmağı yüzümde, gözleri kafesteki bir hayvan gibi vahşi.

"Böyle olduğunu biliyordum," diyor Marie, öfkeyle, zor nefes alarak. "Onlardan biri olduğunu biliyordum. Doğruca cehenneme giden kusurlu bir günahkâr!"

Ellerimi havaya kaldırdım, sakın kalmaya çalıştım ama başaramadım. "Beni aldatıyordun, Marie! Aldattığını biliyorum. Bunu saklayamazsın, inkar edemezsin."

Ama ona nasıl öğrendiğimi söylemeye cesaret edemiyorum.

"Seni aldatıyordum çünkü sen bir oğlancıydın!" diye çığlık atıyor. "Çünkü senin gerçek doğanı biliyordum, orada yaşayan kötülüğü, karanlığı gördüm. Vicdansız bir adamla evlendiğimi biliyordum ve bedenimin senden arınması, ruhumun senin bataklığından kurtulması gerekiyordu!"

Sessiz kalan ve korkmuş olan Ray'i işaret ediyorum. "Başka bir oğlancıyı becererek mi?" diye haykırıyorum.

"Bu adamı zorladın," diyor Marie, Ray'in yanına gidip pazusunu tutarak. "Onu böyle iğrenç, ahlaksız bir şey yapmaya zorladın. Senin gerçek doğan bir hayvanınkinden daha fazla değil, Ichabod. Ama bu yanına kalmayacak, bunun bedelini ödeyeceksin."

"Seni terk ediyorum," diye bağırdım ona. "Bu şekilde ödeyeceğim. Boşanıyorum

Seni zinacı sürtük."

"Beni terk etmiyorsun!" diye bağılıyor ve ben ne olduğunu anlamadan yüzüme bir tokat atıyor, acı kıvılcım gibi. "Yapamazsın! Buna izin vermeyeceğim!"

Avuç içimi yanağıma bastırarak öfkemi dizginlemeye çalışıyorum. Asla dışarı çıkmasına izin vermedim, asla beni alt etmesine izin vermedim, ama şimdi beni kışkırtıyor.

Şimdi kapandaki hayvan benim.

"Neye izin verdiğin umurumda değil," diyorum ona, içimdeki öfke artıyor, tenim çok sıcak, çok gergin hissediyor. "Senden boşanıyorum ve bu konuda tek bir şey bile yapamazsın."

"Oh, ama yapabilirim." Dişlerini gösteriyor. "Seni kovduracağım!" diye bağılıyor ve gözlerindeki dehşeti görünce sırtıyor. "Evet, burada gördüklerimi tüm dünyaya anlatacağım. Ray işbirliği yapacak, değil mi Ray? Bunu ilk öğrenen okul yönetimi olacak, Ichabod. Her şeyini, işini, evini, karını kaybetmek üzeresin, çünkü sen bir günahkârsın, lanet olası bir günahkâr, ben-"

"Yapmayacaksın!" Ona bağıyorum, ileri doğru yürüyorum ve omuzlarına doğru sertçe itiyorum.

Marie bir çığlık atıyor ve geriye doğru uçuyor, ayakları dönüyor ve ayaklarını tutmak için çabılıyor ama yere doğru düşüyor.

Kafasının arkası mide bulandırıcı bir *çatırtıyla* ahşap zemine çarpıyor, halıyı birkaç santimle ısıkalıyor. O çatırtının sesi içime işliyor, kalbimi, ruhumu çekiştiriyor, beni tepeden tırnağa buz gibi bir korkuyla dolduruyor.

Saçlarının altından kan akmaya başlar, gözleri açıktır ve tavana odaklanmıştı.

Her şey yavaşladı.

Boğuk bir çığlık attım.

Ona doğru koşun, dizlerinizi yere vurarak iyi olması için yalvarın.

"Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır," diye ağlıyorum. "Hayır, Marie. Marie."

Gözlerinin bana bakmasını sağlamaya çalışarak yüzüne hafifçe dokunuyorum ve ellerim titriyor.

Yavaşça göz kırpmıyor, gözleri tekrar açılıyor ve hiçbir şeye bakmıyor. Kan yayılıyor.

Ray arkamda olduğu yerde kalıyor, hiperventilasyon geçiriyor.

"Marie!" Titreyen parmaklarımı boynunun kenarına bastırıp nabzını yoklayarak ağlıyorum.

Hiç yok.

Göğsüne bakıyorum, hareket etmiyor, ağzına bakıyorum, nefes almıyor, gözleri ölüm gibi hareketsiz.

"Hayır," diyorum tekrar. "Sen ölü değilsin. Ölmüş olamazsın."

Omzumun üzerinden bayılmak üzere olan Ray'e bakıyorum. "Bir şeyler yapmak zorundayız. Ray! Bir şeyler yapmalıyız!"

Ama Ray hareket etmiyor. O şokta.

Ben de öyle. Şoktayım ama yine de yapabileceğim bir şey var.

Yapabileceğim bir şey var.

Tıp fakültesini hatırlıyorum, kadavralara dokunduğumda nasıl canlandıklarını.

Marie'nin cansız yüzüne bakıyorum ve onun öldüğünü biliyorum.

Öldü. Ama ölü kalmak zorunda değil.

Ellerimi yanaklarına koyup gözlerimi kapatıyorum, yorgun ve savaştan yıpranmış kalbimde ne kadar enerji kaldıysa onları toplamaya çalışıyorum ve içimde hareket ettiğini hissettiğimde ellerimden Marie'ye doğru itmeye çalışıyorum.

Lütfen çalışın, lütfen çalışın.

Ellerimin altında seğiriyor.

Gözlerimi açtığımda onun da gözlerini açtığını gördüm.

Bana doğru bakıyor. Gözbebekleri siyah bir ay gibi.

Ama yüzünde hiç minnettarlık yok. Hayatta olduğu için rahatlama yok.

Korku ve şok, ihanet ve perdenin ötesine bakma, kimsenin bakmaması gereken bir şeye bakma hissinden başka bir şey yok.

Ölü birini bu dünyaya geri getirdim. Belki de en büyük günah budur.

Marie sessiz bir çığlıkla ağzını açıyor, daha geniş, daha geniş ve şimdi titriyor, kasılıyor.

"Ona ne oluyor?" Ray sonunda yaklaşarak inliyor. "Ona ne yapıyorsun?"

"Ben..." Başlıyorum, onu zapt etmeye çalışıyorum, bunu denemekle büyük bir hata yaptığımın paniği içimi pençeliyor. "Onu hayata döndürmeye çalışıyorum."

Ama bunu söylememeliydim. Hiçbir şey söylememeliydim.

Çünkü artık Ray biliyor, benim sorunumun ne olduğunu gerçekten biliyor.

"Bırakın öleyim," diye mırıldanıyor Marie, ses ondan değil etrafımızdan geliyor, odayı dolduruyor. "Bırak öleyim, Ichabod."

Ellerimi kaldırıyorum, avuç içlerimdeki elektrik çarpıyor ve onun aniden hareketsiz kalışını izliyorum.

Yine öldü.

Sonsuza
kadar ölü.

Öldü çünkü onu ben öldürdüm.

"Sen..." Ray başlıyor ve ona bakacak gücü kendimde bulamıyorum. "Sen bir iblissin."

"Ben bir iblis değilim," diye fısıldıyorum ona, parmaklarımı Marie'nin cansız kolunda gezdirirken. "Ben sadece lanetliyim."

Bölüm 24

Kaĩ

Berbat hissediyorum.

Daha önce aylık kanamalarım ile hiç tek başıma başa çıkmamıştım.
Normalde ben

Famke'nin paçavraları ve bez pedleri bir araya getirip diktiğini ve daha sonra bunları çekmecelerimin altına taktığım yumuşak kemere iliklediğini hatırlıyorum. Her ne kadar diğer kıyafetlerimle birlikte paketleme öngörüsüne sahip olsalar da, o kadar çok kıyafetim olmadığı için utanıyorum, bu da onları yıkamak için katımdaki ortak lavaboyu kullanmam gerektiği anlamına geliyor. Yurttaki tüm kızların benzer bir durumla baş etmek zorunda kalacağını biliyorum, ama yine de bu çok özel kalması gereken bir şey gibi görünüyor.

Buna ek olarak, adet döneminde kramplarım oluyor, geçmişte ahududu yaprağı ve söğüt kabuğu çayı ile hafifletebiliyordum ama burada nerede bulabileceğimi bilmiyorum. Sanırım bitki bahçesine gidip biraz toplayabilirim, ama orada hiç ahududu görmedim ve Brom ve Crane'i tarih öğretmenini avlamak üzereyken çimlerin üzerinde bıraktığımdan beri tüm öğleden sonra sürekli yağmur yağıyor.

Rahatsızlığımı ve genel halsizlik hissimi görmezden gelmeye çalışarak iç geçirdim ve masama oturup Famke'nin bana yaptığı banketstaafı açtım. En sevdiğim Hollanda hamur işidir ve gerçekten ihtiyacım olduğu zamanlar için saklamaya çalışıyordum ama sağlıklı bir doz şeker şu anda bana çok iyi gelebilirdi.

İlkinin tadını çıkarmaya çalışıyorum ama midem açlıkla gurulduyor ve sonunda onu yutuyorum, içindeki badem ezmesi parmaklarıma yapışıyor ve masamın üzerinde hamur işi parçaları bırakıyor. Yavaşlamaya ve ikincisini aceleye getirmemeye karar veriyorum, böylece Brom ve Crane'e vermek için hala iki tane olacak.

Ama ikincisini elime aldığımda, sanki ikiye bölünmüş gibi elimde parçalanıyor ve içinde bir şey olduğunu fark ediyorum. İçine uzanıp sert ve gümüş bir şeye sarılmış yapışkan bir not çıkarıyorum: bir zincir kolye. Üzerinde siyah bir taşla, belki oniks ya da obsidyen, vurgulanmış küçük bir Bizans haçı ve tepesinde bir hilal asılı.

Gümüş parlayana kadar hamur işlerini ovalıyorum, sonra titreyen ellerimle notu alıyorum.

Sevgili Katrina,

Bu beni bunca yıl güvende tuttu. Seni

güvende tutmasının zamanı geldi.

Baban bunu almanı isterdi. Famke.

Famke notu ve kolyeyi annemin haberi olmadan bulmam için pastanın içine gömdü. Artık bildiğime göre, eve geri dönmeliyim, hem de hemen. Onunla konuşmam gerek. Şu anda bile o çok şey biliyor, ben ise çok az şey.

Her halükarda, Crane ve Brom'a söylemek zorundayım.

Notu ve kolyeyi alıyorum, kalan hamur işlerini topluyorum, botlarımı ve paltomu giyiyorum ve aceleyle yağmura çıkıyorum. Yakında karanlık çökecek ve Crane'in bu saatte beni Brom'un yakınında istemeyeceğini biliyorum,

ama şansımı denemek istiyorum. En azından Crane ekstra bir önlem olarak odasının etrafına bir tuz çemberi koyabilir.

Gerçi bunun bir işe yarayacağından şüphe etmeye başladım. Memur Kirkbride dün gece başsız atlı tarafından kafası kesilerek öldürüldü ve Brom'un bununla bir ilgisi olduğunu biliyorum. Bunun kendi kontrolü dışında olduğunu iddia etmiş olabilir ve belki de bu doğrudur, ama görüşmemizden sonra Brom'un polis memuruna nasıl baktığını gördüm. Sanki onu öldürmeyi planlıyormuş gibi pencereden bakıyordu.

Ama Brom'un cinayetten sorumlu olduğu düşüncesi beni korkutması gerekirken korkutmuyor. Bu ahlak anlayışımın dibe vurduğu anlamına mı geliyor, yoksa kan ritüeli bizi geleneklere meydan okuyan bir şekilde birbirimize mi bağladı bilmiyorum ama onun yerine kendimle empati kurduğumu hissediyorum.

Fakülte yatakhanesine vardığımda saçlarım ve ceketim sıırılsıklam olmuştu ve iliklerime kadar üşümüştüm. Ön kapıdan geçiyorum, bina dışarıdan biraz daha sıcak ve merdivenlerden yukarı çıkıyorum, ama en tepeye geldiğimde, sessizce Crane'in yanına doğru sürünmek üzereyken duruyorum. İçime bir kramp daha giriyor ve Bayan Choi'yi hatırlıyorum. Eminim bu tür şeyler için bir çeşit çayı vardır.

Bu yüzden kadınlar bölümüne doğru ilerleyip kapısını çalıyorum, umarım daha sonraki bir derse girmiyordur.

Hemen açıyor.

"Kat," diyor sessizce. "Tanrım, boğulmuş bir fareye benziyorsun. İçeri gel."

O kapıyı arkamdan kapatırken içeri giriyorum. Burası sıcak ve rahat, tütüsü odayı tatlı kokulu bir duman bulutuyla dolduruyor.

"Paltonu alayım," diyor elimdeki beze bakarak. "Peki bu ne?"

"Banketstaaf," dedim ona. "Onları bir arkadaşım için getiriyordum.

Bir tane alabilirsin." Eminim çocukların hiçbiri aldırmayacaktır. "Çok nazıksınız ama son zamanlarda pek iştahım yok," diyor,

hamur işlerini sehpanın üzerine yerleştirmek ve paltomu kancaya asmak

kapının arkasında. "Oturun. Rahatınıza bakın."

Masa sandalyesine oturuyorum, ama çok uzun süre kalmayacağımı bildiğim için fazla rahat etmiyorum.

"Nasılsın?" diyor, karşımdaki yatağa oturarak. "Zor bir dönemden geçiyor olmalısın. Lotte çatıdan düştüğünde ben de oradaydım, seni de orada gördüm. Tanık olunacak korkunç bir şey."

"Düştü mü?" Tekrar ediyorum. "Atladığına eminim."

Bana hızlı bir gülümseme verdi. "Evet, bildiğiniz gibi Rahibelerin yaptığı resmi açıklama bu değil."

Kaşlarımı çattım. "Değil mi?"

"Anladığım kadarıyla katedraldeki toplantıya katılmadınız?" "Hayır."

"Anlıyorum," diyor yavaşça. "Rahibeler onun ölümünün bir kaza olduğunu açıkladılar. Kendini öldürmedi, düşmek istememişti. Bir tür element büyüü yapmak için çatıya çıktı ve ayağı kaydı."

Başımı sallıyorum, kulağa ne kadar inanılmaz geldiğine neredeyse gülecektim. "Ama bunun doğru olmadığını biliyorsun. Onu gördün. Ben de gördüm. Bu bir kaza değildi."

Bayan Choi dudaklarını birbirine sürter ve pencereden dışarı, camlara sıçrayan yağmura bakar.

"Düşüp ölen bir kız dışında ne gördüğümü bilmiyorum. Trajik."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Ben bir Van Tassel olabilirim ama teyzelerimin tarafında değilim. Onlara hiçbir şey söylemeyeceğim. Bana gerçekten ne düşündüğünü söyleyebilirsin," diyorum ona, sesimi alçaltarak. "Seni izlemiyorlar."

Bayan Choi sesli bir şekilde yutkunuyor ve korkulu bir ifadeyle omzumun üzerinden bakıyor.

Dönüp duvardaki bir tabloya bakıyorum. Arkasında dolunay olan bir ağaca tünemiş bir kuzgun resmi. Gözleri siyah, parlak ve gerçekçi.

Korku omurgamdan aşağı süzülüyor.

Sanki kuzgun gerçekmiş ve bana bakıyormuş gibi.

"Ne?" Ona dönüp bakarak soruyorum. "Peki ya resim?"

Boğazını temizliyor. "Eminim bir kazaydı," diyor kısık bir sesle. "Zavallı kız, oraya hiç çıkmamalıydı."

Ve şimdi onda farklı bir şey fark ediyorum.

Geçen haftaki Bayan Choi'nin pürüzsüz bir cildi, parlak gözleri ve parlak saçları vardı.

Bu versiyonunun cildi kuru, solgun görünümlü, elmacık kemiklerinin altında daha önce olmayan çukurlar ve gözlerinin altında siyah halkalar var. Saçları donuk ve gri renkte.

"İyi misin?" Ona yaklaşarak soruyorum.

Bana hafif bir gülümseme veriyor ve başını sallıyor. "Mmmhmm. Ben iyiyim," diyor başparmağını ovuşturarak. "Peki, senin için ne yapabilirim? Buraya bir şey istemek için geldiğini hissediyorum."

Sana ne yaptılar? Sormak istiyorum.

Burada çok yanlış bir şeyler var.

"Özür dilerim," diye ekliyor, başını hafifçe eğiyor ve başparmağını alnına bastırıyor. "Son zamanlarda kendimi iyi hissetmiyorum. Sanırım hafta sonu korkunç bir hastalığa yakalandım ve hala beni terk etmedi. Son birkaç günü zar zor hatırlıyorum."

Ve Lotte'ye ne olduğunu zar zor hatırlıyorsun.

"Sorun değil," diyorum ona, belki de doğruyu söylüyordur diye merak ederek. Gerçekten de hasta görünüyor. "Buraya geldim çünkü aylık kanamalarım ve beraberinde gelen kramplarım var. Bunun için herhangi bir bitki çayı ya da ilacınız var mı acaba? Sanırım hemşireye gidebilirim..."

Başını kaldırıyor ve bana göz kırpmıyor. "Bende tam aradığın şey var."

Ayağa kalkıp banyoya gidiyor ve elinde üzerinde soluk bir etiket olan kırmızımsı kahverengi küçük bir şişeyle çıkıyor. "İşte. Bu laudanum. Bir afyon tentürü. Herhangi bir bitkisel ya da cadı ilacından daha iyi, inan bana. Son zamanlarda çok içiyorum. Gerçekten acıyı dindiriyor."

Son sözlerinde gözlerinde hülyalı bir bakış beliriyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ve ayağa kalkıp şişeyi ondan alıyorum. "Ne kadar almalıyım?"

"Suya birkaç damla damlatarak başlayın ve sizi nereye götüreceğine bakın. Mümkünse alkolden uzak durun, sizi ekstra uykulu yapacaktır. Tabii istediğin bu değilse." Kapıya gidiyor ve ceketimi alıyor. "Bazı geceler kabuslar o kadar korkunç ve gerçekçi geliyor ki, sırf iyi bir uyku çekebilmek için gerekenden fazlasını alıyorum."

"Ne hakkında kâbuslar görüyorsun?" Paltomu koluma geçirip afyonu cebime, notu ve kolyenin yanına koyduktan sonra banketstaafı toplarken soruyorum.

Yüzü öyle bir düştü ki, soruyu sorduğuma hemen pişman oldum.

"Birkaç gün önce başladı ama neredeyse her zaman aynı" diyor, sesi fısıltı gibi. "Katedraldeki sunağın üzerindeyim. Tamamen çıplak. Dört pelerinli figür etrafımda durmuş ilahi söylüyor. İçlerinden biri elinde bir kemikle uzanıyor, insan kemiğine benziyor, uyluk kemiği, ama ucu bıçağa benzer bir noktaya oyulmuş. Kemiği alıp karnımı yarıyorlar ve bir şey çıkarıyorlar. İlk seferinde apandisitimi aldıklarını düşünüyorum. Sonra safra kesem. Bir böbrek. Her seferinde farklı bir şey alıyorlar."

Sanki soğuk bir el kalbimin etrafını sarıyor. "Sonra ne olacak?"

Omuz silkiyor. "Uyandım." Elini karnının üzerinde gezdiriyor. "Her zaman bir dikiş ya da bana bir şey yapıldığına dair bir işaret göreceğimden çok eminim, ama orada hiçbir şey yok. Bu sadece bir rüya."

Bir an için bunu düşünüyorum. "Rahibe Leona'nın senden onlar için çok miktarda afyon getirmeni istediğini söylemiştin," diyorum. "Onunla ne yaptıklarını biliyor musun?"

Bana boş boş bakıyor. "Özür dilerim Katrina, neden bahsettiğini bilmiyorum."

Ona son konuştuğumuzda Leona'nın kendisinden afyon getirmesini istediğini söylemek üzereydim. Ama bu noktada yapacağım en iyi şeyin ayrılmak olacağına karar verdim.

"Önemli bir şey değil," diyorum. "Şimdi gitsem iyi olacak. İlaç için teşekkür ederim. Biraz aldıktan sonra geri getiririm."

Odasından çıkıp koridorda yürümeye başladığımda bana "Şişe sende kalsın, bende daha var" diyor. "Dikkatli ol," diye fısıldıyor.

Ona hızlıca gülümseyerek başımı sallıyorum, sonra köşeyi dönüp asma kattan geçerek Crane'in kanadına doğru aceleyle ilerliyorum. Koridor sessiz ve ilk başta belki de onun odasında olmadıklarını, belki de kütüphanede olduklarını ya da yemekhaneye erken gittiklerini düşünüyorum.

Ama nefesimi tutarak kapıyı çaldım ve bekledim.

Yavaşça açılıyor, Crane'in gri gözü aralıktan bana bakıyor.

"Kat!" diye bağılıyor beni görür görmez ve kapıyı fırlatıp açıyor. "Burada ne işin var?"

Kimsenin beni görmediğinden emin olmak için başını koridora doğru uzatıyor, sonra koluna girip beni içeri sokuyor ve kapıyı arkasından kilitliyor.

İtiraf etmeliyim ki, ikisinin de tamamen giyinik olmasına, Brom'un banyodan çıkıp ensesine bir bez sürmesine şaşırdım.

"Bu şekilde geldiğim için özür dilerim," diyorum onlara. "İlişkimizi Rahibelerden gizli tutmak zorunda olduğunuzu biliyorum ve bu riskli bir durum."

"Kat," diyor Crane derinden, yanıma geliyor ve yüzümü büyük, sıcak elleriyle kavıyor. "Burada olduğun için çok mutluyum." Ellerimdeki kumaşa bakıyor. "Famke'nin senin için yaptığı şey bu mu?"

"Evet, senin için getirdim," diyorum ona. "Ama burada olmamın asıl nedeni bu değil."

"Ne oldu?" Brom yanıma gelirken kaşlarını çatarak soruyor. "Sen iyi misin?"

Crane yüzümü bırakıp geri çekilirken, "Ben iyiyim, gerçekten," diye onu temin ediyorum. Elindeki hamur işi paketini masasına götürüp bırakıyor. "İlginç bir şey buldum. Sana daha önce söylemeyi unuttuğum bir şey de dahil."

"Ne oldu?" Crane bir pastayı ısırarak soruyor. Gözlerini kapatır ve inler. "Tanrım, bu çok lezzetli. Famke'ye saygılar."

"Famke'den bahsetmişken," diyorum ve sonra onlara her şeyi anlatmaya başlıyorum. Onlara kolyeyi ve notu gösterdim, sonra Bayan Choi'yi ziyaret ettiğimi ve bana anlattığı her şeyi anlattım; hasta görüldüğünü, Lotte'nin kaydığı konusunda kararlı olduğunu, kötü kabuslar gördüğünü, duvardaki resmin onu izlediğini düşünüyor gibi görüldüğünü. Leona'nın afyon siparişi verdiğinden bahsederek bitiriyorum, Bayan Choi'nin aniden hatırlamadığı siparişler, sonra cebimden afyon şişesini çıkarıp onlara gösteriyorum.

İkisinin de gözleri bu manzara karşısında büyür.

"Alabilir miyim?" Crane soruyor, ben ona bir şey söylemeye fırsat bulamadan şişeyi nazıkçe elimden alıyor. Avucunun içinde çeviriyor. "Bu işe yarayabilir."

"Lütfen bana bunu afyon gibi kullanmaya başlayacağını söyleme," diyorum.

Bana kararlı bir bakış atıyor. "Pipoya geri dönüp sorunlarımı tıttırmeyi ne kadar istesem de, şu anda bir bıçak kadar keskin olmam gerekiyor." Başını Brom'a doğru salladı. "Ancak bu adam muhtemelen zaman zaman biraz sakinleştirici kullanabilir."

"Bundan sonra böyle mi olacak?" Brom ona ters ters bakar. "Zincirler yetmedi, şimdi de beni uyuşturacak mısın?"

Crane gösterişli bir gülümsemeyle, "Elbette sizin izninizle," diyerek şişeyi masanın üzerine bırakıyor.

"Daha önce ne oldu, tarih öğretmeni hakkında?" diye sordum. "Onunla konuştun mu?"

Crane başını sallıyor, parmaklarını öyle bir yalıyor ki içimde bir sıcaklık patlaması hissediyorum. Bu şartlar altında pek de yardımcı olmuyor. "Hayır," diyor. "Onu hiçbir yerde bulamadım." Gözlerini Brom'a dikti. "Umarım sana yaptıklarını öğrettiği için başı belaya girmez."

"Neden yapsın ki?" Brom sorar. "Rahibelerin hiçbiri orada değildi. Sadece öğrenciler vardı."

"O sınıfın duvarlarında hiç sanat eseri var mı?" Crane soruyor. "Sadece Bayan Choi'nin odasındaki tabloyu düşünüyorum. Başkalarının gözünden insanları gözetleyebileceklerini düşünmek tamamen mantıksız mı?"

"Bunu düşünmek istemiyorum," diyorum endişeyle, yatağa oturarak. "Zaten çok fazla şey oluyor, beynim hepsini kaldıramıyor bile."

Crane yanıma oturdu, sonra Brom diğer tarafa oturdu. Cinsel olmayan bir şekilde de olsa onların arasında olmak güzel bir his. Sanki böyle daha güçlüymüşüz gibi, bir birlikmişiz gibi.

"Her şey sırayla Kat," diyor Crane bana ve Brom elimi tutup sıkarken ben de başımı omzuna yaslıyorum. Ben de sıkıyorum. "Yapabileceğimiz tek şey bu. Ama üç kişiyiz, bu da her seferinde üç şey anlamına geliyor, gerçekten."

"Tek bildiğim hafta sonu annemle yemeğe gideceğim," diyorum.

"Ne?" Crane sert bir sesle. "Değilsin."

"Öyleyim," diyorum ona, başımı kaldırıp kızgın gözleriyle buluşuyorum. "Ve Brom da benimle geliyor."

Gözleri açılıyor. "O değil."

"Crane," diye uyarıyor Brom.

"Öyle," diyorum Crane'e. "Famke ile konuşmaya her zamankinden daha çok ihtiyacım var. Ve akşam yemeği vakti. Öğleden sonra üçte dedi. Hava kararmadan önce dönebileceğimiz kadar erken bir saat."

"Ben de seninle geliyorum," diye homurdanıyor.

"Hayır," diyorum ona kararlılıkla. "Vurmayacaksın. Annem seni vuracağını söyledi ve ben de ona inanıyorum ve onunla ilgili hislerime rağmen, senin bir çatışmaya girmeni istemiyorum. Sen burada kalıyorsun. Ben Brom'la gideceğim. Famke ile konuşacağım. Akşam yemeğindeyken annemden bilgi almaya çalışacağım, sonra geri döneceğiz. Aniden ayrılmak zorunda kalsak bile, döneceğiz."

Crane, Brom'a bakmak için üzerime eğildi. "Yani bu adama hayatın pahasına güvenmek zorundayım. Bu, senin de ona hayatın pahasına güvenmen gerektiği anlamına geliyor."

"Bana güvenmediğini mi söylüyorsun?" Brom karanlık bir şekilde karşı çıkıyor.

Crane, "Dürüst olmak gerekirse *Brom*, bugünlerde bunu çok daha zorlaştırıyorsun," diyor.

Bunun üzerine Brom elimi bırakıp ayağa kalkıyor ve bize bakıyor. "Neden ona gerçekten söylemek istediğin şeyi söylemiyorsun, Crane? Beni arabanın altına atmak için doğru zamanı beklediğini biliyorum. Neden Kat'e gerçeği söylemiyorsun? İkimizin de gerçeğini."

Midem bulanıyor ve nefesimi tutuyorum. "Hangi gerçek?" Söylemeyi başarıyorum. Crane, Brom'a birini oracıkta yakabilecek bir bakış atıyor.

Sonra Crane uzaklara bakıyor, bir elini saçlarında gezdiriyor ve iliklerime kadar hissettiğim ağır, umutsuz bir iç çekiyor.

"Sana söylemem gereken bir şey var Kat," diyor Crane çakıllı bir sesle, ayağa kalkarken üzerimde yükseliyor. "Sana söylemek istediğim bir şey var ama... benden kaçtı."

"Pekâlâ," diyorum, sesimin titremesini engellemeye çalışarak, bunun ne kadar korkunç bir şey olacağını merak ederek. "Anlat."

"Leona teyzen beni ofisine çağırdığında senden uzak durmam konusunda beni uyardı," diyor, elleri arkasında odanın içinde bir ileri bir geri volta atarak. "Bildiğin gibi, boş tehditler benim için pek bir şey ifade etmez. Okuldaki profesörlük işimi kaybedeceğimi söyledi ama sana sahip olamayacaksam bu işe tutunmaya değmezmiş gibi geldi."

Bana olan bağılılığından çok etkilendim ama.

"İstediğim zaman bırakabileceğimi biliyordum, ta ki o bana bırakmamı engelleyecek bir şey olduğunu söyleyene kadar. Her zaman bende olan bir şey. Bunu ben de biliyordum, onun da farkında olduğunu biliyordum ama bunu yüzüme vuracağını hiç düşünmemiştim."

"Marie," diyorum usulca, gözlerim düşünceli bir şekilde yere bakıyor. "Marie'nin ölümüyle ilgili senin hakkında bir şeyler biliyor." Yutkunuyorum ve başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Seninle ilgili ne biliyor, Crane?"

Sen ne yaptın?

Yüzü soluklaşıyor, o çökük ağzı kederle bükülüyor. "Karımı öldürdüğümü biliyordum."

İçimdeki havanın dışarı çıktığını hissediyorum. "Oh."

Sonra Crane önümde diz çöküyor ve elimi tutuyor. "Beni dinlemek zorundasın Kat, beni dinlemek ve bana inanmak zorundasın. Lütfen." Ellerimi tutup dudaklarına götürüyor ve umutsuz bir öpücük bırakıyor. Crane'i çok nadiren bu tür bir ıstırap içinde görüyorum, hele de böyle itaatkâr bir şekilde diz çökmüşken.

"Tamam," diyorum usulca, sahip olabileceğim tüm kararlılığın şimdiden eridiğini hissederek. "Bu bir kazaydı," diyor ve bunu söyleme şekliyle, yüzündeki

Tüm kalbimle, öyle olduğunu biliyorum. Crane'in bir katil olmadığını biliyorum. "O akşam pek çok yanlış şey yaptım ama onu öldürmek bir kazaydı."

"Ne oldu?" Elini sıkarak soruyorum ve bu jest bile yüz ifadesinin rahatlamasına neden oluyor.

"Bir ilişkisi olduğundan şüpheleniyordum," diyor boğazını temizleyerek, fırtınalı gözlerinde duygular dönüyor. "Aylarca şüphelendim. Evliliğimizde hiç sevgi kalmamıştı ve biliyordum, içimde bir his vardı. Bu yüzden yapmamam gereken bir şey yaptım. O uyurken, izni olmadan anılarını okudum. Ve komşumuz Ray ile bir ilişkisi olduğunu keşfettim. Yani..."

Gözlerini kapatıp derin bir nefes alıyor ve elimi dua eder gibi alnına koyuyor. "Ben de Ray'i ziyaret ettim. Bilmiyordum... Onu görmeye gittiğimde nasıl hissedeceğimi bilmiyordum. Kafam çok karışıktı. Onu öldürmeli miydim yoksa becermeli miydim bilmiyordum."

Gözlerim açılıyor ve Brom bile yanımdan sertçe nefes alıyor.

"Onu becermeyi seçtim," diyor Crane, elimi indirip bana bakarken, çenesi esniyor. "Ve o anda, kim olduğumu kucaklamayı seçtim. Her karanlık, sapkın yanımlı. Geri dönüş yoktu. Ray ve ben bu ilişkinin ortasındaiken, ilk kez bir erkekle birlikte olmuşum, Marie onun evine girdi ve bizi gördü. Zinası yüzünden onu boşamakla tehdit ettim ama kendi zinam yüzüme çarpıldı. Bana oğlancı, dinsiz dedi ve okul yönetimine anlatacağını, beni kovduracağını, dünyaya anlatacağını söyledi. Ben de sinirlendim, çok sinirlendim ve onu ittim ve o... düştü."

Sözünü kesiyor, uzaklara bakıyor, kaşları sanki sahneyi yeniden yaşıyormuş gibi birbirine kenetlenmiş. "Ve sert bir şekilde düştü. Kafasını ahşap zemine çarptı. Kan birikmeye başladı ve ben dizlerimin üzerine düştüm ve panikledim. Panikledim. Onu hayata döndürmeye çalıştım..."

"Tanrım, Crane," diyor Brom.

"İsa dinlemiyordu," diyor Crane uzaklardan gelen bir sesle. "O anda yoktu. Çünkü o geri geldi. Sadece bir anlığına. Sadece ne kadar kötü olduğumu ve hiç kimsenin yapmaması gereken bir şey yaptığımı bilmem için. Birini hayata döndürmek. Sonra yine öldü. Temelli olarak."

Gözlerini kapatıyor, elimi ağzına götürüp öpüyor. "Ah, ve sonra benim sorunlarım gerçekten başladı," diyor tenime karşı. "Ray ne yaptığımı görmüştü. Bana iblis dedi. Sadece daha önceki katılımı sayesinde beni ihbar etmesini engelleyebildim. Onu da ihbar edeceğimi biliyordu. İlişkisi olan iki adam, ölü bir kadın. Herhangi bir şekilde çevirmek kolay olurdu. Sonunda üçümüz arkadaş bir akşam geçiriyormuşuz gibi davranmak zorunda kaldık ve o kayıp düşmüştü ve hepsi bu kadardı.

Doğal olarak hayatıma sağlıklı bir şekilde devam edemedim. İşimden ayrıldım. Ülkenin öbür ucuna taşındım. Afyonu keşfettim."

"Beni keşfetti," diyor Brom sessizce.

"Seni keşfettim," diyor Crane, ona hiddetle bakarak. Sonra gözlerini bana diyor. "Ve seni buldum, Kat. Bu hayatta beni tamamen lanetlenmekten alıkoyan tek şey."

Sözlerinin ağırlığıyla oda sessizliğe gömülür.

"Ama," diye başlıyorum bir dakika sonra, dudağımı emerek, "ama eğer olan buysa, o zaman Leona'nın seninle ne alıp veremediği var?"

Yorgun bir şekilde iç geçiriyor. "Birincisi, zihnime sahte anılar yerleştirebilir. Beni benim yaptığımı inandırabilir. Ve orijinal polis raporunu bir şekilde tahrif edebileceğini söyledi. Nasıl yapacağını bilmiyorum, San Francisco'ya gitmesi gerekiyor sanırım. Ama ona inanıyorum, onun gücüne inanıyorum. Sen ve Brom'un kehanetinizi gerçekleştirebilmeniz için beni saf dışı bırakmak için elinden geleni ardına koymayacağına inanıyorum."

"Onu öldürmeliyiz," diyor Brom aniden, hiçbir şeye bakmadan. Sesi o kadar çiğ, o kadar tuhaf ki, hem ben hem de Crane şaşkınlıkla ona bakıyoruz.

"Biz ne?" Tekrar ediyorum.

Kara gözlerini bize çeviriyor. "Onu öldürmek zorundayız. Hepsini öldürmek zorundayız. Buradan canlı çıkmamızın tek yolu bu."

"Brom," diye onu uyarıyorum. "Burada halalarımıza neler olduğunu, cadılar meclisinin ne anlama geldiğini, birliğimizin ne anlama geldiğini bile tam olarak bilmiyoruz. Ve bilseydik bile, biz katil değiliz. Crane karısını öldürmüş olabilir ama bilerek değil ve sen..."

Kaşları kalkıyor, alnı çizgileniyor. "Peki ya ben? Ben bir katilim, Daffy. Bunu senin de bildiğini biliyorum."

"Sen atlı *değilsin*," dedim ona.

"Ben atlıyım," diyor basitçe, gözleri simsiyah. "Ve o da benim. Ve Memur Kirkbride'ı ben öldürdüm. Hessian'a bunu yapmasını ben söyledim, çünkü onun ölmesini istiyordum. Şimdi bundan ne anlıyorsun?"

Ağzım pamuk toplarıyla doldurulmuş gibi hissediyorum. Zar zor yutkunabiliyorum, zar zor düşünebiliyorum.

"Biz kötü adamlarız Kat," diye fısıldıyor Crane, elini başıma koyarak. "Sen bizden daha iyisini hak ediyorsun."

"Hayır," diyorum onlara, başımı sallayarak. "Siz *benim* adamlarımsınız. Gerisi önemli değil."

"Ahlakın önemi yok mu?" Crane gözleri parlayarak sorar.

"*Benim* ahlakım önemlidir," diyorum inatla, göğsümün yandığını hissederek. "Ve senin ahlakın da önemli. Hepsi bu kadar. Üçümüz bir sala bindirildik ve dünyanın geri kalanı tarafından başıboş bırakıldık. Birbirimizi bulduk ve birbirimize tutunmalıyız. Bu, hayatta kalmak için kendi ahlak kurallarımızı geliştirmemiz gerektiği anlamına geliyorsa, öyle olsun. Bunların hiçbirini feda etmiyorum ve ikinizi de bir başkasının *iyi* olmanın ne anlama geldiğine dair standartlarına uymanız için feda etmiyorum." Derin bir nefes alarak duraklıyorum. "Hepsi siktirip gidebilir."

Crane'in gözleri şokla irileşiyor ve Brom bir kahkaha patlatarak kolunu bana doluyor ve beni kendine yakın tutuyor.

"İşte iyi bir kız," diyor Crane, gülümseyerek başını sallıyor, gözleri gururla dans ediyor. "İşte bizim tatlı cadımız."

Ben de gülümserim.

Ama söylediklerimde ciddi dim.

Bölüm 25

Vinç

!!

!

Ona daha çok aşık oldum," diyorum Brom a, bir damla, sadece bir damla dilime damlattı. "Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama mümkünmüş."

Brom kıkırdıyor, yere oturuyor ve yan tarafıma yaslanıyor. yatağımda yatıyorum. "Ona zinde kalman gerektiğini söylemişsin, Crane."

Şişeyi ona uzatırken, "Ve o anda ciddiym," diyorum. "Ama gecenin bir yarısı ve benim uyuyor olmam lazım. Senin de uyuyor olman lazım. Biraz yardım almak çok mu yanlış?"

"Kendi acısı için ilaca ihtiyacı vardı," diye belirtiyor Brom ilacı benden alırken, parmağı benimkine sürtünüyor ve bir anlığına tutuyor.

"Onun için bir şişe doldurdum," diye hatırlatıyorum ona. "Daha önce hiç afyon içmemiş genç bir kadına bu kadar afyon vermek çok tehlikeli. Bayan Choi bunu bilmeli."

"Bayan Choi'nin endişelenmesi gereken başka şeyler varmış gibi görünüyor," diyor huysuzca, diline bir damla damlatarak. Yüzünü buruşturarak öksürüyor. "Gerçekten de Rahibelerin resimler aracılığıyla bizi gözetleyebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Varsayalım ki yapabiliyorlar," diyorum ona. "Her şeyi varsayalım. En kötüsünü bile varsayalım. Bayan Choi'nin kâbuslarının gerçek olduğunu. Belki de Leona için kaçırdığı afyonla uyuşturuluyor,

ve gece katedrale götürülüyor, hala hayattayken organları alınıyor, sonra tekrar dikiliyor ve büyü yoluyla iyileştiriliyor. Olan şey buymuş gibi davranalım."

"Siktir," diye küfrederek şişeyi bana geri getirdi.

Onu alıp masanın üzerine koyuyorum, sonra tekrar yatağa uzanıyorum.

"O halde bu konudaki ilk düşüncelerime sadık kalacağım," diyor. "Hepsini öldürelim."

Gülümsemekten kendimi alamayarak ona bakıyorum. "Atlı'nın duygularına dayanarak insanları öldürmesinden dolayı kendini suçlu hissetmekten, gördüğün her cadıyı katletmek istemeye geçtin."

Omuz silkiyor. "Ben zaten lanetliyim, değil mi?" Bana bakmak için başını yana çeviriyor. "Ben ciddiym. Bana söyle Crane, ben de atlıya yaptırayım."

İlaç zihnimin yavaşlamasını, rahatlamasını, teslim olmasını istiyor ama yapamıyorum, henüz değil.

"Brom," diyorum, beynimi çalışmaya zorlamak için ona gözlerimi kırpıştırarak. "İçindeki bu kötü ruha bağlı hissettiğini biliyorum ve bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyorsun ama aslında değil. Atlı, senin tarafında olduğunu düşünmene izin veriyor. Ama değil. Ne olursa olsun, o meclis tarafından çağrıldı ve meclise ait. Her an onu geri çağırıp emirlerini yerine getirmesini isteyebilirler. Zamanı geldiğinde seni seçmeyecek. Ve onu kontrol edenler onlarken kesinlikle meclisi öldürmeyecektir."

Ağır ağır nefes veriyor. "O zaman neden duygularımın onu etkilemesine izin vereyim?"

Neden onun ne yapacağı ve kimi öldüreceği üzerinde biraz kontrol sahibi olmama izin veriyorsun?"

"Çünkü o senin bir uzantın. Çünkü nihai hedef *sensin*, Brom. Seni kontrol edemezler ama atlıyı kontrol edebilirler ve bu da varsayılan olarak seni kontrol ettikleri anlamına gelir. Ne istediklerini biliyorsun. Kat'i becerip hamile bırakmanı istediklerini biliyorsun. Onun çocuğuna babalık yapmanı istiyorlar." Bu sözlerdeki acıyı yutuyorum. "Evlilik göstermelik. Eğer ne

Tarih öğretmeninizin söylediği doğru. Bu, ölümsüzlük vaat edilen iki topluluk arasındaki bir birlik. Sen bir pazarlık kozusun. Kat de öyle. Atlı bir amaç için bir araç."

Bunun üzerine sessizleşiyor, çenesi aşağıya eğiliyor, siyah saçları öne düşüyor.

"İkimiz," diye başlıyorum, "birçok açıdan basit insanlarız. Ben ve Kat mi? Biz de basitiz. Sen ve Kat... Bu üçgendeki en sağlam çizgi siz olmalısınız, ama siz bulmacanın en karmaşık parçasısınız. Kendi içinde ve tekrar tekrar bükülmüş."

Homurdanıyor. "Bizi birlikte istemiyorsun bile."

"Onu seviyorum," diyorum ona, doğrulup otururken. "Ben de seni seviyorum. Bunu sana kaç kere söylediğim ve senin karşılık vermediğin umurumda değil ama *seni seviyorum*. Tüm kıskançlığımı ve sahipleniciliğimi bir kenara bırakarak, ikinizin birbirinizi sevmenizi istiyorum. Üçümüz biriz. Birbirimiz olmadan çalışamayız."

Bana yandan uzun bir bakış atıyor. "Doğru. Ve eğer ben aradan çekilirim, Kat'i kendine alamazsın."

"Yapmayacağımı söylemedim," diyorum çarpık bir gülümsemeyle. "O sonuna kadar benim, güzel çocuk. Ama sen olmasaydın hayatım bu kadar tatlı olmazdı."

Gözlerinde alaycı bir bakışla kaşlarını çatıyor. "Crane'e ne oldu? Kim bu adam?" Yorganın ucunu kaldırıyor ve yatağın altına bakıyormuş gibi yapıyor.

"Bu adamın kafası şu anda iyi," diyorum ona. "Neden kıyafetlerini çıkarıp yatağa gelmiyorsun?"

"Ah," diyor başını sallayarak. "İşte orada."

Sırıtiyorum. "Soru gibi geldi ama bir ifadeydi."

"Elbette," diyor Brom. Ayağa kalkıyor ve gömleğinin düğmelerini açmaya başlıyor, neyi görmek istediğimi biliyor, beyaz kumaşın altındaki gergin, bronz teninin bakışını, başının üzerinden çekerken yavaşça ortaya çıkışını.

Vücudunun üst kısmına bakarak zaman geçiriyorum, bundan hiç yorulmuyorum. Damarlı, kalın kolları, omuzlarının genişliği, koyu renkli

Sert göğsünün yontulmuş düzlemleri boyunca uzanan saçlar, saçların kazınmış karnının olukları üzerinden aşağıya, kalçalarının sivri uçlarına doğru inmesi.

Sonra pantolonunu çıkardı. Aleti çoktan hazırды, kaslı kalçalarına karşı koyu ve heybetli bir yedi inç, altındaki taşakları ağır, bana doğru iki adım atarken sallanıyor.

"Beni nerede istiyorsun?" diye soruyor. Göz kapakları ilaçtan, belki de arzudan ağırlaşmış.

"Beni nerede istiyorsunuz, efendim?" Onu düzeltiyorum, sadece eğlence için. "Beni nerede istiyorsunuz, *efendim*?"

Bir an onu izliyorum, ağzını tutuşundaki huysuzluğu, kara gözlerindeki meydan okuma ve şehveti, kaşlarındaki çatıklığı. Tanrım, bu adamı seviyorum.

Onun da beni sevmesini istiyorum. Bu benim en karanlık sırrım olabilir - Marie'ye ne olduğu değil, bu vahşi, aşağılayıcı genç adamın beni benim onu sevdiğim gibi sevmesini istiyorum.

"Beni soymanı istiyorum, yavaşça, ellerini kullanarak, dilini kullanarak. Acele etmemeni istiyorum. Sonra çekmecedeki yağı almanı ve sikine sürmeni istiyorum. Sonra da bana sür. Üstüme uzanmanı ve beni becermeni istiyorum."

Bana bakıyor, ağzı açık ve ıslak. "Seni becermemi istediğini söylediğinde..."

"İçime gel diyorum. Bu gece için sana boyun eğiyorum, Brom. Ben seninim."

Sertçe yutkunuyor, siki tepki olarak gözle görülür şekilde seğiriyor. "Gerçekten uçmuşsun," diye fısıldıyor, neredeyse salyaları akıyor.

Belki de öyleyimdir. Belki de normalde yapacağım şey bu değildir. Ama bunu düşündüm.

Onunla birlikte olmayı düşündüm, sikiğin içimde nasıl bir his uyandıracığını bilmek istedim. Bir kereliğine ona boyun eğmeyi düşündüm, sadece

nasıl hissettirdiğini biliyorsun.

"Merak ediyorum," diyorum ona, "neler kaçırdığımı görmek istiyorum."

"Endişelenmiyor musun?" diye soruyor, aşağı uzanıp pantolonumu çözüyor ve tam boyuna fırlayan sikimi serbest bırakıyor. "Atlı hakkında mı?"

"Bu gece için değil," diyorum ona dürüstçe. "Onu uzak tutabileceğine inanıyorum."

Daha önce banyodayken odanın her tarafına bolca tuz serptiğimi ve iyi bir önlem olarak bazı noktalara obsidyen ve siyah turmalin kuleleri yerleştirdiğimi bilmesine gerek yok. O zincirli olmayabilir, benim de kafam iyi olabilir ama bu atlının gelmeyeceğine güvendiğim anlamına gelmiyor.

Başıyla onaylıyor ve sonra işe koyuluyor. Çırılçıplak kalana kadar beni yavaşça soyuyor, sonra ellerini vücudumun her yerinde gezdiriyor, kaba sakalını tenimde gezdiriyor ve ardında öpücük izleri bırakıyor. Bunu tüm vücudum canlanana ve sinirlerim dans edip daha fazlası için yalvarana kadar yapıyor.

Sonra masadan yağı alıyor ve sikiinin üzerinde gezdiriyor. Gözleri kapanırken mükemmel bir dakika boyunca izliyorum ve sadece o ve güzel vücudu, elleri kendini uzman bir hassasiyetle çalıştırıyor, kendini kenara yaklaşıyor ama asla bitmiyor.

Sonra gözlerini bana diyor ve dizlerimi yukarı iterek bacaklarımı daha da ayırıyor, kalçalarımın ona en iyi erişimi sağlamak için geri dönmesini sağlıyor.

Hayatımda hiç bu kadar açık ve savunmasız hissetmemiştim.

"Seni burada beceren ilk erkek ben miyim?" diye fısıldıyor, yağlı parmağıyla deliğimin etrafında dönüyor. Bu his çok tuhaf ve çok iyi ve bakışları sürekli benimkine geliyor. İfadesi çok çalışkan ve çok ciddi, bundan zevk aldığımdan emin olmaya çalışıyor.

"Hayır," diyorum, şimdiden nefesim kesilmiş gibi hissederek. "Bir keresinde bir vampirle kaçamak yapmıştım."

"Bir... vampir mi?" Brom duraklayarak söylüyor.

"Sakın durayım deme," diye uyarıyorum onu ve o da parmak ucuyla beni yalamaya devam ediyor. Sanırım her şeye rağmen kontrol hâlâ bende. "Evet, bir vampir. Onlar var. New York'u ziyaret ettiği sırada biriyle çok kısa bir ilişkim oldu. Cadılar ve vampirler doğal düşman oldukları için bu da nadir bir durum."

"Ve sen de bu vampirin sana hükmetmesine izin mi verdin?"

Kıkırdıyorum. "Benden birkaç yüz yıl daha yaşlıydı ve o bir *vampirdi*. Evet, sana hükmetmelerine izin veriyorsun. Bu konuda seçme şansın yok. Çok ikna edicidirler."

"Hoşuna gitti mi?"

"Evet. Hem de çok. Ama senden daha çok zevk alacağımı söylemeye cüret ediyorum." Çünkü seni seviyorum.

Ağzının köşesi kalkıyor. "Bunu daha önce hiç yapmadım," diyor. "Doğru yapmak istiyorum."

Gülüyorum ve arkama yaslanıyorum. "Oh, tatlı çocuk. Zaten her şeyi doğru yapıyorsun. Şimdi acele et ve ben çok sabırsızlanmadan beni becer."

Brom yavaşça parmağını içimde parmak boğumuna kadar kaydırıyor ve ben içgüdüsel olarak onun etrafında kenetleniyorum. Sikim o kadar sert ve katı ki karnıma doğru ağlıyor ve bu beni şimdiden sınıra doğru itiyor. Başka bir parmak şöyle dursun, ondan nasıl kurtulacağım?

"Nasıl?" diye fısıldıyor, kirpiklerinin arasından bana bakarak. "Bu iyi hissettiriyor mu? Seni daha iyi hissettirebilir miyim?"

Bir parmağını daha içeri sokarken inliyorum, bu sefer daha da ileri gidiyor ve vuracağı her yeri biliyor, içeride dolduğunu hissettiği, beni soluk soluğa bıraktığı yeri biliyor, bedenim gergin ve serbest kalmak için yanıyor.

"Bana sikini ver, tatlı çocuk. Bu şekilde kendimi daha iyi hissetmemi sağlayabilirsin."

"Evet, efendim," diyor hırçın bir sesle. Ayağa kalkıyor, kalçalarımın arkası onunkilerin önüne geliyor ve onu orada, bacaklarımın arasındaki bu erkeksi genç adamı, vahşi bakışları ve siyah saçlarıyla, gergin, esneyen karnıyla ve

Aletin kararmış ucunun kendisine yasaklanmış bir yere bastırılması, onun için daha iyi bir adam olmak istememe yetiyor.

Titreyen bir nefesle yağlanmış sikini deliğime dayıyor ve ucunu içeri bastırıyor. Sadece bir inç, ama tüm vücudum protesto etmek istiyor ve kendime vampirle olanın bu olduğunu hatırlatmak zorundayım. Bu yüzden gözlerimi kapatıyorum ve rahatlıyorum. Gergin olmak yerine dayanıyorum.

Kabul ediyorum.

Teslim olmak çok zor ama teslim oluyorum.

"Siktir," diye tıslıyor Brom daha da içeri iterken. "Kahretsin, için yanıyor Crane. Çok sıcak."

Homurdanıyorum ve sırtımı kamburlaştırıyorum, vücudum ondan daha fazlasını istiyor ve başımı kaldırıp sikinin beni gerdiği yere baktığını görüyorum, büyülenmiş gibi. Daha iyi görebilmek için dizlerimi daha da yukarı itiyor ve nefesim kesiliyor, aç her şeyi değiştiriyor.

"Sik beni," diye yemin ettim.

Gülüyor, nefessiz ve hafif. "Deniyorum. Çok sıkıydın." "Belki de çok büyüksündür."

Ve Brom geri kalan yolu da iterek ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor, ellerim çarşafta yumruk oluyor. O kadar büyük, o kadar dolu ki, uyuşturucunun ince sisini, çok fazla ve yetersiz hissetmeyi kıran bir zevk dengesi ve sadece bir acı öpücüğü var ve hepsinin kökeninde Brom'un, benim güzel oğlumun, horozunu ilk kez içime soktuğu gerçeği var.

Gözlerimden yaşlar fışkırıyor, beni şaşırtıyor ama onları uzak tutmayı başarıyorum. İhtiyacı olan son şey, onu ne kadar çok sevdiğimi söyleyip durduğumu duymak.

İşte bu yüzden bu şekilde teslim oluyorum. Neden daha önce hiç izin vermediğim bir yere girmesine izin veriyorum. Çünkü belki onu sevdiğimi duymak istemiyor, ama belki de ona gösterdiğimde farklı oluyor. Ona en kirli, en ahlaksız ve sapkın şekilde göstersem bile.

"Aynen öyle güzel çocuk," diye fısıldıyorum, sesim boğuk çıkıyor. "Birlikte son gecemizmiş gibi sik beni. Bizi boşalt."

Nefesi kesiliyor, sonra içime girip çıkmaya başlıyor ve ağzının açık kalışını, yanaklarının kararışını, alnında boncuk boncuk terin saçlarını tenine yapıştırişını hayretle izliyorum.

Sonra eğilip beni öpüyor, dilimi onunkine doğru çekiyor ve ben de elimi boğazına dolayarak onu orada tutuyorum. Şimdi şehvetle titriyor ve vücudu benimkinin üzerinde hareket ediyor, her itme, her titreşim kendi horozum boyunca sürtünüyor. Bunun gibi bir his yok, kıcının ve aletinin aynı anda çalıştığını hissetmek ve bunu bütün gece yapmak istememe rağmen daha fazla dayanamayacağımı biliyorum.

"Beni becermeye devam et," diye fısıldıyorum dudaklarına. "İçinde hiçbir şey kalmayana kadar devam et."

Kolunu altımdan geçiriyor, vücudumu kendine doğru çekiyor, sikimi iyice kısıtıyor ve daha sert, daha hızlı sürmeye başlıyor ve sonra tamamen bırakıyorum. Bir hırıltıyla, başka bir yerimden, kendi adım bile bilmediğim başka bir alemden gelen boğuk bir çığlıkla boşalıyorum. Uyuşturucunun ve Brom'un itici gücüyle aklımı kaçırıyorum ve görüşüm bulanıklaşıp kararıyor ve ben gidiyorum, korkunç bir şekilde gidiyorum.

Ama sonra sıcak tohumumun karnıma uzun ipler halinde fişkırması, göbüklerimiz arasında bulaşması hissi beni gözlerimi açıp Brom'un içine boşalmasını izleyecek kadar kendime getiriyor.

Kıcının kenarı.

Başı geriye düşüyor, kalın boynu kemerli, karnı gergin, kasları titriyor ve içime fişkıran tohumunun sıcaklığını, boşalırken sikiinin nabzını hissedebiliyorum. Her biri bir öncekinden daha yüksek olan bir dizi kesik kesik homurtu çıkarıyor.

Kısık bir iniltiyle çenesini indirip bana bakıyor, yüzünde şaşkınlık ve başka bir şey var. Şefkatli ve yumuşak bir şey, genellikle onu tanımlamak için kullandığım sıfatlar değil, ama yine de dürüst bir yerden geliyormuş gibi hissettiren bir şey.

Ya da uyuşturucuya bağlı.

Bana doğru yığıldı, nefes nefese kaldı, ben kolumu ona doladığımda başını boynumun kıvrımına gömdü.

"Çok iyiydin Brom," diye fısıldıyorum ona. "Ve üstümdeyken bile, boşaldığında hâlâ çok güzelsin."

Ağır ağır nefes veriyor ve kalbinin benimkine karşı attığını hissedebiliyorum, tıpkı onun gibi düzensiz.

Sonra başını kaldırıyor, dirseklerini omuzlarımin iki yanına dikey ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. Bana bakmaya devam ediyor, ben bunu ruhumda hissedene kadar bana bakıyor.

"Ne?" Onun akik gözlerine bakarken fısıldıyorum, büyüü bozmak istemiyorum, bu an derin ve dokunaklı hissettiriyor, gerçek bir şey sisin içinden itiyor.

"Aşk istemsizdir," der, sesi sessiz ve serttir. "Seni seviyorum, Ichabod Crane. Seni kendi isteğim dışında seviyorum."

Kıpırdamadan duruyorum, kulaklarıma inanamıyorum.

"Sorun uyuşturucu değil," diye devam ediyor, ben donmuş bir halde ona bakarken başparmağını dudağımin üzerinde gezdiriyor. "Böyle söyleyeceğini biliyorum ama öyle değil. Bu his daha önce de vardı. Her zaman vardı. Seni seviyorum çünkü bu böyle. Bir sonraki nefesimi almak kadar otomatik."

Kalbim kaburgalarıma çarparak yükseliyor. "Beni sevmemeyi mi tercih edersin?"

Bana nadir görülen tatlı bir gülümseme veriyor. "Eğer yapmasaydım çok daha kolay olurdu." Eğilip dudaklarıma bir öpücük konduruyor, sakalları çenemi kaşıyor. "Ama seviyorum."

Birbirimizin kollarında uykuya dalıyoruz, ikimizin de şiddetle ihtiyaç duyduğu derin, mutluluk verici uyuşturucu ve seks kaynaklı bir uyku. Gözlerimi açtığımda,

Dışarıdan gelen gri ışık odayı aydınlatacak kadar parlak. Bu sabah erken saatte dersim olsaydı, kesinlikle kaçırdım.

"Günaydın," diye fısıldıyorum yastığa doğru homurdanan Brom'a.
"İçimden bir ses ilk dersini kaçırmış olabileceğini söylüyor.
Uyuyakalmışız."

"Kimin u m u r u n d a ?" diye homurdanıyor, hâlâ yüzü yerde. "Zaten hiçbirinin önemi yok."

Haklı olduğu bir nokta var.

"Haklısın," diyorum, kolunu üzerimden kaldırıp ayağa kalkıyorum ve geriniyorum. "Ama şimdilik görünüşü korumamız gerekiyor."

Pencereye doğru yürüyorum, belimi bükerek u y a n m a y a çalışıyorum, o sırada donup kalıyorum.

Tüylerim diken diken oldu.

Masanın üzerinde, yırtık beyaz bir bezin üzerinde, dikiş iğneleri batırılmış ve S şeklinde sabitlenmiş bir başka ölü yılan duruyor.

Bu sefer kelimeler yok, kanla yazılmış bir uyarı yok.

Ama altında, tıpkı Sleepy Hollow Enstitüsü'nün kapısındaki amblem gibi, tek bir uzun anahtar var.

Ckapt'ca 2W

Kaĩ

!!

"Hazır mısın?" Brom bana Daredevil'i buraya getirerek soruyor Kardelen'in tepesindeyim.

Elbisemin küçük cebinde güvenle sakladığım kolyeyi okşuyorum ve başımı sallıyorum. "Hiç olamayacağım kadar."

Son birkaç gündür Famke'nin koruyuculuğu hakkında söylediklerine inanarak haç ve ay kolyesini boynuma takıyordum, ama onu bana bir parça hamur işi içinde gizlice verme zahmetine girdiği için, onu üzerimde tutmamın ama gözlerden uzak tutmamın en iyisi olduğunu düşündüm. Annem görürse Famke'nin acı çekmesini istemiyorum.

"Yemeğiniz biter bitmez geri dönün," diye bağılıyor Crane ahırın kapısına yaslanırken. "Hava kararmadan ikinizin de buraya dönmesini istiyorum."

Brom eyerde dönüp Crane'e bakarken ben gözlerimi deviriyorum. "Evet, *baba*."

Bir kakhaha patlattım. Crane'in yüzündeki telaşlı ifade paha biçilemezdi.

"Bunun için bir şaplak hak ediyorsun, tatlı çocuk," diye homurdanıyor Crane. "Sen de Kat."

"Ben bir şey demedim bile!" İtiraz ediyorum. "Ben de hak ettiğini söylemedim," diyor.

Başımı sallıyorum. *Cetvelini çıkarman için herhangi bir bahane.*

Sonra Kardelen'i, Daredevil'i patikadan aşıya ve orta avluya kadar takip etmesi için ikna ediyorum. Bir Cumartesi günü için, hava ılıman, gri bulutlar her zamankinden daha yüksek ve hava sakin olmasına rağmen kampüs son derece sessiz, etrafta kimsecikler yok.

Ancak geçen hafta hem Lotte'nin hem de polis memurunun ölümünden sonra işler değişmiş gibi görünüyor. Sınıflar daha durgun, öğrenciler kendi içlerine kapanmış gibi görünüyor. Bazıları en az Bayan Choi kadar hasta görünüyor, gözleri kararmış ve morarmış, solgun ve zayıflar; acaba hastalığı (buna hastalık denebilirse) yayılıyor mu? Öyle ki öğrencilerin sadece yarısı derse geliyor.

Geçen gün bunu Crane ve Brom'a dile getirdim ve tabii ki Crane her şeyin bağlantılı olduğunu düşünüyor. Muhtemelen o da haklı, ancak nasıl ve neden olduğunu anlayamıyoruz. Ama gecenin bir yarısı Crane'in masasına ölü yılanı ve anahtarı kimin bıraktığına dair daha büyük bir gizemle sarmalanmış durumdalar. O anahtar bir yere gidiyor ve son birkaç gündür karşılaştığımız her kapıda onu deniyoruz ama nafile.

"Umarım benim..." Kapılar bizi içeri almak için açılırken Brom başlıyor. Koğuşlardan geçerken sözünü kesiyor, kulaklarımdaki basınç nihayet durana kadar çınlıyor. "Ailem," diye devam ediyor, başını sallayarak, "daha iyi bir kelime bulamadım, akşam yemeği için orada değiller."

"Daha iyi bir kelime bulamadığın için mi?" Soruyorum.

Yolda yan yana giderken bana soğuk bir bakış atıyor. Akşam yemeği için biraz erkenciyiz, o yüzden acele etmeye gerek yok.

"Ailemin söyledikleri kişiler olmadığını biliyorsun," diyor gerçekçi bir şekilde. "Onlar benim ailem falan değil. Rahibe Sophie sana onunla akraba olduğumu söylemişti."

"Ama bu anne babanızın sizin anne babanız olmadığı anlamına gelmez," diye belirtiyorum.

"Hayır," diyor, önüne bakarak. "Öyle olmadıklarını biliyorum. Çocukluğumdan beri onların sadece benim bakıcılarım olduğunu biliyordum. Düşünsene Kat. İlk günden beri benim yanımda hep nasıl davrandıklarını düşün."

Sonbahar ormanında ilerlerken, atın toynakları nemli zeminde ritmik bir şekilde ilerlerken bunu düşünerek sustum. Brom'un ailesi her zaman kayıtsız ve mesafeliydi, evet, ama öyle olduklarını düşünmüştüm. Bir an bile onların onun gerçek biyolojik ebeveynleri olmadığını düşünmedim.

Öte yandan, zaman zaman ona karşı daha çok kuzen gibi davrandıklarını hissetmiştim. Belki de bir zamanlar uzak ihtimal olarak gördüğüm her şey artık belirgin bir olasılıktır. Bir zamanlar imkânsız olduğunu düşündüğüm ve korktuğum her şey gerçek olabilir.

Düşünmekten çok korktuğum şeyleri bile. Babama gerçekten ne olduğu gibi.

"Belki de haklısın," diyorum sessizce. "Ama o zaman gerçek ailen kim?"

Omuz silkiyor. "Fark eder mi? Onlar burada değil. Bunca zamandır gerçek bir ailem olmamasından korkuyordum ve haklı olduğum ortaya çıktı. Hiç olmadı. Asla da olmayacak."

"Senin ailen olduğumu biliyorsun, Brom," diyorum ona, alnındaki yorgun kabulleniş karşısında göğsüm ağrıyor. "Crane ve ben, artık senin aileniz."

Bana bakıyor, bakışlarında özlem var ama bir şey söylemiyor.

"Önemli olan bu tür bir ailedir," diyorum ona. "Bu seçilmiş olandır. Kan bağıyla değil, gerçi artık kan bağıyla bağlı olduğumuzu sanıyorum, ama seçimle ve bir amaçla. Üçümüz birbirimizi seçtik ve bu her şey için önemli."

"Sana inanmak istiyorum," diyor sessizce.

"O zaman bana inan," diyorum ona. "Bana inanmayı seçebilirsin."

Bir şey söylemek istercesine ağzını hafifçe açıyor, sonra kapatıyor.

Sürmeye devam ediyoruz ve tek düşünebildiğim, Brom'un aileye ve sevgiye layık olduğuna inanamamasının en büyük engel olabileceği. Bunu nasıl aşarsınız? Birini her şeye değer olduğuna nasıl ikna edersiniz?

Çok geçmeden Hollow Deresi'ni geçip Mary'nin çiftlik evine yaklaştığımızda atları onun yoluna götürmeye karar verdim.

"Nereye gidiyoruz?" Brom sorar.

"Mary ile konuşmak istedim," diyorum ona. "Onu görmeyeli çok uzun zaman oldu ve kapının bu tarafında kalan tek arkadaşım o."

Şans eseri, Mary ön bahçede balkabağı tarlasını karıştırmaktadır.

"Kat?" diye soruyor bizi görür görmez. Ellerini önlüğüne siliyor ve dağınık saçlarının arasında bir parça samanla koşarak yanımıza geliyor. "Ne hoş bir sürpriz!" diye haykırıyor. Brom'a bakıyor ve tekrar bana dönmeden önce ona tereddütlü bir gülümseme veriyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bugün Cumartesi, akşam yemeğine davet edildim," diyorum ona. "Konuşmayalı uzun zaman oldu. Gelmek ister misin?"

"Akşam yemeğine gelir misin?" diye sorar, şaşırarak.

"Ne yapıyorsun sen?" Brom nefesinin altında söylüyor.

"Evet," diyorum ona, onu görmezden gelerek. "Hiç sorun olmaz. Annem misafir ağırlamayı sever. Brom şu anda benimle geliyor, sizinle görüşmeyi çok isteriz."

Bunu bir süre düşündükten sonra Brom'a bakıyor. "Sanırım kendimi tanıtmanın tam zamanı. Benim adım Mary Wilson," diyor ve Brom'u hafifçe selamlıyor. "Ve sen de meşhur Brom Bones olmalısın."

"Memnun oldum," diyor Brom sert bir şekilde. Yeni insanlarla tanışmak söz konusu olduğunda hiçbir zaman çok cana yakın olmamıştır ve Mary ile yeni bir sayfa açmıyor.

"Akşam yemeğine gelmemin bir sakıncası yok değil mi?" Mary ona sorar. "Siz genç aşıkları rahatsız etmek istemem."

"Mary," diye azarlıyorum onu güçlü bir bakışla.

"Saçmalama." Gülüyor. "Tamam, gidip anneme sorayım."

Dönüyor ve evine doğru koşuyor, ön kapı arkasından kapanıyor. Bazı açılardan sanki bir ömür önce o kapıyı çalmış ve birinin beni şu anda yanında olduğum kişiden kurtarması için yalvarmışım gibi geliyor.

"Onu neden davet ettin?" Brom o içerideyken bana soruyor.

"Famke'yle yalnız konuşmak için zamana ihtiyaım var ve annemin dikkatini yeterince uzun süre dağıtılabileceğini sanmıyorum," diyorum ona. "Bu yükün tamamını sana yüklemek istemem ve senin yanındayken ona da güvenmiyorum. Ayrıca Mary'yi de bir süredir görmedim. Sahip olduğum birkaç arkadaşa tutunmak benim için iyi olur."

Başını sallıyor. "Annen bundan hiç memnun olmayacak." "Umurumda olmaması çok iyi bir şey."

Sonunda dudaklarında bir gülümseme hayaleti görüyorum.

Mary koşarak evden çıkıyor. "Bir ya da iki saatliğine gelebilirim," diyor ve önlüğünü çıkarıp çitin direğine bırakıyor. "Sorun olmazsa tatlıyı atlarım. Mathias'a ödevinde yardım etmem gerekiyor."

Bize doğru yürüyor ve ben de arkamdan Kardelen'in sırtını sıvazlıyorum. "Bir bacak yukarı ister misin?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, ben yürümeye alışkınım. Son birkaç haftadır atımı kardeşime ödünç vermek zorunda kaldım. Kısrağı bir süreliğine kayboldu ama şimdi geri döndü."

Midem alkalanıyor. Olamaz.

"Kayıp mı?" Gecenin bir yarısı atlıdan kaçmaya çalışırken kardeşinin atını almışım gibi değil de sakın görünmeye çalışarak soruyorum.

"Evet. şu küçük tatlı tavşan mı? şenlik ateşinin olduğu gece kayboldu. Bu çok garipti çünkü döndükten sonra ahırları kontrol ettim ve bir böcek kadar rahat bir şekilde oradaydı. Gece biri onu almış ya da serbest bırakmış olmalı. Başka nasıl serbest kalabilirdi bilmiyorum."

"Bunu duymuş olman gerekmez miydi?" Temkinli bir şekilde sordum.

Gülüyor. "Oh hayır. Bizim ailemiz değil. Hepimiz l gibi uyuruz. Babamın o kadar yüksek sesle horlaması da işe yaramıyor, asırlar boyunca tüm sesleri bastırıyor."

Buna zorla güldüm. Bu, o gece kapıya vurduğumu neden duymadığını açıklıyor.

Yola devam ederken ona "Atın dönmesine sevindim," diyorum.

Bu arada Mary ata olan ilgisini kaybetmiştir ve Brom'a onun hakkında çok şey duyduğunu söyleyerek her türlü soruyu yöneltmeye başlar. Ona ailesini, çocukken nasıl olduğunu, New York'u sorar ve o da tek kelimelik cevaplar verir.

Sonunda, "Okulda olduğuna göre, sen de bir cadı mısın? Merak etme, Kat bana her şeyi anlattı."

Ona temkinli bir bakış atıyorum, böylece ona *her şeyi* değil, bazı şeyleri anlattığımı biliyor.

"Aslında ben cadı değilim," diye itiraf ediyor ve ilk kez sesindeki kızgınlığı gerçekten duyuyorum ve bunun onu ne kadar rahatsız ettiğini fark ediyorum. "Sadece ailem birkaç torpil yapabildiği için oradayım."

"Oh," diyor, merakla ona bakarak. "Yani büyü öğrenmek için sınıfa gidiyorsun ve sen sadece..."

"Orada otur ve aptal gibi görün," diyor. "Sorun değil, ben alışkınım."

Oh, Brom. Bunu belli belirsiz bir gülümsemeyle söylüyor, numara yapmaya çalışıyor ama söylediklerinde ciddi olduğunu anlayabiliyorum.

Tahmin ettiği gibi, evime vardığımızda annem Mary'nin orada olmasından hoşnut değil. Tabii ki bunu belli etmiyor -bu kabalık olurdu ve annem her zaman kasabadaki çekingen olmasa da nazik itibarını korumaya çalışmıştır- ama üzgün olduğunu söyleyebilirim. Kim bilir ne için Brom ve beni akşam yemeğinde yalnız istiyordu ve ben onun planını tamamen bozdum.

Böylece hepimiz büyüdüğüm ve şimdi bana yabancı gelen oturma odasındaki ateşin etrafında toplandık. Famke'ye yardım etmeyi, çay ve kurabiye servisi yapmayı kendime görev edindim. Annem kalkıp bana bu işi kendisinin halledeceğini söylemeye çalışıyor ama ben onu reddediyorum ve Brom ne yapmam gerektiğini bilerek onu başka bir konuşmanın içine çekiyor.

Onlara çay servisi yaptıktan sonra mutfığa döndüğümde Famke kısık bir sesle "Katrina," diyor. "Burada olmaman gerektiğini biliyorsun."

"Geri döneceğimi biliyordun," diyorum ona, boş tepsiyi bırakıp tezgâha yaslanarak. "Kolyeyi ve notu alıp seni bir daha görmememi bekleyemezdin."

"Evet," diyor sertçe, un kaplı koluyla alnını silerek. "Bunu bekliyordum. Kolyeyi sana bu yüzden verdim." Kapıya bakıyor, alnı endişeyle kırışıyor.

"Brom ve Mary içeride onu meşgul ediyorlar," diye onu temin ediyorum. "O ne yapacağını bilir."

"Ve sen ona güveniyor musun?" Famke diyor ki.

Kaşlarımı çattım. "Brom? Tabii ki biliyorum." Kolunu tutuyorum, sert ama nazikçe. "Famke. Beni korumak istediğini söyledin. Bildiğin her şeyi bana anlatarak beni koruyabilirsin. Lütfen, lütfen. Hissediyorum... Orada zamanımın tükendiğini hissediyorum ve aklımdaki soruların hiçbirine yanıtlım yok."

Burnundan keskin bir nefes alıyor, gözleri tekrar kapıya kayıyor.

"Lütfen, kolyeyi bana neden verdiğini söyle."

Sanki Tanrı'yla konuşuyormuş gibi bir an tavana bakıyor, sonra iç çekiyor.

"Kolye aileme ait," diyor hüzünlü bir gülümsemeyle. "Hollanda'daki büyükbabam ve büyükbabam dindar ve aynı zamanda pagandı. Garip bir eşleşme, evet, ama işe yaradı. O kolye her zaman iki tarafın birleşimiydi, kişinin kendisini kendisine zarar vermek isteyenlerden koruması içindi. Oniks taşı ekstra koruma içindir."

Cebimdeki kolyeyi okşuyorum.

Bakışları onu takip ediyor. "Baban bir gün öleceğini ve geriye sadece senin kalacağını biliyordu. Sana bakmam için bana güvendi. Brom Sleepy Hollow'dan ayrıldığında..." başını sallayarak başka tarafa bakıyor. "Ne kadar mutlu olduğumu bilemezsin. Babanın senin ondan kurtulduğunu öğrendiğinde çok sevineceğini biliyordum."

Çekiniyorum. "Brom'dan gerçekten bu kadar nefret ediyor muydu?"

"Temsil ettiği Şeyden nefret ediyordu," diye fısıldıyor sertçe, gözleri alev alev yanıyor. "Özgür iradenin yokluğu. Brom resmin içinde olduğu sürece, bu senin geleceğinin senin için belirlendiği anlamına geliyordu. Ve annenin senin geleceğın için yaptığı planın hiçbir zaman senin çıkarlarını düşünmediğini biliyordu."

Dudaklarımı birbirine sürterek başımı sallıyorum ve sahip olduğum kısa sürede tüm sorularımı toparlamaya çalışıyorum.

"Brom'un ailesi onun gerçek ailesi değil, değil mi?"

"Hayır."

"Kimler?"

Omuz silkiyor ve hamur açmaya devam ediyor. "Bilmiyorum."

"Beni neye karşı korumaya çalışıyorsun?" Ona dikkatle soruyorum. "Babam neden bu kadar korkuyordu? Sen neden bu kadar korkuyorsun?"

Bana karanlık, ketum bir bakış atıyor. "Annen," diye fısıldıyor. "Babana yaptığını sana da yapacağını."

Uzanıp kolunu tutuyorum, istediğimden daha sert bir şekilde. "Babama ne yaptı? Geçen sefer bana ondan bir şeyler *aldığını* söylemiştin. Ne aldı? Nasıl alıyor?"

"*Seni* alıyor," diye tıslıyor bana. "Senden geriye hiçbir şey kalmayana kadar, senden yapılanı alıyor ve kendisi için kullanıyor. Hortumluyor, Katrina. Ruhunu hortumluyor."

Yutkunmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Zar zor nefes alabiliyorum.

"Babanla yirmi yaşındayken tanıştım," diye devam ediyor, "daha evlenmeden beni işe aldı. Sonra annen geldi. Şu anda olduğu yaşta görünüyordu. Çelimsizdi, hep hastaydı, çok zayıftı, dolunayda sağlıklı ışıldadığı ve sonra tekrar dibe vurduğu o birkaç gün dışında. Annen senin doğduğun günden beri tek bir gün bile yaşlanmadı."

Ona boş boş bakıyorum, zihnim kendi kendine çelme takıyor.

"O bir... vampir mi?" Sorabiliyorum, sesim zar zor duyuluyor, başım dönüyor.

Famke alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Vampir mi? Hayır. O bir cadı, Katrina. Çok güçlü bir meclisten bir cadı ve sen her zaman onun varlığının anahtarıydın."

Bu kelimeler üzerimden kül gibi süzülüyor.

"O zaman neden istifa etmiyorsun?" Sesimi sabit tutmaya çalışarak soruyorum. "Neden burada kalarak kendini riske atıyorsun? O senden almıyor mu?"

"Ben cadı değilim," diyor, hamuru tekrar yuvarlayarak. "Ona sunabileceğim bir sihrim ya da gücüm yok. Ama senin, Katrina, senin var. Babanın sana annenin yanında sihrini asla göstermemen için söz verdirmesinin bir nedeni var, çünkü bunun onu sadece hepsini kendine almaya teşvik edeceğini biliyordu. Ben de babana bir söz verdim. Sen Sleepy Hollow'da ya da okulda olduğun sürece, ben burada seni izliyor olacağım. O cadıların yanında sana güvenmiyorum. Annen senin annendir, ama kız kardeşleri? Onlar çok daha kötüler."

Sessizliğe gömülüyorum. Her şeyi idare etmek çok imkânsız geliyor.

"Mary hâlâ güvenebileceğin biri mi?" Famke bana soruyor.

"Evet," diyorum dalgınca, her şeyi kabullenmeye çalışarak.

"Elbette." "Güzel. Arkadaşlara ihtiyacın olacak, Katrina."

"Sen de ona güvenebilirsin," diyorum ona. "Eğer bana bir şey olursa. Orada, onlarla birlikte. Bir şeyler ters giderse. Benden haber alamazsan, lütfen ona güvenebileceğini bil. Annem yardım etmediğinde o sana yardım edecektir."

"*Evet*," diye başını sallıyor Famke, suratı asık. "Tamam."

Düşünmeye çalışarak mutfığa bakıyorum. "Annem kaç yaşında?"

"Bilmiyorum çocuğum," diyor bana. "Ama sen ve Brom için her ne planlıyorlarsa, yapabileceğiniz en iyi şey atlarınıza binip Tarrytown'a gitmek. Bu gece gidebilirsiniz. Yapabiliyorken şimdi kaç."

"Yapamam," diyorum acıyarak. "Crane'i terk edemem."

Ağır bir iç geçirdi. "O zaman git ve onu getir, sonra da git."

"Tek sorun bu değil," diyorum ve ona tüm geręęi söyleyip söylememeyi tartışıyorum. Sonra kaybedecek fazla bir şeyim olmadığına karar verdim. "Brom başsız atlı tarafından ele geğirildi."

Famke oklavayı düşürür ve oklava gürültüyle yere ęarparak kırılır. "Ne?" diye sorar.

Birden annem telaşla mutfağa giriyor. "Katrina," dedi. "Famke'yi rahatsız etmeyi bırak ve git misafirini ağırla. Bir misafiri böyle davet edip sonra da onu tamamen ihmal etmek ęok kaba bir davranış."

Arkamı dönmeden önce bir süre Famke'nin vahşi bakışlarını üzerimde tutuyorum.

"Elbette, zr dilerim," diyorum anneme, oturma odasına doğru yürürken. Arka planda annemin Famke'ye ne hakkında konuştuğumuzu sorduğunu duyabiliyorum. Cevabını duyamıyorum.

Mary'ye titrek, özür dileyen bir gülümseme veriyorum ve Brom'un yanındaki koltuğa oturuyorum. Uzanıp elimi tutuyor ve hayatımda hiç bu kadar basit bir jesti takdir etmemiştim. Sanki eli beni topraklıyor, kaybettiğimi sandığım tüm gücü ve cesareti bana veriyor. Ele geçirilmiş olabilir ama şu anda hâlâ benim.

"Yanımdayım nergis," diye fısıldıyor kulağıma, nefesi beni gıdıklıyor ve içimden bunun doğru olduğunu biliyorum. "Seni koruyacağım. Seni korumak için hoşuna gitmeyecek şeyler yapacağım."

Geri ęekiliyorum ve gözlerinin kararlılıkla yandığını görüyorum ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Ama annem tekrar odaya girip sohbete hakim olunca o an kayboldu. ęayın geri kalanı, sonra akşam yemeği (Mary gittikten sonra), sonra da tatlı boyunca tek düşünebildiğim Famke'nin syledikleriydi.

Annem bir gün bile
yaşlanmadı. Bir gün bile
yaşlanmadı.

Yıllar öncesini düşündüm ve bana hep aynı göründü, ęocukken bile, ama bu normal ve anılara güvenilmez. Sen

Gençken her Şeyi farklı görürsünüz. Evde hiç fotoğrafımız bile yok. Babamın yeni medyumla ilgilendiğini, bir aile portresi yaptırmak istediğini ama annemin buna çok karşı çıktığını hatırlıyorum. Çok pahalı olduğunu söylemişti.

Sanırım nedenini Şimdi anlıyorum. Kanıt olabilirdi.

Zamana dikkat ederek, Brom ve ben tatlımızı hızlıca yiyoruz, neden erken dönmemiz gerektiğine dair bahanelerle donanıyoruz. Eminim o da tam olarak nedenini biliyordur.

Annemle vedalaŐıyoruz ve Famke'ye söylemek istediğim daha çok Şey var ama onunla yalnız kalma Şansım olmuyor. Tek alabildiğim uyarı dolu hızlı bir bakış.

Brom ve ben öğleden sonra serinliğinde kapıdan çıkıp atlarımıza biniyoruz ama Brom yola dönmek yerine Daredevil'i evin arkasındaki nadasa bırakılmış tarlalardan birine götürüyor. Güneş gökyüzünde alçakta, havanın kararmasına bir saat daha var ve sis Hudson'dan içeri sızmaya başladı, son mısır saplarına ve l buğdaylara sızıyor.

"Nereye gidiyoruz?" Ona soruyorum. "Şimdi okula dönüyor olmalıyız."

"Biliyorum," diyor, omzunun üzerinden bana bakarak, alçak güneŐe doğru ilerliyor. "Sadece seni ahıra götürmek istedim. Geçmişe. İŞleri yoluna koymak istiyorum."

Bölüm 27

Brom

Kat Kardelen'den bana bakıyor, altın rengi güneş yüzüne yansıyor ve onu vadide olduğu gibi, kendi gücüne kavuşan bir tanrıça gibi gösteriyor. Gözlerinde endişe var, ama bu bütün gün vardı, onu suçlayamam. Hava karardığında atlıya dönüşeceğimden endişeleniyor, o zamana kadar okula dönmüş olsak bile. Ayrıca Famke'nin mutfakta ona anlattığı ve henüz benimle paylaşma fırsatı bulamadığı bilgiler konusunda da endişeli.

Ayrıca onu nereye götürdüğüm konusunda da endişeli. Ahıra.

Çünkü işleri yoluna koymak için bir şans daha istiyorum.

Çünkü son dört yıldır onunla tek istediğim, işleri yoluna koymak için bir şanstı.

Yolda giderken hiçbir şey söylemiyor ve bunun bana güvenip güvenmediğinden emin değilim, ama bu güveni her şeyden çok istiyorum. Daha önce ailem olduğunu söylemişti, sadece buna inanmayı seçmem gerekiyordu, ama biri size inanmadığında inanmak zor.

Ve bana güvenmemesinin nedenlerinden biri, bariz olanın yanı sıra, dört yıl önce burada olanlar.

Eski ahırın dışında iniyoruz, atların dizginlerini uzun bırakıyoruz, böylece hiçbir yere gitmeyeceklerini bilerek nemli otları kemirebiliyorlar.

Kardelen Kat'in ondan istediği her Şeyi yapıyor ve Daredevil, bu atın nereden geldiğinden h    emin değilim, Hessian'ın orijinal atıyla ger ekten bağlantılı olup olmadığından emin değilim, ama bu atın istesem de istemesem de yanımdan ayrılmayacağını biliyorum. Umarım aygır olduğu i in Kat'in kısırağının yanında uslu durabilir.

Sonra tekrar, bana  ekmiŐ  olabilir.

Kat'in k    k ve yumuŐ ak elini avucuma alıp onu ahıra g  t  r  yorum. Tıpkı d  rt yıl   nceki o gecede olduğu gibi gerginim. Ve binanın g  lgelerine doğru adım atarken Kat'e baktığımda onun da gergin olduğunu g  rebiliyorum.

"Buraya en son ne zaman girdin?" Samanlığa  ıkan merdivene doğru y  r  y  p   r  mcek ağlarını temizlerken ona soruyorum.

"O zamandan beri..." diyor ve sonra c  mlesini bitirmiyor. Bitirmesine gerek yok.

Ayağımı en alt basamakta test ediyorum.   ncekinden biraz daha yumuŐ ak ama umarım bizi tutar.   nce tepeye tırmanıyorum ve sonra kenardan bakıp onu takip etmesi i in el sallıyorum.

"Burası g  venli."   atı katının etrafına bakıyorum. Hi bir Şey deđiŐ memiŐ , ger i   atıdaki deliğin hemen altındaki kısımlar   r  m  Ő  gibi g  r  n  yor. Ama h       zerinde oturduğumuz saman balyaları, elma sandığı ve eski bir   ay seti var. Hatıralar hayaletler gibi   zerime geliyor, ge miŐ  canlanıyor ve bir kez daha o gecenin utancını, beni buraya ve Şimdiye getiren utancı hissediyorum.

Kat yavaŐ  a merdivenden yukarı   kıyor ve en tepeye ulaŐ tıđında kollarından tutup yolun geri kalanında onu yukarı   ekiyorum.

"Vay canına," diyor, etrafına bakınıyor, yan yatarken y  z  ne d  Ő en bir tutam sa ı   fl  yor. "Hi bir Şey deđiŐ memiŐ ."

"Biz deđiŐ tik," diyorum ona.

"Acaba bu daha mı iyi yoksa daha mı k  t  ?" diye d  Ő  n  yor, narin y  z hatlarına bir karanlık   k  yor.

Sorusu kafama dank etti. On sekiz yaşımda, geri vermeye niyeti olmadığı bir şeyi çalan bir korkak gibi gecenin içine kaçmadan önceki halimden daha mı iyiyim? Kana susamış bir askerin ruhu tarafından ele geçirildiğim için şimdi daha mı iyiyim? Gerçekten neyin tehlikede olduğunu ve yapmam gereken fedakârlıkları bildiğim için şimdi daha mı iyiyim?

"Sanırım duruma göre değişir," diyorum, samanların üzerine yerleşip yanımdaki boşluğu okşayarak. "Masumiyetinin alınması senin için daha mı iyi?"

Bana alaycı bir gülümseme veriyor ve sürünerek yanıma geliyor. Onun yakınlığı eğilip kır çiçeği kokusunu içime çekmeme neden oluyor, kokusu kalbimin sıkışmasına, aletimin sertleşmesine yol açıyor. Birini nasıl bu kadar çok sevebilir ve onu aynı derecede arzulayabilirim? Nasıl hem ona şefkatle yaklaşıp hem de onu boğmak, üzerine tükürmek, altımda ahlaksızca kıvrınmasını sağlamak isteyebilirim? Bu iki yarı nasıl bir arada var olabilir? Sanki içimde karanlığı bozan bir ışık varmış gibi, beni grinin tonlarında yaşamaya terk ediyor.

"Masumiyetin kimseye bir faydası olmadı," diyor Kat. "Masumiyetimi sana kaptırmış olabilirim ama onun yerine güç kazandım."

Gözlerindeki vahşet beni daha da tahrik ediyor, derin ve kaotik bir özlem yüzeye doğru tırmanıyor.

"Kat," diye fısıldıyorum ona ve sonra yüzünü ellerimle kavıyorum, onu yerimde tutuyorum, derinden öpüyorum, dilimle ağzının her santimini hissediyorum, daha fazlasını istiyorum, çok daha fazlasını.

Bir elimi eteğine koyuyorum, kumaşı yumruk yapıyorum, kendimi tutmaya çalışıyorum ve sonra başını geri çekiyor, zor nefes alıyor.

"Brom," diyor, ağzı ıslak ve açık ve Tanrım, onu o kadar çok istiyorum ki bu beni öldürüyor.

"Evet?" Elimi eteğinden çekerek ve beni boğmakla tehdit eden duygularımı ve dürtülerimi kontrol altında tutmaya çalışarak söylemeyi başarıyorum.

"Ben..." diye başlıyor, sert samanı parmaklarının arasına alıyor, çatıdaki delikten gelen ışık yanaklarındaki hafif kızarıklığı aydınlatıyor. "Hâlâ adet görüyorum," diyor, kelimenin üzerinde tökezleyerek. "Sanırım son gün, ama hala... Ben..."

"Eğer benimle birlikte olmak istemiyorsan," diyorum parmaklarımı çenesinin altına yerleştirip onu gözlerimle buluşmaya zorlayarak, "o zaman birlikte olmak zorunda değilsin. Sert şeylerden hoşlanıyor olabilirim ama istediğin bu değilse kendimi sana zorla kabul ettirecek değilim. Seni *seviyorum* Kat. Ama kan konusunda endişeleniyorsan, boşuna endişeleniyorsun demektir. Seninle olmak istiyorum, aynen böyle. Dört yıl önce olduğu gibi içinde olmak istiyorum." Sesim alçalıyor. "İçine boşalmak, tohumlarımı amına saçmak, tüm Sleepy Hollow kime ait olduğunu öğrenene kadar adımı haykırmanı sağlamak istiyorum."

Bana korkulu bir bakış attı. "Crane seni öldürecek."

Kaşlarımı kaldırdım ve ona doğru eğildim, hâlâ başını yerinde tutuyorum. "Yapmamam için tek sebep bu mu? Crane beni öldürecek diye mi? Peki ya sen?"

Dudaklarını yalıyor ve ben de aynısını ona yapmak istiyorum. "Sonunda senin bebeğine hamile kalmak istemiyorum, Brom."

Tanrım, nasıl da acıtıyor. Çok *acıtıyor*.

"Asla demiyorum," diye devam ediyor hızla, yüzümü okuyarak. "Ben..." Gözlerini kapatır. "Bilmiyorum, Brom. Seninle olmak istiyorum. Sadece bu şekilde. Şimdi ve gelecekte, tüm geleceklerimde..."

"Ama atlı..."

"Sorun atlı değil," diyor, gözlerinde acıyla bana bakarak. "Mesele *sadece atlı* değil," diye düzeltiyor kendini. "Birleşmemizin, bebeğimizin bir şeytana kurban edilmesi gerekiyor. Kendin söyledin, İsa karşıtı. Mesih karşıtını doğurmak üzere değilim. Bunu anlayabilirsin, değil mi?"

Durumun ciddiyetine rağmen, ne kadar gülünç görüldüğümüze gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Anlıyorum," diyorum onu bırakarak. "Ben

Mesih karşıtının babalığını yapmaya çok hevesliyim ve bu cümleyi kuracağımı hiç düşünmemiştim. Ama adet görüyorsanız hamile kalamazsınız. Doğanın kanunu bu." Duraklıyorum, ona duyduğum baş döndürücü, sahiplenici arzusun içimde alevlendiğini hissediyorum. "Ve doğada olan başka bir şey de benim olanı alma ihtiyacıdır. Ve sen hâlâ benimsin Kat, kim ne derse desin. Sen benimsin, değil mi?"

Başını sallıyor.

"O zaman şu samanların üzerine uzan, elbiseni yukarı kaldır ve bacaklarını aç."

Bana bakarken mavi gözleri biraz açılıyor ve ona emirler yağdırmamı nasıl karşılayacağından emin değilim. Bir zamanlar hoşuna gitmişti. Crane ile hoşuna gitti.

Ve titreyerek verdiği bir nefesle samanların üzerine yaslanıyor. Bana itaat ediyor.

İçimden kötü bir heyecan geçiyor, arzuladığım güç duygusu. Atlının emrime amade olması başka bir şey, Kat'ın bana, sadece bana itaat etmesi başka bir şey.

O teslim oluyor.

Ben alıyorum.

Dizlerimin üzerine çöküp etrafına dolanıyorum. "Masumiyetinin sana hiçbir zaman iyi gelmediğini söylemiştin. O zaman bana ne kadar kötü olabileceğini göster." Ellerimi baldırlarına koyup bacaklarını açıyorum. "Eteğini kaldır," diyorum ona. "Yoksa senin yerine ben yaparım."

"Kan var," diye itiraz ediyor, sanki ben bunun farkında değilmişim gibi.

"Dört yıl önce de kan vardı," diye belirtiyorum, ellerimi eteğinin altına sokup baldırlarının serin teninde gezdirerek. Çorap giymemişti ve bu bile yasadışı hissettiriyordu.

"Giymiyorum bile..." diye başlıyor, sanki beni izlemeye dayanamıyormuş gibi ön kolunu gözlerine götürüyor. "Kumaşım bitti, o yüzden... sadece..."

İtiraf etmeliyim ki, aylık kanamaları sırasında bir kadınla hiç birlikte olmadım, bu yüzden bir parçam bunun yasaklanmış kavramına, bu kadar özel, gizli ve çığ bir şeye tanık olmaya çekiliyor. Bu beni her şeyden daha çok etkiliyor.

Ama Kat bir şey yapamayacak kadar utangaç, bu yüzden eteğini kalçalarının etrafından yukarı doğru itiyorum. Hiç iç çamaşırı giymemişti ve açıklığının etrafında sadece bir parça kırmızı vardı, yumuşak kalçalarının iç kısmı boyunca hafif lekeler vardı ve bu çok güzel bir manzara.

"Çok az kanaman var," diye onu temin ediyorum, sesim istekle kalınlaşıyor. "Ayinle kıyaslandığında bu hiçbir şey."

"Beni kirli ve pis olarak düşünmeni istemiyorum," diye itiraz ediyor. "Bu sabah banyo yaptım, ben-"

Cümlesini bitiremeden yüzümü bacaklarının arasına sokuyorum.

"Brom!" diye soluk soluğa bağılıyor ama ben sadece kalçalarından tutup onu kendime doğru açıyorum. Kanın tadı dilime vuruyor, sabun kokusu ve inkar edilemez bir şekilde *ona ait* olan şeyin özüyle karışıyor. Bir iksir gibi, sihir gibi etki ediyor, içime bir ateş yayılıyor, tenimi ısıtıyor, sikimi çok sert ve aç hale getiriyor.

Bu kadın için tamamen vahşiyim. O da bunu seviyor.

Elleri saçlarıma gidiyor, sıkıca kavırıyor, kalçaları dudaklarımla buluşmak için sallanıyor ve ben onu mahvederken dilimi tutuyor ve derinlerde bir yerde onun da benden farklı olmadığını biliyorum. Bataklığa batmaktan, vahşiliğimizin derinliklerine inmekten hoşlanıyor, ilkel içgüdülerimiz bizi ele geçiriyor, ta ki başka ne olduğunu bilmediğimiz için seven hayvanlar haline gelene kadar.

O benim dengim.

Biz biriz ve aynıyız.

"Durma," diye haykırıyor, sırtı samana yaslanıyor ve ben de o kıpırdanıp kıvrana, nefes nefese kalana kadar klitorisini dişlerimin arasına alıyorum,

İnliyor ve sanki burada boyun eğen benmişim gibi hissediyorum, beni kısılcasına alan bu karanlık arzuya boyun eğiyorum.

Onu ıslak ve dağınık bir şekilde yiyorum, kanını ve uyarılmışlığını yutuyorum ve sonra geriliyor ve ona karşı gülümsememe neden olan bir dizi küfür etmeden önce uçurumun kenarında sallanmasını hissedebiliyorum.

Sert ve gürültülü bir şekilde boşalıyor, kalçaları titriyor ve başımın yanlarını sıkıyor, vücudu altımda sarsılıyor ve daha önce hiç bu kadar çiğ ve ilkel bir manzara görmemiştim.

O kadar güzel ki. Ve ben çok sertim.

"Tanrım," diye inliyor ben geri çekilirken. "Eğer içimde biraz masumiyet kaldıysa..."

"İçinde hiç masumiyet kalmamış Kat," diye törpülüyorum, pantolonumu indirip sikimi çıkarıyorum ve bir elimle ellerini başının üzerinde tutarak onu vücudumla sarıyorum. "Son zerresine kadar sıktığımdan emin oldum."

Bana vahşi gözlerle bakıyor, aç gözlerle.

"Hoşuna gitti, değil mi?" O kalçalarını kaldırırken, ben de aletimin başını amcığınaya yerleştiriyorum, kendimi tutarken dişlerim gıcırıyor. "Pis, sapkın, kirli olman hoşuna gidiyor. Benim gibi bir kâfir."

Sertçe yutkunuyor, başını sallıyor, kalçalarını tekrar hareket ettiriyor, tacım şimdi sadece onu okşuyor.

"Sana fahişe dememden, seni kötü, pis biri olarak görmemden hoşlanıyor musun? Benden övgü falan almayacaksın, küçük sürtük."

İfadesi erimiş bir hal alıyor, dudaklarında mutlu bir şekilde günah işliyormuş gibi görünmesine neden olan bir gülümseme beliriyor.

"Çok fazla konuşuyorsun," diyor.

Ellerini bırakmadan önce gözlerim şaşkınlıkla irileşiyor ve alçak bir hırıltı çıkararak sikimin tüm uzunluğunu acımasız, vahşi bir şekilde ona itiyorum.

Boğuluyormuş gibi haykırıyor, tırnakları önce omuzlarıma, sonra sırtıma batıyor, ama ben pes etmiyorum. Ona acımasızca pompalıyorum, onu samana doğru sertçe itiyorum ve o da kalçalarını kaldırarak her morartıcı itişte beni karşılıyor. Kendimi kaptırabilirdim, tam buraya gelebilirdim ve her şey bir anda bitebilirdi.

Ama ben bunu istemiyorum. Bunu yakmak istemiyorum.

Kat'i buraya getirmemin nedeni sadece dört yıl önce olanları yeniden yaşamak değildi.

Böylece tam bir daire çizebildik.

Çünkü artık geleceğin benim için ne getireceğini bilmiyorum.

Ama korkarım ki bu, onunla bu şekilde birlikte olmak için elime geçen tek şans olabilir. Derin bir nefes alıyorum ve yavaşlıyorum, kaslarım titriyor.

"Dört yıl önce kötü bir şey yaptım," diyorum ona, kalçalarımı ona daha da sokmak için eğerek, gözlerim bir anlığına kapanıyor. "O zamanlar kötü olanın Papaz Ross ile yaptığım şey olduğunu düşünüyordum." Ağzımı boynuna götürüp onu öpüyorum ve içime çekiyorum. "Bunun en büyük günah olduğunu düşündüm, o kadar büyüktü ki kasabayı terk etmek zorunda kaldım. Ama o gece buraya korkunç bir şey yaptığımı düşünerek gelmiş olsam da, en kötüsü henüz gelmemişti."

Yavaşça sikimi içinden çıkarıp başımı kaldırıyorum, ellerim yüzünün iki yanına gidiyor, o da bana şehvet ve merak karışımı bir duyguyla bakıyor. "Yaptığım en kötü şey bekaretini almak ve seni terk etmektir. İkisini de yapmamalıydım. Ve bunun için çok üzgünüm."

Kalçalarım ona doğru geri dönüyor, sikim kabzasına kadar giriyor ve dudaklarından nefes nefese bir ses çıkarken inliyorum.

"Onu sana kaptırdığım için pişman değilim," diye fısıldıyor boynunu bükerek. "Keşke kalsaydın ve bana gerçeği söyleseydin. Ama sen her zaman beni ilk sahiplenene adam olacaksın. Bu asla elimden alınamayacak, Brom. Her zaman sen olacaksın."

Sözleri bana bir şeyler yapıyor, sanki gevşek bir iplik nihayet çekilmiş, nihayet etrafımdaki bağlar çözülmüş gibi.

Ve hiç vakit kaybedemeyeceğime karar verdim.

Onu daha hızlı sikmeye başlıyorum, her hamle daha da derine iniyor ve birden Crane'in de burada olduğunu hayal ediyorum. İçine boşalmak ve döllerimin bacaklarından akıp kana karışmasını izlemek istiyorum ve sonra Crane'in beni kenara itip aynısını yapmasını istiyorum. Onun da aynı bu şekilde onu becerdiğini, sertçe boşaldığını ve böylece menilerimizin aynı kadının içinde birbirine karıştığını görmek istiyorum.

Kadınımız.

Ben öldüğümde, benim yerime ona Crane bakmak zorunda kalacak.

Bana ait olduğu kadar ona da ait.

"Geliyorum," diye homurdanıyorum, gözlerim kısılıyor. Elimi bacaklarının arasına sokuyorum, o da boşalana kadar klitorisini ovuyorum ve ikimiz ahırı coşkulu seslerimizle, titreyen nefeslerimizle, titreyen bedenlerimizle dolduruyoruz.

İçini boşaltıyorum, onu tohumlarımla dolduruyorum, bir gün ona gerçekten bir bebek verebilmeyi, bir baba olabilmeyi, bir zamanlar bana vaat edilen o hayatı onunla yaşayabilmeyi diliyorum. Bunu bana borçlu değil, benimle evlenmeyi, çocuklarımı taşımayı, ama yine de aynı şekilde hayal ediyorum, aşk ve şehvetten doğuyor, kontrolümüz dışında bir şey değil.

Belki de aşk her zaman bizim kontrolümüzün dışındadır.

Sonunda işim bittiğinde, onun içinde kalıyorum. Geri çekilmiyorum. Ona yaslanıyorum, onu tamamen ezmemeye dikkat ediyorum ve yüzüne bakıyorum, her ayrıntıyı alıyorum. Gençliğimizi ve birlikte olan geçmişimizi görüyorum; burnundaki soluk çilleri, eskiden polen tozu dediğim şeyi, dereden geçmeye çalışırken ıslak bir kayaya takılıp düştüğünde çenesinde oluşan soluk yara izini. Dudaklarının kendine özgü şekli, sadece en iyi arkadaş olduğumuz zamanlarda öpmeyi hayal ettiğim dudaklar ve tüm bunlar bir rüyadan başka bir şey değildi.

"Seni seviyorum," diyorum ona ve daha önce de söylemiş olmama rağmen içimde yanıyor, kafeslenemeyen bir fırın gibi. "Bunu asla unutma, Kat. Seni *seviyorum* ve hep *sevdim*. Her zaman da seveceğim."

Gözlerinin ıslandığını ve yanağıma dokunmak için uzandığını izliyorum.

"Ben de seni seviyorum, Brom," diye fısıldıyor ve sözleri kalbimi delip geçerken bana kederli bir gülümseme veriyor. "Her zaman sevdim ve her zaman seveceğim."

İçimde bir şey kopuyor. O iplik sadece gevşemekle kalmıyor.

enstantane.

Ve gözlerimden onun yanaklarına dökülen yaşlara engel olamıyorum.

"Daffy," diye mırıldanıyorum, duygularım titriyor ve gözyaşlarını öpüyorum,

Onun ve benim. "Lütfen bil, lütfen bil ki ne olursa olsun, bana ne olursa olsun, ben seni seçiyorum. Bunu seçiyorum. Bizi."

"Sana hiçbir şey olmayacak, Brom," diyor. "Söz veriyorum. Sana yardım edeceğiz. Crane ve ben. Gelecek hafta dolunay ayinimiz var ve işe yarayacak. İşe *yarayacak*. Henüz umudunu yitirmemelisin. Buna izin vermeyeceğiz."

Ama umudumu yitirmedim. Onları kurtarmak için bir seçim yapmam, bir fedakarlıkta bulunmam gereken günün yaklaştığını biliyorum. Bunu ona söylersem, o ve Crane'in beni durdurmak için ellerinden geleni yapacaklarını da biliyorum.

O yüzden bunu içimde tutuyorum.

"Crane'in seni gerçekten sevdiğini biliyorsun," diyor bir süre sonra, parmakları kuruyan gözyaşlarımın üzerinde gezinirken.

Yüzümde anlık bir gülümseme belirdi.

"Biliyorum." "Onu seviyor musun?"

"İstiyorum."

"Ona haber vermelisin."

"Bildirdim."

Bir sırtış patlatır. "O biliyor mu? Oh, şükürler olsun. Crane'in Crane olduğunu ve duygularını pek göstermediğini, sadece ifade ettiğini biliyorum ama seni ne kadar çok sevdiğini ve tek istediğinin senin de onu sevmen

olduğunu görebiliyorum."

"Peki ya sen?" diye sordum. "O seni seviyor. Sen onu seviyor musun?" Dudaklarını birbirine sürtüyor. "Sanırım seviyorum."

"Kat," diye uyarıyorum onu. "Biliyorum. Ve ona söylemedin." Başını sallıyor. "Hayır. Sanırım korkuyorum."

"Neden?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Çünkü o zaman bana evlenme teklif edecek."

Bunun zerine kaskatı kesildim, kaburgalarımın arasına bir kıskançlık saplandı. "Ve sen bunu istemiyorsun..." Dikkatlice söylüyorum.

Dudaklarını yalıyor. "Aslında," diyor. "Bunu istiyorum."

Acıyla gözlerimi kapatıyorum ve o da avucunu yanağıma bastırıyor. "Ben de senden bunu istiyorum. İkinizi de istiyorum. Ve ikinize birden nasıl sahip olabilirim bilmiyorum. Eğer Crane bana evlenme teklif ederse, evet diyeceğim."

"Peki ya önce ben sana sorarsam?"

Gözlerimi açıyorum. Bana bakıyor ve nefes veriyor.

"Hayır demek zorundasın," diye kendi soruma cevap veriyorum. "Nedenini biliyorsun Brom," diyor yalvarırcasına.

Atlı, cadılar meclisi ve pazarlık yüzünden.

"Nedenini biliyorum," diyorum ona.

Ve sonuçta bunun bir önemi yok.

O ikimize de ait, ama sonunda sadece Crane olacak. "Oh, bak," diyor Kat yanımdan çatıya bakarak.

Omzumun üzerinden bakınca ahırdaki deliğın hemen üzerinde uçan mavi ve siyah kelebek sürüsünü görüyorum ve yavaşça aşığıya, bize doğıru uçmaya başlamalarını izliyorum.

Sürpriz bir şekilde Kat'ın uzuvlarına, saçlarına, yüzüne konmaya başlıyorlar, sonra aynısını bana yapıyorlar. Gülüyor, saf bir neşe içinde, ben de katılıyorum.

Bunu asla unutmamak için kendime bir söz verdim.

Ahırda olması gerekenden biraz daha fazla zaman geçirdik, bu yüzden atlarımıza bindikten sonra yolun geri kalanını dörtnala okula döndük. Özgürleştirici bir sürüştü, saçlarımda serin rüzgar, taze toprak, şenlik ateşleri ve düşen yaprakların kokusu, altımda Daredevil'in toynaklarının gürültüsü, batan güneşi yenmeye çalışıyordu.

Ama bir an bile endişelenmedim. Her geçen gün atlıyla nasıl takas yapacağımı daha iyi öğreniyordum. Kat gün batımından sonra güvende olacaktı. Crane de öyle. Süvari onların benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor. Onların yasak bölge olduğunu biliyor.

Kat'i yatakhane sine bıraktıktan sonra sisin içinden hızla Crane'in yatakhane sine gidiyorum. Bu noktada, her gece fakülte yurduna gitmemin birileri tarafından şüpheyle karşılanması umurumda değil, ama yine de okulla ilgili her şeyin yavaş yavaş çökmekte olduğunu hissediyorum. Belki de sorunların en küçüğü biziz.

Onun katına çıktım ve Crane kapısını açıp dehşet içinde bana baktı. "Ne oldu?"

Kaşlarımla çatıyorum ve odasına giriyorum. "Bir şey yok. Birkaç dakika geciktiğim için özür dilerim."

"Hayır," diyor, kapıyı çarparak kapatıyor ve sonra beni boynumdan tutuyor. "Yüzünde kan var." Gözleri aşağıya kayıyor. "Kıyafetlerinde de. Ne yaptın sen?" diye homurdanıyor ve boynumu daha sıkı sıkıyor.

Denemek ve düşünmek zorundayım.

Oh.

Sonra ona sırttım. "Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok, Crane." "Benim için endişelenecek bir şey yok mu? Kimin kanı bu?"

Şimdi sırtıyorum. "Sence kimin?"

Gözlerini bana dikti ve sonra kafasına dank etti.

"Siktir git," diye hırılıyor ve beni itiyor. "Lanet aletini pantolonunun içinde tutamıyorsun, değil mi?"

"Konuşmalısın."

"Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu bilen tek kişi sensin," diye tersliyor.

"Sizinle aynı geçmişe sahip olmayabilirim Crane, tıp fakültesine gitmedim ama ben bile bir kadının adet dönemindeyken hamile kalmayacağını biliyorum."

Haklı olduğumu bildiği için homurdanıyor.

Devam ediyorum. "Ve hâlâ kızgın olman bana bunun bir kurbanla ya da bir iblis adına onu hamile bırakmamla ilgisi olmadığını söylüyor. Sadece sen yokken onun içinde olmamı istemiyorsun."

"Ne olmuş yani?" diye soruyor kollarını açarak. "Sana tüm bunlar boyunca kıskanç ve sahiplenici kalacağımı söylemiştim. Onu becerdiğin, en ilkel ve güçlü olduğu anda lanet olası amını yaladığın gerçeği, evet, ben olmadığım için çok kıskandım."

Ona doğru yürüyorum ve ellerimi omuzlarına koyuyorum. "Beni şimdi öpmek mi istiyorsun? Muhtemelen hâlâ kanın tadını alabiliyorsundur."

"Siktir git," diye alay ediyor. Ama sonra gözlerindeki öfke şehvete dönüşüyor, tıpkı olacağını bildiğim gibi.

Gözleri kapanıyor ve eğilip ağzımı ağzına alıyor, dili dudaklarımın kenarını yalarken hafifçe inliyor, dilimi geçip gidiyor ve ayak parmaklarım botlarımın içinde kıvrılmaya başlıyor.

Biz daha fazla kendimizi kaptırmadan öpüşmeyi kesiyor ve geri çekiliyor. "Sana kızgınım," diye kaşlarını çatıyor.

Ama asla uzun süre kızgın kalamayacağını biliyorum.

Bölüm 28

Vinç

!!

Dolunaya bir hafta kaldı," diyor Kat sessizce.

Brom ve benim kütüphanede devraldığımız masanın üzerinde bir yığın kitap var.

Gözleri kızın üzerinde gezinirken Brom homurdanıyor, göğsünde ve dudaklarında duraklıyor. "Bu senin önceden pratik yapmak istediğini söyleme şeklin mi?"

Brom'u masanın altından tekmeliyorum ama o görmezden geliyor.

"Aslında," diyor karşımızda otururken, "karanlık ay sırasında ormanda yaptıklarımızdan ne kadar keyif almış olsam da, sanırım kendimi bir sonraki ritüele saklamayı tercih ederim. Bununla ilgili, enerjinin toplanma şekliyle ilgili bir şey var, bir süre birikmesine izin verirsek daha güçlü olacağını hissediyorum. Bir rezervuarı doldurmak gibi."

"Sana katılıyorum," diyorum parmaklarımı masaya vurarak. "Kendimizi kurtarmalıyız."

Hem o hem de Brom kaşlarını kaldırıp bana kuşkuyla bakıyorlar. "Kendimizi kurtarmamız gerektiğini mi düşünüyorsun?" Kat öyle diyor.

Sırıtiyorum. "Demek istediğim, eğer bu masanın altına girip ikimizin de aletini aynı anda emmek istediğin konusunda kararlı olsaydın, hayır demezdim."

"Crane," diye tısladı, etrafına bakınarak. "Sesini alçalt."

Brom, "Bu, iç sesini kullanman gereken zamanlardan biri olabilir, Crane" diyor. "Bilgin olsun, ben de hayır demezdim."

"Kimse bizi dikkate almıyor," diye onları temin ediyorum. Ve bu doğru. Kütüphanede çok fazla öğrenci olmamasına rağmen, hepsi kitaplarına kayıtsızca bakıyor, hatta bazıları başlarını sıraların üzerine koymuş uyuyor. Bir öğretmen olarak, öğrencilerin yorgunluktan bitap düşene kadar ders çalıştığını görmeye alışkınım. Aslında, akademisyenlere bu tür bir bağlılık genellikle kalbimi ısıtır.

Ama bu farklı. Bunun ders çalışmakla bir ilgisi yok. Bu öğrencileri rahatsız eden başka bir şey var, Rahibelerle bağlantılı bir şey. Ama ne kadar düşünürsem düşüneyim, bunun *nedenini* bulamıyorum.

"Crane!" Derin bir sesin bağırdığını duyuyorum ve Daniels'ın kütüphaneye doğru yürüdüğünü görmek için bakıyorum, belli ki telaşlı. Doğruca bize doğru geliyor, Brom'u ya da Kat'i fark etmiyor bile. "Crane, seninle konuşmam gerek."

"Daniels, her şey yolunda mı?"

"Hayır," diyor. "Seninle konuşmam gerek. Yalnız."

Başımı salladım. "Bana söyleyeceğin her şeyi onların önünde de söyleyebilirsin."

Daniels sanki ilk kez görüyormuş gibi Brom ve Kat'e bakıyor. Kaşlarını çatıyor ve bu ikisinin benim için neden bu kadar özel olduğunu anlamaya çalıştığını biliyorum. Ama cevabı bulduysa bile, bu onun sarsılmış yüzüne yansımıyor.

"Geçen hafta tarih öğretmeni Bayan Wiltern'i soruyordunuz. Neden?"

Ona sakince göz kırpıyorum. "Çünkü öğrencilerine, tabiri caizse, kitap dışı görünen bazı şeyler öğretiyordu ve ben de bu konuda biraz daha bilgi almak istedim. Sadece merak ettim, hepsi bu."

"Şey, o gitti," diyor kaba bir şekilde.

"Gitti mi?" Daha dik oturarak söylüyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani ortadan kayboldu," diyor, masaya yaslanmış ve buraya kadar koşarak gelmiş gibi zor nefes alıyor. "Ve Bayan Choi de. İkisi de gitti."

"Bayan Choi?" Kat koltuğunda sarsılarak soluk soluğa konuştu. "Ne oldu ona? Daha geçen gün onun sınıfındaydım."

Şapkasını başından çıkarır ve elinde evirip çevirmeye başlar. "Bilmiyorum. Bilmiyorum işte. Ama bunun ne kadar tuhaf olduğunu görmüyor musun? Önce Desi kayboluyor. Sonra kız çatıdan atlıyor-"

"Atladı mı düştü mü?" Kat onu test ederek söylüyor.

"Atladı. Ben gördüm. Hepimiz gördük. O atladı. Sonra Rahibeler hepimize, tüm okula yalan söylemeye, olayı kaza diye geçiştirmeye çalıştı. Hayır hanımefendi. Ne olduğunu biliyorum. Şimdi Bayan Wiltern ve Bayan Choi yoklar. Odalarına dokunulmamış, tüm eşyaları orada ama onları hiçbir yerde bulamıyoruz."

"Bayan Wiltern'in son zamanlarda kendini hasta hissedip hissetmediğini biliyor musunuz?" Brom soruyor.

Daniels başını sallar. "Hiçbir fikrim yok. Kadınlı neredeyse hiç konuşmadım. Konuştuğumda beni hep azarlardı ama ona kesinlikle zarar vermek istemedim. Peki nereye gitti? Bütün evraklarını burada bırakıp, kimseye bir şey söylemeden mi?"

Bir an için alt dudağımı ısırıyorum. "Rahibelere endişelerinizden bahsettiniz mi?"

"Henüz değil, ama yapacağım," diyor.

"Mmmmm, belki de bunu yapmadan önce iki kez düşünmelisin," diye ona tavsiyede bulundum. "Neden?"

Ona kararlı bir bakış atıyorum ve sesimi alçaltıyorum. "Bizim tarafımızda olduklarını sanmıyorum Daniels."

Çenesi içe doğru sarsılıyor. "Yani bana onların tüm bunlarla bir ilgisi olduğunu mu söylüyorsun?"

"Peki ya sen?" Nazikçe karşı çıkıyorum.

Bıyıklarını ileri geri oynatarak homurdanır ve doğrulur. "Sana kiminle konuşacağımı söyleyeyim. Polis memuruyla. Yeni olan, kafası eksik olmayan."

"Şimdiden yeni bir tane mi var?" Ben soruyorum.

"Eminim vardır," diyor. "Birileri Sleepy Hollow'u korumalı."

Sonra arkasını döner ve geldiği gibi telaşlı bir şekilde kütüphaneden çıkar.

Birinin Sleepy Hollow'u koruması gerekiyor. Ama okulu kim koruyacak? İçimi çekiyorum ve sandalyemde arkama yaslanıp elimi yüzümde gezdiriyorum. Ben olmak zorundayım, değil mi?

O gece Kat gizlice yatak odama girdi, böylece üçümüz planımızı konuşabilecektik. Dolunay ayinine bir hafta kala, ayinin sorunsuz geçmesi için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız. Atlı kovulmalı ve her geçen gün Brom'un ruha daha da bağlandığını biliyorum. Bazen Brom tamamen sessizleşiyor ve kendinden geçiyor, ama bu onun normal düşünceli hali değil, sanki kafasının içinde bir konuşma yapıyor ve atlının ona ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok. Ama istediğini elde etmek için Brom'a yalan söyleyeceğini biliyorum, bu her neyse.

"Kat," diyorum nazıkçe. "Geçen gün bize Famke'nin annen hakkında söylediklerini anlatırken bir şey söyledin. Hortumlama kelimesini kullandın."

Bu hassas bir konu çünkü Famke'nin bunu babasıyla ilgili olarak kullandığına inanıyorum, bu yüzden Kat'i rahatsız edecekse daha fazlasını söylemek istemiyorum.

Kat yatakta oturuyor ve duvara yaslanmış, kucağında yavaşça kayan açık bir kitap var. Son bir saatin çoğunda gözleri kapalıydı. Geç oluyor.

"Evet," diyor daha dik oturarak. "Dedi ki, 'senden geriye hiçbir şey kalmayana kadar, senin yarattığın her şeyi alıyor ve kendisi için kullanıyor. Ruhunuzu hortumluyor. Ve bir şekilde bu onun hiç yaşlanmıyor gibi görünmesiyle bağlantılı.'"

Brom bunun üzerine homurdanıyor ve Kat onun yanında, yüzüstü yastığa yayıldığı yere bakıyor. "Doğru," diyor başını hafifçe kaldırarak. "Geriye dönüp baktıkça Sarah'nın hep aynı görüldüğünü görüyorum. Gençken hep yorgun görüldüğünü düşünürdüm, ama bundan fazlası varmış."

Parmaklarımı hızla masaya vurarak bitkin zihnimi daha faydalı olmaya zorluyorum.

"O bir vampir değil," diyorum. "Dişi vampirlerin hepsi yirmi bir yaşında dönüşür ve ömür boyu öyle kalırlar ve hiçbir *yorgun* görünmez. Yani bir çeşit ölümsüzlüğü mü var? Ama hayır, bu hiç mantıklı değil. Bayan Wiltern'in söylediklerine ve Leona'nın kendi söylediklerine bakılırsa, ölümsüzlük uğruna çabaladıkları bir şey gibi görünüyor. Anlaşmanın bir parçası. Goruun, kendisine vaat edilen şey verilmeden önce bunu onlara vermezdi."

"Başkalarının sihri çalışıyor," diyor Kat. "Babaminkini aldı ve benimkini de almak istedi. Ölümsüz olduğunu sanmıyorum ama aldığı sihirle ömrünü uzatabildiğini düşünüyorum. Belki Kız Kardeşler de aynı şekildedir."

"Kızkardeşler kesinlikle aynı," diye mırıldanıyor

Brom. "Biri nasıl... sifon çeker?" Düşünüyorum.

Kat omuz silkiyor, yüz ifadesi gergin. "Babam kalp krizinden ölmüş gibi görünüyordu. Fiziksel olarak ona bir şey yaptıysa bile ben göremedim."

Bu konuda konuşmanın onun için zor olduğunu biliyorum, bu yüzden konuyu babasından uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Annenin yanında hiç garip hissettin mi?"

İğneleyici bir kahkaha atıyor. "Sadece her zaman."

"Daha önce hiç sihri almaya çalıştığını hissetmedin mi?"

"Ona sihrimi hiç göstermedim..." diye devam ediyor, derin düşüncelere dalmış. "Sadece bir kez. Taşınmama yardım ettiği gün. O günden sonra çok yorulmuştum ama yorulmak için her türlü sebebim vardı."

"Hmmm," diye mırıldanıyorum. Acaba ihsanın tersi gibi bir şey mi? Ya da Lotte'nin öldüğü gün sınıfta öğrettiğim şey. Enerji artırımını gibi ama

Farklı. Enerji dönüşümü mü?

"Kat, şu kitabı bana uzatabilir misin?" diye sordum.

Kucağındakini eline aldı, ben de eğilip ondan aldım ve koltuğuma geri oturup sayfaları çevirerek enerjiyle ilgili bir bölüm bulmaya çalıştım.

Bu sırada Brom yatakta kendini ayarlar, kolunu kaldırıp Kat'in kalçasına asar ve yavaşça elbisesinin eteklerini toplamaya başlar.

Masamdaki koltuğumdan olanları izliyorum, dikkatimizi bu şekilde dağıtmayı bırakması için ona seslenmek istiyorum ama hiçbir şey söylemiyorum. Yeterince kumaş topladıktan sonra elini kızın kalçasına doğru kaydırmasını izliyorum.

Kat'in bakışları adamın elinin kaybolduğu yere düşer, başı hâlâ yastığa dönüktür. Sertçe yutkunuyor ve kalçalarını biraz kaydırarak bacaklarını ona doğru açıyor.

Sikeyim.

Artık izlemek istemiyorum. Şimdi ben de katılmak istiyorum. Sadece hangi kısmını sikeceğimi bilmiyorum, Kat'in ağzını mı yoksa Brom'un kıcını mı?

Kasıklarına doğru uzanıyorum, ereksiyonum sertleşiyor ve gereksiz yere zonkluyor ve-

Güm.

Güm.

Güm.

"Tanrım,"I Yemin et altında benim Nefes al.

"Vivienne Henry, sen kusursuz bir zamanlaması var."

Brom hemen elini çeker ve korkudan irileşmiş gözlerle doğrulup oturur. Kat elini göğsüne bastırıyor. "Bu o mu?" diye fısıldıyor.

Güm.

Güm.

Güm.

Lanet kapının hemen dışında.

Kalktım ve şamdanı aldım.

"Siz ikiniz burada kalın," diyerek kapıya doğru yöneldim.

"Ve oraya yalnız gitmene izin mi vereyim?" Kat, Brom'un yanında ayağa kalkarak şöyle diyor.

"Seni tehlikeye atmak istemiyorum," diyorum ona.

"Eski karın beni küvette boğmaya çalıştı," diye belirtiyor. "Sanırım idare edebilirim."

Bunun için biraz suçluluk hissederek başımı sallıyorum, sonra koridorun kapısını açıyorum.

"Bekle," diye fısıldar Brom ve masaya doğru koşar, elinde ölü yılanla birlikte geride bırakılan anahtarla geri döner. "Buna ihtiyacımız olabilir."

"İyi düşünmüşsün," diyorum

ona. Başımı dışarı çıkarıp

bakıyorum.

Her zamanki gibi kan izleri kapımın önünden geçiyor ve Vivienne'in ayaklarının köşeden sürüklendiğini görüyorum.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa kalıyor Kat, başı benimkinin altında.

"Bu gerçekten... bu bir hayalet."

Koridora çıkıyorum, ancak o zaman atlıyı kontrol altında tutmak için odanın etrafına koyduğum tuz çizgisini bozduğumu fark ediyorum.

"Seni zincire vurmama gerek var mı?" Brom'a söyledim.

Tuza bakıyor ve başını sallıyor. "O bir sorun olmayacak."

"Hayatlarımız konusunda sana güvendiğimi biliyorsun," diyorum ona acımasızca.

Yutkunuyor ve bakışlarımı tutarken başını sallıyor. "Biliyorum." Ona inanıyorum. Gerçekten inanıyorum.

Ama atlıya güvenmiyorum.

Gözümü ondan ayırmamam gerekecek. Bir yanım odaya koşup silahı almak istiyor ama bunun Brom'un bana olan güvenini zedeleyeceğinden korkuyorum. O yüzden yapmıyorum.

Kapıyı arkamızdan kilitliyorum ve üçümüz hayaletin peşinden kan izlerini takip ederek koridorda yürüyoruz. Kalbim şimdiden hızla çarpmaya başladı ve Kat'ın aldığı sığ, endişeli nefeslerden onun da aynı şeyi hissettiğini anlıyorum. Uzanıp elini tutuyorum, diğer elimle de şamdanı tutuyorum, belki de onunkinden çok kendimi rahatlatmak için.

Ama bu sefer kan izleri kadının kanadına gitmiyor. Onun yerine merdivenlerden birinci kata iniyor.

Ve kafa derimi diken diken eden korkunç bir huzursuzlukla, bunu daha önce yaptığımı hissediyorum.

Merdivenlerden yavaşça iniyoruz, kanda kaymamaya dikkat ediyoruz ve sonra birkaç sınıfın bulunduğu bir kanattan aşağı inerken izleri ve hafif *gümbürtüleri* takip ediyoruz.

Kapılardan biri ardına kadar açık, kıpkırmızı bir yol içeriye doğru ilerliyor.

"Bu kapı nereye gidiyor?" Kat fısıldıyor. "Onun sadece bir dolap olduğunu sanıyordum. Bekçi için."

Hareket etmeyi bırakıyorum, ikisi sırtıma çarpıyor.

"Ne oldu?" Brom homurdanıyor.

Başımı sallıyorum, bir şeyler hatırlamaya çalışırken gözlerimi kapatıyorum.

"Sanırım buraya daha önce gelmişim," diyorum belli belirsiz. "Sanırım bunu daha önce yaptım."

Bu bir rüya mıydı? Hayal mi ettim? Yoksa gerçekten oldu mu?

"Eğer yaptıysan, belli ki sana bir şey olmamış," diyor Kat. "Bence onu takip etmeliyiz."

Gözlerimi açıyorum ve şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Daha iyisini bilmesem Kat, beni bir korkak olarak göstermeye çalıştığını düşünürdüm."

"Sadece bir hayalet," diyor kaşlarını çatarak ve başıyla dolabı işaret ediyor. "Hadi gel."

Brom'a "Bir kere musallat oldu, şimdi de kendini uzman sanıyor," diye mırıldanıyorum ama o çoktan Kat'i takip etmeye başlamıştı bile.

Gürültüyle nefes veriyorum ve peşlerinden koşuyorum.

Çorak dolabın içinde durmuşlar, mum ışığının altında parlayan kırmızı, dar taş merdivenlerden aşağı bakıyorlar.

Evet. Buraya daha önce de gelmiştim.

Kolumu uzatarak ikisini de arkamdan itiyorum, şamdan elimde hafifçe sallanıyor ve Kat arkamda, Brom da arkamda olmak üzere dikkatlice merdivenlerden iniyorum. Artık Bayan Henry'den gelen sesleri duymuyorum, bu iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi bilemiyorum.

Merdiven bir süre dönüp duruyor, aşağı indikçe hava daha soğuk ve nemli oluyor, kükürt, çürüyen bitki ve adaçayı kokusu burnumu dolduruyor, ta ki botlarım sert topraktan bir zeminle karşılaşana kadar.

"Bu da ne böyle?" Kat, Brom'la birlikte yanımdan ayrılırken "Bu ne?" diye soruyor.

Bir tüneldeyiz, mum ışığı toprak duvarlara titrek gölgeler düşürüyor. Sanki kana bulanmış gibi kırmızı parlıyorlar ve tünel ileride kıvrılıyor, başka bir yere gidiyor.

Huzursuzca yutkunuyorum.

"Evet," diyorum usulca. "Buraya gelmiştim. Köşede bir kapı var."

"Bir kapı mı?" Brom anahtarı uzatarak sorar. "O zaman Vivienne bizi buraya bir sebepten ötürü getirdi. Başka ne hatırlıyorsun?"

"Bilmiyorum. Kapıdan hiç girmedim," diyorum ona. Orada başka bir şey daha var ama zihnimde bir yerlerde saklı.

"Anahtar sende değildi," diyor Brom. "Ama artık var."

Cesaretimi toplayarak başımı sallıyorum ve koridorda yürümeye başlıyorum. Koridor, ikisinin beni tek sıra halinde takip edebileceği kadar dar ve köşeyi döndüğümüzde sonda büyük bir demir kapı görüyoruz. Kapının önündeki toprağın bozulmuş olması dışa doğru açıldığını gösteriyor, belki de yakın zamanda, ama bunu söylemek zor. Eğer Vivienne bu yoldan geldiyse, kanı çoktan toprak tarafından emilmiştir.

Duruyorum ve kulağımı soğuk metale dayıyorum, sülfür kokusu giderek güçleniyor. Daha önce bir şey duymuş gibi hissediyorum, içeriden biri feryat ediyor,

Benim için ağlıyordu, ama şimdi hiçbir şey duymuyorum. Sanırım bu iyi bir şey.

Brom anahtarı uzattı, ben de ondan aldım. Eski kilide soktum.

Ve dön.

Ağır bir *klik* sesiyle anahtar yerine oturur ve kapı açılır. "İşe yaradı," diye nefes nefese kalır Kat.

Olmamasını umuyordum.

Anahtarı deliğe bırakıyorum ve kapıyı çekip açıyorum. Çok ağır ve menteşeleri gürültüyle inleyen kapıyı açmak için tüm gücümü ve Brom'un yardımını harcıyorum.

Karanlıktan yayılan çürüme kokusu hepimizin öksürmesine neden oluyor. "Ölüm gibi kokuyor," demeyi başarıyorum, gözlerimi kapatırken gözlerim sulanıyor

ön kolumla burnumu sıktım. "Dur tahmin edeyim, hâlâ içeri girmek istiyor musun?" "Evet," diyor Kat ama sesi titriyor.

Brom mumu benden aldı ve ileri doğru adım attı.

Kat ve ben de onu takip edip etrafa bakıyoruz.

Işık çok uzağa gitmiyor ama gitmesine de gerek yok. Yeterince gördüm.

Uzun, oval şekilli bir odadayız. Dev örümcek ağları duvarları kaplıyor, tavandan aşağı iniyor ve odanın ortasına demir atıyor. Her bir ağ boş olsa da, teller yeterince kalın görünüyor ve ağlar midilli büyüklüğünde bir örümceği taşıyacak kadar büyük.

Odada başka pek bir şey olmasa da, tellere yapışmış birkaç kemik kalmış. Burada bir kaburga, orada bir leğen kemiği, parçalanmış bir uyluk kemiği, kırık bir köprücük kemiği.

Hepsi
insan.

Yüce
Tanrım.

"Burası neresi?" Kat fısıldıyor.

Onu rahatlatmak için elimi boş yere sırtına koyuyorum ama verecek cevabım yok.

"Bence gitmeliyiz," diyorum. "Hemen şimdi. O kapı üzerimize kapanıp bizi buraya kilitlemeden ve bu odada tutulan her neyse dışarı çıkmadan önce."

Bu sefer kimse kahraman olmak istemiyor. Üçümüz de dönüp aceleyle odadan çıkıyoruz ve tünelin nemli havasına giriyoruz. Brom ve ben kapıyı kapanana kadar itiyoruz ve anahtarı cebime sokarak hızla kilitliyorum.

Sonra hiç vakit kaybetmeden tünelden çıktık, merdivenlerden yukarı çıktık, bekçi odasından çıktık ve kâbusun bodrumda kalmasını umarak koridora geri döndük.

Ckapt'ca 27

Kaĩ

Hiçbirimiz uyumadık. Bodrum katında keşfettiğimiz şeyden sonra Üçümüz Crane'in yatak odasına geri döndük, kapıyı kilitledik, etrafına biraz daha tuz serptik ve gün ışığını bekledik. Bundan sonra yurt odama tek başıma dönme şansım yoktu, bu yüzden rahat etmek için elimizden geleni yaptık. Crane cesurca yatağı bana verdi ve kendisi için palto ve havluları yere serdi. Brom yatağı memnuniyetle benimle birlikte aldı ve altında Crane'i görmenin keyfini çıkardı.

Ancak Brom'un gece boyunca bana sarılması dışında, ki bunu takdir ettim, ellerimizi kendimize sakladık ve tüm gece boyunca konuştuk, gördüklerimizi ve Vivienne Henry'nin bize neden gösterdiğini anlamaya çalıştık.

Aynı sonuca vardık.

Bodrumda korkunç bir şey var. İnsanları yiyen bir şey.

Bu insanlar kaybolan öğretmenler olabilir de olmayabilir de. Kasabadan tedarik edilen insanlar, bölgedeki serseriler ya da öğrenciler de olabilirler, belki de okulun akademisyenleri için uygun olmadıkları için eve gönderilenler, ya da Rahibelerin söylediği gibi.

Her iki durumda da bodrum, sonunun gelmesini istemeyeceğiniz bir yerdi.

"Ve Simon," diyorum, bu düşünce ağızma ekşi bir tat veriyor. "Annesinin bodrumda yaşadığını söyledi. Sence o odada mıydı? Yoksa başka odalar, başka bodrumlar da var mı? Annesi dev bir örümcek ağına asılı haldeyken onu ziyaret etmek zorunda kaldı mı?"

"Akıl sağlığımız için," diyor Crane, ayağa kalkıp pencereden dışarı bakarak. "İçinde dev örümcekler olmayan başka bodrumlar olduğunu varsayalım. Güneş neredeyse doğmak üzere."

İnliyorum, gün bitiyor diye rahatlıyorum ama o kadar yorgunum ki günlerce uyumak istiyorum.

"Bana söz ver," diyorum başımı duvara yaslayarak. "Brom atlidan kurtulduğunda ve buradan ayrıldığımızda, bir yerlerde dünyanın en büyük yatağına sahip bir han bulacağımıza ve o yatakta kalıp günlerce uyuyacağımıza ve seks yapacağımıza söz verir misin?"

Crane gözlerini bana dikerken bir inilti çıkarıyor. "Bu kulaklarıma müzik gibi geliyor, tatlı cadı."

Ancak Brom hiçbir şey söylemiyor. Başımı çevirip yatakta yanımda oturan ona bakıyorum, gözlerini dikmiş tavana bakıyor. Soğuk bir panik parmağı omurgamdan aşağıya doğru ilerliyor. Bir süredir iyi değil ve bu sadece atlıyla ilgili değil. Ahırdaki buluşmamızdan beri her zamankinden daha sessiz ve umutsuz.

Ya da belki de atlıdır. Brom her zaman değişken olmuştur, ama içinde başka biriyle yaşamanın gerçekten nasıl bir şey olduğunu kim bilebilir?

"Ne diyorsun, Brom?" Bacağına benimkiyle vurarak soruyorum.

"Mmm?" diyor, gözlerini kırıştırtarak. "Kulağa cennet gibi geliyor. Yatakta da yiyebildiğimiz sürece."

"Kırıntı yok," diye homurdanıyor Crane Brom'a bakarken. "Yiyeceğimiz tek şey Kat ve muhtemelen benim-"

Dışarıdan gelen kan dondurucu bir çığlık havayı doldurur.

Brom ve ben yataktan fırlarken Crane kendini pencereye yaslıyor.

"Ne oldu?" Ben soruyorum.

"Bilmiyorum," diyor Crane, gözlerini manzaranın üzerinde gezdirerek.

Brom ve ben aynısını yaparken o da pencereyi itiyor, paltosunu kapıyor ve botlarını çıkarıyor. Sonra aceleyle odadan çıkıp koridora geçiyoruz. Kanattan asma kata doğru inerken Crane açık bir kapının yanında duraklıyor.

"Daniels?" Crane, Profesör Daniels'ın odasına bakarken sorar.

İçeride kimse yok gibi görünüyor.

"Bu konuda içimde kötü bir his var," diye mırıldanan Crane, asma kata çıkıp merdivenlerden inerken a d ı m l a r ı n ı hızlandırır.

Koyu gri bir sisin içinde dışarı fırladık ve birkaç öğrencinin toplandığı avluya çıktık.

Orada, kan gölünün ortasında, pijamalarıyla bir adam durmaktadır.

Bir kafa eksik.

"Lanet olsun," diye küfrediyorum, kusma ihtimalime karşı ağzımı kapatıyorum ve Crane'in göğsüne dönüyorum. Süvarinin yaptığı onca şeye rağmen, kurbanlarından birini öldürüldükten sonra ilk kez görüyorum ve bunu kaldıracabileceğimi sanmıyorum.

Crane bir kolunu bana dolayarak beni sıkıca tutuyor. "Bu Daniels. Daniels," diyor tekrar, sesi şoktaymış gibi çıkıyor. "Daniels'ı atlı öldürdü."

Başımı kaldırıp Crane'e bakıyorum, onunla aynı şeyi düşünüyorum ve sonra ikimiz de Brom'a bakıyoruz.

"Ben yapmadım," diyor Brom, ellerini kaldırıp başını şiddetle sallayarak. "Yemin ederim, yemin ederim, ben yapmadım."

"Atlı yaptı," diye hırladı Crane ona. "Ve sen de biliyordun."

"Hayır!" Brom kararlılıkla söylüyor. "Ben yapmadım. Bütün gece benimleydin, beni gördün, atlının ne yaptığını bilmiyordum, bilmiyorum

nereye gittiğini." Daniels'ın cansız bedenini işaret ediyor. "Bunu ben yapmadım. Bununla hiçbir ilgim yok."

Yanımdaki diğer iki öğrenci Brom'a meraklı bir bakış atıyor. "Sesini alçalt," diye tıslıyorum ona.

"Bana inanmak zorundasın," diyor Brom, avuçlarını dua eder gibi birbirine bastırırken kara gözlerindeki ıstırap açıkça görülebiliyor. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyordum. Bu ben değildim ve bilmiyordum. Bilmiyordum!"

Crane burun deliklerinden derin derin nefes alıyor ve çenesinin köşesinin büküldüğünü, nabzının boğazında attığını görüyorum ve birden ne yapabileceğinden korkuyorum.

Sonra beni bırakıp yumruklarını sıkkan Brom'a doğru yürüyor.

Sonra Crane, Brom'un yanından geçer.

Katedrale doğru gidiyoruz.

"Nereye gidiyorsun?" Crane'in ardından sesleniyorum, eteğimi topluyorum ve hızla peşinden koşuyorum.

"Rahibelerle konuşacağım," diye bağıyor Crane omzunun üzerinden. "Bu iş yeterince uzadı. Bunu uzun zaman önce yapmalıydım."

"Crane!" Brom yanımda koşarak sesleniyor. "Dikkatleri üzerine çekme!"

Ama artık çok geç çünkü bitki bahçesinin yanındaki sınıf binasının önünden geçerken Rahibe Sophie aniden önümüze çıkıyor.

"Bay Crane," diyor Rahibe Sophie buyurgan bir sesle, kapüşonunu indirerek. "Sizinle biraz konuşabilir miyim?"

"Hayır, sanırım seninle bir şey konuşacağım," diyor ona doğru dönerek.

Rahibe Sophie başını sallayıp etrafına bakınıyor, sonra da eliyle onu takip etmemizi işaret ederek sınıfların bulunduğu taş binalardan birine doğru gözden kayboluyor.

Ön kapıdan içeri giriyoruz, pencerelerden gelen zayıf sabah ışığı dışında koridor karanlık ve Crane harekete geçerek Rahibe Sophie'yi boğazından yakalayıp sırtını duvara çarpıyor.

"Crane!" Ona durması için bağıriyorum ama Sophie ona hafifçe gülümsemekle yetiniyor.

"Hayal kırıklığınızı anlıyorum Bay Crane," diyor, adam onu boğuyor olmasına rağmen sesi tamamen normal çıkıyor. "Ve öfkenizin ortaya çıktığını görmek gerçekten güzel bir şey. Ama sizin için en iyisinin ne olduğunu biliyorsanız, beni öldürmeniz gerektiğini düşünmüyorum. Ne de olsa ben senin tarafındayım."

Brom sert bir sesle, "Crane, bırak onu," der.

Crane'in gözlerinde ateş var, Brom'un siyah derinliklerinde gördüğüm olağan cehennem değil, ama hem beyaz-sıcak hem de buz gibi soğuk bir şey. Onu hiç bu şekilde gördüğümü sanmıyorum. Sanki ona ulaşmak imkansız gibi.

Ama sonra Crane'in tutuşu gevşiyor ve Sophie'yi bırakıyor. Ayakları yere değiyor ve ancak o zaman onu havada sallandığını fark ediyorum.

Boğazını temizliyor ve pelerininin yakasını düzeltiyor.

"Şimdi daha iyi hissediyor musun?" diye soruyor ona kısık bir sesle. "Öfkeni bir başkasını öldürmeden dindirmenin faydası oldu mu?"

"Cehenneme kadar yolun var," diyor, önündeki yere tükürüyor, saçları yüzüne dağılıyor.

"Büyüleyici," diye yorumluyor üst dudağını kıvrarak. Sonra bana bakıyor. "Ve işte Katrina." Sonra Brom'a bakıyor ve yüzü gözle görülür bir şekilde yumuşuyor. "Ve tabii ki sevgili Abraham'ımız var."

"Ben senin hiçbir şeyin değilim," diye alay ediyor Brom.

"Hmmm," diye düşünüyor, gözleri üzerimizde geziniyor. "Bir engerek yuvası. Yaşadıklarınız için sizi suçladığımı söyleyemem. Yine de çok fazla şeyden kurtulduğunuzu bilmenizi isterim."

"Daniels'a ne oldu?" Crane, gözleri hâlâ öfkeyle parıldarken, "Daniels'a ne oldu?" diye soruyor. "Desi'ye, Bayan Choi'ye ve Bayan Wiltern'e ne oldu? Vivienne Henry'ye?"

"Hep yanlış sorular soruyorsunuz Bay Crane," diyor. "Bu onlara ne olduğuyla ilgili değil. *Size* ne olacağıyla ilgili. Eğer başınıızı öne eğmez ve yapmak için işe alındığınız şeyi yapmaya devam etmezseniz size. Öğretmeye."

"Ve biz," diyorum ona, Brom'u göstererek. "Bize ne olması gerekiyor?"

Bana sıkı bir gülümseme veriyor. "Sana ne olacağını biliyorsun Katrina. Yıldızlarda yazılı. Kaderin uzun zaman önce belirlendi. Tam olarak 1695'te."

Brom ona, "Sen ilk cadılar meclisinin bir parçasıydın," diyor. "İblisle anlaşmayı sen yaptın. Sen de oradaydın."

"Sevgili Abraham," diyor ona doğru yürürken. Kadın elinin tersini yanağına dayadığında, adam olduğu yerde duruyor. "Bunu hiç istemedim. Bunların hiçbirini istemedim. Leona ve Ana'dan tutkuyla nefret ediyordum. Onlarla pazarlık yapmayı kabul eden Margaret'ti. Seçme şansım olsaydı oğullarımdan birini asla feda etmezdim. Ama başka seçeneğim yoktu. Ben bir iblisin dengi değilim. Bir tanrı için."

"Senin..." Crane bařlıyor. "Siz Brom'un gerček annesi misiniz?"

Crane'e yorgun bir bakış atar. "Birçok oğlum oldu, Bay Crane." Sonra iç çeker ve Brom'a bakar. "Ve Abraham sonuncusu. Artık adın Abram olarak anılmayacak, adın İbrahim olacak, çünkü seni birçok ulusun babası yaptım," der.

"şimdi de İncil'den alıntı mı yapıyorsun?" Crane başını sallayarak soruyor.

Tek omzuyla omuz silkiyor. "Cadılar meclisinin ölümsüzlüğümüzü, cadıların uluslarını doğurmak için son şansı olduğu düşünülürse, bunun uygun bir isim olduğunu düşünüdüm. Sarah'nın Liam'la yaptığı anlaşmanın suya düşeceğini bilmiyordum."

"Bir dakika bekle," diyor Brom. "Babamın aslında benim kardeşim olduğunu mu söylüyorsun?"

Rahibe Sophie'nin gözleri dans ediyor. "Baban senin amcan. O Margaret'in oğlu. Sarah, olması gerektiği gibi Liam'la evlenseydi, bu çıkmazın içinde bile olmazdın."

Crane, "Teknik olarak o doğmamış olacaktı," diye belirtiyor.

"Yani annemin Liam'la evlenmesi ve çocuğun Goruun'a verilmesi gerekiyordu," diyorum. "Bu doğru mu?"

"Evet," diyor açıkça. "Ama annen bencil biri. Babanı seçti çünkü onun enerjisini bizim yardımımız olmadan kendini hayatta tutmak için kullanmak istedi. Çocuğu Liam ve annen doğurmalıydı, kurban edildikten sonra ortadan kaldırılan Liam olmalıydı, sevgili İbrahim değil."

Keskin bir nefes alıyorum ve Brom'un gözleri açılıyor. "Benden kurtulmayı mı planlıyorsun?" diye soruyor, sanki bunu kişisel algılıyormuş gibi.

"Değilim," diyor telaşla, ellerini göğsüne bastırarak. "Sana yardım etmeye çalışıyorum. Onlar planlarını uygulamaya koymadan önce fazla zamanın kalmadı. Hâlâ yapabiliyorken hemen gitmen şart. Okulu ve Sleepy Hollow'u terk et."

"Yapamayız," diyor Crane acımasızca. "Atlı ona bağlıyken olmaz. Gittiğimiz anda anlarlar. Çok uzağa gidemeyiz, değil mi?"

Sıkışmış ağzını birbirine bastırıyor ve başını sallıyor. "Hayır, yapmazsın."

"Daniels'ı ben öldürmedim," diye itiraz ediyor Brom.

"Yapmadığını biliyorum," diyor. "Dün gece atlıyı emirlerini yerine getirmesi için çağırdılar, yapmak üzere olduğu şey yüzünden Daniels'tan kurtulmak için. Hessian'ı istedikleri zaman çağırabilirler. Senden kovulana kadar da seni çağırabilir. Onu ruhundan çıkarmak için bir ayini tamamlamalısın."

"Deniyorduk," diyorum ona. "İşe yaramadı."

"Kan büyüsü ve seks büyüsü," diye açıkladı Crane.

Bir an için bunu düşünür. "Dolunay altında olması gerekiyor. Bir su kütlesinde, böylece en azından bir parçanız suya batmış olacak. Göl bir

özellikle güçlü bir bağlantı noktasıdır ve kan ve seks büyüsü özellikle iyi birer çapadır. Kendinizi ruhlara açmanıza yardımcı olması için bir peçe iksiri isteyebilirsiniz."

Crane'in yüzü kendini tutmaktan kızarıyor. Rahibe Sophie'nin sözünü kesmemek ve ona bahsettiği her şeyi zaten bildiğini söylememek için kendini tutmaya çalıştığı anlaşıyor.

"Ve birini ölümün eşiğine getirmelisin," diye ekliyor. "Taşıyıcı olarak seçtiğin kişiyi."

Crane'in yüzü gevşer. "Ölümün eşiğinde mi?" Ölümün eşiğinde ve ben de taşıyıcıyım.

Başını sallıyor ve bana bakıyor. "Sen olacaksın Katrina, eminim. Ölmeyeceksin elbette. Bu ters etki yaratır. Ama ölümün kıyısına gidip geri dönerek, perdeyle flört ediyorsun. Gücü sadece adamlarınızdan değil, doğrudan perdenin kendisinden alıyorsunuz. Tünelin sonundaki ışığı doğrudan kendinize getiriyorsunuz."

Boğazını temizliyor ve çenesini kaldırıyor. "Şimdi, birinin cinsel aktivitelerinin nasıl başlaması gerektiği konusunda tavsiyede bulunacak biri değilim. Ama sizin yerinizde olsaydım, sanırım boğmak en iyi seçeneğiniz olurdu. Elbette ne yaptığınızı bilmeniz gerekiyor." Bunu söylerken Crane'e bakıyor. "Ve tabii ki sen de biliyorsun. Kontrol yeteneğiniz çok işinize yarayabilir."

Aniden pencerelerin dışındaki hareket Sophie'nin dikkatini çeker ve onlara doğru ilerler.

"Diğer Kız Kardeşler şu anda dışarıda," diyor dışarıya bakarak. "Yakında nerede olduğumu merak edecekler. Gitmeliyim."

"Bekle," diyorum, uzanıp elimi onun koluna koyuyorum. "Ayine kadar ne yapmamız gerekiyor?"

Her birimizin gözlerinin içine bakarak, "Dikkat çekmeyin," diyor. "Beladan uzak durun. Yapabildiğiniz zaman saklanın. Bağlanma ritüelinizi planlamaya devam edecekler-"

"Ne bağlama ritüeli?" Crane araya giriyor, gözlerindeki öfke yeniden alevleniyor.

"Abraham ve Katrina arasındaki," diyor sabırla. "Artık bu ikisinin birbirlerine aşık olmadıklarını biliyorlar, istedikleri şekilde değil. Ve sizin de resme dahil olarak işleri daha da karmaşık hale getirdiğinizi biliyorlar Bay Crane. Samhain'de Katrina'ya ilaç verip Abraham'ı tamamen ele geçirmek için atlıyı kullanmayı planlıyorlar. Bundan sonra ne olacağını size söylememe gerek yok."

Brom'a kısa bir süre bakarken midemde hastalıklı bir his yayılıyor. Neyse ki o da benim kadar dehşete düşmüş görünüyor.

"Ve çocuk doğduktan sonra, Katrina, sevgili İbrahim'in ölümüne katılacaksın. Ritüeliniz bu yüzden çok önemli," diyor. "Şimdi izin vererseniz, eminim bu siz üçünüzle son konuşmam olacak." Çenesi bükülüyor ve tuhaf, kadim gözlerinde en ufak bir duygu belirtisi beliriyor. "Lütfen, sadece ayini tamamlayın ve atlıyı kovun. Sizi korumak ve bu konuda yardımcı olmak için elimden geleni yapacağım ama korkarım bu yeterli olmayabilir. Üç kişinin gücünün yanında bir kişinin gücü hiçbir şeydir."

Sonra döner ve kapılara doğru yürür, pelerini arkasından akar. Onu.

"Rahibe Sophie!" diye bağıryorum, o da duraklıyor ve dönüyor, eli topuz. "Bodruma indik, fakülte yurduunun altına. Bodrumda ne oluyor?"

Bana ekşi bir gülümseme veriyor. "En umut verici adaylarımızı burada tutuyoruz."

Sonra kapıyı açıyor ve sabaha doğru adım atıyor.

Brom ve Crane'e bakıyorum ve ikisi de bulanıklaşmaya başlıyor. "Sanırım bayılacağım," diye mırıldanıyorum.

İkisi de yanıma geliyor ve kollarını bana doluyorlar, Brom arkadan, Crane önden. Başımı Crane'in göğsüne gömüyorum ve bana sarılmalarına izin veriyorum.

"Yanımdayız," diye fısıldıyor Crane başıma doğru. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğiz. İzin vermeyeceğimizi biliyorsun."

Brom boğuk bir sesle, "Bu olmadan önce öleceğiz," diyor ve sesindeki ciddiyetten nefret ediyorum.

"Korkuyorum," diye mırıldanıyorum Crane'e. "Çok korkuyorum."

"Ben de korkmuyorum desem yalan söylemiş olurum," diye itiraf ediyor Crane. "Ama korku şu anda birlikte yaşamak zorunda olduğumuz başka bir şey. Tıpkı kıskançlık gibi, tıpkı öfke gibi, hayatımızda alışacağımız başka bir figür. Yine de korkunun en iyi yanı ne? Sizi hayatta tutar."

Üçümüz bir süre koridorda durduk, hepimiz Sophie'nin bize söylediklerine, neye hazırlanmamız gerektiğine anlam vermeye çalışıyorduk. Birbirimize tutunarak teselli aradık ve üç kalbin çarpma sesi tüm korkulara merhem oldu.

Sonunda ayrılıyoruz ve Crane ikimizin de elini tutuyor. "Oraya gitmemiz gerekiyor," diyor. "Sophie'nin dikkat çekmememizi söylediğini biliyorum ama kampüsteki en meraklı insanlar olan bizlerin orada olmayıp bir cesede aval aval bakmamız tuhaf görünür."

Başımı salladım. "Belki de daha sonra kasabaya gidip yeni polis memuruyla birlikte alarm vermeliyiz. Ya da Pleasantville'deki polisi tekrar denemeliyiz. Belki Tarrytown'ı bile."

"Kulağa harika bir plan gibi geliyor," diyerek beni rahatlatıyor Crane. "Okulu zan altında bırakmaya yetecek kadar kanıt sunabilirsek, belki Rahibeleri gözaltına alabiliriz ya da en azından soruşturabiliriz. Bu bize biraz daha zaman kazandırır."

Bir sonraki kısmı söylemesine gerek yok.

Bir sonraki ritüelin başarısız olması durumunda bize zaman kazandıracak.

Ama bunu düşünemem, şimdi olmaz, günü atlatmak istiyorsam olmaz.

Doğruca polise gitme fikrinin verdiği cesaretle üçümüz birlikte binadan çıktık ve avludan geçerek başsız adamın bulunduğu yere yürüdük.

Daniels puslu sabah güneşini yansıtan bir kan gölünün içinde yatmaktadır. Şimdiye kadar etrafında bir kalabalık oluşmuştur, birçok öğrenci ve öğretmen ağlamakta ve Lotte'nin kendini öldürdüğü zamanın bir tekrarı gibi birbirlerine tutunmaktadır. Ama şimdi farklı hissediliyor. Şimdi gözyaşlarının arasında dehşet de var. İnsanlar bunun bir sonraki adımda kendi başlarına gelmesinden korkuyor.

Okuldan korkmaya başladılar.

Rahibe Leona, Daniels'ın vücudunun dibinde duruyor, Ana ve Margaret de hemen arkasında. Sophie de orada, ama sanki onlarla birlikte anılmak istemiyormuş gibi biraz kenarda, kapüşonunu sıkıca çekmiş.

"Hepinizin burada olanlardan dolayı endişeli olduğunuzu biliyorum," diyor Leona, sesini yansıtarak. "Ama sizi temin ederim ki, ne olursa olsun, bu rezaletin iç yüzünü ortaya çıkaracağız."

"Bu başsız atlı!" diye bağılıyor kalabalıktan biri. "Herkesi öldürüyor."

"Hessian askeri olarak bilinen intikamcı bir ruh var," diye başını sallayarak kabul ediyor Leona. "Ve neler yapabileceğinin de farkındayız. Ancak atlı bizim korumalarımızdan geçemez, bu yüzden bu suçu tam olarak kimin işlediğini söylemek zor."

Bir sürü yalan.

"Peki ya diğer kayıp öğretmenler?" diyor bir başkası.

"Onlara ne olduğunu hâlâ araştırıyoruz," diye devam ediyor Leona. "Bunu söylemek için henüz çok erken. Ancak şimdilik size bu gizemleri çözeceğimize ve hepimizi güvende tutmak için elimizden geleni yapacağımıza söz verebilirim."

Kalabalıktaki herkese bakıyor, sonra bana, Brom'a, Crane'e odaklanıyor.

"Şu andan itibaren, koğuşlar tam güçle aktive edildi ve okul kilitlendi," diye duyurdu. "Bunu çözene kadar kimse içeri girmeyecek. Ve kimse dışarı çıkmayacak."

Bölüm 30

Kaĩ

Yaklaşık bir haftadır tecrit altındayız,

Şaşırtıcı bir şekilde, kampüsü sarmış gibi görünen gerginlik ve herkesin yüzündeki korku ve gerginlik dışında okul normalden çok da farklı hissettirmiyor. Bunlar hep vardı, sadece şimdiye kadar kimsenin bunun farkında olduğunu sanmıyorum.

Normalde hiç gitme isteği duymazdım -yine annemde akşam yemeği yiyecek değildim- ama polisle konuşmak için Sleepy Hollow, Pleasantville ve Tarrytown'a gitmek istemiştim. Sanırım Leona, Daniels'ın da bunu yapmak istediğinden şüpheleniyordu ve enstitüde görünenden daha fazlası olduğunu düşünmeye başlayan herkes de öyleydi.

Ancak öğrenciler ve öğretmenler ayrılabilirler bile, okuldan neden kaçtıklarını hatırlamayacaklardı. Ölümeleri, kayıp öğretmenleri ya da garip olayları hatırlamayacaklardır. Ama sanırım Rahibeler bu riski almak istemiyorlar. Eğer ben, Brom ve Crane hatırlayabiliyorsak, diğerlerinin de hatırlama ihtimali var.

"İyi misin? Yemek yedin mi?" Crane elini yanağıma koyarak soruyor. Karantinaya rağmen yemekhanedeki hizmet aynı kaldı ve okulun yiyecek kaynakları henüz kesilmedi.

Gözlerimi kapatıyorum ve rahatlamak için avucuna bastırıyorum. "Hiç acıkmadım," diyorum ona. "Ve içimde ayinden önce bir şey yemem gerektiğine dair bir his var."

Dolunayın geç öğleden sonrası ve biz Brom'la kütüphanede oturmuş son dakika hazırlıklarını yapmaya çalışıyoruz. Burada sadece biz varız. Kütüphaneci bile gitmiş, gerçi ortadan kayboldu mu yoksa vazgeçti mi bilmiyoruz. Herkes ip üstünde yürüyormuş gibi davranıyor. Karantina sırasında derslerin hala devam ediyor olmasına şaşıyorum, özellikle de kimse derslere dikkatini vermediği için.

Tabii Crane'in sınıfında değillerse. Son bir haftadır tüm derslerini kendini savunma seminerlerine dönüştürüyor. Biz öğrenciler, başkalarının gücünü onlardan alıp kendi gücümüz için nasıl kullanacağımızı, büyü ve enerjimizin başkaları tarafından kullanılmasını nasıl engelleyeceğimizi ve zaten sahip olduğumuz becerileri nasıl derinleştireceğimizi öğrendik.

Kendi adıma, gölge büyüüne daha derinlemesine dalabildim, karanlıkta kendimi görünmez hale getirebildim ve ayrıca alev yaratma yeteneğimi fırlatabileceğim bir silaha dönüştürebildim, bu oldukça eğlenceliydi ve bir öğrencinin ev ödevini ateşe vermemle sonuçlandı. Büyü yeteneği olmayan Brom bile Crane'in *sesini* bir süreliğine ödünç almayı başardı.

Ancak nefsi müdafaa adına sihrimizde ustalaşmak için harcadığımız onca emeğe rağmen, bu gece için kendimi hâlâ ne yazık ki hazırlıksız hissediyorum.

Brom kitabından başını kaldırıp büyük pencereden dışarı bakıyor. "Güneş bir saat içinde batacak. Göle ne zaman gitmeliyiz?"

Sinirlerim göğsümün içinde dans ediyor, nabzım bu düşünceyle hızlanıyor. Kendimi toparlayabilmem gerekiyor yoksa ay çıktığında tam bir enkaz olacağım.

"Hava kararır kararmaz," diyor Crane. "Hiçbir şey göremeyeceğimiz ve diğerlerinin de bizi göremeyeceği kadar karanlık. Göl kenarına gidip hazırlanacağız. Ay, göl yüzeyine yansıyacak kadar yükselir yükselmez başlayacağız."

Crane sonra bana uzun, araştıran bir bakış atıyor, dudaklarını birbirine sürtüyor ve bana ne sormak istediğini anlayabiliyorum. Bana bunu tekrar yapmak isteyip istemediğimi sormak istiyor, vazgeçmek için çok geç olmadığını söylemek istiyor. Ama bunu söylemeye cesaret edemiyor çünkü vazgeçmek için çok geç.

Eğer bunu yapmazsam, Brom'u atlıya kaptırırız.

Eğer bunu yapmazsam, hepimiz hayatımızı kaybederiz.

Ben de ona sadece başımı sallayarak sonuna kadar bu işin içinde olduğumu gösteriyorum.

Bir saat daha kütüphanede kalıyoruz, güneş altın rengine dönüp sis tarafından boğulana ve alacakaranlık kene kadar. Sonra kitaplarımızı toplayıp Crane'in odasına uğruyoruz; steril bıçakları, ayçiçek yağı şişelerini, şıfalı lapaları ve iksirleri, bir düzine kristal kuleyi ve afyon sakızı şişesini alıyor. şişenin yarısının çoktan bitmiş olmasına şaşırmamalıyım.

Crane bana "Banyo yapmalısın," dedi.

Kaşlarımı atıyorum ve burnumu omzuma dayayıp nefes alıyorum. Bu sabah bir tane almıştım. "Neden, kokuyor muyum?"

Bana sevimli bir sırıtışla bakıyor. "Hayır ama sanırım arındırıcı bir banyo vücudunu ritüele hazırlamaya yardımcı olabilir. İzin ver."

Tuvalete gider ve banyo yapmaya başlar. Tuz, kurutulmuş otlar ve iek yapraklarıyla dolu birkaç kavanoz çıkarıp suya atıyor, ardından birkaç kuvars ve turmalin palmiye taşı toplayıp onları da suya atıyor ve bir sıçramayla yere düşüyorlar.

Bymle banyoyu daha fazla ısıtmamak için enerjimi korumak istiyorum, bu yüzden kıyafetlerimi çıkarıp ılık suya giriyorum. Hala cennet gibi hissettiriyor, tuz beni canlandırıyor, yüzen gl ve ortanca yaprakları ve çeşitli otlar sulu boya bir tablo gibi etrafımda dönüyor.

Brom ve Crane gözlerinde yanan arzuyla bana bakıyorlar. Zaten cppelerini giymişler, altları çıplak ve her ikisi de bana dokunamayacaklarını bilmelerine rağmen ne kadar tahrik olduklarını görebiliyorum.

Tören. Ama Marie'nin yaptıklarından sonra burada yalnız kalmak istemediğim için banyodan çıkmalarına izin vermeyeceğim.

"Bize işkence etmekten hoşlanıyorsun," diye mırıldanıyor Crane, sabunu baştan çıkarıcı bir şekilde göğüslerimin üzerinde gezdirirken, meme uçlarım dokunuşlarım ve bakışları altında sertleşiyor.

Ona sırtıyorum, alay ediyorum ve bir an için sadece ben ve benim için en önemli iki kişi varmışız gibi hissediyorum, bu duvarların dışında hiçbir şey yokmuş gibi, gerçekleştirilecek bir ayin yokmuş gibi, bizi kullanmak ve yok etmek isteyen bir cadılar meclisi yokmuş gibi, yakın bir ölüm tehdidi yokmuş gibi.

Ama uzun süre rol yapamam. Temizlendiğimi ve canlandığımı hissettiğimde banyodan çıkıyorum, iki adam da beni eski zamanlardaki bir tanrıça ya da kraliçeymişim gibi kuruluyor ve bornozun içine giriyorum.

Hepimiz birbirimize bakıp
başımızı sallıyoruz. Vakit geldi.

Crane çantasını kapıyor ve çıplak ayaklarımızda serinleyen çimenlerle birlikte koridora ve geceye doğru yola çıkıyoruz.

Ay henüz ağaçların üzerine çıkmadı ama gölün kenarına doğru ilerlerken gözlerimizin alışması için hâlâ yeterli ışık var. Crane geçen gün mükemmel bir yer keşfetmişti, duvarın kıyından ön kapılara açıldığı yerin yakınında. Hâlâ okulun çevresi içindeyiz ama meraklı gözlerden ve katedralden mümkün olduğunca uzakta, en uzak noktadayız. Sahilin burada daha yumuşak olması işe yarıyor, çakıl taşları yerine toprak ve çamur.

"Suya gireceksek tuz çemberi yapamayacağımız açık," diyor Crane çantayı kıyıya bırakıp alanı incelerken. "Ama kristalleri kullanarak bir beşgen oluşturacağım ve onları çamurun içine doğru iteceğim. Bu biraz korumaya yardımcı olacaktır."

"Belki de geçen sefer işe yaramasını engelleyen şey çemberdi," diyorum Crane'e. "Belki de perdenin arkasındakilerin çemberin içine girip yaklaşmasına ihtiyacımız vardır."

Bana sert bir bakış attı. "Ne istediğine dikkat et, tatlı cadı."

Sonra bornozunu tamamen çıplak kalacak şekilde bırakıyor, soğuktan hafifçe titriyor ve çantasından kuvars kulelerini toplamaya başlıyor, ayak bileğine kadar suya giriyor ve sivri uçlarını beş noktadan dibe itiyor.

"Rahibe Sophie bazı kısımlarımızı suya batırmamızı söyledi ama bundan daha derine inmemiz gerektiğini sanmıyorum," diyor ve işi bittiğinde bize doğru dönüyor. Gecenin soğuğuna rağmen ereksiyonu etkileyiciydi.

"Her zaman gitmeye hazırım," diye yorumluyor Brom nefesinin altında. "Bu kadar konuşma yeter, tatlı çocuk," diyor Crane. "Soyun."

Brom itaatkâr bir şekilde bornozunu çıkarıyor, ben de aynısını yapıyorum, Crane'in bana söyleyeceğini biliyordum. Hava gerçekten soğuk, tüylerim diken diken oluyor, sonbaharın sonlarında kısmen açık bir gökyüzüyle gelen türden bir soğukluk, gelecek kışın ilk ipucu.

Kendimi geçen yıl olduğu gibi bu yıl da soğuk ve sert bir kış olup olmayacağını merak ederken buluyorum. Sonra kendimi durdurmak zorunda kalıyorum çünkü kışın, herhangi bir kışın burada olup olmayacağımı bile bilmiyorum. Ayın işe yaramazsa ve Samhain'de yakalanırsam ne olur? Ya Brom'u beni hamile bırakmaya zorlarsa? Hamileyken beni nerede tutacaklar? Bodrumda mı? Kendi hayatıma son vermek anlamına gelse bile, buna karşı savaşmak için gerekenlere sahip olacak mıyım?

"Kat," diyor Crane sessizce ve ben Brom'un yanında, çıplak, ayak bileğine kadar suyun içinde durduğunu görüyorum. "İksirleri ve bıçakları alır mısın?"

Başımı sallıyorum, derin ve sakın bir nefes almaya çalışıyorum, sonra çantasına gidip onları alıyorum. Göle doğru yürüyorum, suyun soğuğu ayak bileklerimi ısıtıyor ve sonra kristal beşgenin ortasında onların yanında duruyorum.

Crane şişeyi benden alarak, "Bunu hemen yapmak daha iyi," diyor. Hepimiz şişenin mantarını açıyoruz ve iksiri boğazımızdan aşağı döküyoruz. Daha önce olduğu gibi tadı berbat, beni ürpertiyor.

"Bunu nasıl yapmamızı istiyorsun?" Brom, şişeleri kıyıya geri attıktan ve bıçakları benden aldıktan sonra Crane'e soruyor. Bana bakıyor. "Önce Kat'i ısıtmamızı ister misin?"

Suyun içinde dizlerimin üzerine çökerken onlara "Neden bu sefer değiştirmiyoruz?" diyorum. İki elimle siklerine uzanıyorum, tam da büyük turuncu ay ağaç tepelerinin üzerinden yükselmeye başlarken onlara bakıyorum. Ayın üzerimde parlaması, erkekliklerinin ellerimde olması beni son derece şehvetli ve güçlü hissettiriyor.

Crane bana bakarken dişlerini sıkarak, "Dikkatli ol *vlinder*'ım," diyor. "Sanki az önceki sataşman yetmiyormuş gibi."

"Bu sefer alay ettiğimi kim söyledi?" Dudaklarımı ayırmadan ve Crane'in sikini dudaklarımın arasından kaydırmadan önce soruyorum, onu sıkıca kavrarken, diğer elimde parmaklarımı Brom'un ucundaki uyarılma incilerinin üzerinde kaydırıyorum ve uzunluğuna yayıyorum.

Her iki adam da aynı anda inliyor, Crane'inki dişlerinin arasından tıslama gibi geliyor, Brom'ununki alçak ve gırtlaktan geliyor ve ses içimde zevk dalgaları yaratıyor ve aniden artık üşümediğimi bile hissediyorum.

"Siktir," diye yemin ediyor Crane, ben emerken, yalarken ve onun hoşuna giden her şeyi yaparken eli saçlarımda, öyle ki sikini gırtlığıma kadar sokmaya devam ediyor. "Beni çok iyi alıyorsun, tatlı cadı." Yumruğu saçlarımda sıkılaşıyor. "Bunu paylaşmamak doğru gelmiyor."

Crane başımı sikinden uzaklaştırıyor, dudaklarımı düz tepesine bağlayan bir tükürük çizgisi, sonra beni Brom'unquine getiriyor. Sonuna kadar kontrol hep ondaydı.

Brom sikini ağızıma sokuyor ve sırayla, ileri geri, ağızıma sokuyorlar, her iki sikin de dilime doğru kayarken çıkardığı ıslak sesler ağır nefeslerine, yoğun bakışlarının ağırlığına karışıyor.

"Daha fazla dayanabilir miyim bilmiyorum," diye homurdanıyor Brom, eli saçlarımda, boğazımın derinliklerine pompalıyor ve biliyorum ki onları yavaşlatmazsam

İkisi de şimdi buraya gelecek.

"Kat," diye inliyor Crane. "Sana durmanı söylemekten ne kadar nefret etsem de, git ve yağı al, tatlı kız. Ona ihtiyacımız olacak."

Söylediğini yapacak kadar aklım var, siklerini bırakıyorum ve ayçiçek yağını almak için kıyıya geri dönüyorum. Onlarla yüzleşmek için arkamı döndüğümde, bana bakışları, tek içgüdülerini yemek ve çiftleşmek olan iki üst düzey yırtıcı tarafından yerimde sabitlenmiş gibi hissettiriyor.

Göle geri dönüyorum ve şimdiden her şey geçen seferkinden farklı. İksir mi daha hızlı etki ediyor yoksa dolunay mı ya da gölün kendisi mi işleri hızlandırıyor bilmiyorum ama yanlarından geçip baktığımda suyun içinde gezinen karanlık, korkunç figürler görüyorum.

Hayır, sadece gezinmiyor.

Yaklaşıyor.

Onları durduracak bir tuz çemberi yok.

"Ah," diyorum, derimi diken diken eden korkuyu görmezden gelmeye çalışarak başımı sallayarak yanlarından geçiyorum. "Görünüşe göre şimdiden ziyaretçilerimiz var."

Vinç gözyaşları onun gözler uzaktakı gelen Ben ve görünüyor at ve gölgeler bize yaklaşıyor.

"Onları görmezden gelin," diyor Crane. "Sana dokunduklarını hissetsen bile." "Bana dokunabiliyorlar mı?" Dehşet içinde haykırıyorum.

"Sana zarar veremezler," diyor, yağı alıp Brom'un seğiren ereksiyonunun üzerine dökerken gözleri parlıyor. Brom bir iniltiye dönüşen bir nefes veriyor.

"Arkanı dön," dedi Crane bana. "Eğil." Sesi sakın ama klinik ve yine de bir şekilde tüm bunların korkusuna ve saçmalığına yardımcı oluyor.

Dediğini yapıyorum ve bir elini kalçama koyuyor, diğer eliyle de popomun yanaklarının arasına girip yağı oraya bolca sürüyor.

"Romantizm nerede, Crane?" Ona soruyorum, kaygan parmağının baskısıyla bedenim titriyor.

"İkimizin de siki içindeyken boşaldığında hissedeceksin," diyor ve ardından popoma büyük bir tokat atarak neredeyse suyun içinde devrilmeme neden oluyor. "Şimdi tekrar dizlerinin üzerine çök ve kıpırdama. Bu canını yakacak."

Dizlerimin üzerine çöküyorum, su etrafımızda sıçırıyor, yaklaşan hayaletleri görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum, gölün yüzeyine ve yansıyan turuncu aya odaklanıyorum.

Crane kollarımdan birini tutuyor ve bıçağını pazumun arkasındaki en kalın kısmın üzerine indiriyor. Kesik açılıp kan kolumdan aşağı akarken acıdan bağırarak, çığlık atmak istiyorum ama bunun sadece dikkatleri üzerimize çekeceğini biliyorum. Sonra Brom diğer kolumu tutuyor ve aynı yere bir kesik atıyor, sonra bıçaklarını kendileri için kullanıyorlar, daha önce olduğu gibi avuç içlerini kesiyorlar, ancak şimdi her iki ellerine de yapıyorlar.

"Bir tane daha, tatlı cadı," diyor Crane bana, sesi alçak ve ciddi. "Sonra acı sona erecek. Sadece zevk olacak."

Nefesimi içime çekiyorum, gözyaşlarım gözlerimin kenarlarını yakarken çığlıklarımı tutmaya, içimden akan acıyla başa çıkmaya çalışıyorum. Crane parmaklarıyla başımı arkaya yatırıyor ve bıçağını alıp göğüslerimin üst kısmına iki hızlı kesik atıyor. Bu sefer dikkatli bir hassasiyet yok ve hareketleri yetenekli ve kendinden emin olsa da, şu anda neler olduğunu anlatıyor.

Ritüeldeki çaresizlik.

Zamanımızın tükenmekte olduğu gerçeği.

Ve her şeyin, *her şeyin* buna bağlı olduğunu.

Parmaklarını çenemden uzaklaştırıyor ve ben de göğsüme bakıyorum; kan, göğsümden akarak karanlık göle damlıyor.

"Brom," diyor Crane ve sesi normalde olduğu kadar istikrarlı çıkmıyor. "Suyun içine sırt üstü uzan. Mümkün olduğunca sığ olsun ki kimse boğulmasın."

Brom'un çenesinin sıkıştığını görmek için yukarı bakıyorum ama Crane'in dediğini yapıyor ve sadece birkaç santim suyun içinde geriye doğru yatıyor. Brom'un ötesinde, karanlık yaratıklar ellerini bize doğru uzatarak yaklaşıyorlar ve ben korkudan ölmeden bu durumdan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum.

"Gözlerini kapat Kat," diyor Crane derin bir sesle. "Bunu izlemek zorunda değilsin, sadece hissetmek zorundasın." Aşağı uzanıyor ve elini belime koyuyor. "Sırtın Brom'un üstüne gelecek şekilde uzan. İyi bir cadı gibi bacaklarını aç."

Sertçe yutkunuyorum ve dediğini yapıyorum, sırtım Brom'un sıcak, sert göğsüyle aynı hizaya gelene, saçları beni gıcıklayana kadar ölçülemeyecek kadar garip hissettirse de. Brom aşağı uzanıyor, eli arkamın altından kayarak sikini kavırıyor ve bana doğru itiyor.

"Sana arkadan girecek," diyor Crane bizimle birlikte aşağı inip kalçalarımıza binerken. "Amcığına sahip olacağım," diyor, sesi artık gırtlaktan gelen bir fısıltı. "Hepimizin ne zaman boşalacağını ben kontrol edeceğim. Büyüyü söylemeye başlayacağım, sonra boynuna baskı uygulamaya başlayacağım."

Gözlerim açıldı. O kısmı unutmuştum.

"Bekle, baskı, hâlâ beni öldürmeye mi çalışacaksın?" "Seni ölümün kıyısına getireceğim," diyor ciddiyetle, gözleri karanlık ve Sert. "Seni itmeyeceğim Kat, itmeyeceğimi biliyorsun. Nefes borunun kenarlarına yeterince baskı uygulayacağım, ama gevşemeye başladığını hissettiğim anda bırakacağım ve tekrar nefes alacaksın."

Çok korkuyorum.

"Tamam," diyorum sessizce, tüm güvenimi, hayatımı Crane'in ellerine bırakmak zorundayım. Ve ona her şeyimle güveniyorum, ama bu korkunun içime dolmasını, kalbimin dakikada bir mil koşmasını engellemiyor.

Ve bu korku, Brom'un sikinin başını arkadaki girişime doğru itmeye başlamasıyla hızla acıya dönüşüyor, kalın başı yağlanıyor ve en yavaş ve acı verici şekilde içime itiliyor. Kıvranmaya başladım

Üstündeki baskıdan kaçmaya çalışıyorum ama o kollarımı tutuyor, avuçlarındaki kan benimkilere karışıyor ve beni olduğum yerde tutuyor.

Sonra Crane'in uzun ve zayıf vücudu üzerimde beliriyor, yarağının iffetsiz, uzun boyunu bacaklarımın arasına yerleştiriyor ve amıma doğru itmeye başlıyor.

Bağırıyorum, sırtım kamburlaşıyor, hareket etmeye çalışıyorum ama Brom beni arkamdan tutarken Crane de önümden bastırıyor, kavanozdaki bir ateşböceği gibi aralarında sıkışıp kalıyorum.

"Kıpırdama, *vlinder*'ım," diyor Crane bastırılmış bir iniltiyle, içeri doğru iterken. "Kıpırdama." Başı aşağı düşüyor, kollarındaki kaslar geriliyor. "Sikeyim Brom, seni onun içinde hissedebiliyorum. O kadar sıkı ki."

Brom kulağıma homurdanıyor, sonra dudaklarını kenarda gezdiriyor. "Rahatla, sersem," diyor nefes nefese. "İkimizi de alabilirsin. Rahatla. Seni yakaladık."

Brom daha sonra ağzını boynuma götürüyor ve derimi emmeye ve ısırmağa başlıyor, sakalları beni tırmalıyor, elleri kollarımdan aşağıya, belime doğru iniyor ve beni orada tutuyor. "İşte bu, Kat. Tatlım, çok iyi hissediyorsun," diye fısıldıyor kısık sesle. "Kahretsin, seni seviyorum. Seni çok seviyorum."

Bu, Crane'in başını kaldırması ve kabzaya doğru iterken bakışlarıyla Brom'u mızraklaması için yeterli. Brom ihtiyaçla inerken ben nefes nefese kaldım, boğazımdaki hava boşaldı.

"Neden veda ediyormuş gibi konuşuyorsun, Brom," diye onu uyarıyor Crane. "Benimle kal, tatlı çocuk. Sen bizimle kal. Tatlı cadımızı becermeye devam et, evet, aynen böyle."

Crane içimde daha derine ve daha sert hareket etmeye başlıyor ve Brom aynı anda kıcıımı itmeye başlıyor ve ben kendimi bırakıyorum. Korkuyu, etrafımızda toplanan gölgeli yüzlerin dehşetini, bunun işe yaramayabileceği fikrini, bu adamları kaybedebileceğim dehşetini, beni ölüme tadına bakabileceğim kadar yaklaştırmamanın getirdiği paniği bırakıyorum.

"İşte bu," diye hışırıyor Brom bana karşı, omzumu, boynumu, yanağımın yanını öpüyor. "Evet, kahretsin. Kat, Kat, çok iyi gidiyorsun."

"Ne kadar iyi bir cadı," diye mırıldanıyor Crane kalçalarını benimkilere doğru sürmeye devam ederken, o kadar sert ki morluklar bıraktığını düşünüyorum, aleti her seferinde daha derine giriyor, ta ki tek hissettiğim onlar olana kadar, tek hissettiğim içimdeki bu iki vahşi adam, ikisi de beni seviyor ve benim için savaşıyor. Benim *için* savaşıyorlar.

"Çok uzun sürmeyecek," diye inliyor Crane ve eğilip göğsünü göğsüme bastırıyor, ağzı ağzıma çarpıyor. Beni derin, sarhoş edici bir öpücüğün içine çekiyor, sanki vücudumun her yerine sızıyormuş gibi hissediyorum, daha fazlası için ölüyorum, açlığım artık doyumsuz.

Sonra ıslak ve dağınık bir şekilde çekiliyor ve başını omzumun üzerinden aşağı indirip Brom'u öpmeye başlıyor, aynı sertlikte ve vahşice. Titreyen nefeslerini, yumuşak inlemelerini duyuyorum ve Crane'in omzunu ısıyorum, hala ondan bir parça istiyorum, tırnaklarım pürüzsüz, kaslı sırtını kazıyor. Üçümüz şimdi birlikte hareket ediyoruz, en iğrenç yaratıklar gibi suyun içinde birlikte kıvranıyoruz.

Tek bir beden, atan tek bir kalp, lanetlenmiş tek bir ruh.

"Vakit geldi," diye fısıldıyor Crane kalın bir sesle, elini boynuma dolayacak kadar geri çekerek, parmakları ve avucunun içiyle boğazımın iki yanını sıkıyor. Ona bakıyorum, gözlerindeki hararetli fırtınadan başka bir yere bakamıyorum ve boynuma baskı uygularken büyüü okumaya başlıyor, daha önceki ayindeki aynı garip alçak kelimeleri.

Benimle kal Kat, diyor Crane kafamın içinde, dudakları hala kıpırdıyor, hala yabancı büyüü söylüyor. *Kaybolmuş gibi görünsem bile benimle kal*.

Başımı sallamaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Nefes alamıyorum. Görüşüm şimdiden grileşiyor ve köşeleri bulanıklaşıyor, aramızda noktalar beliriyor. Crane'i görüyorum ve sonra artık onu gerçekten görmüyorum ve ciğerlerim yanarken dünya elimden kayıp gitmeye başlıyor ve paniklemeye başlıyorum.

Sonra *eller* gelir.

Düzinelerce el.

Günah kadar soğuk bir şekilde üzerime uzanıyorlar ve ayak bileklerimi, baldırlarımı, uyluklarımı tutuyorlar. Uzun parmaklarını ellerime, kollarıma, başıma geçiriyorlar.

Onlar ölümler ve beni istiyorlar.

Beni tam da sevdiğim iki adamın arasında tutarken alıp götürecekler.

"Onu boşalt, tatlı çocuk."

Ses çok uzaklardan geliyor, sanki başka bir zamana, başka bir yere aitmiş gibi. Tek hissettiğim beni mezara sürüklemek isteyen soğuk eller, nefes alamamanın paniği hiçliğe ve huzura dönüşmeye başlıyor.

"Gevşedi, Crane," diye haykırır diğer ses. "Kurtar onu, kurtar onu."

Birden sert bir tokat hissettim. Sonra bir tane daha.

Zevk ve acının bir karışımı.

Biri göğüslerimi tokatladı. Hala hayattayım.

Eller beni bırakmaya başladı.

Soğuk beni terk ediyor.

Ölüm bırakır.

Sıcaklık vücuduma geri akıyor.

Isı, Brom'un klitorisimi geri dönüşü olmayan bir noktaya kadar ovduğu bacaklarımın arasına doğru gidiyor.

Nefes nefese kalıyorum, göğsüm kabarıyor, sırtım Brom'a doğru eğiliyor ve Crane'in rahatlamış yüzüne bakıyorum, tüm oksijen ciğerlerime, damarlarıma, hücrelerime geri dönüyor, vücudum ışıkla yanıyor ve sonra geliyor.

"Oh Tanrım!" diye haykırıyorum, ses benden kopuyor, orgazm beni o kadar sert vuruyor ki kemiklerimi kırabileceğimden korkuyorum. Hem Crane hem de Brom içime pompalarken su etrafımızda çalkalanıyor, hareketleri senkronize, itişlerinden, içime tohumlarını dökerken horozlarının nabzına, hızlı, sık nefeslerine kadar.

Ve sonra her şey bitti. Brom göle daha da batıyor, benim başım geriye düşüyor, omzunun üzerinden saçlarım suyun içinde dönecek şekilde eğiliyor ve Crane ağırlığının çoğunu çamurdaki dirseklerine vererek üstümüze çöküyor.

Nefes almaya çalışarak bir dakika, belki daha fazla öylece uzanıyoruz ve iki bedenlerinin iki yanımda, iki yaraklarının hala içimde olduğu hissine kapılıyorum. Tohumlarının bacaklarımın arasından sızdığını hissedebiliyorum ve daha önce ormanda olduğu gibi, bir şişede yıldırım yakalamış gibi hissediyorum. Hiç bu kadar neşeli hissetmemiştim. Hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Ancak kolektif enerjimizin yakalanmış bir güneş ışını gibi içimizde yandığını hissettiğim kadar, bu birleşmenin, bu ritüelin bir amacı olduğunu da biliyorum.

"İşe yaradı mı?" Fısıldıyorum, ayın etrafında flört eden sis parçalarına bakıyorum.

Cevap yok. Crane başını kaldırıyor ve gözlerime şaşkın bir ifadeyle bakıyor, sonra da Brom'a bakıyor.

"İşe yaradı mı?" Crane ona sorar, sesi talepkârdır.

Brom altımda geriliyor, sonra hareket ediyor, siki dışarı kayıyor ve ayağa kalkıyor, sırtım dibe vurduğunda üzerime su sıçramasına neden oluyor.

Bana ve Crane'e bakıyor.

"Hayır, olmadı," diyor açıkça.

Sonra kıyıya doğru yürümeye başlar.

Crane bana bakıyor, içinde yine o soğuk cehennem yanıyor ve ayağa kalkıp Brom'u takip ediyor. Etrafımızdaki gölgeli figürleri görmezden gelmeye çalışarak suyun içinde doğruluyorum ve Crane'in Brom'un kolundan tutup onu acımasızca durdurduğunu görüyorum.

"Ne demek işe yaramadı?"

Brom kaşlarını çatarak, "İşe yaramadığını söyledim," diyor.

"Neden olmasın?" Crane haykırıyor, kollarını havaya kaldırıyor, adeta sızlanıyor. "Neden olmasın, bu sefer her şeyi doğru yaptık!"

"Belki de öyle olmasını istemediğim içindir," diyor Brom ve bornozunu kapıp üzerine geçiriyor.

"Bunu istemezsin!" Ayağa kalkıp sendeleyerek suyun içinde onlara doğru ilerlerken haykırıyorum. "Sen neden bahsediyorsun? Brom, bunu yapmamız gerektiğini biliyorsun. Seni kurtarmamız gerek."

"Ve belki de beni kurtaramazsın!" Brom bağılıyor. "Bunu hiç düşündün mü? Belki de en başta beni kurtaramayacağını, bunun senin sözde uzmanlığının dışında olduğunu hiç düşündün mü?"

Crane'e baktım. Onu hiç bu kadar incinmiş gördüğümü hatırlamıyorum. "Neden böyle düşündün ki?" Crane usulca söylüyor.

"Çünkü bu doğru!" Brom kükrer, alnındaki damar çıkıntı yapar. "Bu senin yapabileceğinin ötesinde, Ichabod Crane. Bana bağlı lanet bir ruh var ve gitmesine izin vermemesinin nedeni, hiçbir zaman şeytanın yumurtasından fazlası olmamam! Görmüyor musun? Anlamıyor musun? Ben şeytanın ürünüyüm ve sonunda kanıtımız var. Bir iblisin savaşında asker olmak için doğmuşum."

"Brom," diyorum, sözleri kalbimi parçalıyor. Ellerimi kollarına koyuyorum ama o sadece çekip beni uzaklaştırıyor.

"Biliyorsun," diyor nefes nefese. "Umutsuz bir vaka olduğumu biliyorsun. Hep öyle oldum. Ama atlı, ona ulaşabileceğimi biliyorum. Damarlarımda kötülük var ama gücüm yok. Kadim cadıların ürünüyüm ama büyüm yok. Ama onun var. O beni koruyabilir ve *seni* de koruyabilir."

Crane ona yaklaşmaya çalışıyor, avuçlarını ürkek bir atı sakinleştirmeye çalışır gibi açmış. "Sana yalan söylüyor, Brom. Hessian seni neye inandırmaya çalışıyorsa, bu doğru değil. Onların istediği de bu. Meclis seni istiyor ve seni kontrol etmek için atlıyı kullanıyorlar. Yapacağın ya da söyleyeceğin hiçbir şey ruhu senin tarafına geçmeye ikna etmeye yetmeyecek. O onlara bağlı, sana değil."

"Ve bir kez olsun," diyor Brom acı bir kahkahayla, başını sallayarak. "Bir kez olsun, Crane, hiçbir şey bilmiyorsun! Ama bunun bir önemi yok, gerçekten yok. Çünkü yanıldığını kanıtlayacağım. İkinizin de yanıldığını kanıtlayacağım. Süvarinin bedenimden atılmasını istiyorsunuz çünkü sonunda güce sahip olduğumda kim olacağımdan korkuyorsunuz. Sonunda ikinizle de eşit olduğumda. Beni altınızda, parmağınızın altında tutmaktan hoşlanıyorsunuz!" Son kısmı bağırarak söylüyor, parmağını Crane'in göğsüne saplıyor, gözleri kapkara ve vahşi. "Bunun doğru olduğunu biliyorsun."

Crane'in nutku tutulur. Brom'un yüzüne bakarken sertçe yutkunur. "Her zaman gücün vardı, Brom. Kat üzerinde, benim üzerimde. Kalplerimizi elinde tutuyorsun. Daha ne kadar güç istiyorsun?"

"Seni koruyacak güç," diye homurdanıyor, şimdi bana bakarak. "Gerçekten karşılık verme gücü. Hayatlarımız tehlikedeyken bunu elimden bırakmayacağım. Bana bağırabilirsin, ihanete uğramış hissedebilirsin, bana istediğin ismi takabilirsin ama gerçek şu ki, içimdeki atıyla daha iyiyim. Ve sen de daha iyisin."

"Brom," diyor Crane, onu tutmaya çalışarak, ama Brom omuz silkiyor. "Beni rahat bırak," diye homurdanarak binalara doğru hışımla ilerliyor.

Crane onun peşinden gitmek için hamle yapıyor ama ben koşup kolundan tutarak onu geri çekiyorum.

"Bırak gitsin," dedim ona.

Crane bana kuşkulu bir bakış atıyor, ağzı inanmazlıkla aralanıyor. "Gitmesine izin veremem."

"Yapamayacağını biliyorum," diyorum ona daha sıkı sarılarak. "Ve ben de onu bırakmayacağım. Ama bu gece için, sanırım yapmalıyız. Düşünmesi için ona zaman tanımalıyız."

"Ona düşünmesi için zaman veremeyiz," diyor kaşları çatılmış bir halde. "Kat, ayini tekrar yapmamız gerekiyor. Rahibe Sophie'nin ne dediğini duydun."

"Yaptım. Ve onu zorlayamayacağını biliyorsun. Onu bağlayabilirsin, ağzını tıkayabilirsin ve zincirlerle bağlayabilirsin, ama Brom'u istemediği

bir şeyi yapmaya zorlayamazsın.

yapmak istiyorum. Sen olaylara böyle yaklaşıyorsun, Crane. Güç ve kontrolle, ama her şey böyle yürümez. Brom'un bu kararı kendi başına vermesine izin verilmeli."

Gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor. "Onun tarafını tutuyorsun."

"Onun tarafını tutmuyorum. Burada taraf falan yok. Sadece Brom'u senden daha iyi tanıyorum, bunu söylediğim için üzgünüm ama bu doğru. Onu ne kadar köşeye sıkıştırırsan, ne kadar zorlarsan o kadar kaçacaktır. Kaçmak onun doğasında var, bunu görmüyor musun? Ve şu anda, öyle görünmese de bizim için ve bizim tarafımızdan elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyor. Bizi korumak istiyor çünkü bizi seviyor ve atlının ona en iyi şansı verdiğini düşünüyor."

"Ama yanılıyor," diyor Crane umutsuzca, Brom'un kaybolduğu karanlığa bakarak.

"Ve belki de yanılıyor," diyorum. "Ama her ne kadar ikimiz de bundan nefret etsek de, bunu kendi başına öğrenmesi gerekiyor." Duraklıyorum. "*Senin yanılıyor olma ihtimalin de var.*"

Crane bana sanki ona tokat atmışım gibi bakıyor.

Omuz silkiyorum ve kolunu bırakıyorum, soğuk içeri girmeye başladığında bornozumu topluyorum. "Eminim zaman zaman senin de başına geliyordur."

Dudaklarını birbirine bastırıyor, kafasında çarklar dönüyor ve sonra tekrar göle bakıyor. "Tüm bu ölü insanların önünde başarısız bir ayın ve sevgili tartışması yaşamak biraz utanç verici."

Bakışlarını takip ediyorum. Gölge figürler sadece birkaç adım ötede, aç gözlerle ve ağızları açık bir şekilde bize bakıyorlar ve ben hemen Crane'e dönmek zorunda kalıyorum. "İksirin etkisinin geçmesi ne kadar sürer?"

Uzanıp elimi tuttu. "Yeterince yakın değil."

Bölüm 31

Vinç

Ritüel için getirdiğim tüm eşyaları hızlıca topladım, doldurdum.

çantama geri koyup Kat'i fakülte yatakhanelerine doğru çekeceğim. İksirin etkisinin geçmesi zaman alacaktır ama odamın içine bir tuz çemberi koyarak ölülerden arındırılmış bir bölge olmasını sağlayabilirim. En azından ilaç etkisini yitirene kadar perdenin arkasındaki şekilleri görmemizi engelleyecektir.

Binaya girdiğimizde o kadar öfkeliydim ki kendimden geçmiştim. Ama bu, öfkeye ve istenmeyen sonuçlara yol açan olağan bir öfke değil. Bu farklı bir tür öfke. Sadece Brom'a yönelik değil, aynı zamanda kendime ve meclise de yönelik. Bu çaresiz bir öfke, dışarı vurmanın hiçbir fark yaratmayacağını ve bunu önlemek için yapabileceğiniz hiçbir şey olmadığını bildiğiniz türden bir öfke. Sadece var, sadece olduğu gibi.

Kendimi aptal gibi hissediyorum. Bunun olacağını tahmin etmeliydim, Brom'un birçok kez atlıdan hoşlandığını, onunla özel bir bağı olduğunu ve onu kontrol edebileceğini düşündüğünü ima ettiğini fark etmeliydim. Kendisini onu kovmak istemeyecek kadar ona bağlı bulacağını hiç düşünmemiştim, özellikle de neyin tehlikede olduğunu *bildiği halde*.

Kendi hayatı ve Kat'in hayatı.

"Ateşle oynuyor," diye mırıldanıyorum odamın kapısını açıp Kat'i içeri sokarken. "Ne yaptığının farkında değil."

"Kendine gelecektir," diyor Kat ve bu benim kapıyı öyle bir çarpmam için yeterli oluyor ki neredeyse menteşelerinden çıkacak.

"Kendine gel!" Korkumu dizginleyemeyerek ona bağıyorum. "Zaman yok, Kat! Cadılar meclisi seni uyuşturacak, atlıyla birlikte Brom'u ele geçirecekler ve hepsi bu. Brom'un bunu kendi başına çözmesi için zaman yok."

"Biliyorum!" diye bağıyor, gözleri parlıyor, ıslak saçları omuzlarına dökülüyor. "Zaman olmadığını biliyorum ama ne yapmamı istiyorsun? Ne söylememi istiyorsun?"

Başımı sallıyorum, göğsüm kendi üzerine çöküyormuş gibi hissediyorum. "Onu kaybedeceğiz, tatlı cadı," diye fısıldıyorum, farkına varmak beni canlı canlı yiyip bitiriyor. "Onu kaybedeceğiz."

Çenesi geriliyor, gözleri açılıyor. "Hayır. Yapmayacağız. Sen inansen bile ben ona inanmaktan vazgeçmeyeceğim."

Bir süre ona bakıyorum, bu kadar kısa sürede ne kadar değiştiğini görüyorum. Yüzü hala yuvarlak, tatlı ve melek gibi olsa da, artık narin değil. Mavi gözlerinde bir sertlik var, ağzını tutuşunda bir vahşet var, çenesinin duruşunda bir kararlılık var. O artık sadece bir öğrencim değil, benim dengim ve daha fazlası. *Bana* öğretebilir. Eskiden onun bildiğinden çok daha güçlü olduğunu düşünürdüm ama artık bunu bildiğinden şüphelenmeye başladım.

"Ona inanmaktan vazgeçmeyeceğim," diyorum, yanına gelip güzel yüzünü ellerimin arasına alarak. "Çünkü sen inanmayacaksın. Ama o gelene kadar işimi şansa bırakamam. Seni korumak için elimden gelen her şeyi yapmak zorundayım, yani her şeyi."

Bunun üzerine hareketsiz kalıyor, sanki bir şey hatırlıyormuş gibi gözlerinde uzaklara dalan bir bakışla kaşlarını çatıyor.

"Brom da bana böyle bir şey söylemişti," diyor.

İçimdeki huysuz öfke patlamasını görmezden geliyorum. "Eminim öyledir, ama şimdi kendimden ve senden bahsediyorum." Onu sert ve hızlı bir şekilde öpüyorum,

nefesini çalıyor, ona kiminle karşı karşıya olduğunu hatırlatıyor. "Planladıkları şeyin yanlarına kâr kalmasına izin vermeyeceğim," diye fısıldıyorum ona, alnımı alnına dayayarak. "Seni sonuna kadar koruyacağım."

"Ne yapacaksın?" diye soruyor, zor nefes alarak.

Elimi yüzünde gezdiriyorum, başparmağımı dudaklarında gezdiriyorum ve o kadar çok duygu hakimiyet için içimde savaşıyor ki hangisine izin vereceğimi bilemiyorum.

"Senden bir bebek yapmak istiyorum," diye fısıldıyorum ona, gözlerinin içine yoğun bir şekilde bakarak.

Şok içinde genişlerler. "Ne?"

Eğilip açık ağzını öpüyorum, dudaklarını bir an için kendime doğru çekiyorum, sonra geri çekilip ıslak saçlarını yüzünden çekiyorum. Sıkım çoktan sertleşmişti, onu istiyordum, bunu istiyordum. Bu hep böyleydi. "Çocuklarına babalık yapmak istiyorum," diyorum ona. "Seni doğurmak istiyorum."

Gözlerini çılgınca kırıştırıyor ve ne kadar masum görüldüğüne gülümsemek zorunda kalıyorum, aslında hiç de öyle olmadığını biliyorum.

"Crane," diye fısıldıyor, ellerini göğsüme koyarak.

Dudağımı ısırdım. "Seni hamile bırakan kişi olmama izin ver, tatlı cadı. Bu hazır hissetmediğin bir şey olsa bile, benimle hiç düşünmediğin bir şey olsa bile, bunu yapacak kişi ben olayım."

"Şimdi mi?" diye soruyor, gözlerime bakarak.

Gülümsüyorum ve dudaklarımı yanaklarına bastırıyorum. "Evet, şimdi. Normalde bu kadar acele etmezdim ama mevcut koşulları göz önüne alırsak, seni ne kadar erken doğurabilirsem o kadar iyi olacak. En kötü senaryoyu düşün. Neler olabileceğini düşün."

Bir solukla geri çekiliyor, korkmuş görünüyor. "Bunun işe yarayacağını mı düşünüyorsun?"

"Eğer seni Brom'dan önce hamile bırakırsam, o zaman evet. O zaman planları bozulur."

"Eğer öğrenirlerse, onlar..."

"Öğrenemeyecekler. Öğrenemezler. Seni almalarını engellemek için elimden gelen her şeyi yapacağım, ama en kötüsü olursa, bu senin lanet olası Mesih karşıtını doğurup dünyanın sonunu getirmeyeceğinin sigortası. Bence denemeye değer, sence de öyle değil mi?"

"Yani bunu sadece dünyayı kurtarmak için mi yapıyorsun?"

Şaşkın yüzünü ellerimin arasında tutarken gülmekten kendimi alamıyorum. "Dünya mı? Sen benim dünyamsın, Kat. Sen benim her şeyimsin. Ve çocuklarımin annesi olmanı istiyorum. Bu çoğul, tatlı cadı. Birden fazla. Seninle bir sürü güzel bebeğim olsun istiyorum. İlk günden beri tek istediğim buydu. Benim için tam olarak ne ifade ettiğinin farkında olmadığını düşünmeye başlıyorum."

Sertçe yutkunuyor. "Sanırım bunu görmekten çok korkuyorum. Ya doğru değilse diye." "Doğru Kat," diyorum alnından öperek. "Seni ölümüne seviyorum."

"Ve Brom," diyor ihtiyatla, gözlerime bakarak.

"Eğer her şey yolunda giderse, dediğin gibi kendine gelirse ve hepimiz bu işten sağ çıkarsak, o da orada olacak. O da seninle birlikte benim dünyamın bir parçası ve bu işte onu da unutmayacağım. O huysuz orada olmak istese de istemese de."

Sonunda gülümsüyor ve yavaşça başını sallamadan önce bir an için gözlerini kaçırıyor. "Tamam," diye fısıldıyor.

"Tamam mı?" Kalbim göğsümde sıkışmış, her şeyin umudundan korkarak soruyorum.

Başını sallıyor. "Tamam," diyor, elimi tutuyor ve dudaklarını elime bastırıyor. "İçime bir bebek koy."

"Hiç sormayacaksın sanmıştım," diye homurdanıyorum. Onu odanın içinde geriye doğru yürütüyorum, bornozu düşene kadar çekiştiriyorum, sonra yavaşça yatağa itiyorum. Altımda, pencereden süzülen ay ışığında çırılçıplak yatıyor ve kendime onunla ağırdan almam gerektiğini hatırlatmak zorunda kalıyorum, yavaş ve sakın. Az önce ikimizin de aletini içine almıştı ve ben daha kollarındaki ve göğsündeki kesiklere iyileştirici yağ sürmeye bile vakit bulamamıştım. Bildiğim kadarıyla o da hâlâ iksirin etkisinde.

"Çok güzelsin," diyorum bornozumu ayaklarımın dibine atıp üzerinde gezinirken. "O kadar güzelsin ki bazen sana bakmak acı veriyor," diye itiraf ediyorum. "Sanki sana bakmak bir armağanmış gibi, elinden alınabileceğini bildiğin bir armağan."

Yutkunurken boğazı hareket ediyor ve bana bakıyor. "O zaman beni götürmelerine izin verme."

Onun üzerindeki hakimiyetim, koruyuculuğum, kafesteki bir hayvan gibi içimde kükrüyor, damarlarıma sızıyor, kanımı kaynatıyor. Elimini onun istekli kalçalarının arasına sokarken kollarını başının üzerinde sabitleyerek üzerine atıyorum. Parmaklarımla buluşmak için kalçalarını kaldırıyor ve bu çok doğal, içgüdü gibi, nefes almak gibi.

Bacaklarını benim için açtığında dudaklarından yumuşak bir çırpınış dökülüyor ve ben de onun ıslak amına girerek arzusunu ve daha önceki tohumumu hissediyorum.

Onu nazik dokunuşlarla, aldığından fazlasını veren yumuşak darbelerle okşuyorum, alt karnı titreyip nefesi kesilinceye kadar ıslaklığının parmaklarımın etrafında birikmesine izin veriyorum.

Bana bakarken gözleri parlıyor, yarı kapaklı ve puslu.

Zihnimde ekeceğim tohumu, gelecekteki hayatımızın tohumunu görüyorum ve sikimin beklentiyle daha da sertleştiğini hissediyorum.

Daha fazlasını hiç istememiştim.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum bacaklarını daha geniş açıp parmaklarımı daha derine sokarken. Sırılsıklam olmuştu ve bedenimi onunkine bastırmadan önce dilimi köprücük kemiği boyunca gezdirdim. Vücudumun tüm ağırlığının onu altımızdaki yatağa bastırdığını hissettiğinde inliyor ve gözlerinin ağırlaşp yumuşamasını, sikim karnına bastırırken dudaklarının ayrılmasını izliyorum.

"Seni o kadar çok seviyorum ki," diye mırıldanıyorum, sikimi onun girişinde ayarlarken, onu tekrar öperken, dillerimiz birbiriyle dans ederken, daha derin, daha dağınık. İçine girdiğimde, onu açtığımda ve sikimi bekleyen amına soktuğumda nefesi kesiliyor. Sırtını bana doğru eğiyor, göğüslerini geriyor ve göğüs uçları sertleşiyor, ben dışarı çekip tekrar içeri itiyorum, ta içine kadar,

Ay ışığı altında vücudu titriyor. Onu ilk kez becermek gibi, sonsuza dek kaybettiğimi sandığım bir parçamla yeniden bir araya gelmek gibi.

Gözlerinin titremesini izleyerek, dudaklarının zevkle açıldığını görerek ve ben ona sürtünürken bacaklarının beni sardığını hissederek içine giriyorum.

Yükseldiğimi, çok yaklaştığımı hissettiğimde geri çekiliyorum, kontrolümü yeniden kazanmaya çalışıyorum, ona bu zamanı, bu anı vermeye çalışıyorum. Onu benim olarak işaretlediğim bu anı.

"Senden bir bebek istiyorum," diye fısıldıyorum. "Bunu istiyorum, Kat. Seni istiyorum."

Kalçalarımı yuvarlamadan önce alnını, burnunu, yanaklarını, dudaklarını öpüyorum, en hafif itişlerle ona sürtünüyorum. Parmak uçlarımı üzerinde gezdiriyor, tenini bir hazine haritası gibi haritalandırıyorum. Sikimi içine bastırırken her santimini ezberliyorum, amcığında sıcak, ağır ve çaresiz bir şekilde nabız atmasına izin veriyorum.

Kendimi kaybetmeye o kadar yakınım ki geri çekilmek, onu yan yatırmak ve arkadan tekrar itmek zorunda kalıyorum. Yüzümü boynuna gömüyorum, kalçasını elimle tutuyorum ve onu hissetmekten, bunu hissetmekten başka bir şeye konsantre olmaya çalışıyorum ama faydası olmadığını biliyorum.

Tek hissettiğim

o. Tek bildiğim

o.

Sikimi içine gömüp tekrar tekrar içine soktuğumda, etrafımda kenetlendiğini hissediyorum.

Aletimin etrafında sıkılaşıırken omzuna doğru inliyorum, nefesi şimdi daha keskin. Geri çekiliyorum ve tekrar içeri itiyorum, ona kendimden daha fazlasını veriyorum, sonsuza dek saklamasını istediğim bir parçamı. Artık onun olan bir parçamı.

Tüyleri diken diken oluyor, parmaklarımı üzerinde gezdirdikçe meme uçları sertleşiyor ve kalçaları dokunuşumla geriliyor, neredeyse gıdıklanıyor. Çıkardığı sesler kafamdaki tüm düşünceleri bastırıyor ve ruhumu ateşe veriyor. Kendimi daha da derine bastırırken gözlerimi

kapatıyorum.

Daha da yaklaşıp, onu daha da içime almaya çalışıyorum. Kollarımı beline doluyor, içine girerken sırtını göğsüme bastırıyorum.

Omzunu öpüyorum ve karşılık olarak titrediğini hissediyorum. Amcığı bana karşı bir kelebek gibi çırpınıyor.

Benim *vincim*.

"Tanrım, Crane," diye sesleniyor, vücudu sertleşiyor ve bu beni neredeyse uçurumun kenarına itmek için gereken tek şey.

Hızla içinden çıkıyorum ve onu tekrar sırt üstü çeviriyorum, sikim sert ve güçlü bir şekilde duruyor, karanlık tavanı işaret ediyor. Bacaklarını belime doluyor ve yumuşak bir itişle içine giriyorum.

Kaba bir hırıltıyla içine giriyorum, hiçbir şeyi geri tutmadan onu terk ederek beceriyorum. Bacaklarını etrafımda yukarı çekiyorum ve ona, bu güzel kadına, bu güzel cadıya girerken dizlerini göğsüne doğru tutuyorum ve orgazmımın daha önce olduğu gibi beni ele geçirmeye hazır olduğunu hissediyorum.

Başımı boynunun kıvrımına bırakıyorum ve içine girerken tenine karşı nefes alıyorum. Tırnakları sırtımı ısıyor ve vücudunun sıcak kayganlığını sikimin etrafında hissediyorum, aramızda ter birikiyor.

"Boşalacağım," diyorum inleyerek, orgazmım yaklaşırken kaslarım kasılıyor.

Ona çarpıyorum ve vücutlarımızın bir araya gelmesinden çıkan gürültülü ıslak sesler neredeyse dayanılamayacak kadar fazla. Bu bir uyuşturucu gibi, afyondan bile daha iyi ve ben tatlı cadıma bağımlı olma noktasını geçtim.

Tohumumu içine dökerken kalçalarımı sertçe yuvarlıyorum ve o haykırıyor, vücudum gevşerken tırnakları sırtımı tırmalıyor ve tekrar tekrar boşalıyorum.

Onu sertçe öpüyorum ve aletim nabız gibi atarken ve bitmeyecekmiş gibi görünen sıcak, hayat veren akışlarla içine akarken onu içime çekiyorum. Birkaç kez daha içine giriyorum, başım hafifliyor, görüşüm bulanıklaşıyor. Kalbim onun aşkı için acıyor.

Dudaklarımı onunkilerden çekiyorum ve gözlerinin derinliklerine bakıyorum, yanakları zevkten pembeleşmiş. Kalbinin atışını duyabiliyorum, göğsünde attığını hissedebiliyorum ve benim için atıyor.

Ailemiz için dayak.

"Bu işe yaramadıysa, tekrar denemekten mutluluk duyarım," diyorum çılgın bir gülümsemeyle.

Nefes nefese bir kahkaha atıyor ve elini yanağıma koyup gözlerimin içine bakıyor.

"Öyle olduğundan şüphem yok," diyor ve o da gülümsüyor.

Ama bu yumuşak bir gülümseme, kırılgan bir gülümseme, içinde dünyanın ağırlığını taşıyan bir gülümseme.

Zihnimin bir köşesinde bu odanın dışındaki tehlikelerin farkındayım, sabah Brom'un peşinden gitmemiz ve onu Hessian'a teslim olmaması için ikna etmek için elimizden geleni yapmamız gerektiğini biliyorum ve sonsuza dek mutlu olacağımız, üçümüzü ve Kat'ın benim çocuğumdan hamile kalmasını içeren mutlu sona ulaşmak için atlatmamız gereken çok şey olduğunu biliyorum ama yine de onunla yaşadığım bu ana olabildiğince uzun süre tutunmak istiyorum.

"Kat," diyorum ona, uzanıp ellerini avuçlarımda topluyorum, avuçlarım kesiklerden dolayı hafifçe yanıyor. "Benim güzel cadım. Gelecekte ne olacağını bilmiyorum ama şunu biliyorum. Baba olmak istiyorum ve çocuklarının babası olmak istiyorum. Buradan çok çok uzakta, yaşayabileceğimiz bir yerde, Brom'un da en az senin kadar bu işin bir parçası olduğu bir ev istiyorum ve bunu mümkün olduğunca çabuk istiyorum. Seninle evlenmek istiyorum." Buna bebek konusunda olduğundan daha az şaşırmış görünüyor. Gözlerinin kenarları yumuşuyor, tatlı ağzı kalkıyor. "Soruyor musun?" diyor

Utangaçça.

Gülümsüyorum ve ellerini dudaklarıma bastırıyorum. "Evlen benimle, Kat."

Ve ancak o zaman, soru açık, çiğ ve savunmasız bir şekilde ortaya konduktan sonra, beni sevdiğini bile söylememiş bir kadına evlenme teklif ettiğimi fark ediyorum.

Reddedilmeye hazırlanırken çenem sıkıştı.

Ama sonra ellerimi sıkıyor.

"Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi Ichabod Crane?" diyor.

Neredeyse üzerine yığılıyordum.

Başımı sallıyorum, kalbimin onun sözlerini yutmasına izin vermekten çok korkuyorum, sevgisi ve şefkati için çok açgözlüyüm. "Böyle bir bilgiye sahip olsaydım senin için delirmez ve aklımı kaybetmezdim," diye itiraf ediyorum. "Ama sen beni bu acıdan kolayca kurtarabilirsin."

Hafif bir kahkaha atıyor, sizi her şeyin yoluna gireceğine inandıran türden bir kahkaha. "Sanırım bu benim hatam, değil mi? Beynimin kalbimin zaten nasıl hissettiğini yakalaması çok uzun sürdü."

Beklentiyle kaşlarımı kaldırıyorum, onun söylemesini bekliyorum.

"Seni seviyorum," diyor. "Sana fena halde aşığım."

Rahatlayarak nefes veriyorum ve başımı omzuna yaslıyorum. Ellerimi bırakıyor ve sırtımda gezdirmeye başlıyor. "Brom bile biliyordu," diyor.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, kalbim tekrar tekrar çarpıyor. "Brom beni sevdiğini biliyor muydu?"

Başını sallıyor. "Söyledi. Ben de ona sana söylemekten korktuğumu söyledim." "Neden?"

"Çünkü bana evlenme teklif edeceğini düşünmüştüm. Beni hamile bırakmak istediğini söylemenin ötesinde, bunu yine de yapacağını bilmiyordum."

"Sana evlenme teklif edeceğimden mi korktun?" Tekrar ediyorum.

Tanrım, bu kadar tahmin edilebilir miyim?

"Evet. Çünkü evet diyeceğimi biliyordum."

"Bana evet demek kulağa korkunç geliyor."

Bana sırtıyor. "Ne kadar tükettiğin hakkında hiçbir fikrin yok, Crane. Her şey senin etrafında dönüyor ve bunun farkında olduğundan bile emin değilim. Ben,

Brom, senin yörüngene yakalandık, gökyüzündeki yıldızlardan farkımız yok. Uzak durmak imkânsız. Sana hayır demek imkânsız."

"Bana hayır mı demek istiyorsun?"

Kat başını sallıyor ve bir an için alt dudağını emiyor. "Asla." "Yani yanına uzanıp yemek yerken yüzüme tırmanmanı sağlarsam Hayır demeyecek misin?"

Gülüyor. "Hayır demeyeceğim. Ama beni hâlâ çocuk sahibi yapmak istiyorsan, bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama bunu yapmanın yolu bu değil."

"Hayır, ama yine de güzel bir meze," diyorum ona.

Sonra yatakta yuvarlanıyorum, onu kalçalarından tutuyorum ve gecenin derinliklerine kadar onunla birlikte oluyorum.

Bölüm 32

Kaĩ

Kambur.

Güm.

Güm.

Bir sıçrayışla doğruluyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. Pencereden içeri giren bir parça ay ışığı dışında oda karanlık ve yanımda Crane derin bir uykuda usulca horluyor.

Az önce kapının dışında Vivienne Henry'nin hayaletini mi duydum?

"Crane?" Elimi alnına koyarak fısıldıyorum. Teni dokunulamayacak kadar sıcak ve kıpırdamıyor, kirpikleri hayallere dalıyor. "Crane?" Tekrar söylüyorum.

Ama uyumaya devam ediyor ve benim onu uyandıracak cesaretim yok. Masanın üzerindeki afyon sakızı şişesine bakıyorum ve ben uyurken biraz alıp almadığını merak ediyorum. Sonra tekrar, yaşadığımız geceden sonra, ayın, kan oyunu, seks, duygular, gerçekten o kadar bitkinse şaşırmam.

Ben de yoruldum ama yine de zar zor uyuyabildim. Tek düşünebildiğim Crane'in bana evlenme teklif ettiği ve benim de evet dediğim gerçeği. Nişanlandığımız. Ve muhtemelen onun çocuğuna hamileyim.

Ve tek düşünebildiğim Brom'du. Kızgın olduğunu biliyorum, Crane'in korkudan ona oldukça zalimce şeyler söylediğini de biliyorum ama Brom'la konuşabilirsem belki ona ulaşabilirdim. Gözlerindeki acıyı ve ıstırabı gördüm.

İçindeki atlıyla daha güçlü bir insan olduğunu söylediğinde, neden tutunabileceğini düşündüğünü biliyorum. Ama atlı Brom'a asla düşündüğü gibi yardım etmeyecek. Sonunda bizi sadece bölecek.

Bacaklarımı yataktan dışarı sallıyorum, Brom'un yatakhaneğine gizlice girip onu kontrol edersem Crane'in ne kadar kızacağını merak ediyorum, o sırada kapının hemen dışından yine gümbürtüler geliyor.

"Ne istiyorsun?" Havaya doğru söyledim. Sessizlik.

Kalkıyorum, uyanmasını umarak Crane'e bakıyorum ama hâlâ ağzı açık horluyor. Salyalarının akmasına şaşırdım.

Şamdanı elime alıp bir alev yaratıyorum ve fitili yakıyorum. Bu büyü eylemi bile beni biraz yoruyor ama görebilmem gerekiyor. Crane'in paltosunu alıp soğuğa karşı üzerime geçiriyorum, sonra kapıya gidip açıyorum ve koridora bakıyorum. Kan izleri tıpkı geçen seferki gibi köşeden geçip gidiyor.

Crane'e bir bakış attıktan sonra kapıyı usulca kapatıyorum. Vivienne'in bu kez bana ne göstereceğini bilmek istiyorum ama beni oraya götürüyorsa bodruma tek başıma inmeye niyetim yok.

Elimde hafifçe titreyen mumla koridorda sürünerek ilerliyorum. Artık çok sessiz, özellikle de Desi ve Daniels öğretmenlerin gittiğini ve Crane'in bekçinin de burada yaşadığından bahsetmesine rağmen, onun da ortadan kaybolmasına şaşırmayacağım.

Merdivenlerden inen kan yolunu görmeyi umarak köşeyi dönüyorum, bu durumda geri dönüp Crane'in odasına gitmeyi planlıyordum ama bunun yerine kan asma kat boyunca devam ediyor ve köşeyi dönerek kadınlar bölümüne giriyor.

Çıplak ayaklarımı kana bulamamaya dikkat ederek onun peşinden hızımı artırıyorum, sonra diğer kanadı dönmek üzereyken yavaşlıyorum.

Köşeyi dönüyorum.

Ve sessiz bir çığlık attı.

Vivienne Henry benden bir adım ötede duruyor.

Kadın boş beyaz gözleriyle bana bakıyor, ağzı siyah bir delik, sanki çığlıklarımı yutuyor, sanki beni bütünüyle yutacakmış gibi.

Sonra aniden geriye ve yana doğru hareket ediyor, yolumdan çekiliyor ve çarpık kemikli bir parmakla koridorun aşağısını işaret ediyor.

Nefes bile alamıyorum, ciğerlerim soluk soluğa kalıyor ve kalbim beni bırakacakmış gibi hissediyorum. Ellerimi göğsümde kavıyorum ve bakışlarım onun işaret ettiği yeri takip ediyor.

Kapısı kapalı olan Bayan Choi'nin odasını işaret ediyor.

Vivienne'e bakıyorum. Çürümüş, iltihaplanmış bir ceset, ortasında kocaman bir delik var ve yırtık geceliği kıpkırmızı olmuş. Tüm organları alınmış gibi görünüyor ve yere bolca kan akıyor.

Yine de, o beyaz gözlerinde bile kötü niyetli ya da şeytani bir şey sezmiyorum. Sanırım bana yardım etmeye çalışıyor, beni tuzağa düşürmeye değil.

Tanrım, umarım saflık etmiyorumdur.

"Oraya girmemi ister misin?" Ona fısıldadım.

Vivienne parmağını var olmayan dudaklarına götürür ve bir kez başını sallar.

Korkumu bastırıyorum ve Bayan Choi'nin odasına doğru ilerliyorum. Vivienne'e sırtımı dönmek yanlış geliyor ama dönüyorum.

Sonra, elim kapı kolundayken duruyorum ve omzumun üzerinden ona bakıyorum.

Salon boş. Kan da yok.

Vivienne Henry gitmiş.

Derin bir nefes alıp kapıyı açıyorum ve kilitli olmadığını görüyorum.

Bayan Choi'nin odası ay ışığı dışında karanlık. Buraya en son geldiğimde olduğu gibi görünüyor ve tütsü ya da sigara yakılmamış olsa da oda yine de kokuyor.

Kapıyı ardına kadar açık bırakarak içeri giriyorum ve etrafa bakıyorum. Kuzgun resmi kesilmiş, kuzgun tuvalden kesilip çıkarılmış, tüylerim diken diken oluyor. Yatağı toplanmamış, şifonyerinin birkaç çekmecesini açık, iç çamaşırları dökülüyor.

Masasının üzerinde devrilmiş küçük bir şişe duruyor, mantarı da yanında. Elime alıp ay ışığına tutuyorum, içinde azıcık siyah bir sıvı görüyorum. Kokluyorum, meyan kökü kokusu geliyor, sonra mürekkeple yazılmış etikete bakıyorum: *Carbones Corrumpebant*. Kömürlü bir şey.

Mantarı yerine koydum ve Crane'in bir işine yarayabileceğini düşünerek şişeyi cebime attım.

Sonra banyodan bir şıptı duyuyorum.

Kalbim durdu.

Aman Tanrım.

Odayı terk et, diyor içimdeki ses. *Odayı terk et ve Crane'e koş*.

Ama ya Bayan Choi'ye? Ya hâlâ hayattaysa?

Vivienne Henry buraya gelmemi söyledi, değil mi? Yardım etmeye çalışmıyor mu?

Nefesimi düzene sokmaya çalışıyorum ve yavaşça, sessizce banyonun açık kapısına doğru ilerliyorum.

İçeri giriyorum ve nefes nefese kalıyorum, mumu düşürüyorum, alev sönmüyor.

Küvet ağzına kadar kanla doludur, dışarıdaki dolunay yüzeye yansımaktadır.

Ve ben orada durup ona bakarken, kan dalgalanmaya ve hareket etmeye başladı. Sıvının içinden bir kafa yükselmeye başladı.

İlk başta kim olduğunu bilmiyorum, Bayan Choi mi, Vivienne mi, hatta belki Marie mi?

Sonra kafa tamamen ortaya çıkıyor, koyu renk saçlar yüzün kenarlarına dökülüyor, yüzden kan nehirleri akıyor ve sonra gözleri açılıyor ve doğrudan bana bakıyor, gözleri tamamen siyah.

Ve tanıdık. O
benim *annem*.

"Anne?" Ayaklarımın üzerinde başımın döndüğünü hissederek ciyaklıyorum. Ona daha fazla yaklaşmaya cesaret edemiyorum ama denesem bile hareket edemiyorum.

"Katrina," diyor ve gözlerinin çok insanlık dışı görünmesine, kan dolu bir küvette yıkanmasına rağmen sesi normal geliyor. "Burada olmamalısın."

Başımı şiddetle sallıyorum. "Hayır. Ben... Ben anlamıyorum. Neden buradasın? Nedir bu?"

Siyah gözleri bakışlarımı sabit tutuyor ve beni duvardaki bir kelebek gibi yerime sabitlemek için kullandığı gücü hissedebiliyorum. "Benim de burada olmam gerektiğini sanmıyorum," diyor etrafına bakarak. "Koğuşları aşmakta zorlandım. Buraya ne olmuş böyle?"

"Neden Bayan Choi'nin banyosunda kan dolu bir küvetin içindesiniz?" Sesimin gücüne şaşırarak sertçe sordum.

Banyoda doğrulup kollarını kenarlara sarkıtıp yere kan sıçratmadan önce bir süre bana bakıyor. "Bu benim yenilenmem. Bunu her dolunayda yaparım. Gerçi bu sefer beni dışarıda tutmak istemişler gibi görünüyor. Koğuşların beni caydıracağını düşündüler, değil mi?"

"Tecrit altındayız," diyorum ona. "Kimse girip çıkamasın diye bir hafta önce ekstra koğuşlar koydular. Bunu bilmiyor muydun?"

Başını iki yana sallar. "Hayır. Buraya ayda sadece bir kez geldiğimi biliyorsun. Sanırım benim için bir istisna yaptıkları için şanslıyım. Ya da belki de burası beni çok iyi tanıyor. Beni meclislerinden atmış olabilirler ama bu okulun da aynı şeyi yaptığı anlamına gelmez."

Ona gözlerimi kırpıştırarak bakıyorum, tüm bunların dehşetini anlamaya çalışıyorum. "Ve sen buraya kan dolu bir küvette oturmaya mı geldin? Her ay yaptığın şey bu mu? Kimin kanı bu?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Rahibeler adaylarla işlerini bitirdikten sonra, organlarıyla işlerini bitirdikten sonra, kişinin ne olduğunu bilmek zor.

aslında öyle görünüyordu. Alt katta kim kaldıysa onu aldım. Tek ihtiyacım olan onların kanı."

Alt katta
mı?

Yüce
Tanrım.

"Web odasından mı?" Kendimi hasta hissederek soruyorum. "Goruun'un ininden," diyor karanlık bir sesle.

Oh, Tanrım. Duvara çarpana kadar geriye doğru tökezliyorum, beni dik tutacak bir şeye ihtiyacım var. "Bu bina bir iblis ininin üzerine mi inşa edilmiş?" Nefes nefese kaldım.

"Binaların çoğu bir şeyin üzerine inşa edilmiş," diye açıklıyor. "Bu topraklar ilk yerleşimciler gelmeden çok önce, hatta cadılar meclisinden önce bile büyü barındırıyordu. Kız kardeşlerimin yaptığı şey, okulu doğrudan en tepeye inşa etmektir, böylece kadim enerjiyi öğretmenlere ve öğrencilere ve sonra da bize geri çekmek daha iyi oldu."

"Sifon demek istiyorsun," diyorum acı bir şekilde. "Tıpkı babama yaptığın gibi."

Gözlerini bana diyor ve ben bunu beynimin içinde hissediyorum, sanki kızgın bir demirle dürtülüyormuşum gibi. "Baban amacına hizmet etti. Bana hayatta kalmam için gereken enerjiyi ve büyüü sağladı. Bu bir alışverişti, başka bir şey değil."

"Ve ayrıca beni piyon olarak kullandın."

"Senin olman benim olmamdan daha iyi," diyor soğuk bir şekilde. "Liam Van Brunt'la evlenmek zorunda kalırdım. Berbat bir adam. Baban en azından nazik ve eğlenceliydi."

"O zaman senin yerine ben kurban olurum."

Bana göz kırpmıyor, suyun üzerinde kan damlaları uçuşuyor. "Fedakârlık mı? Brom'un bebeğini doğuracaktın, zaten hep istediğin şey buydu."

"Ama bebeği alır, sonra da beni ve Brom'u öldürürdün." "Saçmalama," diyor, sanki tüm bunlar zaten saçma değilmiş gibi. "İ kendi kızımı öldürmezdi ve Brom en azından seninle başka bir varis doğurursa faydalı olurdu."

"Kendi kızını öldürmedin ama büyümü benden çalmak mı istiyorsun?" Haykırıyorum. "Kendi kızını öldürmezdin ama beni kız kardeşlerine teslim ederdin ve onlar da beni öldürürdü, öyle mi?"

"Tüm gücünü almak gibi bir niyetim hiç olmadı Katrina," diyor öfkeyle. "Sadece orada burada birazına ihtiyacım vardı. Hayatın boyunca senden aldım ve sen farkına bile varmadın."

Gözlerim açıldı. "Ne?"

"Bu bir annenin ayrıcalığıdır. Seni ben doğurdum. Sana yaşam armağan ettim. Karşılığında bana ruhunu borçlusun. Annelik de evlilik gibi bir alışveriş. Ama seni öldürmek istemedim, sevgili kızım. Sadece senin için en iyisini istedim. Brom'un bebeğini doğurduğunda ne demek istediğimi anlayacaksın. O çocuk için de en iyisini isteyeceksin."

"O çocuk iblise borçlu!"

"Ve bu ne büyük bir onur." Çenesini kaldırıyor. "Çocuğunuz yeni bir çağ başlatacak. Goruun'un vaatlerinin hepsi gerçekleşecek. Cadılar dünyayı miras alacak ve bunların hepsi senin sayende olacak. Kraliyet ailesi olacaksınız, siz kraliçe, Brom kral olacak ve çocuğunuzla birlikte hüküm süreceksiniz. Sonsuz yaşama sahip olacaksınız."

Başımı salladım. "Hayır. Hayır, Rahibe Sophie bize böyle söylemedi." "Rahibe Sophie size ne söyledi?" diye soruyor, gerilerek.

"İkimizi de öldürmeyi planlıyorlar. Samhain geldiğinde, atlıyı kullanarak Brom'u tamamen ele geçirecekler, bana ilaç verecekler ve beni hamile bırakması için onu zorlayacaklar. Ondan sonra Brom öldürülecek ve doğum yaptıktan sonra aynısı bana da olacak."

Kaşlarını çatıyor, daha dik oturuyor, kanlı su üzerine dökülüyor. "Hayır," diyor. "Bu doğru değil. Bu hiç doğru değil. Rahibe Sophie size yalan söylüyor."

"Öyle olduğunu sanmıyorum. Benim tarafımda olduğunu söylüyor."

"Ben de senin tarafındayım Katrina!" diye haykırıyor annem.

Acı acı gülüyorum, artık kime inanacağımı bilemiyorum. "Kimseye güvenemem," diyorum ona. "Güvenebileceğim tek kişiler Crane ve Brom. Ve buradan olabildiğince çabuk, Brom'un atlısından kurtulabildiğimiz kadar çabuk gideceğiz. Sonra gideceğiz ve bir daha asla geri dönmeyeceğiz."

Annem bir şey söylemek için ağzını açıyor ama sonra bir şey sezmiş gibi kıpırdamadan duruyor.

"Oraya kim gidiyor?" Leona'nın güçlü sesi, girdiğini duyduğum diğer odadan geliyor.

Annem dehşet içinde bana bakıyor ve ağzından "*saklan*" kelimesi çıkıyor.

Saklanabileceğim tek bir yer, yapabileceğim tek bir şey var.

Banyonun gölgelerine girene kadar duvar boyunca hızla ilerliyorum ve gözlerimi kapatıyorum, damarlarımda gölge büyüsü yaratıyorum, karanlığa karışana kadar, kimsenin beni göremeyeceğinden emin olana kadar.

Tanrım, umarım kimse beni göremez.

Annemi küvette izliyorum ama bana doğru bakmıyor. Onun yerine, Leona'nın pelerinli silueti Ana'nın hemen arkasında belirirken kapı girişini izliyor.

"Sarah," diyor Leona, sesi azarlayıcı. "Burada ne işin var senin?"

Nefesimi tutuyorum, annemin beni bilerek ya da belki kazara ele vereceğinden korkuyorum.

"Neden burada olduğumu biliyorsun," diyor annem, sesi sert ve soğuk. "Dolunay olduğunu unutacağımı mı sandın? Zar zor ayakta dururken, tırnaklarımı kaybederken olmaz."

"Ama koğuşları güçlendirdik," diyor Leona kapüşonunu indirerek.

Neredeyse çılgılık atacaktım ama sesimi bastırmayı başardım.

Leona'nın yüzü deri ve yağdan yoksun, sümüksü grimsi kahverengi kas ve sinüsten oluşuyor, gözbebekleri neredeyse siyah yuvalarından dışarı sarkıyor.

Büyünün altında işte böyle görünüyorlar.

Canavarlar.

"İçeri nasıl girdin?" Ana, kapüşonunu merhametli bir şekilde çıkarmadan, yüzü gölgede kalarak ona soruyor.

"Beni hep küçümsüyorsun, değil mi?" diyor annem küçümseyerek. "Artık cadılar meclisinin bir parçası olmadığım için gücümün hiçbir şey ifade etmediğini düşünüyorsun."

"Tecrit altındayız," diyor Leona. "Öğrenciler ve personel huzursuzlanmaya başladı. Tüm bunların arkasında Hessian'ın olduğunu düşünmelerini sağlamayı başardık, bu yüzden ekstra koğuşların kendi güvenlikleri için olduğunu anlıyorlar."

"Peki, planınız nedir?" diye soruyor annem dikkatle. "Bunca yıldır hiç bu kadar özensiz, dikkatsiz bir çalışma görmemiştim. İnsanlar her geçen gün akıllarını kaybediyor gibi görünüyor, söylentilerin kasabaya bile sızdığından bahsetmiyorum bile. Normal halk burada neler olduğunu tartışıyor, kayıp öğretmenlerden ve seyircilerin önünde intihar eden öğrencilerden bahsediyor."

"Bu senin kızının suçu!" Leona tersledi. "Senin kızın ve o lanet Profesör!"

"Bir de Brom var, onu da kendi çıkarların için manipüle etmekten çekinmedin," diye karşı çıkıyor annem.

"Onu da kullanıyorsun!" Leona diyor ki. "Bizim kazancımız sizin kazancınızdır. Hedeflerimiz bir ve aynı."

"O zaman Katrina neden bana Brom'u hamile bıraktıktan sonra öldürmeyi planladığınızı söyledi? Ve çocuk doğduktan sonra onu öldürmeyi planladığını? Boş boş oturup biricik kızımı öldürmene izin vereceğimi mi sandın?"

Olamaz. Hayır. Hayır. Neden onlara bunu söylüyor?

"Katrina'ya bunu kim söyledi?" Leona dudaksız ağzıyla alay ediyor. "Bunu sana ne zaman söyledi?"

Annem çenesini kaldırıyor. "O ve Brom geçen hafta sonu akşam yemeğine geldiklerinde. Gerçeği biliyor. Nasıl bildiğini bilmiyorum ama biliyor."

"Sophie," diye mırıldanıyor Ana ve Leona ona bakıp başını sallıyor.

"Evet," diye d    nd   Leona. "Evet, Sophie. Her zaman     helendi  im gibi.

O  luna   ok fazla de  er veriyor."

"Kızımlla ilgilendi  im gibi," diyor annem. "Bu seni neden   a  ırttı? Annelerin   ocuklarına bakmasına alı  ık de  il misin?"

Leona buruk bir kakhaha attı. "Evet Sarah, sen m  kemm   bir anne portresisin.   u haline bak, bir ay daha kendi yetersiz varlı  ını s  rd  rebilmek i  in kan i  inde y  z  yorsun. Biliyor musun, Baltus'u se  meyip Liam'la evlenseydin seni meclisten asla atmazdık. Artık kanlarında yıkanmak yerine bu cadıların sihir dolu par  alarıyla ziyafet   ekiyor olabilirdin. Ama sen artıkları seviyor gibisin. Ne de olsa hak etti  in tek   ey bu."

Annem k  vette   ne do  ru e  ilmi  , onlara bakıyor. "Katrina'ya zarar vermeyece  inize dair bana s  z vermenizi istiyorum. Brom'u   ld  rmek isterseniz anlarım ama kızıma hi  bir   ekilde zarar vermeyeceksiniz. O bana ait, size de  il."

Leona alay ediyor. "Sen bize aitsin Sarah ve varsayılan olarak   ocu  un da   yle. E  er Katrina kartlarını do  ru oynarsa, belki bir istisna yapabiliriz. Ama yapmazsa,   lm     sayılır ve onun g  c  nde bir cadıyla ziyafet   ekmek? Hi  bir   eyin tadı bu kadar tatlı olamaz."

"  ok tatlı," diye ekliyor Ana ve ben onun a  g  zl   ses tonuna kar  ı bir   rperti  i bastırmak zorunda kalıyorum.

"Sadece o   ocu  a ihtiya  ımız var, Sarah," diye devam ediyor Leona. "Tek ihtiya  ımız olan bu. Ve yakında ihtiya  ımız olacak. Kapıların dı  ındaki d  nyanın biraz par  alanması umurumda de  il,     nk   bize      ay verin. O   ocuk do  ar do  maz, o d  nya bildikleri   ekliyle sona erecek. Belki Goruun s  reci hızlandırmaya yardım eder. Belki de      ay yerine bir ay ve t  m sıkıntılarımız ortadan kalkar."

"Kendine fazla g  veniyor gibisin," diyor annem acımasızca. "     ay i  inde do  um yapaca  ından bahsediyorsun ama daha hamile bile de  il."

"Ama görüyorsunuz, plan çoktan harekete geçti," diyor Leona. "Tören bu gece başlayabilir."

"Samhain'i beklediğini sanıyordum?" diyor annem huzursuzca.

"Hasat ayı da işe yarar," diyor Leona. "Katedralde zaten Brom var. Atlı onu teslim etmekte çok ustaydı."

Hayır.

Hayır.

Gözlerim büyüyor, midem bulanıyor ve gölge büyüsünü devam ettirmek, kendimi karanlıkta saklı tutmak için tüm enerjimi harcıyorum.

"Zaten Brom'un mu var?" diye soruyor annem ihtiyatla.

"Evet. Vücudu, her neyse. Tohumu. Önemli olan bu. Korkarım atlı bu noktada onu tamamen ele geçirmiş durumda ve geri dönüşü olmayacak. Katrina'yı bulduğumuzda ayinimiz başlayacak, Goruun'un varlığı her şeyi kutsayacak." Duraksıyor. "Katrina'yı görmedin, değil mi?"

Annem başını sallıyor. "Hayır."

"Neden yalan söylüyormuşsun gibi hissediyorum?" Leona bir adım öne çıkarak şöyle der. "Yalan söylemiyorum."

"Kendi kızını kurtarmak için yalan söylemezsin, değil mi?" "Hayır.

Söylemiyorum... Ben... Profesör Crane'in odasını kontrol ettiniz mi? Eminim

onunla birlikte."

"Az önce oradan geldik," diyor Ana ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "İkisinden de hiçbir iz yoktu."

Şükürler olsun.

"Anlıyorum," diyor annem gözlerini kaçırarak.

"Onlara sen söyledin," diyor Leona öfkeyle, küvetin karşısına eğilerek.

"Onlara kaçıp saklanmalarını söyledin, değil mi?"

"Yapmadım," diyor annem başını sallayarak. "Ben yapmadım." Sonra Leona'nın korkunç bakışlarıyla karşılaşılıyor. "Ama keşke yapsaydım."

Leona doğruldu, etsiz ağızında bir gülümseme vardı. "Hmmmph. Dürüst olduğun için teşekkürler, Sarah. En azından artık sana güvenemeyeceğimizi biliyoruz."

Bunun üzerine Leona elini uzatır ve kanlı banyo suyunu ateşe verir.

Annem ığlık atıp küvetten çıkmaya çalışırken Leona ona, "Atalarının yandığı gibi sen de yanmalıydın, sevgili kızım," diyor. Alevler tutuşuyor, daha da yükseliyor ve sıcaklık odayı dolduruyor ve sadece şans eseri durduğum yer hala gölgede.

"Hayır!" diye haykırıyor annem, acısı doğrudan kalbime gidiyor ve ateş başını sarıyor, kanı yağa batırılmış gibi yanıyor. Tekrar ığlık atıyor ve bu binada kalan tüm öğretmenlerin bunu duyacağından eminim.

Ama nereye gidecekler?

Meclis onları nasıl olsa bulacakken nereye gidebilirler ki?

Leona ve Ana arkalarını dönüp pelerinlerini savurarak odadan çıkıyorlar ve ben küvette yanarak boğulmakta olan annemle baş başa kalıyorum.

Ve onu kurtaramıyorum bile. Kurtarmak istiyorum. Bana yaptığı onca şeye rağmen, onu kurtarmak istiyorum. Sanki bu beni korkunç bir kaderden kurtaracakmış gibi, onu kurtarmaya çalışmak istiyorum. Kan derinlerde akıyor ve sımsıkı tutuyor ve sırf beni bağışlayacağını düşündüğüm için onu bu dehşetten kurtarmak istiyorum.

Ama yapamıyorum. Gölgelemin içinde öylece duruyorum ve alevler sönüp bizi tekrar ay ışığına sürükleyene ve kömürleşmiş bedeni yüzeyin altına batana kadar onun yanıp kül olmasını izliyorum.

Odaya ilk girdiğimde olduğu gibi görünene kadar.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Bölüm 33

Brom

Atlının beni yakaladığı gün Manhattan'da ayakta duruyordum.

Bir işçi sendikasının önünde, iş bulabilir miyim diye bakıyordum. İzlendiğime dair korkunç bir his vardı içimde, ki normalde bu pek de olağandışı bir his sayılmazdı. Ne de olsa Sleepy Hollow'dan kaçtığım o dört lanet yıl boyunca gittiğim her yerde izlendiğimi düşünmüştüm.

Ama bu farklıydı. Bu, içeriden izleniyor olma hissiydi.

Sadece zihninizin içinde değil, bedeninizin içinde de başka biri olduğu hissi.

Daha önce hiç böyle bir korku yaşamamıştım.

Ruhumun yarıya ve dörde bölündüğünü bilmek. Kendi elimle tehlikeye atıldım.

Ondan sonra her şey karardı, bulanıklaştı, ta ki kendimi tekrar Sleepy Hollow'da bulana kadar.

Ama bu gece, şimdi, çoktan Sleepy Hollow'dayım.

Kendimi başka bir yerde bulmak üzere olduğumu biliyorum.

O karanlığın, o siyahlığın, o bulanıklığın beni oraya götürmek için beklediğini hissedebiliyorum.

Kapım çalınıyor ve onunla birlikte ölümü hissediyorum. Neredeyse gülecektim. Crane olmadığını biliyorum. Crane olmasını istiyorum. Crane ve Kat olsun istiyorum, onlara üzgün olduğumu söylemek istiyorum.

Ama onlar değil.

Bu benim

kaderim.

Yatağımdan kalktım ve gidip açtım. Bu sadece bir formalite zaten. Kapıyı baltayla açıp içeri girebilirdi.

Diğer tarafta atlının kendisi var. Bir metre boyunda, başı yok, siyahlara bürünmüş.

Ona, başının olması gereken yere bakıyorum ve korku göstermemeye karar veriyorum.

Bir kahraman böyle ölmemeli.

"Buradasın," diyorum canavara.

Beni sen çağırdın, diyor Hessian kafamın içinde. *Ne yapman gerektiğini biliyorsun.*

Zorlukla yutkunarak başımı sallıyorum. "Biliyorum. Ruhumu teslim edeceğim."

Hessian odaya giriyor, tüm havayı ve enerjiyi emiyor, baltası arkasında sürükleniyor. Benimle yüzleşmek için dönüyor, karanlık büyüyen gölgeler gibi pelerininden sarkıyor ve beni boğmak için bekliyor.

"Ama bir anlaşmamız var," diyorum ona, omuzlarımı dikleştirecek. "Ve bu anlaşmaya uymalısın. Sonunda kendi ruhunu kurtaracak tek şey bu."

Hessian güler. *Ruhum hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.*

"Hayır. Ama ben benimkini biliyorum. Ve bizimki bir ve aynı olacak."

Elimi uzattım, sanki kötü bir ruhla tokalaşmak normal, kibar bir şeymiş gibi. Bu son ana kadar kibar olmayı, formaliteleri hiç önemsememiştim. Ne kadar da uygun.

O zaman sana söz veriyorum, diyor atlı.

Sonra Hessian uzandı ve elimi sıktı. Ve sonra onu tekrar içimde hissediyorum.

Dünyanın karardığını hissediyorum.

Bölüm 34

Kaĩ

Bayan Choi'nin banyosunda ne kadar durduğumu bilmiyorum.

Annemin cesedinin battığı kan dolu küvet, ama Leona ve Ana'nın şimdiye kadar binadan çıkmış olmaları yeterli. Belki de bodruma, Gorrun'un inine inmişlerdir. Bu düşünce karşısında ürpermekten kendimi alamıyorum.

Ama daha fazla bekleyemem. Annemin karmaşık kaybının yasını tutacak zaman yok. Sadece Crane'i bulmak ve Brom'u onların elinden kurtarmak için yeterli zaman var.

Koridora koşuyorum, şamdanımı arkamda unutuyorum, ama pencerelerden süzülen ay ışığından görebileceğim kadar ışık var. Crane'in odasına kadar koşuyorum, her ne kadar onu orada bulmayı beklemesem de, Leona ve Ana onu ziyaret ettikten sonra değil.

Yine de kapı açık ve ben tuz çizgisini aşıp odasının ortasına doğru yürüyorum, herhangi bir işaret için çılgınca etrafa bakıyorum. En azından belki silahını kullanabilirim. Cadılar henüz ölümsüz değil, kafalarına isabet edecek bir kurşundan sağ çıkamazlar, bundan eminim.

"Kat," diye fısıldadığını duyuyorum Crane'in ve dönüp baktığımda duvardan uzaklaşan bir gölge görüyorum, tıpkı o ilk ayın gecesi vadideki gölge versiyonuna benziyor. Gölge çözülüp Crane'e dönüşene kadar neredeyse çığlık atacaktım.

"Bunu nasıl yaptın?" Ben haykırıyorum. "Gölge büyüsünü ne zaman öğrendin?"

Beni tutuyor, kollarına çekiyor, o kadar sıkı sarıyor ki nefes alamıyorum. "Ben almadım. Senden ödünç aldım. Tanrı'ya şükür iyisin."

"Ama büyüyü kendim kullandım. Ödünç aldığınızda, o kişiden aldığınızı sanıyordum."

Geri çekiliyor, bakışları endişeyle yüzümde geziniyor. "Sanırım bize geldiğinde, bağlanma şeklimizden ya da belki de ritüellerden dolayı, doğal olarak birbirimize bahşediyoruz." Sonra başını iki yana sallıyor. "Sana ne oldu? Leona ve Ana'nın kapının dışında olduğunu duyduğumda uyandım. Bedenimi yatağın altındaki gölgelere sokmayı başardım. Altını aramışlar ama beni görmemişler."

"Brom'ları var," diye haykırıyorum usulca.

Gözleri neredeyse dışarı fırlayacaktı. "Ne?" diye tıslıyor, omuzlarımı sıkıyor. "Nereden biliyorsun?"

"Bayan Choi'nin banyosundaydım. Annem oradaydı, kanla yıkanıyordu. Dolunayda yaptığı şey bu. Hayatta kalabilmek için kurban ettiklerinin kanında yıkanır."

"Canını yaktı mı?" diye soruyor dişlerini gıcırdatarak.

"Hayır, o öldü," diye tükürdüm. "O öldü. Büyüyü kullanarak gölgelere saklandım ve Leona ile Ana odaya geldiler. Brom'ları olduğunu, beni bulacaklarını ve ayini bu gece yapacaklarını, Samhain'i beklemeyeceklerini söylediler. Annem onlara bana zarar gelmesini istemediğini söyleyince de onu öldürdüler. Gözümün önünde. Diri diri yaktılar. Ve üstüne üstlük, Leona'nın aslında benim büyükannem olduğunu düşünüyorum."

Crane sadece başını sallıyor, duyduklarını anlamaya çalışırken bakışları yoğunlaşıyor. "Brom nerede? Biliyor musun?"

"Katedralde," dedim ona.

Beni bırakıyor ve ayaklarımın üzerinde dengesiz hissediyorum. Masasına doğru yürüdü ve silahını çıkardı.

"Ama onun gittiğini söylediler. Atlı artık tamamen kontrolü ele geçirmiş," diye ekliyorum gözyaşlarımın eşiğinde. "Tamamen ele geçirilmiş ve geri gelmeyecek."

"Bildikleri kadarıyla," diyor Crane, silahını pantolonunun arkasına sokarken. "Bu ritüellerimizle neyi başardığımızı bilmiyorlar. Atlıyı Brom'dan kovamamış olabiliriz ama bunun tek nedeni Brom'un bize tutunmuş olması. Hâlâ birbirimize bağlıyız, hâlâ birlikteyiz ve birbirimize bağlıyız. Atlıya yer kalmayacak çünkü o da bize sahip olmak zorunda kalacak. Şimdi hadi, ayakkabılarınızı giyin."

"Onu geri alabilecek miyiz?" Dehşetin eli kalbimin üzerinde olsa da umutla soruyorum.

"Adamımızı geri alacağız," diyor bana saf bir kararlılıkla. Yanıma gelip yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni derinden öpüyor, sonra bırakıp elimi tutuyor ve beni kapıya doğru çekiyor.

"Bunu Bayan Choi'nin odasında buldum. Belki bir işe yarar?" Merdivenlerden hızla inip garip şişeyi çıkarırken söylüyorum.

Crane onu benden alıyor ve ay ışığında durup net bir şekilde görüyor.

"Ah," diyor takdirle. "Bu gerçekten de işe yarıyor." Elini uzattı bana geri verdi. "Çabuk, kalanı iç. Hâlâ işe yarıyor olmalı."

"Nedir bu?" Mantarı çıkarıp soruyorum, metalik meyan kökü kokusu yayılıyor.

"Bu gece bir şeyler çok ters gider ve sizi uyuştururlarsa, bu uyuşturucunun etkisini göstermesini engelleyecektir. Bu bir kömür nötrleştirici. İç bakalım."

Başımı sallıyorum ve şişenin içindekileri yutuyorum. İşler kötü giderse ne olacağını düşünmek istemiyorum ama en kötüsüne hazırlıklı olmalıyım.

Binanın kapısından dışarı fırladık ve birlikte gölge büyülerimizi senkronize bir şekilde kullanarak kimsenin bizi göremeyeceği karanlığa yapıştık,

Biz de katedrale doğru ilerliyoruz. Bina, üst vitray pencerelerden gelen yumuşak ve titrek bir parıltı dışında karanlık.

Taş binanın yanında sürünerek içeri bakmaya çalışıyoruz, ancak camdaki renklerin ötesini görmek zor ve ayrıca gölgelerin dışında görülme riskini almak istemiyoruz. Neyse ki bir kez gölge büyüsü kullandığınızda, onu kullanan başka herkesi de görebiliyorsunuz.

"Biliyor musun, sanırım sınavlarımız sırasında ne yaptıklarını biliyorum," diye fısıldıyorum ona, sesim titreyerek. "Okula ilk kabul edildiğimiz zaman."

"Ne?"

"Sanırım Bayan Choi ve diğerlerini açtıkları gibi bizi de açtılar. Bence bizi açtılar ve içimize bir göz attılar. Bence içimizde ne kadar sihir olduğunu, onlara ne kadar verebileceğimizi ölçebildiler. Böylece bizi derslerle geliştirip sonunda hortumlayabilecekleri rezervler yaratabildiler."

Crane buna bir şey demeyince ona bakıyorum ve bana mutlak bir tiksintiyle bakıyor, dudağı kıvrılmış. "Bunun doğru olmadığına inanmayı seçiyorum," diye yüzünü buruşturuyor.

Ama bunun gerçek olduğunu o da benim kadar iyi biliyor. Rahibelerin bize başka ne yaptığını bilmiyorum ama hiçbirimizin testlerimizi hatırlayamamasının çok iyi bir nedeni var. Kelimenin tam anlamıyla bizi kesip açtılar ve tüketecekleri kadar verimli olacağımızdan emin olmak için etrafımızı dürttüler.

Annemin dediği gibi, meyveler toplanmak için olgunlaşmıştı.

Bir ürpertiyle savaşıyorum, annemin böyle bir şekilde ölmesinden dolayı aynı anda hem kızgın hem de korkunç hissediyorum. Ama bu başka bir zaman başa çıkmam gereken bir şey olacak, eğer bundan sonra başka bir zaman varsa.

Crane'e dönüp ön kapıdan mı girmeyi deneyeceğimizi yoksa katedralin arka çıkışının, belki de yeraltındaki ofislerden geçen başka bir yolun olup olmadığını sormak üzereydim ki başımı çevirdim ve...

Crane gitti.

Açıkça bakıyorum, göz kırpıyorum, etrafıma bakıyorum. Sadece karanlık var. Daha da derin bir gölgeye mi dönüştü?

"Crane?" Ona dokunacağımı umarak elimi uzatıp fısıldıyorum. Ve sonra bir şeye dokunuyorum.

Sert ve soğuk bir şey. Crane
olmayan bir şey.

Başsız atlı, baltasını başının üzerine kaldırmış bir şekilde ışığa doğru adım atarken nefes nefese kalıyorum ve elimi geri çekiyorum.

Ama elini bana indirmek yerine öne doğru fırlatıyor ve beni boğazımdan tutup havaya kaldırıyor. Onu daha önce hiç bu kadar yakınımda görmemiştim, ellerini üzerimde hiç hissetmemiştim, muazzam gücünü, karanlık dalgalar halinde ondan yayılan kötülüğün korkunç kokusunu.

Nefes almaya, konuşmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Parmaklarım boş yere eldivenli eline gidiyor, onu uzaklaştırmaya çalışıyorum ama o beni orada tutuyor, ayaklarım yerden kesiliyor ve gözlerim olmamasına rağmen beni izlediğini hissediyorum.

"Orada öylece aptal gibi dikilecek misin?" Leona'nın kısık sesi duyulur ve atlı ona doğru döner. Leona katedralin arka tarafına yakın, solmakta olan bir yıldız çiçeği çalısının yanında duruyor, Ana bir yanında, Margaret diğer yanında. Sophie yok.

Eliyle atlıyı işaret ediyor ve Hessian beni de peşinden sürükleyerek ona doğru yürümeye başlıyor. Rahibeler arka kapıdan katedrale giriyor ve kafası olmayan şey de onları takip ediyor.

Ben daha ne olduğunu anlamadan atlı beni bir masaya, hayır, bir sunağa yatırıyor ve Ana ile Margaret kollarıma girerek onları başımın üzerinde tutuyorlar. Atlı boğazımı sıkıca kavırıyor, çığlık atmamı engelliyor, sadece nefes almam için yeterli oksijeni sağlıyor, Leona ise bacaklarıma gidiyor, onları ayırıyor ve ben tekme atmadan masaya bağlıyorum.

Sonra Leona sunağın altından bir şişe afyon sakızı almadan önce benim ellerime de aynısını yapıyor. Atlı ağzımı zorla açıyor.

Leona da pis kokulu eldivenleriyle zehri boğazımdan aşağı döküyor.

Korku ve panik beni ele geçirip yok etmekle tehdit ederken, sadece kömür nötrleştiricinin içindekinin bunu atlatmak için yeterli olmasını umabilir ve dua edebilirim çünkü bana bir atı bayıltacak kadar verdiler.

Sonra atlı beni serbest bırakıyor ve çılgılık atmak için ağzımı açıyorum ama kendimi durduruyorum. Leona, Ana ve Margaret bana bakıyor, yüzleri artık Bayan Choi'nin banyosunda gördüğüm gibi canavarlaşmış ve hepsi de beklentiyle bana bakıyor.

İlacın işe yaramasını bekliyorlar.

Elimdeki tek savunma bu.

Rol yapmak zorundayım.

Ağzımı kapatıp onlara göz kırpıyorum ve uzuvlarımdan bağların altında gevşemesine, başımın yana yatmasına izin veriyorum. Yarı kapalı gözlerle katedralin geri kalanının içindeki manzarayı incelemeye çalışıyorum.

Ve kalbim yerinden çıkacak.

Brom'un koridorun ortasında, eriyen siyah mum kümeleriyle aydınlatılmış bir pentagramın içinde durduğunu görüyorum. Tamamen çıplak, aleti sertleşmiş ve doğrudan bana bakıyor.

Atlının kontrol ettiği Brom bu, diye düşünüyorum kendi kendime. Bu gerçekten başıma gelecek, değil mi? Onu bana zorla verecekler.

Ama Crane tüm bunların neresinde? Onu odanın hiçbir yerinde göremiyorum. Başka bir yerde mi tutuluyor, belki Sophie ile birlikte? Yoksa onu çoktan öldürdüler mi? Şu anda katedralin altındaki derinliklerde bir yerde ayıklanıyor, eleniyor ve hortumlanıyor mu?

Kalbim göğsümde sıkışmış gibi hissediyorum, acı çok büyük ve kendimi ele vermeden bu düşünceleri düşünmeye dayanamıyorum, Crane'i kaybetmeyi düşünmeye dayanamıyorum.

Ama yine de düşünmek zorundayım. Bir şeyler yapmalıyım, değil mi?

"Senin için hazır, Abraham," diye sesleniyor Leona ona. "Korkma, sevgili oğlum. Gel ve hakkın olanı al. Gel ve varisini doğur."

Brom sertçe başını sallıyor ve koridorda bana doğru yürümeye başlıyor. Gözlerimi yarı açık tutuyorum, uyuşuk numarası yapıyorum ve hâlâ ona ulaşabileceğimi umuyorum.

Ama siyah gözleri bana hiçbir şey göstermiyor. Soğuk ve lanetliler ve bana karşı sevgi yok.

Brom yaklaşırken Rahibeler sunaktan uzaklaşıyor, fiziksel atlı da aynısını yapıyor. Tam yanımda duruyor, boş bakışları bedenimin üzerinde geziniyor ve tepki vermemek, uyuşturulmuş ve çaresizmiş gibi davranmak için tüm gücümü harcıyorum. Onu kandırmalıyım, herkesi kandırmalıyım.

"Bacaklarını ayır, geceliğini yukarı it," diye bağılıyor Leona. "Şu masanın üstüne çık ve içine gir."

Brom ona söyleneni yapıyor, masanın üzerine kolaylıkla tırmanıyor ve bacaklarımın arasına giriyor. Eliyle öne uzanıyor ve geceliğimi kabaca belime kadar çekiyor, böylece aşağıda çıplak ve savunmasız kalıyorum.

Sonra soğuk bakışları bir saniyeliğine gözümün köşesini buluyor.

Daffodil, Brom'un sesi kafamın içinden geliyor.

Neredeyse gözlerimi kocaman açacaktım ama beni hemen susturdu. *Tepki verme. Kıpırdama.*

Brom mu? Sanırım. Gerçekten sen misin?

Crane'in sesini ödünç aldığımı söylüyor. Bilmiyorlar. Atlı tarafından kontrol edildiğimi düşünüyorlar. Ama yine de bunu yapmak zorundayız. Özür dilerim.

Yutkunuyorum ve girişime doğru iterken sikini hissediyorum. Sürpriz değil, en ufak bir ıslaklık yok.

Seni incitmek istemiyorum, Daffy.

Sonra eline tükürüyor ve bacaklarımın arasına getirip tükürüğünü içime itiyor.

Yapabilirsen rahatla. Seni seviyorum. Seni incitmek istemiyorum. Lütfen.

Derin bir nefes alıyorum ve daha da rahatlamaya çalışıyorum. Kendimi burada değilmişiz, yalnız bir yerde, ahırda birlikteymişiz ve bu benim Brom'ummuş, çok sevdiğim Brom'ummuş gibi davranmaya zorluyorum.

Tekrar eline tükürüyor, nemi içime getiriyor ve kendimi onun tanıdık dokunuşuyla rahatlarırken buluyorum, kendimi yanılsamaya inandırıyorum.

İşte bu kadar. Aferin kızıma, diye fısıldıyor. Şimdi içine iteceğim, tamam mı? Boşalmayacağım. Bunu canlandıracağız ama ben gelmeyeceğim. Merak etme.

Aletini içeri itiyor ve irkiliyorum ama hemen yüzümü tekrar boşluğa çeviriyorum, Rahibeler yüz ifadelerimi net göremediği için minnettarım. Çok acımıyor, neredeyse iyi hissettiriyor ve içimde sevgili Brom'um olduğu gerçeğine odaklanıyorum.

Oh, Kat, diye mırıldanıyor, sözleri acı veriyor. Bizi bundan kurtaracağım. Sadece biraz daha. Dayan biraz.

"İşte ruh bu," diyor Leona. "Bence Goruun'u ortaya çıkarmanın zamanı geldi. Gebe kalmanın gerçekleştiğini görmek isteyecektir. Tohumunu harcadığında Brom Bones'u ilk yiyen o olmak isteyecektir."

Aman Tanrım.

Endişelenme, diyor Brom, hala içime pompalıyor. Endişelenme.

Nasıl endişelenmemem
gerekliyor? *Onun* nasıl
endişelenmemesi gerekiyor?

Sonra katedralin diğer ucundan korkunç bir ses geliyor. Gözlerimi açtığımda dev bir yaratığın yukarıdan aşağıya indiğini görüyorum. Sanki bunca zamandır kilisenin kirişlerindeymiş gibi.

Kendime engel olamayarak inliyorum ve Brom yüksek sesle homurdanıyor, kasıtlı olarak sesimi onunkine gömüyor.

Bu arada yaratık kendini düzeltiyor.

Gece kadar siyah ve ilk başta Daredevil olduğunu düşünüyorum, yaklaşık olarak aygırla aynı boyutta.

İlerleyene kadar.

Sekiz cılız bacağı var, ama ön tarafı siyahlara bürünmüş bir insana benziyor ve bize doğru yavaşça ilerliyor, bacakları taş zeminde tıkırtı sesi çıkarıyor.

Tüm olanlara, şu anda olanlara rağmen, hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım.

Goruun at büyüklüğünde bir örümcek
iblis. Ve başımız tamamen belada.

Bakmamaya çalış, diyor Brom, hala beni beceriyor. Onu daha önce gördüm. Rahibe Sophie onu katedralin altındaki bodrumdan çıkarmıştı. Sonra onu lime lime edip canlı canlı yemeye başladı.

Bunu bana neden anlatıyorsun? Lütfen bana bir planın olduğunu söyle, diye düşünüyorum, umarım beni duyabilir.

Doğru anı bekliyoruz, diyor Brom. Ben Crane'le onun kafasının içinde konuşuyorum, o da benim kafamın içinde. Gölgelelerin arasında dolaşıyor. Bekliyor.

Tanrıya şükür, diye düşünüyorum, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ama örümcek bacaklarının bize doğru geldiğini duyunca rahatlamam kısa sürüyor.

Brom, Kız Kardeşleri öldürmenin zor olmayacağını söylüyor. Senin ateş büyüün var, Crane'in de ödünç alabileceği bir büyü. Onları yakabilirsin. Benim de atlı adamım var. Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdiğim sürece, sonuna kadar emirlerimi yerine getirecek.

Ne anlaşması? Panikle düşündüm.

İblisi öldürmek en zoru olacak, diye devam ediyor, şimdi daha yavaş itiyor. Ama elimizdeki her şeyi vereceğiz. Öyle değil mi, Daffy?

Bir an için gözlerine bakıyorum, sıkıntılı, tatlı, kara gözlerine.

*Bu doğru, sanırım. Ya
da denerken öleceğiz.*

Şimdi geliyormuş gibi yapacağım. Ne yapacağını bilirsin. Sadece bekle.

Hızını artırıyor, nefesi daha kısa ve daha zor duyuluyor, araya birkaç inilti daha sıkıştırıyor ve neyi taklit edip neyi taklit etmediğini anlamak zor.

"Ah Goruun, gel de bunu yakından gör," diyor Leona ellerini birbirine vurarak. "Gelin ve yeni çağın başlangıç noktasını görün."

Örümcek sentor yaklaşıyor.

Brom boğuk bir çığlık atıyor, içime boşalıyormuş gibi yapıyor, vücudu titriyor. Bir an için buna inandım, ta ki sikiinin serbest kaldığını hissetmeyene, içimde aynı sertlikte kalana kadar.

"Oh, ne kadar harika," diyor Leona. "Böyle bir şeye tanık olmak harika değil mi?"

Örümceğin bir adım ötemde durduğunu hissediyorum; sülfür, çürüyen çiçekler ve ölüm kokusu beni bastırıyor. Örümceğin göğsünün mumsu derisini görmek için tek gözümü birazcık açıyorum, dört iğneye benzeyen horoz hakimiyet için savaşıyor, onlardan kan damlıyor ve ağzıma kusmamak için her şeyi yapmam gerekiyor.

Bırakmadı, diyor Goruun derin, sarp metalik bir sesle, o kadar insanlık dışı ki tüylerim diken diken oluyor, damarlarımda panik zonkluyor, çığlık çığlığa kaçma isteği uyandırıyor.

Ama hala kelepçeliyim. Ve

Brom hala içimde.

Tohumunu bırakmadı! Goruun bağılıyor. "Ne?"

Leona diyor ki.

Şimdi! Brom'un sesi kafamın içinde gümbürdüyor.

Atlı öne çıkıyor, baltasını kaldırıyor ve örümceğin kafasına indirerek onu tamamen kesiyor. Yerde yuvarlanıyor, tam altımda duruyor, boncuk gibi kırmızı gözleri bana bakıyor, hem insan hem de değil gibi görünüyor.

Sonra Brom içimden çıkıyor, sunaktan atlıyor ve beni aşağıda tutan kayışları çözmeye başlıyor. Serbest kaldığımda beni yerden kaldırdı.

masaya oturtuyor ve beni arkasından yere yatırarak Sisters ile arama giriyor.

Çığlık atıyorlar, atlıyla savaşmaya çalışıyorlar. Hessian Ana'nın kafasını kanlar içinde koparır ve kafası yere düşerek Leona'nın çığlık atmasına neden olur. Hessian'ı işaret ederek misilleme yapar, parmaklarından şimşek çıkar ve onu zaplar.

KontROLSÜZCE titriyor, hava kızarmış deri kokusuyla doluyor, sonra Brom duvara uzanıyor ve uzun bir geniş kılıcı monte edildiği taştan çekip çıkarıyor.

"Kat, geride dur," diyor kılıcı uzatarak.

Ona kılıç kullanmayı bilmediğini söylemek üzereydim ki Rahibe Margaret havada uçarak ona doğru geldi, saçları kıvranan yılanlara dönüşmüştü, gözleri dışarı fırlamıştı, dili bir yılanınki gibi uzundu.

Brom ağır kılıcı alır ve hiç ağırlığı yokmuş gibi kaldırarak Margaret'in korkunç suratının altından geçirir ve tamamen keser.

Brom atlıyı kontrol edebilir.

Brom *atlı*.

Omzunun üzerinden titrek bir gurur ifadesiyle bana bakıyor, ama bu hemen dehşete dönüşüyor.

Çünkü sekiz örümcek bacağı karnımı arkadan sarıyor ve aniden havaya doğru çekilmeden önce vücudumu sıkıştırıyor.

Atlının Katedral'in dışından sessizce bize yaklaştığını ilk gördüğümde, onu alevler içinde kavurmadan önce neredeyse Kat'e varmasını beklemek için hemen kendimi gölgelerin içine çektim.

Ama sonra Brom'un sesi kafamın içinden geldi.

Hayatım boyunca onu dinlediğime hiç bu kadar sevinmemiştim. Bir öğretmen olarak da kendimi hiç bu kadar gururlu hissetmemiştim.

Bana planı çabucak anlattı. Şu an için atlının kontrolü tamamen ondaydı. Hessian'ın fiziksel formunu kontrol edebiliyor ve Hessian'ın gücünü alıp kendisi için kullanabiliyordu. Meclis, onun atlıyla bir pazarlık yaptığını bilmiyordu, ne için olduğundan emin değilim, ama o köprüye geldiğimizde geçmemiz gerekecek. Yani meclis, Brom'u yakalayıp kendilerine getirmek için atlıyı kullanmaya niyetliydi, o da bunu yaptı.

Brom'un hem Hessian'ın fiziksel bedenini hem de kendi bedenini kontrol etmesiyle, ele geçirilmiş ve emirlerini yerine getirmeye hazırmış gibi davranarak biraz rol yapabildi.

Elbette teklifleri Kat'i yakalamak, afyonla uyuşturmak ve ardından Brom'un ona tecavüz etmesini ve içine iblis yumurtasını yaymasını içeriyordu.

Tüm bunları bana Kat'i yakalayıp, benden örnek aldığını bildiğim bir şekilde güvenli bir şekilde boğazından tutarken ve sonra onu Rahibelerin yanına getirirken, onların kontrolündeki itaatkâr bir asker gibi davranırken anlattı.

Kafasının içindeki sesi hâlâ kullanabildiğimi görmek beni çok mutlu etti, bu da onu başkalarının kafasında da kullanabileceğim anlamına geliyordu. Kat'e gerçekte neler olduğunu anlatmayı her şeyden çok istiyordum ama bunun yerine ona Brom'u emanet ettim. Hayatını onun ellerine emanet ettim. Ve tekrar gölgelere gömüldüm, kampüste koşturdum ve sesimi beni duyabilecek herkese yansıttım.

Hepsine sihirlerine ihtiyaç olduğunu söyledim. Bir şansları olduğunu onları okulda tutan güçlere karşı savaşmalarını söyledim. Ve onlara eğer bunu yapmazlarsa sınıfta kalacaklarını söyledim.

Bundan bir şey çıkar mı bilmiyorum. Etrafta bekleyip bir öğrencinin elemental büyü yaparak dışarı çıkıp çıkmayacağını görecektim yoktu. Beni duymasalar ya da duysalar ve çok korksalar bile, en azından tehlikelerin gerçekte ne olduğunu ve neyle karşı karşıya olduklarını bilmelerini sağladım. Bunu uzun zaman önce yapmalıydım.

Ama Şimdi katedralin içine geri koşuyorum, nasıl bir sahne bulacağımı merak ediyorum ve ilk başta beklediğimden daha iyi gittiğini görmekten memnunum.

Fiziksel atlı Leona'nın yıldırımıyla kızarıyor, Rahibe Ana'nın bir kafası kopuyor ve Rahibe Margaret havada uçarak Brom'a saldırıyor. Brom çırılçıplak, kılıcını havaya kaldırmış, tam bir savaŐçı gibi görünüyor, içinde bulunduğu koşullara rağmen kanımı kaynatıyor ve Kat onun arkasında kalıyor.

Leona'ya beni görmeden onu ateşe verebilecek kadar yaklaŐana kadar gölgelerin arasından süzülmeyi planlıyorum, ama sonra sunağın yanında yerde büyük bir kanlı pislik ve bir yaratığın kesik başı gibi görünen bir Şey olduğunu fark ediyorum. Gözlerim Kat'in hemen arkasındaki duvara doğru geniş bir kan izini takip ediyor, sonra duvardan yukarı çıkıyor ve...

Ben daha bağıramadan katedralin kiriŐlerinden Kat'in hemen arkasına at büyüklüğünde bir örümcek iniyor, sekiz cılız bacağı fırlayıp Kat'in etrafını sarıyor.

Onu havaya kaldırırken çığlık atıyor.

ığlık atarak ileri doğru koşuyorum, avuçlarım havada, o Şeyi tutuŐturmaya hazırım ama Kat'i de yakmadan bunu yapamam.

"Ichabod Crane!" Leona bana bağırıyor, elleri havada bana doğru uçuyor, ta ki Brom kılıcını başının arkasına götürüp ona doğru savurana kadar. Kılıç sırtına saplanıyor ve onu taş duvara yapıŐtırırken kan donduran bir çığlık atıyor.

Kat'i getir, diyor Brom bana, işi bitirmek için Leona'nın yanına koşuyor.

oktan karşı duvara doğru koşmaya başladım, o canavarın Kat'i avucunun içine aldığı kiriŐlere bakıyorum ve oraya nasıl çıkacağımı merak ediyorum.

Sonra önümde sarkan örümcek ağının kalın ipini fark ediyorum, örümceğin gittiği yoldan yukarı doğru çıkıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve ellerimi ipin etrafına koyup bolca ürperiyorum.

Dayan tatlı cadı, kafasının içine giriyorum. Senin için geliyorum.

Yapışkan ağa tırmanmaya başlıyorum, yukarı çıktıkça tiksinti öfkeye dönüşüyor.

Onu benden alamazlar, kimse onu benden alamaz.

Neredeyse geldik Kat, diye bağıriyorum, hâlâ hayatta olduğunu umarak. Yukarıdan hızlıca baktığımda ayakları sallanıyor, örümceğin kanlı pençesinde cansız görünüyor.

Sonunda örümceğin dibine, ipek ağın çıktığı iğrenç deliğe ulaşıyorum ve benim olduğumu anlaması için Kat'ın ayağına uzanıyorum. İstemsizce elimden çekip alıyor ve ben de rahat bir nefes alıyorum.

Ta ki örümcek bacaklarından birini geriye atıp, kör edici bir acı patlamasıyla omzuma saplayıp beni duvara yapıştırana kadar.

Oraya kim gidiyor? Kafası olmayan örümcek insanlık dışı bir sesle şöyle diyor.

Goruun'u kim rahatsız ediyor?

Tanrım. Bu şey Goruun mu?

Ama acı beni ele geçirmeye başladığında bu düşünce kaybolmaya başlıyor, omzumdaki delikten kan akıyor ve aşağıya, aşağıdaki katedrale damlıyor.

Bekle, Crane, Brom'un sesi bir yerden geliyor ve ben sayıklamaya başlıyorum.

Kat'i kurtar, diye yalvarıyorum ona yorgunca. *Beni unut. Sanki unutabilmişim gibi,* diyor.

Aniden yukarıdaki çatıdan bir gümbürtü geliyor, parçaları üstümüze düşüyor ve sonra bir baltanın kenarı kırılıyor. Bir salıncak daha ve sonra Brom'un yüzü üstümüzde beliriyor.

"Beni hatırladın mı?" Brom iblise şöyle der.

Sonra delikten sürünerek geçer ve kirişlerden birine konarak baltasını sallar ve Goruun'a doğru gelir. Çünkü örümcek göremiyor

Brom'la yüzleşmek için çırpınıyor ve bir anlığına Kat bana yaklaşıyor.

Gözlerime bakıyor, şaşkın görünüyor.

Kat, ona söyledim. Üçe kadar sayınca onu yakacağız. Sen alev almadan önce seni bırakacak.

Başını sallıyor.

Bunu sen de duydun mu, tatlı çocuk? Brom'a söyledim.

Açık ve net efendim, diyor ve ben gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Bir, geri sayıyorum.

İki.

Üç.

Sahip olduğum tüm güçle örümceğin altını ateşe veriyorum, alevler tutuşuyor ve Kat, kayıp kafasının olması gereken yere aynısını yapmak için avucunun içinde yeterince hareket ediyor.

Goruun çılgılık atıyor ve Kat'in elinden kurtulmasına yetecek kadar onu bırakıyor ama aynı anda örümcek bacağını yaramdan çekerek ikimizi de ölüme terk ediyor. Son anda kirişe uzanıyorum, sağlam kolumu kirişe doluyorum ve Kat düşmeden onu yakalıyorum.

İnliyorum, tutunabilmesi için onu kendime çekiyorum, omzumdaki acı başımı döndürüyor ve Goruun'un Brom'un peşinden gelmeye başlamasını izliyoruz, vücudu yanıyor. Brom baltasını alıyor ve kirişin üzerinde dengede durup geriye doğru hareket ederken, bıçağı acımasızca keserek örümceği doğramaya başlıyor.

Örümcek çılgılık atıyor, kanlı parçalar halinde sunağın ve aşağıdaki cesetlerin üzerine düşüyor, ama şimdi onu yakan ateş kiriş boyunca yanıyor ve bize doğru geliyor.

"Kahretsin," diye yemin ediyorum ve Brom'un çatıda açtığı deliğe bakıyorum. "Bu bizim tek şansımız."

Kat'i ayağa kaldırıyorum ve deliğe gidip kendimi dışarı ve çatıya çekiyorum, sonra Kat'i tutup yanımda yukarı çekiyorum.

"Brom!" Bağıryorum. "Çık oradan." Ama Brom cevap vermiyor.

"Brom!" Tekrar çığlık atıyorum, Kat de benimle birlikte çığlık atıyor ve çatıda düz bir şekilde uzanıp yanan katedrale bakıyorum. Alevler ona doğru ilerlerken Brom kirişin üzerinde duruyor, köşeye sıkışmış.

Lanet olsun sana, güzel çocuk! Kafamın içinde bağıryorum. Ateşin içinden koş ve oradan çık, hemen!

Ama Brom sadece başını sallar.

Ve kiriş onun altında parçalanır.

Alevlerin arasından aşağıdaki katedrale düşer.

"Brom!" O kadar yüksek sesle bağıryorum ki gözlerim kanıyor gibi oluyor. Kat yanımda ağlıyor ve hıçkırıyor.

Ve uzaktan insanların bağırdığını duyuyorum.

"Profesör Crane, Profesör Crane!"

Şafak doğudan yükselmeye başlarken, aşağıda toplanan öğrencileri görmek için sersemlemiş bir halde çatının kenarından bakıyorum.

"Bina çökecek!" Paul bana bağıryor. "Oradan aşağı inmелisin!"

"Brom binanın içinde!" Ben de bağıryorum. "Onu kurtarmalısın!"

"İkisini de yapabiliriz!" diye bağıır Josephine ve diğer birkaç öğrenciyle birlikte katedralin içine koşar.

"Çatıdan atlayın, Profesör Crane!" Paul bize bağıryor. "Seni yakaladım. Bu bende. Bana iyi öğrettin!"

Bu noktada Paul'e ne öğrettiğimi bilmiyorum ve hareket edemiyor, kaderimle buluşamıyor gibiyim ama Kat elimi tutuyor, yüzünden akan gözyaşlarına rağmen bana küçük bir gülümseme veriyor ve "En azından kendi öğrencilerine güvenmelisin. Onları eğiten sensin."

Başımı sallıyorum, zorlukla yutkunuyorum ve tekrar kenara bakıyorum.

Tarot kartımın görüntüsü aklıma geliyor. Kule.

Böyleydi ama değildi.

Geleceği gördüm ama göremedim de.

"Atlamak mı?" Paul'e söyledim.

"İnanç sıçraması!" diye bağıyor. "Bırakmayı ve güvenmeyi öğren." Ağır ağır iç çektim.

"Canı cehenneme."

Kat'in eli benim elimde, ikimiz de katedralin kenarından atlıyoruz.

Ancak Lotte'nin yaptığı gibi ölüme düşmek yerine, sanki görünmez bir elin üzerindeymişiz gibi, her iki ayağımız da nazıkçe yere basana kadar yavaşça indiriliyoruz.

"Bu da neydi böyle?" Paul'e rahatlamış ve çok etkilenmiş bir şekilde soruyorum.

"Yerçekimini kontrol edebiliyorum," diyor omuz silkerek. "Bunu senin kadar uzun bir nesneyle hiç yapmadım ama işe yaradığını söylemekten mutluluk duyuyorum."

Kolunu okşuyorum, sonra omzum acı içinde patlayınca irkiliyorum.

"Onu yakaladık," diye bağıyor Josephine, katedralden birkaç öğrenciyle birlikte çıkıyor, kollarında baygın, isle kaplı bir Brom var, çıplaklığı paltolarından biriyle örtülmüş.

"Tanrıya şükür Brom," diyorum ve Kat'le birlikte yere indirilirken ona doğru koşuyoruz.

"Brom, uyan Brom," diyorum yanına diz çöküp yanaklarına dokunarak, nabzını kontrol ediyorum ama bulamıyorum. Kollarında ve yakışıklı yüzünün yan tarafında bazı yanıklar var.

Kat diğer tarafa gidiyor, onun elini tutuyor ve sıkıyor, gözyaşları yanaklarından süzülüyor. "Hadi Brom, lütfen," diye inliyor.

Brom, kafasının içinde söylüyorum. Orada cesur ve asil bir şey yaptığını biliyorum, fedakârlığın her zaman aklında olduğunu biliyorum, ama hikâyenin bittiği yer burası değil. Senin hikayen burada başlıyor. Bizimle bir hayatla başlıyor.

Yanağına hafifçe bir tokat daha atıyorum ve o da kayıtsızca hareket ediyor. Sonra asla yapmayacağıma yemin ettiğim bir şeyi yaptım.

Ellerimi onun üzerine koyup gözlerimi kapatıyorum ve kalan tüm enerjimi ona aktarıyorum. Ölmüş olamaz, perdeden o kadar uzaklaşmış olamaz, o-

Birden nefesi kesildi, gözleri büyüdü. Dönüp bana bakıyorlar ve bir an için yine aynı korkunç hatayı yaptığımı, birini ölümden geri getirdiğimi, temel bir kuralı çiğnediğimi düşünüyorum.

Ama sonra gözleri yumuşuyor ve bana gülümsüyor, nefesi kesilirken göğsü yükseliyor.

"Bir an için zihninin içini gördüm," demeyi başarıyor öksürerek, sesi kısık. "Düşündüğümde daha karmaşık olduğunu söylemeliyim. Ve seks hakkında bir erkeğin düşünmesi gerekenden çok daha sık düşünüyorsun."

Buna gülüyorum, içime saf bir neşe yayılıyor.

"Evet, siz ikiniz etraftayken bunu yapmamak zor," diyorum ona, kulaktan kulağa sırtan Kat'e gülümseyerek.

Paul yanımdan boğazını temizliyor ve ben de ona bakıyorum. "Evet, Paul?"

Sadece başını sallar ve bilmiş bir gülümsemeyi geri çeker.

"Profesör Crane," Martha yanıma geldi. "Ben de yardım edebilirim. Nasıl iyileştirileceğini öğrendim. Omzunuzu ve Brom'un yanıklarını iyileştirebilirim."

"Ve geri kalan koğuşların indirilmesine yardım ettim," diyor Mark. "Olanları anlatması için kasabaya bir kuzgun gönderdim. Eminim polis yakında burada olur."

"Biz zaten buradayız!" Tanıdık bir sesin bağırdığını duyuyorum. Ayağa kalkıp arkamı döndüğümde Famke'yi, Kat'in arkadaşı Mary'yi ve at sırtında bize doğru gelen birkaç polis memurunu görüyorum.

"Bu nasıl olur?" Kendi kendime mırıldandım.

"Famke, Mary!" Kat onlara doğru koşarak bağılıyor.

Uzanıp Brom'un ayağa kalkmasına yardım ettim, onu sabitlemek için kolumu ona doladım, paltoyu etrafında tuttum ve konuşmalarından parçalar

yakaladım. Famke'nin bir şeylerin ters gittiğini bildiği ve

Bizi kontrol etmek için birkaç kez okula geldi ama koğuştakiler onu içeri almadı. Sonunda Mary'ye dolunay sırasında bir şeyler olacağına dair şüphelerini anlattı ve Sarah gider gitmez kasabaya gidip yeni polislerle konuştular ve her şeyi açıkladılar. Gece yarısından beri kapının dışındalarmış, arazinin etrafında dolaşıp içeri girmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorlarmış. Goruun ve cadılar meclisi öldürülene kadar kampüsü koruyan tüm büyü sonunda başarısız oldu.

"Peki şimdi ne olacak?" Brom bana dedi ki.

"Ne demek şimdi ne olacak? Atıyla yapman gereken bir pazarlık yok mu?"

Bana küçük bir gülümseme veriyor ve başını sallıyor. "Hessian artık öldü. Aslında tek istediği buydu. Kendi şartlarında gerçek bir ölümle ölmek ve bir daha asla hiçbir şey için kullanılmamak."

Ona sırtıyorum. "Yani özgürsün?"

"Tamamen özgürüm," diyor başını kısa bir süreliğine bana yaslayarak. "Ama sana ne diyeceğim, buradan çıkar çıkmaz doğruca New York'a gideceğiz ve şimdiye kadar gördüğümüz en büyük yatağı alacağız. Ve üzerine kırıntılar dökülse bile umurunda olmayacak. Anladın mı?"

"Efendim, evet efendim," diyorum ona, gülümsememi bastırarak. "Tabii ki, bu şeyler paraya mal oluyor."

Brom, "Katedralin camekânlarının içindeki tüm o değerli taşların oldukça değerli olduğunu biliyorsunuz," diyor. "Eğer hepsi yangınla birlikte yok olursa çok yazık olur."

Gözlerim büyüdü. İkimiz de dönüp binanın içine doğru koşuyoruz, biz giderken herkes şok içinde bize bağıyor. Birkaç kasayı kırmayı başardık, mücevherleri ceplerimize attık ve tekrar dışarı koştuk.

Memurlardan biri bize "Siz iyi misiniz?" diye sordu.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştı," diyoruz ikimiz de hep bir ağızdan, ceplerimizi yokluyor ve mücevherlerin saklı olduğundan emin oluyoruz.

"Emin misin?" diye soruyor gözlerini kısarak. "Çünkü yanmış gibi görünüyorsun ve sanırım omzun düşmek üzere."

Brom ve ben birbirimize bakıyoruz, cadılığın dışındaki dünyayla uğraştığımızı çabucak hatırlıyoruz.

"Haklısın, gidip kontrol ettirmeliyiz," diyorum ona. "Okul hemşiremiz nerede? Josephine? Seni de kontrol ettirebiliriz, Kat."

Josephine bizi cehennemden uzaklaştırıp köşeyi dönerek polisin meraklı gözlerinden uzaklaştırırken Kat yanıma geliyor ve kolumu ona doluyorum.

"Bak ne diyeceğim, buradan ayrıldığıma memnun olacağım," diyor Josephine nefesinin altından. "Üçünüz Sleepy Hollow'da mı kalacaksınız?"

Gülüyorum. "İyileştikten sonra atlarımıza binip buradan gideceğiz ve bir daha asla geri dönmeyeceğiz."

"Sleepy Hollow'a elveda," diyor Kat. "Asla arkana bakmayasın."

Sonsöz

Kat

Üç ay sonra

!!

Gergin misin?" Crane ayakkabımın bağcıklarını çekiştirirken bana

soruyor

Korse, kaburgalarımın etrafında sıkılaştırıyor.

"Hayır ama nefes alamıyorum," diyorum göz ucuyla ona bakarak.

Bana sırtıyor ve omzuma bir öpücük konduruyor. "Özür dilerim," diyor beni bağlamayı bitirirken. "Düğün gününde biraz acı çekmenin iyi şans getirdiğini biliyorsun."

"Öyle mi?" Utangaç bir tavırla arkamı dönüp uzanıyorum ve bileklerimi boynunun arkasına geçiriyorum. Zar zor uzanabildiğim için başını biraz eğiyor. "Düğün günümüzde bana hiç acı çektirdiğini hatırlamıyorum."

Ellerini belime koydu. "Başlangıçta benimle evlenmek zorunda kaldığın için şokta olduğunu, daha fazla acıya gerek olmadığını düşündüm. Gerçi düğün gecemizde hiç acı olmadığını söyleyemem."

Gözlerimi kapatıyorum ve üçümüzün lüks otel odamızdaki kral yatakta, gelinliğimin iki sabırsız ve talepkâr adam tarafından ikiye bölünmüş halini hatırlıyorum.

"Ama," diye devam etti Crane ateşli bir sırıtışla, "Brom'la evlendiğine göre, belki de biraz kıskanıyordumdur."

Gemi yan yatarken ve Crane'in sabit elleri beni ayakta tutarken gülüyorum. "Nasıl kıskanç olabilirsin? İki aydır yasal olarak evliyiz. Sen benim kocamsın. Sence Brom bir kenarda dururken kendini nasıl hissetmiştir?"

"Onun asla kenarda olmadığını biliyorsunuz. O her zaman ön planda, senin yanında" diyor. Sonra elleri karnıma düşüyor ve onları nazikçe orada tutuyor. "Gerçi sanırım yakında hiç korse giymemen gerekecek. Bebeğe nefes alması için alan bırakmalısın."

Ellerimi onunkilerin üzerine getirip sıkıyorum, içimde o kadar çok sevgi dalgalanıyor ki onunla ne yapacağımı bilemiyorum. Crane'in çocuğuna, kocamın çocuğuna hamileliğimin üçüncü ayındayım ve birkaç dakika içinde beni Brom'la evlendireceği bu geminin kaptanıyla buluşmam gerekiyor. Sleepy Hollow'dan kaçtığımızdan beri çok şey değişti ama hepsi daha iyiye doğru oldu.

Hayal edebileceğimden çok daha iyiydi.

Çifte kamaramızın duvarında bir saat çalışıyor ve Crane geri çekiliyor. "Seni giydirme zamanı." Gardırobun yanına gidiyor ve diğer gelinliğimi getiriyor. Bu öncekinden daha sade, çünkü hem Brom'un hem de Crane'in daha sonra onu sabırsızlıkla üzerimden yırtacaklarını ya da en azından lekeleyeceklerini biliyorum.

Ayrıca, paramız konusunda daha tutumlu olmalıyız. Crane katedralden binlerce dolar değerinde nadir mücevherlerle ayrıldı ama bu bize sonsuza kadar yetmeyecek. Atlantik'i geçen bu gemideki biletlerimiz için çok para harcadık ve paranın geri kalanı Londra, İngiltere'de bir ev almaya gidecek. Ondandır Crane prestijli bir yerde öğretmenlik işi bulacak, Brom ise daha çok endüstriyel bir iş istediğini söylüyor ve ben de bebeğe bakacağım.

Crane elbisenin arkasını iliklemeyi bitirdiği sırada kapı çalınır.

"İçeri gel," diyor.

Kapı açılır ve Famke kafasını içeri uzatır. "Tanığınız burada," diyor. "Görev için rapor veriyor." Crane'in yanında hep böyle şakalar yapıyor, sanırım onun otoriter kişiliği herkese bulaşıyor.

"Hazırım," diyorum ona, Crane ayakkabılarımı giyerken ben de yatağa oturuyorum. Elbette çocuğumuzu büyütürken yalnız olmayacağım. Brom ve Crane çalışmıyor olsalar bile Famke her adımda bana yardım etmek için yanımda olacak.

Ayağa kalktığımda ellerimi ellerinin arasına alarak bana "Çok güzel görünüyorsun canım," diyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ona. "Gemide olduğum için Brom'la daha basit bir şey yapmak istedim."

"Ve Brom çok daha basit bir adam," diye yorumluyor Crane.

"Ah, sen," diye onu azarlıyor Famke. "En iyi arkadaşın karınla evleniyor diye kıskançlıktan çatlıyorsun."

Crane gülüyor. "Şey, bu şekilde ifade edersen."

Famke Sleepy Hollow'dan ayrılıp Manhattan'da bize katılabildiğinde, üçümüz arasındaki ilişkinin ne kadar özel olduğunu çabucak fark etti. Sanırım her zaman şüpheleniyordu ama bizimle birlikte olunca bunu açıkça gördü. Bizden saklanmayacaktı, Brom sadece iyi bir arkadaşımızmış gibi davranmayacaktı, hepsi bu. Ve o da bunu kabul etti. İlişkimizi dış dünyadan korudu, insanlara duymak istediklerini söylerken, birbirimize olan duygularımızın ne kadar derin olduğunu biliyordu.

Bu yüzden Crane ile olan düğünümde ondan baş nedimem olmasını istediğimde seve seve kabul etti ve Brom ile olan evliliğime şahitlik etmesini istediğimde de bunun bir parçası olmak istedi.

Elbette, yasal olarak aynı anda iki erkekle evli olamam, ancak Crane ile evliliğim New York eyaletinde gerçekleştiğinden ve bu

Brom ile evlilik uluslararası sulara gerçekleşecek olsa da, yine de onurlandırılacaktır. Dünya tarafından olmasa bile, bizim tarafımızdan ve asıl önemli olan da bu.

"Gidelim," diyor Crane, elini belime koyarak.

Büyük geminin salonuna çıkıyoruz, Famke'nin odası tam karşımda ve koridorlardan geçerek en üst güvertede, seyir köprüsünün yanına varıyoruz. Bazılarını geçen hafta denizde birkaç kez gördüğüm bazı yolcuların yanından geçerken birkaç takdîr baş selamı alıyorum. Muhtemelen bu noktada kiminle evlendiğimi bilmiyorlar çünkü Brom ve Crane'in etrafında aynı şekilde görüldüm.

Crane ve ben geçiş sırasında alyanslarımızı takmadık, ancak Famke'nin bana verdiği ve kamaramızda asılı olan koruyucu muskanın hemen yanındaki kolye zincirinde tutuyorum.

Kokpitin hemen yanındaki kaptan kamarasına giriyoruz, haritalar, kitaplar ve tik mobilyalarla kaplı küçük bir alan ve gri Atlantik'e bakan büyük bir pencereyle kaptanın hemen yanında duran Brom.

Hiç bu kadar yakışıklı görünmemişti. Sakalları özenle kesilmiş, koyu renk gözleri her zamankinden daha parlak ve aydınlık görünüyor, üzerine tam oturan koyu renk uzun bir takım elbise giyiyor. Bana sırtıyor, gamzeleri parlıyor ve kendimi hiç bu kadar aşık hissetmemiştim.

Crane'in nefesi bile yanımda kesiliyor. "Tanrım, çok güzel."

Famke koluma girip beni onlara doğru götürürken Crane de gidip Brom'un yanında duruyor ve onun sağdıcı gibi davranıyor ki gerçekten de öyle.

"İtiraf etmeliyim ki," dedi kaptan, nazik bir gülümsemeye sahip, kır saçlı, yaşlı bir beyefendi. "Benden çok fazla nikâh kıymam istenmiyor. Umarım İngiltere'ye vardığınızda tüm evrak işlerini halletmeniz gerekeceğini biliyorsunuzdur."

"Bu bir sorun olmayacak," diyor Crane ve kaptan ona tuhaf bir bakış atıyor, neden bizim adımıza konuştuğunu merak ediyor.

"Pekala, bunu söyledikten sonra, hadi başlayalım," diyor kaptan ve Brom'un yanında durmamı işaret ediyor, ben de öyle yapıyorum, ikimiz de yüzümüzü

Kaptan.

Brom ellerini önünde kavuşturup bana yan gözle bakıyor ve hızlıca gülümseyerek onu kontrol ediyor.

Uzun zamandır bekliyordum.

Kaptan boğazını temizler. "Bugün burada, Atlantik geçişimizin sonlarına doğru, 31 Ocakst , 1876 tarihinin bu güzel kış gününde, birbirlerini çok seven bu iki insanın, Abraham Van Brunt ve Katrina Van Tassel'in kutsal evliliklerini kutlamak ve bir araya getirmek için toplandık."

Brom'a dönüyor. "Şimdi benden sonra tekrar et, ben, Abraham Van Brunt, seni, Katrina Van Tassel'i, nikâhlı karım olarak kabul ediyorum," diyor kaptan ve kızlık soyadımdan bahsedilince yüreğim burkuluyor. Son iki aydır Bayan Katrina Crane olarak biliniyordum, ailemde bir erkeğin soyadını alan ilk kadındım.

Brom ellerimi sıkıyor, gözlerimin içine öyle derin bakıyor ki dizlerimin bağı çözülüyor. "Ben, Abraham Van Brunt, seni, Katrina Van Tassel'i eşim olarak kabul ediyorum."

"Bugünden itibaren," diye devam ediyor kaptan, "iyi günde, kötü günde, zenginlikte, fakirlikte, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayırana dek, Tanrı'nın kutsal buyruğuna göre, sevmek ve beslemek üzere; ve bunun için sana iman sözü veriyorum."

Brom hepsini tekrarlıyor, her kelime niyetle yanıyor.

"Şimdi Katrina, sıra sende," diyor kaptan ve yeminleri tekrar ettiriyor, Brom'un yaptığı gibi bana da tekrar ettiriyor.

Her kelimesini söylüyorum.

Her kelimesinde ciddiylim.

"Sana inancımı sunuyorum," diyorum Brom'a, o altın enerji sarmalını içimde hissederek. İnancım onun için, ona, bizim için.

"Şimdi, yüzük," diyor kaptan.

Crane öne çıkar, yüzüğü Brom'a uzatırken gözlerinde mahcup bir ifade vardır. "Üzgünüm, muhtemelen bunu sana daha önce vermeliydim. Odada kaybettiğimi sandım."

Gözlerimi deviriyorum. Bazı şeyler hiç değişmiyor.

Brom gülerek yüzüğü Crane'in parmaklarından alıyor ve parmaklarının birbirine sürtünme şeklini fark etmekten kendimi alamıyorum, kalbimi ısıtan en küçük ayrıntı.

Tanrım, bu adamları nasıl da seviyorum, göğsüm patlayacak gibi oluyor, sanki güneş içime hapsolmuş gibi.

"Şimdi benden sonra tekrar et, Brom," der kaptan. "Bu yüzüğü sana sevgimin bir sembolü olarak veriyorum; ve tüm benliğimle ve sahip olduğum her şeyle, Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına seni onurlandırıyorum."

Brom titreyen eliyle yüzüğü uzatırken diğer eliyle de sol elimi tutuyor. "Sana veriyorum Kat," diyor sesi de titreyerek, "bu yüzüğü sevgimin bir sembolü olarak; ve tüm benliğimle ve sahip olduğum her şeyle, Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına seni onurlandırıyorum."

Kaptan kocaman bir gülümsemeyle, "Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum," dedi. "Şimdi gelini öpebilirsiniz."

Brom sırtıtmaya başlıyor ve sonra yüzümü ellerinin arasına alıyor, dudaklarını dudaklarıma bastırırken beni sıkıca tutuyor. "Seni seviyorum karıcığım," diye fısıldıyor ağzımın içine.

"Ben de seni seviyorum kocacığım," diyorum, canımı acıtacak kadar sert gülümseyerek.

Birden Crane yüksek sesle alkışlamaya başlıyor ve Famke de küçük bir tezahüratla ona katılıyor. Brom'dan uzaklaşıp Crane'e bakıyorum, artık diğer kocam; gözleri duyguyla ıslanmış, ağzı sanki kendini tutmaya çalışıyormuş gibi sert.

"Gel buraya," diyorum Crane'e, kaptanın ne düşündüğünü umursamadan ona kolumu açıyorum. Hepimiz bu neşeli olayı birlikte kutlayan iyi arkadaşlarız.

Crane aramıza değil, etrafımıza giriyor, uzun kollarından birini bana, diğerini Brom'un boynuna dolayarak bizi bir arada tutuyor. "Tebrikler çocuklar," diye fısıldadıktan sonra başımın tepesine sert bir öpücük konduruyor, ardından Brom'un başını aşığı indirip aynısını ona yapıyor.

Kollarının beni Brom'a doğru bastırmasına izin veriyorum ve iki kocam, iki sevgilim, iki ruh eşim tarafından sarılıyorum, karnımın derinliklerinde bir bebek var ve bundan daha bütün hissedebileceğimi sanmıyorum.

Sonsuza kadar o kucaklaşmada kalmak istesem de, kaptanın işe dönmesi gerekiyordu, bu yüzden kamaradan ayrıldık ve kamaramıza geri döndük. Famke bizi bar güvertesine çıkarıp birlikte kutlama şampanyası içmeye ikna etmeye çalıştı ama onunla daha sonra buluşacağımıza söz verdik.

Şu anda üçümüz de olabildiğince bencil olmak istiyoruz.

Kamaramıza gidiyoruz, Crane kapıyı açarken Brom beni kollarının arasına **a l ı y o r** . Hemen yatağı götürölüyorum, Brom beni yatağı üzerine bırakıyor, böylece zıplıyorum ve sonra her iki adam da bana saldırıyor, iki çift ağız beni yutuyor, dört el elbisemi yırtıyor, kendi kıyafetlerini çıkarıyor.

Akıntılarına kapılıp gidiyorum, kendimi bırakıyorum, onların önderlik etmesine izin veriyorum.

Elbisem çıkarılıyor ve Crane korseyi neredeyse yırtıp atıyor, en başta onu giydiğı için aptal olduğunu söyleyerek homurdanıyor ve sonra üçümüz çırılçıplak kalıyoruz.

Sırayla beni vücutlarıyla sarıyorlar. Biri beni derinden öperken diğeri bacaklarımın arasına girip beni yalıyor. Sonra diğeri göğüslerimi emip öperken, diğeri beni derinden parmaklıyor. Tekrar tekrar boşalıyorum, bu iki siyah saçlı adamın sapkın ruhlarında kayboluyorum, tamamen sevildiğimi ve değer verildiğimi hissediyorum.

Ve onlar da bana fısıldayıp mırıldanıyorlar, çok iyi bir kız olduğumu, çok iyi bir eş olduğumu, onlara ait olduğumu, sadece onlara ait olduğumu söylüyorlar.

Beni taşıyabileceklerinden daha fazla sevdiklerini, kocam olduklarını ve her zaman benimle ilgileneceklerini.

Sonra beni becermeye başladılar, Crane beni arkadan alırken Brom beni önden alıyor ve üçümüz birlikte boşalıyoruz, ruhlarımız ateş ve şehvet içinde birleşiyor, bu iki sert, erkeksi vücut beni her ikisinin de adını haykırana kadar kullanıyor.

Tam daha fazla dayanamayacağımı düşündüğümde, kendimi kemiksiz, sıcak kan ve atan bir kalpten başka bir şey hissetmediğimde, nefessiz ve çığ kaldığımda, Brom duvara yaslanıyor ve Crane beni alıp orada sabitliyor, göğsüm Brom'un göğsüne yaslanıyor, Brom sikini alıp içime iterken, bu his beni titretiyor. Ama Crane arkama geçtiğinde hiç yağ hissetmiyorum ve o da arkama geçmiyor. Bunun yerine diz çöküyor ve kendini Brom'un sikinin çoktan içine girmiş olduğu amıma doğru konumlandırıyor.

Crane boğuk bir sesle, "Onun sikini senin içinde becereceğim," diyor. "Her zaman yapmak istediğim bir şey. O kendi tohumunu dökerken ben de kendi tohumumu dökmek istiyorum, birbirine karışmasını istiyorum, dağınık ve bizim."

Brom'a bakarken gözlerim açılıyor ama Brom enseme tutuyor. "Sakin olun, Bayan Van Brunt," diyor ve bu ismi kullanmak beni en iyi şekilde delirtiyor. "Bizi götürebilirsin."

"Elbette yapamam," diyorum, sonra Crane'in parmaklarının içime girdiğini, Brom'un siki boyunca kayarak beni gerdiğini hissediyorum.

"Tanrım," diye haykırıyorum, acı çoktan şiddetlenmişti.

"İşte benim iyi kızım," diye mırıldanıyor Crane. "Sakin ol."

Brom kaçmamı engellemek istercesine kollarını bana doluyor, beni sıkıca tutuyor ve ben onun şenlik ateşi kokusundan, göğüs kıllarının yumuşak dokusundan, kaslarının gergin düzlemlerinden etkileniyorum. Alnımı omzuna bastırıyorum ve bu izinsiz giriş karşısında nefes almaya çalışıyorum. Crane daha fazla parmak eklemeye devam ediyor, ben kıvranmaya başlayana kadar onları derinlere itiyor.

"Seni seviyorum, benim güzel karım," diye mırıldandı Brom, başımın tepesini öperken, o da titremeye başlamıştı, kalbi daha yüksek sesle atmaya başlamıştı.

Göğüs.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Sonra Crane parmaklarını kaldırıyor ve sikiinin artık bana baskı yaptığını hissediyorum.

"Bu acıtacak," diyor Crane. "Ama uzun süre acımayacak. Sadece rahatla." "Derin nefes al," diye mırıldanıyor Brom başıma doğru.

Crane şimdi sadece başını içeri itmeye başlıyor ve ben acıdan kaçmak için kalçalarımı savurmaya çalışarak inliyorum.

"Bize durmamızı söyleyebilirsin," diyor Crane nazikçe, nefesi titriyor olsa da, sikiinin yarısı içimde, yarısı Brom'a karşı durdu. "Ve biz de duracağız."

Başımı sallıyorum, gözlerim kısılıyor. "Hayır. Ben bunu istiyorum. Seni istiyorum, kocamın ikisinin de içimde olmasını istiyorum. İkinizin de tohumlarını istiyorum."

Brom sesli bir şekilde yutkunuyor. "Sanki zaten kaybetmeye bu kadar yakın değilmişim gibi." "Yolundan sapma," der Crane ve sonra elini duvara dayar

Brom'un arkasına geçip kendini destekliyor ve acımasız bir hamleyle kendini içime sokuyor.

Çığlık atmak için ağzımı açıyorum ama sonra nerede olduğumu hatırlıyorum ve onun yerine Brom'un omzunu ısııyorum. Tıslıyor, ama içimde Crane'in takozlarıyla ne kadar akıl almaz derecede sıkı olduğumdan mı, yoksa ısırığımın acısından mı, bilmiyorum.

"Sadece nefes al," diyor Brom bana, ben kıpırdanmaya ve işgalden uzaklaşmaya çalışırken beni daha sıkı tutuyor.

"İşte böyle, tatlı cadı," diye geveliyor Crane, ensemini öperek. "Kıpırdamadan dur ki ikimiz de seni sikebilelim. Söz veriyorum bu yakında iyi hissettirecek."

Sen nereden biliyorsun? Ona bağırarak istiyorum. İkiye bölünen sen değilsin!

Ama Crane çekip geri ittikçe, kendimi acıya karşı savaşmak yerine ona boyun eğmeye zorladıkça, her şeyin gitmesine izin veriyorum ve

sadece kollarına yığılıyorum.

Ve her zaman olduğu gibi, bıraktığımda kendimi canlanırken buluyorum.

Brom ve Crane artık birlikte hareket etmeye başladılar ve aletlerini sadece içimde değil, birbirlerinin üzerinde kayarken de hissedebiliyorum ve onların düzensiz nefeslerine, atan kalplerine, bana fısıldadıkları tatlı sözlere, birbirlerine fısıldadıkları sert sözlere kendimi kaptırıyorum. Bir kelebek gibi aralarına sıkışmışım, bedenim her şeyin sınırına itilirken daha da yükseğe uçuyorum.

Sonra boşalıyorum, çıglık atmamak için Brom'un omzunu tekrar ısıırıyorum, vücudum kasılıyor ve titriyor, kalbim sanki dışarı fırlayıp dünyaya çarpacakmış gibi hissediyorum.

Adamlarım. Kocalarım.

Birlikte boşalıyorlar, Crane boynumu ısıırıyor, içime boşalırken kısık sesle homurdanıyor, fırtına gibi küfrediyor, Brom'un kalçaları şiddetle yukarı kalkıyor, beni sevdiğini tekrar tekrar söylerken kolları titriyor.

Sonra kollarında bir oyuncak bebek oluyorum, menileri siklerinden önce içimden akıyor.

"Tanrım," diye inliyor Crane çekilirken ve sonra beni yanındaki yatağa indiriyor. Brom'dan uzaklaşıyorum ve o da diğer tarafta bize katılıyor ve üçümüz orada yatıyoruz, üç kişi için biraz fazla küçük olan yatakta tıkkış tıkkış.

Sonunda, kalbim normale döndüğünde, ama o son derece neşeli his hala devam ettiğinde, yüzüstü dönüp onlara bakıyorum. İkisi de birbirlerine bakıyor, aynı memnun gülümsemeyi paylaşıyorlar.

Ve her şeyden çok onların da benim her ikisiyle de birleştiğim gibi birleşebilmelerini diliyorum.

"Sanırım ikinizle evlenmeliyim," diye fısıldıyorum. İkisi de şaşkınlıkla bana göz kırpmıyor.

"Bunun mümkün olmadığını biliyorsun," diyor Crane, ancak sesindeki umut açıkça belli oluyor.

"Belki yasal olarak değil," diyorum. "Belki Tanrı'nın gözünde değil. Ama kalplerimizde, ruhlarımızda, bu mümkün olandan daha fazlası. Ve daha fazlası için önemlidir."

Crane'in iyimser gri bakışları Brom'un üzerinde sabitleniyor. "Eee? Ne diyorsun, güzel çocuk? Benimle evlenir misin?"

"Bunu düşünmem gerekecek," diyor Brom, yüzü ciddi. Sonra o gamze beliriyor ve gülüyor. "Evet, tabii ki. Hayır desem bile yine de yapmamı emredersin."

Crane ona çocuksu bir şekilde sırtıyor. "Beni çok iyi tanıyorsun."

Dirseklerimin üzerinde doğrulup her ikisinin de ellerini tutuyorum. "O halde ikiniz de yaşadığınız sürece birbirinizi seveceğinize, besleyeceğinize, onurlandıracağınıza ve itaat edeceğinize söz veriyor musunuz?"

İtaatten söz edilince Crane'in gülümsemesi genişliyor. "Crane," diye azarlıyorum onu.

"Evet," diyor elimi sıkarak. "Evet, Brom'umu seveceğime, ona değer vereceğime, onu onurlandıracağıma ve ona itaat edeceğime söz veriyorum."

"Ve Brom, sen de aynısını yapacak mısın?" "Yaparım," diyor başını sallayarak.

Boğazımı temizliyorum. "O zaman bana verilen güçle, evrenin ve tüm göksel gücümle, şimdi sizi erkek ve erkek ilan ediyorum. Şimdi damadı öpebilirsiniz."

Brom'un parmakları Crane'in saçlarında gezinirken, Crane'in gülümsemesi saygılı bir şeye dönüşüyor ve öne uzanıp Brom'un yüzünü tutarak onu bir öpücük için kendine çekiyor. Öpüşmelerinin derinleşmesini, dillerinin birbiriyle buluşmasını, ağızlarının özlemle açılmasını, kaşlarının birbirlerine duydukları mutlak arzu ve sevgiyle çatılmasını izliyorum.

Ve bu şimdiye kadar tanık olduğum en romantik şeylerden biri olsa da, ben hala sapkın bir iştahı olan bir cadıyım ve vücudum zaten ne kadar ağrıyor olsa da bacaklarımın arasında sıcaklığın atmaya başladığını hissediyorum.

Yatakta geriye doğru kayıyorum, öpüşmelerinin şiddetlenmesini izliyorum, sonra ne olacağını biliyorum. Crane öpüşmeyi kesiyor, gözleri

şehvetle doluyor ve

Brom'u ensesinden tutup kendine çekiyor ve düz bir şekilde yatmasını sağlıyor, sonra Crane onu vücudunun her yerinden öpmeye başlıyor, her iki siki de hazırda bekliyor.

Bunu izliyorum, Crane'in Brom'un sikini ağzına almasını, Brom'un Crane'in saçlarını yumruklamaya başlamasını izliyorum ve sonra burada olduğumu bile unutabileceklerini hissettiğimde, öne doğru sürünüyorum ve kendimi tanıtıyorum. Beni güçlü, açgözlü elleriyle kucaklarına çekiyorlar ve üçümüz tekrar birlikte sürükleniyoruz, sonunda tek vücut oluyoruz.

Sonsöz

Vinç

Beş yıl sonra

!!

Neden gitmek zorundasın?" Baltus dizlerinin üzerine çökerek sızlanır Kat ve ben merdivenlerden ön kapıya inmek üzereyken kollarını bacağıma doladı.

"Tanrım, Baltus," diyorum ona, elimi başının üstüne koyarak. "Sadece birkaç saatliğine."

"Ama neden gidemiyoruz?" Johnathan onun arkasından küçük bir sesle sorar. Kardeşini örnek almadan önce bir an tereddüt eder gibi oluyor ve kendini Kat'in bacağına atıyor.

"Çocuklar," diye sesleniyor Famke onlara, Baltus'u üzerimden çekmek için atılıyor, Brom ise Johnathan'ı yakalayıp Kat'in bacağından indirmek için ikişer ikişer merdivenlerden yukarı koşuyor.

Brom, Johnathan'a "Uzun sürmeyecek," diyor ve Johnathan'ın uçuyormuş gibi yapabilmesi için onu belli bir açıyla tutuyor. Koridorda koşarak çocukların yatak odasına gider ve giderken vınlama sesleri çıkarır. Bu sırada Famke, Baltus'u uzaklaştırır ve peşlerinden koridora götürür.

"Size bir hediye getireceğiz," diye bağıryorum arkalarından, davetiyede özellikle küçüklerin giremeyeceği yazmasına rağmen çocuklarımızı bu akşam yemeğine götüremeyeceğim için kendimi kötü hissediyorum.

Karım bana bir bakış attı ve yan tarafımdan dirsekledi. "Yapmayacağız. Crane, onları şımartmayı bırakmamız gerektiğini söyleyen sendin."

"Şey, Bayan Crane, onları şımartmayı bırakmanız gerektiğini kastetmiştim. Evin erkeği olarak, çifte standardı ortadan kaldırmanın benim görevim olduğuna inanıyorum."

Brom bize yaklaşırken alay ediyor, papyonunu bilmem kaçınıcı kez düzeltiyor. "İşte evin erkeği işine giriyor."

"Kusura bakma Brom, yavruların babası ben, eğlenceli amcası da sen olduğun için bu adil."

Bana yüklü bir bakış atıyor, kolay adım atmamı söylüyor.

Kat beş yıl önce doğum yaptığında, görmeyi beklediğimiz son şey ikizlerdi. Babasının adını verdiğimiz Baltus ve gençliğimde bana neler yapabileceğimi ilk kez gösteren yaşlı ruhani Kızılderili adamın adını verdiğimiz Johnathan adında iki güzel ve sağlıklı ikiz oğlan. Çok mutluyduk ve o sırada Baker Street'teki bu evi satın alarak Londra'ya yerleşmiştik bile. Dış dünyaya karşı Kat ile evliydim, Famke hizmetçimiz ve Brom da kardeşim olarak görünüyordu.

Ancak çocuklar büyüdükçe, onların çift yumurta ikizi olduklarını ve ilk başta düşündüğümüz kadar birbirlerine benzemediklerini fark ettik. Johnathan daha uzun ve zayıf, benim gri gözlerime, huysuz ağzıma, kalın siyah saçlarıma ve yüksek elmacık kemiklerime sahip. Ama Baltus... Baltus, Brom'un tıpatıp aynısı. Siyah görünecek kadar koyu kahverengi gözler, düşük kalın kaşlar, güçlü geniş çene ve Johnathan'dan da daha kısa ve tıknaz.

Brom'un bize anlatmakta gecikmediği inek yetiştiriciliğine bakacak olursak, imkânsız olan gerçekleşmiş gibi görünüyordu ama o kadar da imkânsız değildi. Büyükbaş hayvan dünyasında bir inek ne kadar sık ikiz doğurabilir ve her birinin babası farklı bir boğadır. Bir kez çiftlik çocuğu olan, her zaman çiftlik çocuğudur.

Bunun gerçekleştiğine dair hiçbir kanıtımız olmasa da ve Baltus'un kötü ikiz ve olası anti-Mesih olduğu konusunda sık sık şaka yapsak da (Brom ve Kat'in nadiren güldüğü ama benim oldukça komik bulduğum bir şaka), Brom'un Baltus'un biyolojik babası olduğu fikrini mucizevi bir şekilde benimsedim ve sanırım Brom da böyle hissediyor. Kabul ediyorum, dış dünyaya karşı hala onların amcası olarak kalmalı ve çocukların büyüyene kadar Brom'un amcaları olmadığını anlayacaklarını sanmıyorum, ama o zamana kadar görünüşü korumalıyız. Zaten ocuklar Brom'u ölesiye seviyor.

Uzanıp Brom'u ensesinden yakalıyorum ve onu öpmek için kendime çekiyorum. "zr dilerim, tatlı ocuk," diyorum ağzımı onunkine bastırarak. "Bu akşamın tadını çıkaralım."

Üçümüz evden çıktık ve bizi bekleyen arabaya bindik, bahar akşamı havası Thames Nehri'nin karşısındaki fabrikalardan yükselen dumanın etkisini azaltacak kadar tazeydi. şoför bizi Baker Caddesi boyunca uzanan beyaz evlerin önünden geçirerek Grosvenor Meydanı'nın kenarındaki geniş bir maliknenin önüne getiriyor.

"Kimin partisiydi bu?" Kolundan tutup arabadan inmesine yardım ettiğimde Kat soruyor.

"Dorian Gray," dedim ona. "Mistikler için bir topluluk kurdu." "Yani, o bir cadı mı?" Brom soruyor.

Konağın kapısına doğru yürürken ona "Pek sayılmaz," diyorum. "Dürüst olmak gerekirse onun ne olduğundan emin değilim."

Kapının zilini alıyorum, içeriden kahkahalar ve müzik sesleri geliyor ve kapı açılıyor, güzel görünümlü bir hizmeti tarafından tutuluyor.

"Bekleniyor musun?" diye tatlı tatlı soruyor ve aurasından onun bir cadı olduğunu anlayabiliyorum.

"Evet," diyorum başımı sallayarak ve şapkamı çıkartıyorum. "Ichabod Crane, Katrina Crane ve Brom Bones."

Brom'un soyadını duyunca kaşlarını kaldırıyor. Yasal olarak hala Van Brunt, ancak uzun zaman önce ailesinin soyadını mümkün olduğunca kullanmamaya karar verdi.

Ona mirasını, Erusian meclisine olan bağlarını hatırlatıyor.

"İşte buradasınız," diyor Dorian büyük salonun sonundan smokiniyle bize doğru adım atarak.

"Brom'a benziyor," diye fısıldıyor Kat bana. "Eğer Brom tıraş olsaydı."

Dorian benzer görünse de, Brom'un asla sahip olamayacağı neşeli bir doğası ve züppeliği var.

"Gelebildiğinize çok sevindim," diyor Dorian bize. Brom'un elini sıkıyor ve ardından Kat'in elini tutup arkasından öpüyor. "Brom Bones ve Katrina Crane, anladığım kadarıyla. Ben Dorian Gray."

"Kendisine Kat denmesini tercih ediyor," diyorum elimi karımın beline koyarak, bu adamdan etkilenmesin diye. Üç kişi zaten kalabalık.

"Elbette Kat," diyor ona, eğilerek. Sonra doğruldu ve bize el salladı. "Gelin, size mistiklerin geri kalanını göstereyim."

Onu yaklaşık bir düzine kadar insanın bulunduğu büyük bir salona kadar takip ediyoruz, herkes bizimle aynı yaşta, daha genç olmasa da smokinleri ve elbiseleriyle iyi giyinmiş, garsonlar şampanya ve kanepe tepsileriyle etrafta dolaşıyor.

Hislerim çılgına dönüyor ve Kat'in de bunu hissettiğini biliyorum. Burada cadılar ve yanılmıyorsam bir ya da iki vampir var, bu da tüylerimi diken diken ediyor. Vampirlerin *hepsinin* kötü olmadığını hatırlamak için vampirimle yaşadığım kaçamağı hatırlamam gerekiyor.

Dorian bizi herkesi dolaştırır, burada çekingen olmasa da nazık bir bilim adamı olan Dr. Henry Jekyll ile tanışırız. Sonra bilim adamı arkadaşı, çok daha neşeli ve muhtemelen sarhoş olan Dr. Victor Frankenstein ve kız kardeşi Elizabeth. Christine Daaé adında İsveçli genç ve güzel bir opera sanatçısı gibi birkaç sosyete insanı da var ve köşede sohbet edenler de içeri girdiğimde hissettiğim iki vampir.

İkisi de bana bakıyor; biri Brom'unkine rakip olabilecek bir surat ifadesiyle esmer ve yakışıklı, diğeri ise gözlük takmış, bir kadeh kırmızı şarabını yudumlayan zarif bir kızıl saçlı. Bu adamı tanıyorum. Onunla New York'ta tanıştığımdaydı vampirim yanındaydı.

Kızıl saçlı vampir ayağa kalkarak, "Evet, sen olduğunu sandım," dedi. "Ichabod Crane, değil mi? Daha önce tanışmıştık. Ben Dr. Abraham Van Helsing."

"Seni tekrar görmek güzel," diyorum eline bakarak. Normalde bir vampirin elini sıkmam ama bu vampirin bana zarar vermek istemediğini biliyorum. Beni zorlamasını bekleyerek onun elini sıkıyorum ama Van Helsing böyle bir şey yapmıyor.

"Bu benim bir arkadaşım, Heathcliff," diyor Van Helsing, asık suratlı vampiri işaret ederek.

"Heathcliff...?" Bir soyadı arıyorum.

"Sadece Heathcliff," diye homurdandı vampir. Neyse ki el sıkışmayı teklif etmiyor, çünkü bunu kabul edeceğimi sanmıyorum. Van Helsing'e güveniyorum, ama bu vampir bütün şeytanlarını da yanına almış gibi görünüyor.

"Adı ve soyadı olmayan Heathcliff'i anlıyorum," diyorum, Kat ve Brom kendilerini tanıtmadan önce ona sadece onu kızdıracak gibi görünen bir gülümseme gösteriyorum.

Vampirlerin köşesinde çok uzun süre takılmıyoruz, aslında bu partideki çoğu insan cadı olduğu için kan emicilere geniş bir alan bırakılıyor ve kısa süre sonra hepimiz yemek masasında yerimizi alıyoruz, garsonlar bütün bir köye yetecek kadar yiyecek ve içecek getiriyor.

Dorian masanın başında durup kadehini kaldırarak, "Kadeh kaldırmak istiyorum," dedi. "Mistik topluluğun en yeni üyeleri Ichabod Crane, Katrina Crane ve Brom Bones'a. Bu evde her zaman hoş karşılandığınızı hissedin, sizi anlamaya bile başlayamayan dünyaya karşı sığınağınız olsun. Ama burada, mistik toplumda, biz anlıyoruz."

Hepimiz içkimizi almadan önce insanlar bıçaklarını bardaklarına vurarak "Duyduk duymadık demeyin" diye tezahürat yapıyor.

Baloncuklar aşağı inerken sıcak bir his veriyor ve iki yanımdaki sevgililerime bakıyorum, ellerimden birini Kat'in bacağına üstüne koyuyorum ve diğerini de Brom'un kollarına üstüne koyarak bizi birbirimize sabitliyorum.

Dorian Gray kendi toplumunun tüm dünyadan uzak bir sığınak olduğunu düşünüyor olabilir ama benim burada kendi sığınağım var. Güzel oğlum ve tatlı cadım var ve ikisini de severek gerçekten evimde olduğumu biliyorum.

Ve sonunda güvendeyim.

SON

Efsane'yi okuduğunuz için çok teşekkür ederiz! Bu kitabı sevdiyseniz, lütfen Amazon'a (ve Hollow'a da) bir yorum bırakmayı düşünün. Bu gerçekten çok işe yarıyor.

Bu kitap Kat, Crane ve Brom'un hikâyesini sona erdirirken, buradan başka hikâyeler filizlenecektir. Hollow ve Legend, Gothic Shade of Romance serisinde bir düet oluştursa da, bu serideki diğer kitaplar klasik korku ve gotik romanların yeniden anlatımlarına odaklanan bağımsız kitaplar olacak (olmalı). Sonsözden bazı hikâyelerin ne olduğunu tahmin edebileceğinizden eminim ve bir sonraki adımda ne yapacağıma henüz karar vermemiş olsam da, beni Instagram'da takip ederek ilerlememden haberdar olabilirsiniz. Ayrıca, her yeni kitap yayınladığımda size haber verecek olan Book Bub Alerts'e de kaydolabilirsiniz. Ve son olarak, bültenime kaydolabilirsiniz, çünkü Kat ve Crane'in düğün gecesini ve muhtemelen Crane'in yaşadığı kaçamağı anlatan kısa bir hikaye gibi bonus içerikleri paylaşacağım yer burası olacak

bir vampirle. Ayrıca bültenimde tamamen müstehcen sanat eserleri de paylaşacağım, bu yüzden bunu kaçırmak istemezsiniz.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

